

Những Tuyên Lạc Hoa

Contents

Những Tuyên Lạc Hoa	1
1. Chap 1:	2
2. Chap 2 + 3:	4
3. Chap 4:	8
4. Chap 5:	9
5. Chap 6:	11
6. Chap 7:	14
7. Chap 8 + 9:	15
8. Chap 10 + 11 + 12:	20
9. Chap 13 + 14 + 15	26
10. Chap 16 + 17 + 18	32
11. Chap 19 + 20 + 21	39
12. Chap 22 + 23 + 24 + 25	46
13. Chap 26 + 27 + 28:	54
14. Chap 29 + 30 + 31	62
15. Chap 32 + 33 + 34	70
16. Chap 35 + 36 + 37	79
17. Chap 38 + 39 + 40	88
18. Chap 41 + 42 + 43 + 44	97
19. Chap 45 + 46 + 47	109
20. Chap 48 + 49 + 50	127
21. Chap 51 + 52 + 53 + 54	146
22. Chap 55 + 56 + 57	171
23. Chap 58 + 59 + 60	190
24. Chap 60 + 61 (end)	203

Những Tuyên Lạc Hoa

Giới thiệu

Title: Những Tuyên Lạc Hoa Author : Canceria Disclaimer: Họ không thuộc về tôi Genre : Cổ trang c

1. Chap 1:

Uề ù uuuuuuuuuuuuuuu.

CẠCH! - Thối sắt đập mạnh xuống bàn. Vị quan nhân mặc áo lục điều oai vệ trên công đường nhìn xuống dưới một ánh mắt quyết liệt, giận dữ. Người thư lại đứng bên cạnh ngài thét lớn :

- Giải phạm nhân Phòng A Đậu lên công đường!

Từ cửa nách bên trái, một công tử ngông nghênh đi vào, dù trên người hắn vẫn chặt dây trói. Ngực tốt giải hắn đi một cách lúng túng và sợ sệt. Hắn ra đến giữa công đường vẫn còn quát :

- Mang ghế ra đây cho bốn thiếu gia ngồi (đúng là tay này muốn chết)...

Tiếng thối sắt như đóng đinh xuống bàn khiến ai nấy giật mình run sợ. Vị quan nhân mặt đỏ gay đứng dậy thét :

- Dám khinh thường phép tắc nha phũ. Người đâu, lôi Phòng A Đậu ra ngoài đánh 100 roi cho ta.

- Người dám !! – Đậu ta vênh mặt cãi lại. – Người chẳng qua là một chức quan nhỏ của bộ hình, dám lên mặt bức bách bốn công tử.

- Còn không mau lôi ra??????????????

Đám lính nhìn nhau không nhúc nhích. Vị Phòng công tử kia là thiếu gia nhà Thượng thư đại nhân, làm sao chúng dám động vào. Nhưng không lôi đi thì tri phủ sẽ cất còm chúng cả tháng này mất. Chúng còn vợ con nheo nhóc ở nhà, Thượng thư đại nhân dẫu to thật, nhưng người phát lương đâu phải ngài Thượng thư ...

Phòng A Đậu bị đánh 100 roi kêu la om sòm cả một vùng. Dân chúng thấy hắn bị đánh ai cũng hả dạ. Hắn ta trở lại công đường, cũng đã biết thân biết phận phần nào.

- Phòng A Đậu bản quan hỏi người, ngày Dần tháng Tuất vào giờ Ngọ ở Hoa Hoa Đình, có phải người đã hành hung cha ruột của Lý cô nương kia không ?

- Dạ oan cho tại hạ quá thưa đại nhân. Lý Thị Thư cậy có chút nhan sắc, ve vãn tại hạ. Bất đồ cha cô ta đến thấy thế đổ oan cho tại hạ. Lão đang định đánh tại hạ thì mất đà đập đầu vào cột đình mà chết. Việc này không liên quan đến tại hạ

- Người đâu truyền nhân chứng Phan Lang.

- ...

Dân chúng đứng ngoài xem hồi lâu đã bắt đầu thấy sôi máu. Cái tay họ Phòng kia cứ chối quanh chối quẩn mãi. Vị đại nhân kia không hề đổi sắc mặt, từ giờ thìn đến giờ ngọ vẫn kiên trì đối chất với hắn. Cuối cùng, A Đậu cũng nhận tội.

- Bay đâu ! Hổ đầu chằm chuẩn bị !!!!

- Các người các người ! – Mặt A Đậu xám ngoét – Người được lắm ! Các người dám chém đầu ta ư ? Thật ngông cuồng. Tên Kim Ngưu mặt bùn kia ! Có ngày bốn công tử sẽ trả thù ...

Vài khắc sau đầu hắn đã lăn lóc trên sàn nhà. (Thích thì cứ việc trả thù !) Gia đình nhà hắn kêu trời kêu đất nhặt nhanh thi thể hắn đưa đi mai táng. Vị quan nhân phủ tay áo lên kiệu về nhà. Trước cửa phủ đệ có thấy hai cỗ kiệu, ngài vừa xuống kiệu đã có gia nhân chạy đến thưa :

- Đại nhân có Xử phu nhân và Xử tiểu thư đến chơi!

- Ta biết rồi. Đã chuẩn bị cơm nước mời phu nhân chưa ?

- Đã xong hết ạ.

Quan nhân chậm rãi đi vào nhà. Khi đến xuyên đường, một người con gái chạy đến chào chàng. Nàng mặc áo rắng trời, khuôn mặt tròn trĩnh xinh đẹp rạng lên nụ cười khi thấy chàng:

- Ngươi ca ca ! Huynh về rồi !

- Xử Nữ tiểu muội !

- Huynh vừa ở công đường về phải không ? Nghe nói hôm nay đến phiên xử tay thiếu gia nhà họ Phòng.

- Ta chém hắn rồi !

- CHÉM ??? – Xử Nữ ngạc nhiên – Huynh thật cừ đấy !

- SAO ? – mẹ Xử Nữ đến – đại nhân vừa chém Phòng A Đậu ? Ngài liệu thật! Phòng Thượng Thư đâu phải tay vừa. Ông ta mất con làm sao chịu nổi nhục này. Đại nhân nên cẩn thận.

- Mẹ à huynh ấy làm thế là đúng chứ ! Cái tay họ Phòng đó ngông nghênh độc ác, giết là đúng.

- Phận nữ nhi biết gì mà nói ! – (bà thì không phải phận nữ sao ?)

- Thừa phụ nhân, tại hạ chỉ thuận theo phép nước lẽ trời mà xử án.

- Thôi chúng ta không nói chuyện này nữa. Ngươi đại nhân, ta có chuyện muốn nói với đại nhân đây.

- Mạn phép cho tại hạ hỏi là chuyện gì ạ ?

Phụ nhân liếc nhìn Xử Nữ một hồi và nói :

- Chuyện này ta vs đại nhân nói riêng thì tốt hơn !

- Vậy mời phụ nhân đi cùng tiểu sinh đến thư phòng nói chuyện .

Xử Nữ bỗng thấy trong người rạo rức. Má nàng đỏ bừng lên vô cớ. Nàng muốn theo mẹ đi, nhưng nhận thấy cái liếc mắt từ bà, nàng kìm mình lại. Song nàng cứ bồn chồn đi lại không yên trong vườn nhà chàng, cảm thấy có cái gì bức bối. Nàng có linh cảm chuyện này không phải chuyện tốt lành gì, song lại sợ rằng điều không tốt đó sẽ đến thật.

Một lát sau có nô tì đến mời nàng đi dùng bữa. Phụ nhân, Kim Ngưu đều ở đó, im lặng. Có cái gì nặng nề bao trùm không khí trong phòng. Xử Nữ không dám hỏi gì, vì nhận thấy nét mặt lạnh nhạt của cả mẹ nàng và Kim Ngưu. Phụ nhân thì ăn qua loa cho xong, còn Kim Ngưu không nói không rằng chén tì tì suốt bữa. Chỉ đến khi mẹ nàng đứng dậy tỏ ý muốn về, Ngưu mới nói

- Vậy phụ nhân ra về cẩn thận. Thứ lỗi tại hạ ko tiễn.

Phụ nhân quay ngoắt người với vẻ cau có, giận dữ. Bà kéo con gái đi một cách lạnh lùng và thô bạo. Xử Nữ ngơ ngác không hiểu chuyện gì xảy ra cả. Về đến Xử phủ, nàng lẻo đẻo đi theo mẹ, hỏi cho ra nhẽ.

- Rốt cuộc là có chuyện gì hả mẹ ? – Xử Nữ đầy lo lắng

- Con ... - phụ nhân tức giận – Cái tay tri phủ đó thật chẳng ra sao ! Hắn ta nghĩ mình là ai ?

- Nhưng sao lại thế ?

- Nhà ta dù gì cũng là nhà danh gia nổi tiếng kinh thành. Ngay quan tể tướng cũng muốn hỏi con làm con dâu nhà họ. Thế mà ... Đẳng này cái tay Ngưu tri phủ này lại không biết đường sung sướng. Cha con chiếu cố hần, muốn hần cầu thân với nhà ta, thế mà hần không chịu.

- Mẹ nói sao ? – Xử Nữ ngơ ngời ra

- Mắt mặt quá đi !

Phụ nhân còn nói nhiều nữa, nhưng Xử Nữ chẳng nghe gì hết. Hèn chi lúc bữa cơm huynh ấy lạnh nhạt như vậy ! Ta có gì không xứng với huynh ấy đâu ? Hay là ...

Hay là ...

... huynh ấy đã có người khác rồi ? Là ai chứ

Không được!

Mặc kệ là ai..

Muốn có huynh ấy, hãy bước qua xác ta trước

2. Chap 2 + 3:

-Uề ... Ừuuuuuuuuuu

-Người đang quì dưới kia, có oan ức gì ?

Vị cô nương ở dưới công đường quì xuống, giọng oanh thổ thổ :

-Bẩm đại nhân, tiểu nữ ở phủ Quốc Công, vâng lời bá mẫu đi chọn đồ mừng lễ nạp phi của hoàng thượng. Ai dè vừa ra khỏi phủ, tên mặt dày kia đã bám theo, lả lướt cười cợt. Tiểu nữ thấy hấn không đứng đắn, đang muốn bỏ đi thì hấn ... hấn ...

Mặt nàng cúi gầm xuống nên Kim Ngưu không thấy má nàng đỏ bừng lên. “Phạm nhân” đứng bên cạnh nàng quạt lựa phe phẩy, cười lớn :

-Mĩ nhân à ... Ta làm gì nàng đâu chứ ??

-Người ??? – Nàng ngẩng lên nhìn hấn, má đào nổi giận, mắt phượng hờn tủi.

-Nàng tức giận trông càng đẹp hơn đấy ! – Hấn cười khằng khặc.

-CÂM MIỆNG ! Công đường không phải nơi các người tình tự

-Đại nhân, tên này sàm sỡ con gái nhà lành, khẩn xin đại nhân trừng trị hấn để làm gương cho thiên hạ.

-Được được ! Ta sẵn sàng chịu phạt vì nàng. Đây ! – Hấn quát đám nha lại (lớn gan thật) – Các người muốn đánh thì đánh đi !

Kim Ngưu có vẻ chán cái vụ lùm xùm này, vội phán :

-Vậy là ngươi nhận tội !

-Phải ! – « phạm nhân giỡn dặc nói »

-Thư lại ! Tội sàm sỡ con gái nhà khuê các chịu hình phạt gì ?

-Bẩm đại nhân, theo luật nước ta, kẻ trêu ghẹo con gái nhà người ta phải chịu CUNG HÌNH ạ !

(Cung hình : là bị thiến đó :look_dow

Kẻ phạm tội giết mình, lắc đầu lia lịa :

-Ồi đại nhân, xin đại nhân bình tĩnh ...

-Bây đâu, lời tên này ra ...

-Đại nhân, khoan đã

-Người còn muốn nói gì ? Chẳng phải ngươi đã nhận tội rồi sao ?

-Ta ... ta ...

Đám lính lệ xông tới định giải phạm nhân đi. Đương lúc giằng co bỗng một nam nhân áo trắng bước vào, tay cầm quạt lông, hình dáng thanh thoát như thần tiên. Người này vái Kim Ngưu một cái

-Phủ doãn đại nhân !

- Bảo Bình quốc sư ! – Kim Ngưu vội đứng dậy chào lại – Sao quốc sư lại đến đây vậy ?

-Ta ghé qua có chút việc...

Người thanh niên đang giằng nhau với đám ngục tốt thấy Bảo Bình bước vào còn sững hơn lên trời. Hắn kêu rống lên :

-Bảo huynh ! Cứu ta với ! Cứu ta với

-Huynh đến cứu hần sao ? – Kim Ngưu liếc nhìn tay công tử kia, cau mày nói.

-Ta biết huynh là người thẳng thắn công bằng, nhưng người này không thể xử như vậy được. Chẳng giấu gì huynh, vị công tử đây là Song Tử vương gia, em ruột của Hoàng thượng ...

Chàng nói chưa dứt lời, cô nương quì dưới đất đứng phắt dậy, giọng yến giận dữ :

-Không được ! Vương tử phạm pháp tội như thứ dân, các người ý là hoàng thân quốc thích cho mình được quyền bắt nạt dân nữ như vậy ư ? Phép trời ở đâu vậy ?

Bảo Bình quay lại nhìn cô gái. Nàng ăn vận không cầu kì, trang điểm rất nhẹ, dù nổi giận vẫn không hết phần duyên dáng. Rõ là sắc nước hương trời, chim sa cá lặn. Hèn chi Song Gia lại bám riết lấy như vậy. Bảo Bình mỉm cười nhẹ nhàng :

-Xin tiểu thư hãy bớt giận ! Cho tại hạ mạn phép hỏi thăm sức khỏe của Quốc Kỉ thái sư, ngài đã hết bệnh rồi chứ ?

-Sao ??? Sao người biết ... – Nàng kinh ngạc hỏi

-Sao lại không chứ ! Đệ nhất mỹ nhân của Kinh Thành, Ngọc Diễm tú nữ Thiên Bình tiểu thư phủ Quốc công, ai mà lại không biết.

Thiên Bình vẫn chưa nguôi giận, song nghe giọng chàng nửa ngưỡng mộ, nửa ân cần cảm mến, nàng cũng có chút nguôi ngoai. Nhận thấy nét mặt nàng bình tĩnh trở lại, Bảo Bình tiếp lời :

-Song Vương Gia tính tình non trẻ, nhất thời vô ý mạo phạm tiểu thư, thật là có lỗi. Tại hạ thay mặt Song Gia xin tạ lỗi với tiểu thư. Mong tiểu thư chiếu cố, bỏ qua cho !

-Như vậy còn được. – Thiên Bình trả lời. Cầm nàng hơi nâng lên cao, mắt liếc nhìn Bảo Bình một cách kiêu kì, song lại bặm miệng cười thầm.- Tiểu nữ sẽ không để bụng chuyện này nữa ...

-Cảm ơn tiểu thư. Hôm nào có thời gian rảnh, tại hạ và vương gia sẽ đích thân đến phủ tạ lỗi với tiểu thư.

Thiên Bình nghiêng người chào Kim Ngưu và Bảo Bình. Trước khi về nàng còn liếc xéo Song Tử một cái. Song Tử chạy theo ra cửa quan vẫn gọi :

-Tiểu thư ah. Ta sẽ đến tìm nàng ...

-Song Gia, người không đến được đâu ! – Bảo Bình nói

-Người vừa nói sẽ cùng ta đến nhà nàng cơ mà ! – Song Tử ngớ người ra,

-Hoàng thượng đã có lệnh ngài phải ở trong cung Phiên Dương, không được tự ý ra ngoài nữa.

Quay lại Kim Ngưu, Bảo Bình lại vái một cái xin phép ra về. Ngưu nhún nhó nói :

-Từ giờ quốc sư nên quản vương gia chặt chẽ một chút. Đến cứu hần cũng nên đến sớm, làm ta mất bao nhiêu thời gian ! – « Ta đã sai người hầm nhừ món khâu nhục, các người lắm điều thế này thì khâu nhục của ta thành cháo mất »

-Phiên đại nhân quá ! Xin cáo từ .

... Kiệu của Kim Ngưu vừa về đến phủ đệ, chàng hăm hở xuống kiệu để kịp ăn khâu nhục hầm nhừ. Thốt nhiên một gia đồng hốt hoảng chạy đến la lối om sòm :

-Đại nhân may quá ngài đã về ! Nguy rồi nguy rồi !

-Có việc gì ? – Ngưu gắt

-Bẩm đại nhân, ngài vào mà xem, Xử tiểu thư đang đánh lộn với một người khách của ngài.

-CÁI GÌ ??????????

———— Chap 3 ————

Xử Nữ xuống kiệu. Quản gia nhà Kim Ngưu lại chào nàng.

-Ca ca có nhà không ? – nàng hỏi

-Bẩm tiểu thư, đại nhân đi từ sáng, có lẽ bây h sắp về ạ. Mời tiểu thư vào phủ ngồi uống trà

-Ta sẽ chờ huynh ấy!

Xử Nữ rảo bước đến thư phòng chờ. Ngang qua hoa viên, bỗng nhiên nàng đứng khựng lại, hai má đột ngột đỏ ngất vì giận dữ.

Hóa ra là thế !

Trong hoa viên, một nữ nhân đang ngắm cá cảnh bên hồ. Nàng ta ăn vận như con trai, tóc buộc gọn trên đầu rất đơn giản, ngay bộ quần áo hoa thông cũng tầm thường. Bên hông nàng đeo một cái roi da và một cây sáo trúc.

Xử Nữ không kìm nổi mình bèn xông tới gần người con gái.

-Người là ai ? – Xử Nữ hất hàm hỏi.

Người con gái nhìn nàng kì dị :

-Thế người là ai ? Từ đâu đến đây mà vô phép như vậy ? – Cô đáp lại ngay không thêm nghĩ

-Ta đang hỏi người cơ mà ! – Giọng Xử Nữ cay nghiệt – Người đến đây từ bao h ? Có quan hệ gì với Ngưu ca ca ?

Đột nhiên nữ nhân ấy cười sặc sụa

-Người cười cái gì !

Cô gái áo xanh bốt cười, lên giọng nói , đôi mắt to, sáng ánh lên vẻ tinh nghịch :

-Ta là cái gì của huynh ấy hả ? Thế cho ta hỏi cô có phải vợ huynh ấy không mà dám tra xét quan hệ của bọn ta ?

-Người ... – « tức lắm rồi đấy »

-Nếu như không phải thì cớ gì ta phải nói ? Xem ra cô đối với Ngưu ca cũng chẳng phải thân thiết gì ! Đến ta mà ca ấy cũng không kể cho cô sao ? – giọng người con gái càng lúc càng trêu người

-Tóm lại người có nói không thì bảo ? – « núi lửa sắp phun đấy ! »

-Được rồi được rồi ! – Cô gái ấy vênh mặt lên – Nói cho mà biết, ta đây là bạn thanh mai trúc mã của Ngưu ca ca, đã hứa hôn với huynh ấy từ trong bụng mẹ. Cô từ đâu đến mà xen vào giữa như vậy ?

-Nói láo ! Từ khi Ngưu ca đến đây, ta và chàng tâm đầu ý hợp, chưa từng thấy Ngưu ca nói có người bạn như cô ! Cô là cái thá gì mà dám chia rẽ ta và huynh ấy. Nói cho cô biết, nếu muốn bản mặt cô còn nguyên vẹn thì mau cao chạy xa bay, đừng để ta nhìn thấy lần nữa ! (« có cần chưa ngoa vậy không ? » XN : « sao ? người cũng muốn rách mặt hả ». « ối không dám đâu chị Xử »)

-Sao ta phải đi ? Ta không đi cô làm gì ta nào ? Chính cô mới là người nên cuốn gói đi. Ngưu ca là của ta !

-Muốn giành huynh ấy sao ? Hãy bước qua xác ta trước đã.

Xử Nữ xông xộc xông tới, định túm lấy người con gái. Song thân thủ cô ta nhanh nhẹn lạ thường. Khi nàng gần bước đến cô ta đã nhảy phắt lên cành cây ngồi vắt vẻo.

-Đồ khỉ cái kia ! Có giỏi thì mau xuống đây !

-Ta không xuống đây !

Không biết Xử Nữ kiếm đâu ra cái khoèo để trầy hoa quả. Nàng đứng dưới gốc cây, chọc chiếc khoèo lên cành, cô nương kia bị chọc khó chịu bất đắc dĩ phải nhảy xuống, chạy biến đi mất.

-Đứng lại, ta với cô chưa xong đâu !

Xử Nữ đuổi theo đến tận thư phòng thì mất hút. Nàng đẩy cửa vào lục lọi trong phòng. Nữ nhân ấy tưởng Xử Nữ không thấy mình, trốn dưới tràng kỉ, bỗng bị Xử Nữ lôi ra.

-Cô quá đáng rồi đấy ! Ta vốn không muốn so đo với cô, đừng để ta điên lên ! – Cô gái tức giận.

-Vậy thì mau rời khỏi đây ngay

Người con gái ấy không trả lời nữa, cô ta nhào vào người Xử Nữ, đẩy nàng ngã xuống đất.

-Người dám ?...

Khi Kim Ngưu vào đến thư phòng, hai người con gái đang vật nhau ở giữa sân. Bọn a hoàn đứng chung quanh đó nhưng không ai ngăn lại. Lúc ấy Xử Nữ đang bị đè xuống đứt tóc, tay nàng cấu chặt vào vai cô gái áo xanh.

-Dừng lại đi ! – Ngưu quát ngao ngán. Nghe tiếng chàng cả hai dừng người lại, vội vã buông nhau ra, mặt tái đi vì ngượng.

Ngưu lại quá đăm nò nì :

-Các người mù hết ah ? Sao không ngăn tiểu thư lại ?

1 a hoàn hoảng hốt quì xuống bầm :

- Xin đại nhân bớt giận. Không phải chúng con không muốn ngăn. Hai vị cô nương hung dữ quá, chúng con không dám. Lúc đầu Diễm Nhi ở phòng hoa thấy vậy chạy vào ngăn lại đã bị cào rách mặt, hiện đương đi khám đại phu ...

Kim Ngưu thở dài thườn thượt

-Còn đứng ngây ra đó ? Sao không đỡ hai vị tiểu thư dậy ?

Người con gái áo xanh đứng lên trước, vùng vằng chạy đi. Xử Nữ cũng đứng lên sửa lại y phục.

-Xử muội muội ! Ta cần nói rõ chuyện này ...

-Con đi đâu về vậy ? – Xử phu nhân hỏi

Xử Nữ không trả lời. Nàng thui thủi về phòng chầm chần khóc

-Tiểu thư ! Tiểu thư sao vậy ?

-Thưa với phu nhân là ta ốm ! Giờ thì đi đi, ta muốn một mình.

Kim Ngưu đi lại hồi lâu trong vườn, nghĩ ngợi liên miên, không biết từ khi nào bước sang giàn hoa nhà Đông. Người con gái áo xanh khi này cào nhau với Xử Nữ ngồi vắt vẻo trên giàn hoa tự kỉ. Kim Ngưu cảm thấy nghi hoặc, định đến hỏi thì nàng đã đến bên cạnh

-Nè ! Về rồi hả ? – nàng hỏi, nhìn nét mặt nàng thì Kim Ngưu hiểu nàng đang hỏi Xử Nữ

-Ừ ! – Ngưu gật. Chàng nhìn cô gái hồi lâu – Mà ... Cô là ai vậy ?

3. Chap 4:

———— Chap 4 ————

Bỗng chốc người con gái nổi giận. Nàng cong môi lên và cốc đầu chàng. Chết giọng trẻ con the thé như xé rách cả không gian:

-Đồ Trâu Mộng nhà huynh đến ta mà cũng không nhớ!

Ngưu vừa bịt tai lại vừa xin xỏ :

-Cô nương bớt giận ! Tại hạ quả thực ...

-Lên Kinh đô lâu ngày có phải ăn nhiều quá, của ngon vật lạ tọng đầy não luôn rồi không ? Ngày xưa cười ngựa ngã bị phạt không được ăn cơm ai kêu cho huynh ? Lại còn trốn ra bờ ao ngồi khóc thút thít ai mang lên cơm ra cho huynh ? (KN : cô dám bêu rếu ta aaaaaaaaaaaaaaaaaa) Bây h sung sướng rồi, giả bộ quên ta hả ?

Ngưu ngớ người một hồi lâu, cố lục lợi trí nhớ. Lát sau chàng mỉm cười reo lên :

-A ! TIỂU NHÂN MÃ !

-Có thể mà cũng không nhớ nổi sao ?

-Nhưng cô ... Sao lại vật nhau với Xử muội muội thế ?

-Đều là tại cô ta ! (XN – người không trêu người ta thì đâu có thế) Sáng nay ta theo cha vừa về đến kinh thành, vì phủ đệ vẫn đang xây dở, cha bảo ta đến tìm huynh trước. Ngờ đâu ta đang đi ngắm nghía, cô ta xộc tới đánh ghen.

-Cô có trọc tức muội ấy không mà muội ấy làm dữ vậy ?

-Ta... ta chỉ định đùa cô ta thôi ! Ai dè cô ta nổi cơn tam bành chẳng suy xét phải trái, lao vào đánh ta.

Ngưu chép miệng, thở dài ngao ngán :

-Hèn chi...

-Tiểu Nhân Mã ta dù nhỏ tuổi là phận gái, cũng là anh hùng trong đám nữ nhi, làm sao chịu nhục để yên cho cô ta cào cấu chứ ! – Nhân Mã nói đầy khí phách. (Đầu tỏa sáng « giống siêu nhân Gao quá đi »)

-Thế là cô đánh lại ?

-Thế là huynh thì huynh có đánh lại không ?

-Ta ... Sao cô không giải thích cho cô ta hiểu ?

-Sao ta phải giải thích với cô ta ? Ai bảo cô ta cả giận mất khôn không thèm nghĩ thử xem.

Mã Mã khoanh tay trước ngực, quay mặt đi ra về dỗi. Đột ngột nàng lại quay ngoắt lại :

-Nè ! Huynh đến đây để chỉ trích ta đó hả ?

-Không có !

-Rõ là vậy mà ! Được lắm ! Đồ vong ơn nhà huynh. Thế mà nói sẽ nhớ ơn cha ta suốt đời (KN :nhớ cha cô chứ nhớ cô đâu !) Từ giờ đừng hòng tới gặp cha ta. (Gặp cha cô thì liên quan gì tới cô ?)

-Ta ... Nè

-Không thèm nhìn mặt huynh nữa.

-Tiểu Nhân Mã !!!!! – Ngưu Ngưu gọi với, nhưng nàng đã chạy đi mất. Nhún người một cái, Mã Mã nhảy vọt qua tường

Có cửa sao không đi ? Nhảy qua đó làm hỏng hết giậu hoa ta mới trồng rồi !

Tức thì Ngưu giật mình ... Có mùi gì khét khét ...

Thôi chết rồi ! Quên không dặn nhà bếp, ta chưa ăn thì phải ngừng đốt lửa ...

-Trời ơi Khâu nhục của ta !!!!!!!!!!!!!!!

-Hoàng tử !

-Dương Dương ! Hôm nay sao thức khuya vậy ? – Cự Giải quay người chào Bạch Dương

-Muội không ngủ nổi. Ngày mai chúng ta nhập cung rồi. Muội thấy lo.

-Đừng nghĩ ngợi nhiều quá ! – (« nói câu này thì phải nghĩ đến mình chứ Giải Giải ») – chúng ta vẫn sống trong cung từ bé đó sao ?

-Nhưng ở đó có phụ hoàng và mẫu hậu, không ai dám so đo, không ai dám mạo phạm chúng ta. Nhưng giờ chúng ta là khách tha phương xứ người, không quen nơi này. Tỉ tỉ tâm tính lương thiện, lỡ bị người ta ghen ghét đố kỵ, giở trò lợi dụng, muội muội quả thực không yên tâm.

-Cảm ơn muội muội nghĩ cho ta chu đáo như vậy ! Nhưng nghĩ nhiều đâu có giải quyết được gì ? (« thể mà vẫn nghĩ nhiều vậy hả ») Ta cứ tốt với người ta, người ta sẽ tốt lại với ta thôi.

-Tỉ tỉ ! – Bạch Dương phản đối – Tỉ tỉ nghĩ đơn giản quá ! Đâu phải ai cũng tốt bụng như tỉ đâu ?

-Muội đừng lo cho tỉ ! Tỉ biết làm thế nào mà ! Bây h hảo muội muội đi nghỉ đi. Mai sẽ là ngày trọng đại đấy !

-Tỉ tỉ cũng nghỉ ngơi đi !

Bạch Dương đi rồi, còn lại mình Cự Giải lại thẫn thờ nhìn ra ngoài cửa sổ. Mặt trăng phẳng lặng trái ngược với lòng nàng. Nàng có thể lừa dối Bạch Dương mà nói vậy nhưng làm sao lừa dối chính mình đây ?. Mớ bong bong trong đầu không biết đâu mà gỡ. Gió nhẹ lướt qua vai nàng, gió từ Tiểu quốc, từ quê hương của nàng

Mẫu thân ! Xa nữ nhi rồi không biết người có khỏe không ?

Bỗng ‘thình’ một tiếng, cánh cửa phòng nàng mở toang ra. Một bóng người cao lớn đổ sập vào phòng nàng, ngã sòng xoài ra đất, máu me đầm đìa...

4. Chap 5:

- Người ... người là ai ?- Giải Giải hoảng sợ lấp bắp. Định thần lại, lát sau nàng cũng dám đến gần hấn.

Đây là một lão già, mặt rỗ ngang rỗ dọc, da sần sùi như da cóc, đen đúa, má lại còn xệ xuống, môi như hai con đĩa trêu ra ngoài, thâm sì. Lão đã bị một nhát chém ở tay trái, máu rỉ ra ướt sũng cả người. Trên thái dương có vết bầm kéo đến giữa trán, chắc do bị chưởng lực đánh vào, khí huyết rối loạn. Hấn ta nằm thoi thóp, hơi thở yếu ớt.

... Hấn sắp chết !...

Không được ! Đừng có để lão chết, biết đâu ở nhà lão còn họ hàng cần chăm sóc... Khổ thân lão ! Khổ cho cả người nhà của lão nữa...

Giải Giải mở rương lấy hòm thuốc của nàng mang theo từ Tiểu Quốc. Nàng rịt vết thương cho lão, đoạn, nhét một viên thuốc đen sì vào miệng lão.

- Uống thuốc ! – Cự Giải ra lệnh

Lão già giương mắt nhìn nàng như thể nàng vừa từ trên trời rơi xuống.

- ta nói người uống thuốc !

Lão già quay bộ mặt rỗ đi không chịu nuốt (chắc lão muốn chết quá). Nàng ngạc nhiên :

- Ta lệnh cho người phải uống thuốc cơ mà !

Lão vẫn ngoan cố (Đờ diên! Sắp chết còn làm bộ! – Lão già : Có muốn bị chém không hả nhóc ? – TG : Dạ thôi tha cho em). Cự Giải bèn lấy một cốc nước đầy dốc cho hắt. Tay bị thương ho sặc sụa một hồi lâu, bỗng chốc mồ hôi vã ra như tắm. Lão quần quai trên mặt đất một thôi, ôm chặt lồng ngực với vẻ đau đớn và cuối cùng nằm vật ra.

Không phải hắt chết rồi chứ ?

Không, đương nhiên hắt không chết đâu. Cái lão già này còn phải sống nhăn đến hết truyện kia !

Chẳng qua chất thuốc nóng làm khí tỵ thoát ra ngoài đột ngột, hắt bị thương không chịu nổi nên lăn ra đấy thôi.

Có lẽ lão ta là thái giám ! – Cự Giải đoán thế vì lão không có râu.

-
- Ngươi rồi phu nhân ơi ! – một a hoàn học tốc chạy vào nhà
 - Có chuyện gì mà ầm ĩ lên thế ? – Xử phu nhân gắt gỏng
 - Có chuyện lớn rồi !
 - Chuyện gì thì mau nói đi !
 - Cả kinh thành đang đồn ầm lên chuyện tiểu thư nhà ta ...
 - Tiểu thư làm sao ?
 - Tiểu thư nhà ta đến phủ Ngươi đại nhân đánh ghen với một người con gái.
 - CÁI GÌ ? sao lại có chuyện đó chứ ? Nói nhảm !
 - Phu nhân không tin sao ? Nhưng cả kinh thành đều kháo nhau chuyện đó !
 - Không thể được ... Mau gọi tiểu thư ra đây !
 - Mẫu thân không cần gọi ! – Xử Nữ điềm tĩnh bước vào. Nét mặt nàng dịu xuống. Nàng đã lại là Xử Nữ của mọi ngày. Thất tình xong rồi, giận hết rồi, ghen qua rồi, yêu cũng không còn nữa .
 - Có thật không ?
 - Phải ! – Nàng nói với vẻ thản nhiên kì lạ
 - Người – phu nhân tím mặt vì giận – Ngươi có còn là con gái của ta không vậy ? Sao lại làm ra những chuyện sỉ nhục danh gia như vậy ? Ai đời con gái nhà khuê các không biết thẹn đến phủ người ta đánh ghen như vậy ? Thanh danh của nhà ta còn đâu nữa ! Đứa con zời đánh này .. Cút đi... Ta không có đứa con gái như vậy... - Nói đến đây phu nhân ngắt lịm. A hoàn vội chạy lại đỡ. Xử Nữ im lặng không nói gì. Nàng thần thờ đi về phòng. Dù là mẹ nàng không như vậy, nàng cũng chẳng có mặt mũi đâu mà ở nhà nữa...
 - Nàng sẽ không ở đây nữa ...

-
- Bẩm Hoàng thượng, Sư Tử tướng quân cầu kiến !
 - Cho vào !
 - Ma Kết đang ngồi phê duyệt tấu chương, nghe vậy bèn ngẩng đầu nhìn.
 - Sư Tử tham kiến Hoàng thượng. Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế
 - Bình thân! Ngươi đã về rồi đấy ư ? Hai công chúa bình an chứ ?
 - Bẩm hoàng thượng đêm hôm qua có thích khách xông vào Dịch quán định hãm hại công chúa. May mắn là thần đã phát hiện và đánh trúng hắt. Tên sát thủ đó đã bỏ trốn. Không ai bị thương hết ạ
 - Cái gì ? Sát thủ ? To gan thật ! Ngươi có biết lai lịch của hắt không ?

- Dạ bẩm đêm tối, hạ thần không nhìn thấy hấn, song dựa vào công phu mà đoán định, hấn ta là Thiên Không Vô Ảnh Khách đã mất tích nhiều năm, bỗng nhiên nay lại xuất hiện.
- Hấn là người thế nào ?
- Hấn ta có tuyệt kỹ Thiên Không Vô Ảnh Cước, có thể tung cước mà người ta không hề hay biết. Thân thủ cực nhanh, kiếm pháp cũng thuộc hàng tuyệt kỹ. Người này mười hai năm trước có liên quan đến vụ án đầu độc thái hậu cùng với Thiên tử tướng. Sau khi cả nhà Thiên tử tướng bị thảm sát hấn đã biệt tích. Hạ thần cho rằng vụ án ấy không hề đơn giản
- Được rồi ! Ta sẽ cho người điều tra. Bây h người có thể lui.
- Tạ Hoàng thượng !

Thiên Yết ngồi bất động trên cành quế già, tay vất lên trán trầm ngâm suy tư. Rượu trong hồ đã gần cạn hết rồi, mà sao hôm nay người không say ?

Trăng hôm nay viên mãn, tròn, sáng, lung linh, huyền ảo. Nàng cũng như vầng trăng, đẹp, mơ hồ buồn và xa vời. Ta ngồi đây, chỉ lặng lẽ ngắm nhìn. Cho dù nhìn thấy nàng ở bất cứ đâu, song chẳng bao h với tới được...

Người bị làm sao vậy ?

Trước giờ người đâu có thế ? Tại sao bây giờ người đột nhiên rung động ? Kể mềm lòng không làm được việc lớn...

Vả chăng, nàng cũng đâu có phải dành cho người?

Giống như bóng trăng rơi trên hồ, hình bóng nàng ở đó, nhưng người có mò cả đời cũng chẳng thể nào bắt được

... Nhưng ...

Tại sao ?

Lại là nàng ?

5. Chap 6:

- Con đã nói với mẫu thân bao nhiêu lần rồi ? Con chưa muốn lấy vợ ! – Mặt Sư Tử đỏ gay. – Chúa thượng mới lên ngôi, còn bao nhiêu việc phải lo lắng. Các nước lân bang lúc nào cũng chỉ rình rập ta sơ hở, con không thể lập gia thất lúc này !
- Con !!!!! – Sư phụ nhân nhần trán. Thật hết cách với con bà. Từ bé cậu không bao h chơi với con gái, đến khi mới lớn thì ham hố võ nghệ, mười lăm tuổi đã ra trận giết giặc. Đến giờ đã 6 – 7 năm rồi, không chịu lấy vợ đi cho bà có cháu bé.
- Nam nhi đại trượng phu phải xả thân vì nước, đâu để chuyện nhi nữ làm vướng bận!
- Con thật à ...! Thật giống hệt cha con ngày trước
- Mẫu thân sợ con không lấy nổi vợ sao ?
- Ta không cần biết con muốn hay không ! hôm qua ta đã cho bà mối đến nhà Lại bộ Thượng thư dò hỏi. Tiểu thư nhà đó nét na thực đức, rất vừa ý ta...
- Sư Tử giật mình hỏi :
- Có phải Lại bộ thượng thư Xử đại nhân không ?

- Chính phải !
- Mẫu thân chưa biết chuyện sao ?
- Chuyện gì ?
- Cả kinh thành đang xôn xao lên ấy. Cái cô Xử tiểu thư nhà họ phải lòng quan phủ doãn Ngưu tri phủ, hôm nọ đến nhà phủ doãn đại nhân đánh ghen với ai ấy.
- Nói nhảm ! Tin gì những lời xằng bậy ấy !

Một tì nữ đỡ lời

- Bẩm phu nhân, tướng gia nói không sai đâu ạ ! Xử tiểu thư nhà họ đúng là có đến đánh lộn ở nhà quan tri phủ. Vì bề mặt, họ đang chuẩn bị cho con gái họ vào cung làm nữ quan đấy
- Thật không thể ngờ được !
- Mẫu thân còn muốn con lấy vợ nữa con sẽ bỏ đi đấy !

Nói rồi Sư Tử bỏ đi.

Tại tửu lâu “Ngon nhất quả đất”

- Sư huynh có chuyện gì buồn bực vậy ? – Bảo Bình cười hỏi.
 - Bảo huynh thật sung sướng, ở một mình tự do tự tại, không ai quản thúc – Sư Tử thở dài – Không như ta ...
 - Huynh có gì vướng bận chẳng ?
 - Mẫu thân ta nhất quyết đòi ta lấy vợ
- Bảo Bình cười ha hả mà rằng :
- Lấy vợ thì có gì mà huynh khổ sở vậy ?
 - Ta thân là nam nhi đại trượng phu phải đem thân gởi trong da ngựa, những thứ tầm thường vậy ta không hứng thú !

Kim Ngưu đang ăn hăm hỏ, nghe vậy lên tiếng :

- Có thật vậy không ? hay là ngại nói thật vậy ? Ai chả biết huynh có cái tật từ bé cứ gặp con gái là mặt đỏ như lửa, nói cũng không thành lời... Bảo huynh lúc này không đến sớm mà xem, cô nương Tinh Nhi vừa nãy ra tiếp rượu, vừa mới liếc huynh ấy một cái, mặt Sư huynh đã đỏ như chân giò hầm rượu, rượu đang uống cũng phun đầy ra áo cô nương ấy ...

Ngưu còn đang định nói tiếp, Sư Tử đã nhét một cái đuôi gà vào miệng chàng.

- Con Trâu này ! Có thôi không thì bảo ? Ta nghe đồn người cũng là một vị quan thanh liêm chính trực, ngờ đâu cũng có lúc đem những lời nói bần tiện ra bêu rếu ta vậy hả ?

Ngưu Ngưu cầm cái đuôi gà giơ lên :

- Cảm ơn Sư huynh !

Sư Tử lại hỏi Bảo Bình :

- Ta không thể về nhà lúc này được ! Các người có thể cho ta đến tá túc vài hôm không ?

Bảo Bình và Kim Ngưu nhìn nhau

- Ta thì làm gì có nhà cho huynh đến tá túc ? - Bảo Bình nói (Bó tay)
- Thế ngày thường huynh ở đâu ?
- Cứ chỗ nào ta thích ta sẽ ngủ ở đó thôi !

- Phải rồi ! Có hôm lính lệ của ta nói có người nằm ngủ trên trống cái của phủ nha. Là huynh đúng không ?
 - Thật là hết cách với hần ! Ngừu Ngừu, phủ ngời ta có thể đến không ?
 - Mấy hôm trước thì được, nhưng vừa rồi có thiên kim nhà thống lĩnh cấm quân mới đến.
 - Sư phụ về kinh rồi sao ? – Bảo Bình và Sư Tử cùng hỏi
 - Thầy mới về, phủ đệ chưa xong, Tiểu Nhân Mã đang ở phủ của ta. Sư huynh không ngại gặp Tiểu Nhân Mã thì có thể đến
 - Thôi thôi ! – Sư Tử xua tay – Ta sợ cô ta lắm rồi !
- Back to mấy năm trước ...
- Sư Tử ca – giọng Nhân Mã tỏ vẻ nghe dễ sợ
 - Ối ! – Sư Tử rống lên rồi chạy đi mất, mặt mày đỏ tía
 - Tiểu Nhân Mã, con cứ trêu chọc Sư ca hoài !
- Tiếng nàng cười khanh khách:
- Ai bảo huynh ấy đại gái vậy chứ ! Con chỉ đùa thôi mà !

Sư Tử một mình lên ngựa, phóng ra ngoài thành theo hướng Bắc. Đến một cánh rừng, chàng ghìm ngựa đi chậm lại vãn cảnh. Không biết đây là nơi nào mà sơn thủy hữu tình như vậy !

Ra khỏi cánh rừng, Sư Tử đến một chân núi. Quả núi này không cao lắm, song rất đẹp. Từ trên núi dội xuống một thác nước hòa lẫn vào nước sông xanh biếc. Hai bờ sông trồng bát ngát là hoa, nhiều loài hoa lạ chàng chẳng biết tên. Sư Tử thong dong trên cánh đồng hoa rực rỡ vòng qua chân núi, đến một thung lũng xanh mướt. Sư Tử xuống ngựa, buộc ngựa vào một cây ngô đồng già, đi bộ ngắm nghía. Phái xa có một hồ nước trong vắt như gương. Sư Tử thong thả bước lại gần, khoan khoái hít thở mùi hoa cỏ đồng nội

Ta đã đi qua bao nhiêu danh thắng, không ngờ có dịp lại đến nơi tiên cảnh này...

Bỗng dưng chàng đứng khựng lại trước một tảng đá lớn. Chàng ngạc nhiên thấy một bộ y phục màu thiên thanh vắt trên tảng đá.

Ai mà lại vứt áo ở đây thế này ?

Chàng bước vòng qua tảng đá, nhặt bộ y phục lên. Mùi hương thoang thoang từ chiếc áo đưa tới khứu giác chàng. Đây chắc là của cô nương nào đó bỏ quên.

Sư Tử cầm chiếc áo trong tay, ngó ngang ngó dọc xem có ai không.

Và cuối cùng chàng cũng thấy.

Đúng là một vị cô nương. Nhưng kì lạ thật, nhìn thấy nàng, Sư Tử không đỏ mặt.

Chàng đứng ngây ra như phỗng đá bị chôn chân dưới bãi cỏ. Mắt chàng mở to, tim gần như ngừng đập luôn rồi.

Cô nương ấy cực kì xinh đẹp.

..... Cô ấy đang tắm

6. Chap 7:

-Hoàng tử ! Hoàng tử !

Cự Giải khẽ mở mắt. Sao nàng lại ở đây ? Giải Giải định ngồi dậy, nhưng đầu nàng choáng váng quá!

-Ta làm sao thế này ?

-Tỉ tử không nhớ ư ?

-Có chuyện gì vậy ? Sao muội hốt hoảng thế Dương Dương ?

-Đêm qua có thích khách muốn ám sát muội !

Nghe thấy thế Cự Giải đã bật dậy quên cả đau đầu:

-Muội không sao chứ ?

-May nhờ có Sư Tử tướng quân bảo vệ kịp thời. Muội nhân lúc hấn giao chiến với Sư Tử tướng quân đã chém hấn một nhát vào tay – Bạch Dương nói một cách tự hào – Hấn đã bỏ chạy... Có phải hấn xông vào phòng tỉ tử đánh thuốc mê không ? Khi muội đến thấy tỉ tử bất tỉnh dưới đất.

Cự Giải định thần nhớ lại.

Phải rồi ... Lão già mặt đỏ ...

Cánh tay đầy máu.

Dáng người cao lớn.

Thế mà nàng còn nghĩ hấn là thái giám bị sát thủ hành hung !!! (Bó tay với nàng) Làm gì có tay thái giám nào cao to như vậy. Ngốc quá đi !

Nàng lại còn cứu hấn nữa ...

Hấn đã suýt nữa sát hại Dương Dương của nàng.

Nhưng nàng vẫn làm bộ ngây thơ hỏi :

-Có thích khách sao ? – (đánh chết cái nét không thừa ! – CG :có tin ta kêu Yết ca đến chém người đó ! – tg: Wa ... đừng)

-Vâng

-Muội thật không sao chứ ?

-Không sao! Tỉ tử làm muội lo muốn chết ! – Bạch Dương thở dài – Từ h chúng ta càng phải cẩn thận hơn.

-Muội không sao là ta yên tâm rồi.

-Nghe nói mấy hôm trước có thích khách lẻn vào Dịch quán định ám sát hai vị công chúa Tiểu quốc ? – Kim Ngưu ăn bánh bao trên yên ngựa, vừa ăn vừa hỏi Bảo Bình.

-Phải ! – Bảo Bình ngồi quay mặt ra đằng sau đuôi ngựa, quạt lông phe phẩy – Hai vị công chúa đó không tầm thường đâu. Ta đã đi đón họ ở biên giới, đã gặp qua hai vị. Đặc biệt là vị Nhị công chúa Bạch Dương. Nàng ấy còn biết võ nữa đấy.

-Hi vọng hai nàng ấy sẽ giúp chúng ta.

-Chẳng biết giúp được hay không, ta chỉ e các nàng ấy vào cung lại bị Như Phi hãm hại thôi.

-Huynh nói có lý. Chẳng lẽ chúng ta lực bất tòng tâm nhìn vậy cánh cửa Quốc Kỉ thái sư làm loạn như vậy sao ? – Kim Ngưu cảm phần nói.

-Hiện tại thì chỉ có thể án binh bất động, chờ thời cơ thôi. Hoàng thượng đâu muốn để lão ấy thao túng. Nhưng thế lực của hắn còn mạnh quá. Hoàng thượng chủ động kết thân với Tiểu quốc thật cũng là mong nhờ vào ngoại bang. Nhưng ... – Bảo Bình chép miệng liên hồi

-Tiểu quốc ở xa quá ! Ta đoán kẻ muốn giết hại hai công chúa là muốn hai nước gây gỗ với nhau đây. Chỉ có lão thái sư xảo quyệt ấy mới làm những trò như thế.

-Ngưu huynh không nên nói vậy !

-Sợ gì ! Ở đây đâu có ai !

Kim Ngưu còn chưa nói dứt lời, ở cạnh cây trước mặt đã có một người thò đầu xuống lùm :

-Ai bảo huynh là không có ai ?

Ngưu Ngưu giật mình đánh thót :

-Tiểu Nhân Mã !

Nàng vắt hai chân lên cành cây, lộn ngược đầu xuống, tay khoanh trước ngực, tóc xòa cả xuống đất

-Cô làm cái trò gì vậy ? – Ngưu cau mày – Thiên kim tiểu thư mà ...

-Thì làm sao ? – Nhân Mã nhảy phắt xuống đất – Nè, hai huynh hôm nay đi đâu vậy ? Bỏ ta ở nhà buồn muốn chết !

Bảo Bình và Kim Ngưu đồng thanh :

-Đi tìm Sư Tử huynh ! Cả ngày hôm qua huynh ấy không về tướng phủ rồi !

Ngưu Ngưu tiếp lời :

-Ta đoán chắc huynh ấy đi về phía Bắc

-Làm sao huynh biết chứ ? – Nàng hỏi

-Thì huynh ấy là Ngưu Thanh Thiên, mặt đất đen sì cơ mà ! – Bảo Bình cười khẩy.

Nhân Mã kêu hai người chờ cô một lát. Một canh giờ sau, Nhân Mã quay lại với một con ngựa và hình dáng khác hẳn

- Cô làm trò gì vậy ?

- Chưa thấy nữ giả nam bao giờ hả ? Ta đi chơi, nên cải trang cho tiện !

Ba người cưỡi ngựa phi nước kiệu đến một cánh rừng xanh tươi. Bỗng nhiên Bảo Bình dừng ngựa trở lại nói rằng :

-Xem kìa, Sư Tử huynh đang đến đây !

Đằng xa, Sư Tử học tốc phi đến. Mặt mày chàng xám ngoét lại. Chàng không chào ai, chạy luôn ra sau đuôi ngựa của ba người như trốn tránh cái gì...

7. Chap 8 + 9:

—— Chap 8 ——

-Sư huynh ! Huynh bị làm sao vậy ? – Bảo Bình hỏi

-Lạ nhỉ ? Sư huynh của chúng ta là một mãnh tướng nơi sa trường, chưa bao giờ sợ trước kẻ thù. Cái gì mà làm huynh ấy sợ hãi quá vậy ?

-Cứu ta ! Cứu ta ! – Sư Tử thở hổn hển vì mệt.

-Đứng lại ! Đứng lại ! Đồ vô lại kia ! – Hai gia đồng, một nam nhân và một nữ nhân đuổi đến, la lối om sòm
Bảo Bình vội xuống ngựa, chấp tay hỏi :

-Hai vị có việc gì mà đuổi huynh đệ của tôi gấp vậy ?

-Thế ra người là đồng bọn của hắn ! – Nam nhân tức tối đáp – Một lũ vô lại !

-Này ! Đồ cầu nô tài các người dám mắng ai là đồ vô lại hả ? – Nhân Mã trở roi cẩu kính gắt – Có tin bốn công tử cho ăn roi không ?

-Hắn ta ... - Người nữ thì chỉ vào mặt Sư Tử nói – hắn ta dám nhìn trộm tiểu thư nhà ta đấy. Người nói xem, không phải đồ vô lại thì là gì ?

Nhân Mã, Kim Ngưu và Bảo Bình đồng loạt quay lại nhìn Sư Tử. Mắt ai cũng trở ra bất thường :

-Sư ca ...

-HUYNH ??????????????????????

-Ta cứ nghĩ huynh ...

Sư Tử hoảng hốt xua tay chối bay chối biến :

-Không phải ta ! Không phải ta ! không phải (lại còn nói không phải =.= »)

-Còn chối ! – Nữ nhân nói – Không phải người sao thấy chúng ta lại chạy thực mạng như vậy ?

-Ta không có mà !!!!! – Sư Tử lúc này chỉ hận không có cái lỗ nẻ nào mà chui xuống. Thật mất danh dự quá !

-Có lẽ cô nương hiểu nhầm chẳng ? – Bảo Bình vội chữa cháy – vị huynh đệ của tôi từ bé có tính nhát gái, cứ trông thấy nữ nhi là sợ hãi bỏ chạy. Chắc vừa rồi trông thấy cô nương nên huynh ấy mới như vậy. Phải không Sư huynh ?

Sư Tử như người sắp chết đuối vớ được cọc, gật đầu lia lịa (Cổ sắp rụng ra rồi đó !)

-Nói vậy ! Ở đâu ra cái tật quái lạ như vậy chứ ! – Nam nhân lại mắng – Các người hòa nhau lừa chúng ta !

-Đúng ! Chẳng cần biết người nhát gái hay không ! Chúng ta phải trả mối nhục này cho tiểu thư ! – Tì nữ chen vào.

Nói rồi hai người xông tới. Nhân Mã ngồi trên ngựa thấy chướng mắt bèn nhảy xuống cản lại. Tay nam nhân bị đá một cú giữa lưng, người thì nữ thì ăn một cái vả méo cả miệng.

-Bớ người ta ! Có kẻ hành hung !

-Lại còn định la lối nữa ah ? – Giọng Nhân Mã the thé – Muốn ăn thêm một cú bạt tai nữa sao ?

Nhân Mã đang định đánh tiếp. Bỗng một giọng nhỏ nhẹ vang lên :

-Xin các vị công tử dừng tay !

Một cô nương thướt tha đi tới. Nàng mặc y phục màu thiên thanh (xanh navi đó) nhã nhặn và duyên dáng, trên tay cầm một giỏ hoa, bước đi uyển chuyển thanh yêu kiều như tiên nữ. Nàng tới trước mặt Nhân Mã cúi đầu chào :

-Kính chào các vị công tử ! Gia nhân nhà ta vô lễ quá ! – Nàng lại quay lại mắng hai nô tài – Các người chẳng biết phép tắc gì hết ! Không thấy sao ? Bốn vị công tử đây hào hoa lịch thiệp, sao có thể là kẻ rình trộm được ! (Nàng có cần nguyền thề vậy không ?)

-Tiểu thư, chúng con biết lỗi rồi ạ !

-Thành thật xin lỗi bốn vị công tử. Chẳng hay bốn vị có cho tiểu nữ mạn phép được mời bốn vị đến tệc xá dùng bữa, nghỉ chân, coi như tiểu nữ chuộc lỗi !

-Cô nương cho hỏi đây là nơi nào vậy ? – Kim Ngưu hỏi

-Đây là đất Trầm Hương thuộc địa phận Giao Châu. Quả núi trước mặt là núi Trầm Hương

Mắt Kim Ngưu bỗng sáng rực :

-Có phải vùng này có đặc sản Cá Trầm Hương ngon nhất thiên hạ không vậy ?

-Thưa chính phải !

-Cá Trầm Hương sao ? – Bảo Bình cười khẩy nhìn Kim Ngưu

-Phải ! Cá ấy rất ngon, rất hiếm, một năm chỉ tiến cung có vài con thôi. Ta mới nhìn thấy Ngự Bếp nấu một lần, chưa từng được ăn qua ...

Người con gái mỉm cười ra vẻ hiểu ý :

-không ngờ công tử biết thưởng thức như vậy ! Nhà tiểu nữ ở thung lũng bên kia núi, ngay cạnh sông Trầm Hương, rất nhiều cá ngon. Các vị có hứng thú, tiểu nữ xin mạn phép được thết đãi các vị. Chẳng hay quý tính đại danh của bốn vị là gì ?

-Ta là Kim Ngưu

-Ta Là Bảo Bình.

-Ta là Nhân Mã còn kia là Sư Tử huynh ! – Nhân Mã kéo Sư Tử ra trước mặt cô nương áo xanh – Làm ơn thôi cái nét đó đi ! Cô ấy có phải cộp đầu mà huynh sợ. Mà cộp huynh cũng không coi ra gì cơ mà.

Sư Tử lấy tay che mặt, không dám nhìn

-Bảo công tử ! Ngưu công tử ! Mã công tử ! Sư công tử ! – Nàng nghiêng người chào đầy duyên dáng.

-Vậy cô nương tên gì ?

-Tiểu nữ tên gọi Song Ngư !

Song Ngư còn chưa dứt lời, máu từ mũi Sư Tử phọt ra như suối.

-Sư ca !

-Sư huynh !

-Sư công tử bị bệnh chẳng ?

Sư Tử mặt mày biến dạng, vừa ngượng ngập vừa khổ sở. Chàng đưa tay lên bịt mũi thật chặt và quay người né tránh cái nhìn tò mò của Song Ngư.

... Tại phòng riêng của Song Ngư ...

-Tiểu Hương, thay áo cho ta ! Lấy cho ta bộ y phục mới may hôm nọ

-Hôm nay tiểu thư vui quá vậy ?

-Người không nhìn ra sao ? – Ngư Ngư mỉm cười ngắm nhìn mình trong gương – Bốn vị công tử đó đều thích ta !

————— Chap 9 —————

-Cung nghinh hai vị công chúa nhập cung !

Người nữ quan bước đến trước kiệu của Cự Giải quì xuống hành lễ. Tức thì bọn cung nữ thái giám đồng loạt quì theo. Cự Giải bước xuống kiệu, tới trước mặt nữ quan, nâng nàng dậy.

-Các người không cần đa lễ .

Giải Giải thăm chú ý quan sát người nữ quan ấy một hồi. Nàng ấy mặc áo triều phục màu vàng ngà, mép áo viền những đường nâu đậm thật quý phái. Trên đầu nàng đội mũ phượng triều dương lộng lẫy, gương mặt như ánh trăng rằm, đôi mắt sắc sảo, trong ngần nhưng phảng phất chút gì rất nghiêm nghị.

Cự Giải còn đang tự hỏi nàng là ai thì nữ quan đã tới trước mặt nàng thưa :

-Công chúa ! Người đi đường có mệt lắm không ạ ?

-Ta ổn

-Nô tì là quan Nữ Sử Thượng Cung quản lí mọi việc trong cung cấm, tên gọi Xử Nữ. Công chúa người cần gì cứ sai người báo cho nô tì biết.

-Xử thượng cung !

-Hôm nay là ngày đầu hai vị công chúa nhập cung, thứ tội cho nô tì ghênh tiếp không chu đáo. Nô tì đã chuẩn bị sẵn nơi ở cho công chúa. Có lẽ một hai ngày nữa, hoàng thượng sẽ làm tiệc mừng đón hai Người. Bây h xin Người đi theo nô tì.

-Thượng cung vất vả quá !

-Công chúa quá lời, đây là phận sự của nô tì.

Xử Nữ dẫn Cự Giải và Bạch Dương về tẩm cung. Đi qua mỗi nơi nàng lại giới thiệu cho Giải Giải và Dương Dương biết :

-Công chúa, phía trước mặt là điện Cam Lộ, là chính điện của hoàng thượng.

-Nguy nga quá ! – Cự Giải nói

-Thế mới biết họ là Đại quốc, hơn hẳn Tiểu quốc chúng ta ! – Dương Dương thở dài

-Đây là điện Thiên Hương, là tẩm cung của đương kim hoàng hậu !

-Chẳng phải hoàng thượng vẫn chưa lập hậu sao ? – Bạch Dương nói

-Có lẽ sắp tới ngài sẽ tuyên bố đấy ạ ! – Xử Nữ mỉm cười nhìn Cự Giải

-Cung Hồng Hạc này là nơi ở của Như Phi nương nương !

-Hoàng thượng đã lập phi rồi sao ?

-Vâng ! Như Phi nương nương đã vào cung từ năm ngoái.

-Bên hữu chính là Thiên cung, là nơi ở của Thiên phi nương nương.

-Hoàng thượng nhiều phi nhi ? – Dương Dương nói

-Dương Dương ah, muội không nên nói vậy !

-Họ đều vào cung từ năm ngoái mà điện Thiên Hương vẫn bỏ trống. Tỉ tỉ ah, có lẽ hoàng thượng đợi tỉ đấy.

-Không được nói vậy ! – Cự Giải mắng yêu. Mặt nàng đỏ bừng lên

-Đây là Ngự uyển ! Qua Ngự uyển một chập sẽ đến Thượng Cung Phục ! Nô tì ở Nhược Tiêu Các, gần với chỗ ở của hai vị công chúa.

-Ta biết rồi. Này ! Chỗ kia sao vắng vẻ, u uất vậy ?

-Bẩm công chúa, đó là Bế Nguyệt cung, trước đây là nơi ở của hoàng hậu tiền triều. Sau khi người bị hạ độc băng hà, cung ấy bỏ không, không ai dám đến gần. Nay trở thành lãnh cung.

Cự Giải than thở hồi lâu.

-Còn bên kia ?

-Bẩm Bạch Dương công chúa, đó là cung Phiên Dương. Nô tì nghĩ rằng Người không nên đến đấy. Đó bây h đang là nơi tu dưỡng của Song tử vương gia, ngự đệ ruột của hoàng thượng.

-Đây chính là cung Lạc Nhạn, mời Cự Giải công chúa nghỉ lại đây thôi. Bạch Dương công chúa, phiên người quá bộ sang cung Tu Hoa.

-Ta không ở chung với tử tử sao ? Muội không chịu đâu.

-Muội muội nên tuân theo những sắp xếp của Thượng cung. Đây là hoàng cung đại quốc, nghe lời ta đi. Bất đắc dĩ Bạch Dương đành rời cung Lạc Nhạn đến cung Tu Hoa.

-Hoàng thượng ! – Giọng hiền hậu của một người đàn bà có tuổi đánh thức Ma Kết khỏi đồng tấu chương chất cao như núi.

-Nhũ mẫu ! Người có chuyện gì vậy ? Sao không kêu trẩm đến.

-Ta có chuyện rất muốn bàn với hoàng thượng.

-Lục công công, mau lấy ghế cho nhũ mẫu.

Nhũ mẫu ngồi yên vị bên cạnh hoàng thượng, chất giọng sang sảng của bà cất lên :

-Hoàng thượng năm nay đã hai mốt tuổi rồi, Người sao vẫn chưa lập hậu vậy ?

Ma Kết bỏ tấu chương trên tay xuống

-Nhũ mẫu, chuyện này ta đang suy nghĩ rất nhiều đây.

-Chẳng hay hoàng thượng đã chọn được hoàng hậu chưa ?

-Nhũ mẫu có ý kiến hãy nói ra.

-Ta cho rằng Người cần lập ngay hoàng hậu. Ngôi vị mẫu nghi thiên hạ mà cứ để trống như vậy, trong cung các phi tử tranh đấu giằng co, chùng nào chưa lập hậu, hậu cung không thể yên được. Hậu cung không yên, hoàng thượng cũng sẽ khó mà nghĩ đến việc lớn được

-Nhưng ta biết chọn ai làm hoàng hậu bây h ?

-Ta nghe nói Hoàng thượng đã cầu thân Tiểu Quốc. Người làm vậy chắc có dụng ý phải không ?

-Chỉ có Nhũ Mẫu hiểu ta nhất.

-Nhưng Tiểu Quốc đem sang đây đến hai người con gái, hoàng thượng tính thế nào ?

-Để ta gặp mặt họ đã

-Vậy Như Phi nương nương người tính sao ? Lại còn Thiên Phi nữa ? Người không sợ Quốc Kỉ thái sư căm phẫn vì con gái lão không được làm hoàng hậu sao ? Đến lúc đó, sự an toàn của hai công chúa khó mà đảm bảo.

Ma Kết vội vàng liếc mắt ra hiệu cho nhũ mẫu. Tai mắt của thái sư ở khắp nơi, phải cẩn thận

-Các người lui cả đi !- Ma Kết ra lệnh

-Vâng thưa hoàng thượng.

-Đó chính là chuyện khiến trẩm đau đầu nhất. Hai nàng ấy mới đến đã gặp sát thủ. Lập hậu được cũng còn bao nhiêu việc. Nào là chuẩn bị đại xá thiên hạ, nào là lễ chùa, nào là sắc phong. Chỉ sợ hấn ra tay trước . Chuyện này không đơn giản đâu

-Nhũ mẫu có cao kiến gì cứ nói

-Cứ như ngu kiến của ta, hoàng thượng nên nhân dịp hai công chúa đến mở yến tiệc thết đãi trăm quan, rồi trong lúc đó tuyên bố lập hậu luôn. Để hấn không kịp gỡ trò gì nữa

-Có lẽ đó cũng là cách hay.

-Sớm nay ta đã trông thấy hai vị công chúa rồi. Ai nấy đẹp như hoa như ngọc, rất vừa ý ta.

-Nhũ mẫu nghĩ trẩm nên lập ai bây h ?

-Đại công chúa Cự Giải hiền hậu, thực đức, đối nhân xử thế hòa nhã, nên lập công chúa Cự Giải

8. Chap 10 + 11 + 12:

Chap 10:

- phiên cô nương quá ! Bắt cô dẫn chúng tôi đi vãn cảnh thế này.
- Công tử đừng ngại ! Đây là vinh dự của tiểu nữ. – Song Ngự cúi đầu đáp
- Nhân Mã lấy khuỷu tay thúc vào bụng Sư Tử :
- Nè, huynh không phải vẫn đổ máu mũi đấy chứ ?
- Sư Tử đỏ mặt quay đầu lắc lắc một hồi.
- Bốn người theo Song Ngự đến hồ nước trong vắt, bờ hồ là bãi cỏ xanh mướt.
- Nơi này thật là Bồng lai tiên cảnh.
- Hồ này tên gọi hồ Trầm Ngự ! Đây là bắt nguồn của suối Trầm Hương có cá ngon đấy.
- Ra vậy !
- Song Ngự lại chỉ tay ra bãi cỏ
- Đây là bãi Trầm Ngự ! Các vị có thấy tảng đá rất lớn đằng xa kia không ?
- Đá gì mà to vậy ? – Nhân Mã lẩm bẩm
- Hòn đá ấy trước đây vốn không có, đâu như khoảng 12 – 13 năm trước, lúc đó ta mới 5-6 tuổi, sau một đêm bỗng dưng tảng đá ấy xuất hiện
- Là nhĩ ! – Kim Ngưu nói.
- Dân trong vùng đồn đại đây là Đá Vá Trời của Nữ Oa rơi xuống, họ gọi tảng đá ấy là Thiên Trụ. Trước đây khi cha tiểu nữ còn sống đã khắc lên đá hai chữ ấy, còn cho người cúng vái nữa kia.
- Nhưng sau khi phụ thân qua đời, tiểu nữ đã không cho họ làm vậy nữa.
- Sao vậy Song cô nương ?
- Chẳng qua nó chỉ là tảng đá, người dân mê muội tin vào điều huyền hoặc, tiểu nữ sao giống họ được
- Cô nương sáng suốt, thiên hạ đâu phải ai cũng nghĩ được như vậy !
- Đây là tảng đá lúc này chỗ Sư Tử đã nhặt được bộ y phục thiên thanh. Tảng đá to, đen sì, cao ngang cổ người, chẳng có tí rêu nào mọc nổi, hình thù nó cũng kì cục
- Trong cứ như một lão già đứng giơ tay lên trời – Nhân Mã nhận xét
- Có vẻ là như vậy !
- Năm người dắt nhau đi vòng qua hồ, nhưng Song Ngự chỉ dừng lại ở đây
- Đến đây là hết địa phận Cán các sơn trang của tiểu nữ. Bên kia rừng là đường vào khe núi hiểm trở, ít người qua lại, ta không nên đi tiếp.
- Vậy cũng là tốt lắm rồi. Cô nương vất vả quá.
- Kim Ngưu lộ vẻ sốt ruột
- Bây h ta nghỉ được rồi chứ ?
- (Chữ « nghỉ » đồng nghĩa với chữ « ăn » đó mà !)
- Vâng Tiểu nữ đã sai nhà bếp dọn sẵn cá Trầm Hương , bày bàn rượu quanh hồ.

- Phiền cô nương quá !

Sư Tử ghé tai Bảo Bình nói nhỏ :

- Chúng ta về được không ?

- Ấy dà ! Sao lại về ? Mấy khi được đến nơi này, phải chơi cho thỏa chứ !

- Phải đó, huynh ở lại đi ! – Ngưu Ngưu thêm vào

- Sư công tử có việc bận chẳng ?

- Không... cũng... không phải ...- Nói mãi mới ra một chữ

- Vậy là công tử chê bai tiểu nữ tiếp khách không chu đáo rồi !

- Ó không ! ta ... không ... có ý đó – (Nàng nói vậy ai nỡ đi cho nổi)

- Vậy huynh ở lại đi !

Chàng ở lại, nhưng suốt bữa ăn mặt chàng rầu rầu rĩ rĩ, lúc xanh lúc tái, lúc đỏ lúc tím.

- Sư huynh bệnh thật rồi !

- Ai nói ta bệnh chứ !

- Thế sao sắc mặt huynh kìa cực quá vậy ?

- Ta ...

- Bệnh sợ gái đẹp đó mà ! – Bảo Bảo cười

- Các người có thôi không thì bảo ?????????? (« đầu bốc khói »)

Đêm xuống trong thung lũng. Năm người ngồi bên bàn tiệc, bốn người đã ăn xong, chỉ còn mình Kim Ngưu vẫn ăn hùng hục như trâu húc mả.

- Thế ra công tử biết xem tướng ? – Song Ngưu hỏi Bảo Bình

- Tại hạ có chút tài mọn

- Vậy công tử nói xem số tiểu nữ thế nào ?

- Dung mạo cô nương hoa nhường nguyệt thẹn, chắc chắn sau này sẽ gặp được đức lang quân anh hùng cái thế !

- Chỉ mong là vậy !

- Tiểu thư vẫn chưa có ý trung nhân sao ?

- Tiếc là tiểu nữ vẫn chưa gặp người đó.

- Tiểu Nhân Mã hỏi chuyện đó làm gì ?

- Hỏi thì kệ ta !

Song Ngưu ửng đỏ đôi má, quay đi cười khúc khích. Kim Ngưu huých vai Nhân Mã một cách đầy ngụ ý.

- Huých cái gì mà huých ! Huynh có ý gì thế hả ? Mau ăn đi ! Không ta sẽ đem đồ hết cá của huynh đi bây giờ !

- Đừng nóng ! Đồ đi hoài của !

Ăn xong, Sư Tử lấy cớ đi dắt ngựa tránh mặt mọi người. Bảo Bình đến gần hồ nước nằm vắt chân ngáng mặt xem thiên văn rồi ngủ luôn trên bãi. Kim Ngưu tranh thủ đi dạo vài vòng cho tiêu cơm (biết giữ sức khỏe nha ! – KN : Có sức khỏe mới ăn ngủ tốt, ăn được ngủ được phá án được !). Còn lại Nhân Mã trèo thoăn thoắt lên một cái cây gần đó. Bỗng nghe tiếng Cổ cầm từ đâu đưa tới. Âm điệu khoan nhặt, lên bổng xuống trầm, trong trẻo huyền diệu tựa như tiếng đàn của tiên nữ. Nhân Mã thích thú bèn lấy chiếc

sáo trúc giắt bên mình ra xướng họa. Tiếng đàn du dương, tiếng sáo réo rắt dập dìu hòa vào nhau, khiến cho người ta cảm giác như được lên tiên cảnh.

- Mã công tử, tiếng sáo của công tử thật tuyệt diệu !
- Tiểu thư đàn hay lắm !
- Tiểu nữ chưa từng gặp một ai có âm điệu sáo hay như vậy !
- Tiểu thư quá khen. Tiếng đàn của nàng cũng thật tuyệt diệu
-
- Tiểu Hương !
- Dạ!
- Liệu thiên hạ còn ai thổi sáo hay hơn chàng không nhỉ ?
- Tiểu thư đang nói Mã công tử chẳng ?
- Chàng vừa tuần tú, vừa đa tài, không những võ nghệ cao cường mà còn am hiểu nhạc luật nữa ! Tiểu Hương, ta tự hỏi có phải trời đã cho ta gặp chàng tình cờ đến vậy ?
- Tiểu thư và Mã công tử thật là một đôi kim đồng ngọc nữ (“ tát chết người bấy h”)
- Chàng có thích ta không ? Đúng thế rồi ! Chắc chắn chàng thích ta, phải không ? Cảm nhận của ta không sai đâu !

— Chap 11 —

- Dương Dương !
- Hoàng tử ! Hôm nay tử cũng dạo Ngự Uyển ư ?
- Ta ở trong cung cũng nên đi thăm thú cho biết.
- Vậy chúng ta cùng đi

Cự Giải và Bạch Dương đi dọc theo hồ thuyền quỳên trong Ngự Uyển. Mùa đông sắp tới, mấy cây dương liễu ứa ra những cành khẳng khiu, nhưng trên mấy cành hồng mai đã thấp thoáng những bông lửa đỏ. Bạch Dương bỗng chốc ho một tiếng :

- Dương Dương không sao chứ ?
- Có lẽ là vì lạnh. Tử tử chờ muội về thay áo nhé !

Giải Giải gật đầu

- Nên giữ sức khỏe !

Bạch Dương quay gót về cung Tu Hoa. Cự Giải cũng cung nữ A Ly dạo bước trên lối gạch

- A Ly ! Người có nhớ mùa đông Tiểu Quốc chúng ta không ?
- Nhớ nhiều chứ ạ ! Phụ thân nô tì năm nào cũng gửi áo bông cho, còn cả bánh đường nướng nữa
- Ồ Tiểu quốc chúng ta lạnh hơn nhiều. Không biết bệnh ho của mẫu hậu ta ra sao rồi !

Bỗng nhiên từ bên kia hồ xuất hiện một nam nhân ăn vận lờ lợt. Hắn nhìn thấy Cự Giải bèn rảo bước lại gần. Nam nhân ấy chẳng nói chẳng rằng, cầm quạt lụa trên tay nâng cầm Cự Giải lên ngắm nghía

- To gan ! Người đang làm gì thế hả ? – A Ly quát

Nam nhân ấy quay sang cô cung nữ, không thêm nói gì, chỉ cười một cái. Trong tích tắc, A Ly ngất xỉu.

- A Ly ! A Ly

-Mặc kệ cô ta ! Cô ta không sao đâu ! Đây, nàng vào cung bao h vậy ? Sao ta không biết ?

Cự Giải bám vào nhân trung của A Ly một cái. Cô còn chưa kịp tỉnh dậy, nam nhân ấy đã mỉm cười cái nữa. Đáng thương thay cho A Ly, chưa dậy đã lại ngất tiếp.

-Nàng tên gì vậy ? Làm ở đâu ? Ty phòng nào ? Hay là nữ quan trong Thượng cung phục ?

Cự Giải bực bội quay người muốn đi (bỏ A Ly sao ?). Nam nhân kia đã lại ra chắn lối nàng

-Ấy đừng đi ! Ta hỏi nàng đó !

-Người thật vô lễ quá !

-Lâu lắm rồi trong cung mới có người xinh như nàng nha !

Giải Giải ngoảnh mặt đi không nói. Người ấy lại chạy ra trước mặt. Một hồi lâu như thế. Lát sau, Bạch Dương đến. Thấy cảnh đó, nàng đỏ phừng cả mặt, nghiêm nét ngài tiến lại kéo Giải Giải, lớn tiếng quát :

-To gan thật ! Người là ai mà dám mạo phạm tỉ tỉ ta như vậy ?

Nam nhân ấy lại bỏ Cự Giải, quay ra Bạch Dương

-Thế ra nàng là muội muội của nàng ấy ! Ấy dà, nàng cũng xinh đẹp như tỉ tỉ nàng vậy !

-Người..

-Bạch Dương ta về đi ! Đừng so đo với loại này

-Thế ra tên nàng là Bạch Dương...

-Câm mồm, ai cho người gọi tên ta ! – Bạch Dương nói rồi quay sang Cự Giải : Tỉ tỉ ! Không được ! Chúng ta dù gì cũng là cành vàng lá ngọc ! Sao để cho tên hỗn xược kia chòng ghẹo nhục nhã vậy ? Tỉ tỉ cứ để muội ! Một tên nhãi nhép kia còn dám mạo phạm chúng ta, sau này chúng ta sống trong cung thế nào được ! Người đâu, mau trói hắn lại cho ta.

Mấy người cung nữ đáng thương tiến lại, song không khác gì A Ly, nam nhân ấy vừa cười một cái, họ đã lần đùng ra bất tỉnh nhân sự.

-Người !!!!!!!!!!!!!!! – Bạch Dương giận tím cả mặt

-Nàng còn muốn trói nữa hay thôi ! – Nam nhân định lại gần nàng, trong lúc bất ngờ, nàng bẻ quặt tay hắn ra đằng sau - Ấy ! Ấy ! Bình tĩnh đi !

-Xem bốn công chúa trừng trị người thế nào !

-Cái gì ? Công chúa ? Công chúa nào ?

-Dương Dương, dù sao đây cũng là hoàng cung đại quốc

-Phải phải phải phải ! Đây là hoàng cung ! – hắn gật đầu lia lịa

-Hoàng cung nên muội càng phải làm thế ! Hoàng cung thì không còn thể thống phép tắc gì nữa sao ? Chúng ta mới vào cung, phải thị uy cho họ biết. Tỉ đừng lo, muội không làm gì quá đáng đâu !

Vừa lúc ấy, A Ly lồm cồm bò dậy.

-Bạch Dương công chúa !

-Người tỉnh dậy đúng lúc đấy ! A Ly, cởi dây thắt lưng của hắn ra !

Nam nhân ấy vẻ mặt dè chừng, song vẫn cười hỏi :

-Công chúa ah,nàng định làm gì ta thế ?

Bạch Dương cười khẩy :

-Lát người sẽ biết !

Xử Nữ đang ngồi tính tiền lương cho cung nữ tháng này, chợt thấy một cung nữ ở Ty Uyển phòng (là nơi chăm sóc cây cảnh cho hoàng cung) hốt hải chạy đến, thở không ra hơi:

-Thượng cung nương nương, nguy rồi !

Nàng lườm cô cung nữ một cái :

-Người vào cung bao lâu rồi ? Có biết phép tắc không hả ? La lối cái gì ? Không thấy ta đang làm gì sao ? Vô lễ thật

Giọng nàng vang xa tứ phía. Chim chóc đậu gần đó bay tán loạn. Mấy thái giám đứng ngoài cửa vừa bịt tai vừa lè lưỡi lắc đầu nhìn nhau, tỏ vẻ ái ngại cho người cung nữ xấu số. Một canh giờ sau, Xử Nữ dịu nét mặt lại hỏi:

-Thế tóm lại là có việc gì ?

Cung nữ ấy vừa chạy đến một bờ phờ lại bị Xử Nữ mắng suốt một canh giờ như vậy, mặt mũi tái xanh, tóc tai bù rù, thần thờ như người mất hồn

-Thượng cung nương nương ! Song Tử vương gia đương bị Bạch Dương công chúa treo ngược lên cây hồng mai trong vườn Ngự Uyển ...

-Cái gì ? Sao không nói sớm ? Người ... (Nàng có cho người ta nói đâu)

Nếu như lúc đó người cung nữ ấy không xỉu luôn tại chỗ, chắc Xử Nữ đã ngồi mắng tiếp mấy canh giờ nữa. Nàng đứng dậy, rào bước ra Ngự Uyển...

BONUS :

... Thái Y Viện ...

-Trương thái y ! Dung Nhi ở Ty Uyển vừa ngất ! Ngài mau đến xem

-Cái gì ? Lại ngất nữa ? Hôm nay là ngày gì mà cung nữ thi nhau bất tỉnh vậy ?

————— Chap 12 —————

-Kì lạ, hôm nay Tiểu Nhân Mã làm sao thế nhỉ ? – Bảo Bình cười hỏi – Nhớ Song Ngự tiểu thư hả ?

- Đừng có trêu ta nữa đi !

- Ta thấy lạ thật ! – Kim Ngưu nói – Sao trời không sinh cô ra là con trai nhỉ ?

- Huynh muốn ta là con trai hả ? Huynh ... – Nhân Mã quay mặt đi ra vẻ dỗi – Đáng ghét !

- Sư Tử huynh hôm nay không đi cùng chúng ta sao ?

- Huynh ấy ốm liệt giường luôn rồi ! – Bảo Bảo nói

- Thật hết thuốc với huynh ấy ! – Ngưu Ngưu phán – Mà cái cô Song Ngự ấy lạ thật ! Thích ai không thích, lại chọn đúng ngay Tiểu Nhân Mã ...

- Này Ngưu huynh, vậy ra huynh cũng có ý với nàng hả ? – Bảo Bình cười lớn

Nhân Mã quay ngoắt lại :

- Huynh thích cô ta hả ? – Ánh mắt nàng cháy rừng rực

- Không ! Không có ! Ai nói thế !

- Huynh ấy ah ? Chắc chỉ biết ăn và phá án thôi !

Bỗng nhiên nét mặt Nhân Mã giãn ra, tươi hẳn lên.

- Mấy huynh xem ở đó đông vui chưa kia !

- Chỗ đó là « Ngon nhất quả đất » mà !

Ở quảng phố dưới chân lầu « Ngon nhất quả đất » hàng tá nam nhân chen chúc nhau. Phía trên lầu gác treo đèn kết hoa rực rỡ.

Nhân Mã tóm được một vị công tử đang hối hả chạy đến đó hỏi :

- Này, có gì ở đó thế ?
- Người không biết sao ? Ngọc Diễm tú nữ Thiên Bình tiểu thư hôm nay sẽ ném tú cầu kén chồng đó.
- Thiên Bình ? Là vị tiểu thư hôm nọ ở nha phủ
- Huynh biết hả ? – Nhân Mã lờm Kim Ngưu
- Hôm nọ tiểu thư có kiện Song Vương gia mà.
- Chúng ta đến xem đi.
- Xem làm gì ? – Bảo Bình nói – Ta chẳng thích.
- Chỉ xem thôi, ai bắt huynh đi giành tú cầu với người ta làm gì !- Nhân Mã nói – Ta chưa gặp nàng ta bao h, cái gì mà Ngọc Diễm tú nữ...
- Ừ thì đi ! – Bảo Bình phẩy phẩy quạt lông.

Ba người chen vào đám đông đang nhao lên gọi tên nàng :

- Thiên Bình tiểu thư ! Thiên Bình tiểu thư !

Nàng bước ra trên lầu, đảo mắt phượng nhìn qua một lượt nhưng tỏ vẻ không vui. Hôm nay Thiên Bình vận y phục hồng điều, trang điểm lộng lẫy, so với hôm nọ ở công đường trăm phần xinh đẹp.

- Cô ta đẹp thật ! – Nhân Mã nhận xét
- Còn phải nói ! – Một nam nhân đứng gần đó nói mỉa.

Thiên Bình đứng hồi lâu trên gác, phân vân không biết ném tú cầu sang trái hay sang phải

- Tiểu thư mau ném đi !
- Ném đi đâu bây h ?

Bên phải có Lưu công tử, hấn xấu khủng khiếp ! Bên trái có Thiết công tử, không được, hấn ta thô bạo lắm. Đằng xa có Bạch công tử, nhưng hấn chỉ là con nhà tầm thường, Lục công tử tốt đấy, nhưng ủy mị nhút nhát quá !...

- Chúng ta đi thôi ! – Bảo Bình nói.

Ba người lục tục chen ra khỏi đám đông. Ở trên gác, Thiên Bình nhắm mắt tung đại. Quả tú cầu bay lên không trung. Đám người tranh cướp nhau, đánh nhau đến vỡ đầu, chảy máu. Vẫn chưa có ai cướp được.

Quả tú cầu rơi xuống, rồi lại bay lên, lại rơi xuống, lại bay lên... Cuối cùng có ai đó ném nó bay tít ra xa. Bọn người kia chỉ mãi đánh nhau, chẳng thèm nhìn xem quả tú cầu ở chỗ nào nữa

... Rơi xuống trước mặt Nhân Mã

- Tú cầu này ! – Nhân Mã nhặt lên, ngắm nghía 1 cách tò mò
 - Tiểu Nhân Mã ! Một cô Song Ngư còn chưa đủ hay sao ? Giờ cô còn thích cả Thiên Bình tiểu thư nữa hả ? – Kim Ngưu cười hỏi
 - Sao ? Thích cái đầu huynh ấy ! Huynh thích Thiên Bình hả ? – Nhân Mã lờm Ngưu – Cho huynh đấy !
- Nói rồi nàng giúi tú cầu vào tay Kim Ngưu, chạy biến đi mất. Phút chốc, Ngưu ngó người ra :
- Tiểu Nhân Mã !

Ngưu quay lại nhìn Bảo Bình, lúc ấy có vẻ đang trầm ngâm suy nghĩ cái gì

- Ta lấy thứ này làm gì chứ ! Bảo huynh, cho huynh đẩy.

Kim Ngưu không đợi Bảo Bình có ý kiến, buộc luôn quả tú cầu vào cổ chàng.

- Tiểu Nhân Mã ! Đợi ta !

Lúc Bảo Bình nhận ra Kim Ngưu đã biến mất thì đã muộn. Chàng giật mình loay hoay tháo quả cầu chêm chệch trên cổ mình ra. Vừa lúc ấy, có bốn gia đồng đến trước mặt chàng :

- Chúc mừng công tử đã có tú cầu ! Xin mời công tử đi theo chúng tiểu nhân.

- Các người hiểu lầm rồi ! Ta không có ... ây dà...Có người vừa đưa cho ta

- Phiền công tử cứ theo bọn tiểu nhân vào gặp tiểu thư và phu nhân. Tiểu nhân chỉ là phận dưới, có điều gì xin công tử cứ nói với phu nhân.

Chẳng cần biết Bảo Bình có đồng ý không, mấy gia đồng đã kéo chàng vào trong lầu

9. Chap 13 + 14 + 15

——- chap 13 ——

-Thả ta xuống đi mà ! – Giọng Song Tử mệt mỏi và đứt quãng. (bị treo trên cây lâu như vậy kia mà !)

-Xem ngươi còn thích hỗn láo với bốn công chúa nữa thôi ! – Bạch Dương ngồi trên hòn đá, ném sỏi cuội xuống hồ. Cự Giải thỉnh thoảng lại nhìn Song Tử với vẻ lo lắng.

-Dương Dương thế đủ rồi !

-Cho hấn chừa !

Đột nhiên một giọng sang sảng vang lên :

-Song Gia ! Ai treo người lên cây thế này ?

-Nhũ mẫu cứu ta ! – Song Tử meo mào

-Mau cởi trói cho Song Gia !

-Không được ! – Bạch Dương đến gần nạt nộ

-Thỉnh an công chúa !

-Nhũ mẫu sao lại cứu hấn ?

-Công chúa, người này là Song Tử vương gia !

-Không cần nói nữa, hôm nay hấn ta mạo phạm đến tử tử ta thật là quá quắt. Ta không thể để yên được

-Công chúa, Song Gia mạo phạm tới người, hoàng cung sẽ tự có cách xử lí. Xin người bớt giận

-Có phải bà đang nhắc ta đây là hoàng cung của các người nên ta không nên xía vào hả ? Gớm thật. Từ ngày ta đến đây, chẳng mấy khi không gặp những chuyện này. Nào là sát thủ, nào là vương gia ... Chẳng ai coi chúng ta ra gì hết !

-Xin công chúa bớt giận. Công chúa nên cẩn trọng lời nói

-Không cần bà phải dạy dỗ ta. Bốn công chúa ở trong cung từ nhỏ, tứ thư ngũ kinh nằm lòng, lại còn cần bà nhắc nhở mấy thứ lễ nghĩa đó ?

-Không dám

-Dương Dương. Đừng thế nữa !

Bạch Dương không nghe, nói tiếp :

-Chính vì đây là hoàng cung các người, ta càng phải như vậy ! Các người cho rằng người Tiểu Quốc chúng ta dễ bắt nạt thế ư ?

-Công chúa bớt giận ! Ta chẳng qua chỉ muốn giữ luật lệ trong cung. Người tuy là công chúa, đã nhập cung thì vẫn phải theo phép tắc trong cung cấm. Để có khi hoàng thượng hỏi đến, ta còn có thể thưa lại

-Đừng lời hoàng thượng ra dọa ta. Ta còn chưa muốn nhắc đến tay hoàng thượng kiêu ngạo của các người đây !

-Nhũ mẫu xem cô ta ngang ngược vậy đấy !

-Người có câm đi không ? – Bạch Dương lườm Song Tử. Hắn đành im lặng không dám nói nữa

-Ta cứ tưởng cô là công chúa thế nào, không ngờ cô không biết giữ gìn phép tắc như vậy ! Đừng tưởng cô là công chúa ta sẽ nể cô đâu. Ta đây sống trong cung đã mấy chục năm, cai quản cung cấm yên ổn, chưa từng thấy ai vô lễ như cô.

-Đừng tưởng bà là nhũ mẫu thì làm gì cũng được nhé ! Bà già lắm lời ! Xem bà làm gì ta !

-Dương Dương đừng vô lễ nữa. – Cự Giải đến trước mặt nhũ mẫu cúi đầu xin lỗi – Nhị muội ta tính tình bướng bỉnh, vô lễ với nhũ mẫu, xin người đừng trách. Ta sẽ bảo ban muội ấy

-Sao tí tí phải nhún mình như vậy ?

-Muội thôi đi !

Lúc ấy Xử Nữ vừa đến nơi :

-Thỉnh hai vị công chúa ! Thỉnh nhũ mẫu !

-Người đến rồi hả ? Cho người đưa Song Gia về cung Phiên Dương, cai quản ngài cho cẩn thận. Còn nữa, theo lệnh ta, phạt Bạch Dương công chúa đóng cửa suy nghĩ một tháng, không cho phép rời khỏi cung Tu Hoa nửa bước, nghe chưa

-Cái gì ? Bà dám ?????

Cự Giải ngắt ngay

-A Ly, người đưa công chúa về cung

-Tí tí !

Bạch Dương vùng vằng bỏ đi. Xử Nữ cho người gỡ Song Tử khỏi cành cây, đưa về tỉnh dưỡng. Còn lại Cự Giải và nhũ mẫu trong Ngự Uyển

-Tiểu muội ta thất lễ, nhũ mẫu đừng chấp. Thay mặt nó,ta có lời xin lỗi nhũ mẫu.

-Khó trách nhị công chúa được nuông chiều từ nhỏ nên như vậy cũng là điều dễ hiểu. À, suýt nữa ta quên, Cự Giải công chúa ah, mời công chúa theo ta đến điện Cam Lộ

-Sang điện Cam Lộ sao ? – Bỗng chốc má nàng nóng bừng, tim đập thật mạnh

-Vâng, hoàng thượng muốn gặp công chúa. Lẽ ra người đã chuẩn bị đón tiếp công chúa chu đáo hơn, nhưng hiện giờ trong cung hỗn loạn rối ren, có những việc người không thể tự quyết được, xin công chúa bỏ quá cho

-Không sao ! Ta cũng thật vô ý. Lẽ ra ta không nên nhập cung vào lúc này mà chẳng hay biết gì chuyện trong cung. Hoàng thượng bận bịu trăm phần, ta đã không giúp được gì cho người, lại làm người sao nhãng thì thật là không phải !

-Công chúa độ lượng quá ! Vậy mời công chúa theo ta !

Cự Giải đi theo nhũ mẫu, rời Ngự Uyển sang điện Cam Lộ...

-Ta đã nói không phải ta mà !

Bảo Bình chửi mắng lũ gia đồng luôn miệng, không để ý đến phu nhân thái sư và Thiên Bình đang tròn xoe mắt nhìn chàng

Chàng cũng đến sao ? Thế mà lúc này ta tưởng chàng không ở đó !

Hai mắt Thiên Bình long lanh, má anh đào đượm màu hồng nhạt, môi cong lên đáng yêu một nụ cười khuynh thành khuynh quốc. Bảo Bình đến trước mặt nàng và phu nhân vái một cái

-Thái sư phu nhân ! Tiểu thư !

-Là quốc sư đó ư ? – Phu nhân nói với cái giọng tắc nghẹn. Bà ta béo như lợn nái, mặt trát đến non chực lớp phấn trắng hếu, môi như hai nửa quả cà chua úp vào nhau, mắt là đường chỉ bé tí. Trên cái cổ dày không dưới mười ngón mỡ phình ra trĩu xuống các loại vòng trân châu lục bảo.

Kì lạ thật ! Mụ già kia sao có thể đẻ ra người con gái xinh đẹp như vậy chứ ? Một người như nàng mà lại sinh ra trong phủ thái sư, thật là Phụng hoàng lạc vào tổ quạ !

-Thật vinh hạnh cho Thiên Bình nhà ta được quốc sư để mắt đến. Thật là trời xe duyên. Không biết quốc sư năm nay đã bao nhiêu tuổi ?

-Tại hạ 22

-Tiểu nữ nhà ta mười tám ! Vừa xứng đôi phải lứa với quốc sư. Chẳng hay quốc sư đã có dự định gì chưa ?

-Thưa phu nhân, phu nhân hiểu lầm rồi !

Nụ cười trên môi Thiên Bình tắt ngấm. Nàng ngược mắt nhìn Bảo Bình vừa thắc mắc, vừa hờn dỗi, trách móc. Bảo Bình không dám nhìn nàng, chấp tay nói :

-Tại hạ vừa rồi chỉ là đi ngang qua, vô tình có người đưa cho tú cầu, còn chưa hiểu chuyện gì thì gia đình nhà phu nhân đã mời vào lầu.

-Quốc sư dừng ngại ! Chẳng phải là tự trời định sao ? Không làm sao bỗng dưng quốc sư lại đi ngang qua vào lúc ấy !

-Quả thật tại hạ không xứng với tiểu thư ! Tại hạ ham thích tự do tự tại, đến nhà cũng không có, không dám nghĩ tới chuyện cầu thân với tiểu thư.

Chàng không thích ta sao ? Ánh mắt Thiên Bình đầy thất vọng.

-Quốc sư chê con gái ta chẳng ?

-Tại hạ không dám !

-Thiên Bình tuy không phải con đẻ của ta nhưng ta nuôi nó từ bé,(thảo nào) đối đãi không khác gì con ruột. Nếu quốc sư không phiền có thể đến ở rể phủ ta. Thái sư chắc sẽ rất vui mừng.

-Quả thật tại hạ không thể

-Sao có thể nói không là không được ? – Thiên Bình đứng lên đầy tức giận – Ngài khinh thường tiểu nữ như vậy chẳng ? Dù gì tiểu nữ cũng là đệ nhất mỹ nhân kinh thành, nay đã ném tú cầu kén chồng, ngài đem trả lại thì tiểu nữ còn mặt mũi đâu mà nhìn thiên hạ ?

-Tiểu thư ... Ta ...

Thiên Bình không chờ chàng nói, nàng đã chạy đi mất. Phu nhân mặt mũi cau có, cũng bỏ đi luôn. Bảo Bình đứng ngẩn người ra trong tủi lâu.

Nàng giận rồi !

Thứ lỗi cho ta tiểu thư ...

...Sao ta có thể làm rể của Thái sư được chứ !

————— Chap 14 —————

.. Điện Cam Lộ...

- Hoàng thượng ! Có nhũ mẫu cầu kiến người.

Ma Kết ngẩng đầu khỏi đồng tấu sớ, cười :

- Nhũ mẫu đã đến.

- Cự Giải thỉnh an bệ hạ !

Ma Kết ngạc nhiên nhìn người con gái lạ. Nàng bận y phục tím, phục sức khác hẳn người của hậu cung. Cổ đeo khánh thạch anh, tay mang vòng ngọc thạch leng keng. Dáng người nàng mềm mại, yếu điệu, đi đứng như dương liễu nghiêng nghiêng trước gió. Nét mặt thanh tú, hiền dịu, mỗi lúc nào cũng phảng phất một nụ cười triu mến. Đặc biệt là đôi mắt nàng trong sáng như làn thu thủy, cái nhìn như soi thấu hết cả tâm can người nhìn vào.

Ma Kết đứng lên, tiến ra đỡ nàng dậy.

- Công chúa không cần đa lễ

- Tạ ơn Bệ hạ !

- Nàng đến đúng lúc lắm ! Bay đâu, chuẩn bị trà

Nhũ mẫu cúi đầu chào :

- Hoàng thượng, hạ thần còn có chút việc xin phép được cáo lui !

- Nhũ mẫu cứ lui

- Tạ hoàng thượng

Cự Giải cúi người chào nhũ mẫu. Người nàng bỗng dưng rạo rực, hồi hộp kì lạ, tim đập như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực

- Nàng ngồi xuống đi ! – Ma Kết nói. Có cái gì đó Cự Giải không lí giải nổi ở giọng nói của chàng.

Trong chất giọng mang đầy vẻ ân cần kia, nàng vẫn thầm cảm thấy một tâm hồn lạnh lùng và xa cách. Nàng có cảm tưởng người ngồi ở đó không phải là chàng, mà là một nguồn ánh sáng bất tận, không phải của riêng ai cả, dù nàng có được ở gần bên, nàng cũng chẳng bao giờ hiểu hết con người ấy. Giống như cha nàng vậy, người ấy che chở cho nàng, yêu thương nàng, nhưng không thể là của nàng.

- Công chúa dùng trà đi ! Ta thật vô tâm quá. Lẽ ra ta phải chuẩn bị nghênh tiếp nàng chu đáo.

- Hoàng thượng đừng khách sáo. Ta biết người rất bận.

- Vậy là nhũ mẫu cũng đã nói qua với nàng ?

- Có phải hiện giờ trong cung đang rất nhiều chuyện ?

Ma Kết thở dài :

- Phải !

- Cần có người cai quản hậu cung thay người!

- Chính vì thế ta mới muốn nói chuyện này với nàng, ta rất cần công chúa giúp ta.

- Cự Giải chỉ là một nữ nhân nhỏ bé. Bệ hạ cần xin cứ ra lệnh, Cự Giải sẽ dốc lòng vì bệ hạ.

- Được, ta cũng chẳng vòng vo nữa. Ta muốn nàng là hoàng hậu của ta. Trong thời gian này, nàng phải hết sức cẩn trọng. Thứ nhất, sẽ có người không muốn hai nước chúng ta hòa bình đâu, nên mong nàng hãy nói rõ với phụ thân nàng. Thứ hai, trong cung nàng càng phải cảnh giác, đừng nên thân thiết với người ở Hồng Hạc cung và Thiên Cung.

- Cự Giải lĩnh ý !

...

Cung Lạc Nhận, trăng chiếu xiên qua cửa sổ mở rộng

- Công chúa ! Muộn vậy rồi người nên đi nghỉ thôi

- A Ly người không hiểu đâu.

Có thể nào chẳng ? Người ấy ? Cái con người vừa ân cần vừa lạnh lùng ấy, con người sáng suốt và thông minh ấy, con người mà từ lần đầu gặp mặt đã làm trái tim nàng xao xuyến ấy, rồi đây, sẽ là chồng nàng ?

Cứ như thể bỗng nhiên có cái gì đó quá lớn ập xuống trái tim nàng, choán hết tâm trí nàng, khiến nàng không sao chống đỡ nổi. Cự Giải nghĩ đến mẫu hậu nàng và phụ hoàng nữa. Chàng và nàng cũng giống như phụ hoàng và mẫu hậu vậy !

- A Ly ! Có phải ta quá may mắn không ?

- Công chúa đang nói gì vậy ?

- Ta thật là may mắn !

Cũng lúc ấy, ở một nơi cách cung Lạc Nhận không xa, cũng có một ô cửa sổ còn mở, trăng chiếu chênh vênh vào. Người con gái ngồi trước gương chải tóc, đôi môi lạnh lùng khẽ nhếch lên một nụ cười sâu xa :

- Người vẫn chưa biết điều gì đang chờ đón người đâu, Cự Giải ạ !

Choèng !

- Canh ba đêm khuya, cẩn thận củi lửa !

Ngõ vắng tối om. Gió bắc về lạnh hiu hắt. Đèn lồng trước phủ thái sư sáng lơ mờ, đỏ đồng độc như hai con mắt quỷ Satan.

Trăng nửa vành tỏa ra cái màu bàng bạc và đục ngầu. Một bóng đen lướt ngang bóng trăng non, đậu xuống mái ngói phủ thái sư, không một tiếng động nhỏ. Bóng đen dừng lại trước một khoảng sân vườn tăm tối, ngay trước một gian nhà vắng teo, đèn le lói. Bóng đen mở cửa một cách đường hoàng

- Người đến rồi hả ? – Một người mặc áo choàng bạc nói

- Con gái Thiên tử tướng đâu ?

- Người vội gì !

- Người đã nói với ta sẽ để nó đi cơ mà ?

- Nhưng với điều kiện là người xử xong hai con bé công chúa đó ! Chẳng phải chúng nó vẫn sống nhăn đấy sao ?

- Người ...

Bóng đen tức giận muốn rút kiếm ra, song hấn dừng được. Hấn biết trên xà nhà lúc nào cũng có một bóng đen khác sẵn sàng cho tất cả những kẻ muốn giết người mặc áo choàng bạc đi châu Diêm Vương.

- Người không phải lo ! Thiên tử thư sống rất tốt ! Ta cũng đâu có đối xử tệ với nó !

- Bao giờ ta gặp nó ?

- Đừng vội ! Nếu lần này ổn thỏa, ta sẽ để tiểu thư của người đi !

- Làm gì ?

- Ta muốn người giết một người

- Là ai ?

Người mặc áo choàng bạc khẽ nhếch mép cười :

- Chưa phải bây giờ !

————— Chap 15 —————

-Song Gia ! Song Gia ! – một tiểu thái giám chừng mười tuổi rồi rít chạy vào

-Cái gì chứ !Ồn ào quá đi ! – Song Tử đang nằm vắt chân trên ki, vừa uống rượu vừa đọc thứ sách gì đó rất khoái chí.

-Xử thượng cung đường đến đó !

-Hả ? – Song Tử bật dậy như cái lò xo – Đến nhanh vậy sao ? – Chàng cuống quýt nhảy khỏi ki, vút sách xuống gầm ghế, hồ rượu thì ném ra sân sau theo đường cửa sổ. Song Tử xách vội đôi giày, chân đất chạy như bay vào giường ngủ, chum chắn kín mít

-Tiểu Du Tử ! Nhớ những gì ta dặn đó, phải làm cho giống. Ta sẽ hậu thưởng cho người

-Vâng vâng ! – “Thằng” bé mắt sáng rực

-Nàng ấy thông minh lắm, đừng để nàng ấy phát hiện đó !

Chàng vừa dứt lời thì Xử Nữ bước vào.

Choang ! Một cái chén bay từ giường ra giữa gian nhà, vỡ vụn

-Đồ cầu thái giám ! Ta đã nói là cút ra cơ mà !

-Xin vương gia bớt giận !

-Còn không cút ra

Xử Nữ không hiểu có chuyện gì liền quát tiểu thái giám (khổ thân thằng bé)

-Người đắc tội gì với Song Gia vậy ? Không thấy vương gia đang đổ bệnh sao ? Muốn đầu lìa khỏi cổ chẳng ?

Tiểu Du Tử nghe đến đấy sợ xanh mặt, nó đưa mắt cầu cứu Song Tử. Chàng liếc nhìn Xử Nữ với vẻ thăm dò rồi đằng hắng một tiếng

-Đồ chân tay thô kệch nhà người mà cũng được vào chỗ này sao ? Làm bỏng hết tay ta rồi !

-Vương gia khai ân ! – Tiểu thái giám bèn quì xuống mép máo. - Ở nhà tiểu nhân còn có mẹ già ...

Xử Nữ nghe vậy thấy thương hại, có mặt Song Tử ở đấy nên nàng không nói nhiều (Tay thái giám đó tốt số đây.) chỉ bảo nó lui đi. Đoạn, nàng lại gần Song Tử hỏi :

-Chẳng hay mấy hôm nay vương gia đã đỡ chưa ?

Song Tử chum chắn kín hết mặt, mặc dù đang cười sằng sặc, chàng vẫn giả giọng ốm yếu :

-Bổn vương cũng đã đỡ hơn nhưng những hạng cầu nô tài kia lại làm bổn vương tức giận thành bệnh

Xử Nữ lại cung kính nói :

-Vương gia đừng nên chấp nhặt những chuyện đó, nô tì sẽ có cách xử trí. Chỉ mong vương gia toàn tâm tĩnh dưỡng, thật là phúc cho nô tì (khỏi đi, cứ ốm mãi thế này bà vú đỡ hơi kia bắt ta hôm nào cũng phải đến thăm hỏi.)

-Đâu phải ta không muốn khỏi ...

-Thuốc của vương gia đã đổ hết rồi, nô tì sẽ cho người đem thuốc khác đến.

Lát sau, chén thuốc mới đã được bưng lên. Một cung nữ lại gần định đỡ Song Tử dậy nhưng chàng đã đuổi ra

-Đừng chạm vào bổn vương ! Người cũng lại làm bỏng ta thôi ! Người là ai mà dám vào chỗ này ? Về nhà lấy gương soi lại mặt đi.

-Vương gia bớt giận ! – Cung nữ sợ hãi quì xuống

-Vương gia ! – Xử Nữ lại phải đuổi cô cung nữ kia đi – Người phải chịu khó uống thuốc chứ !

-Ta cảm thấy mệt, không thích để những hạng phạm tục động vào người. Nàng nói họ lui ra đi.

-Vương gia ! (Muốn gì hả ?)

Xử Nữ cứ hạ giọng năn nỉ chàng một hồi lâu, cho đến lúc Song Tử điếc tai quá không chịu nổi, chàng mới thở dài :

-Thôi được ! Nàng đỡ ta dậy ! (Giả vờ y như thật ! – SoT (chuẩn bị mỉm cười) – TG: thôi thôi em xin, cười là tg ngắt luôn đấy, không viết được truyện nữa đâu)

Bất đắc dĩ Xử Nữ đành phải tới bên giường, nhẹ nhàng nâng đầu chàng dậy.

-Đưa thuốc cho ta ! – Song Tử giơ tay ra một cách run rẩy

Nàng vội chén thuốc, song không đưa cho chàng.

-Vương gia yếu thế sao ? – giọng nàng lo lắng – nếu vương gia không phiền thì để nô tì làm.

-Thôi được ! – Song Tử tiều tụy gật gật.

Xử Nữ múc một thìa thuốc, đưa lên miệng thổi nhẹ rồi bón cho chàng. Song Tử húp được hai thìa thuốc thì ho sặc sụa. Nàng hốt hoảng bỏ chén thuốc xuống, giơ tay vuốt vuốt ngực Song Tử cho xuôi thuốc.

-Vương gia không sao chứ !

Song Tử vừa ho cũng vừa đưa tay vuốt ngực. Tức thì chàng ta cố ý làm ra vẻ vô tình đặt tay lên tay nàng. Xử Nữ giật mình, đỏ mặt rút tay lại. Song Tử lại ho tiếp rồi nằm xuống chồm chắn kín mặt và cười.

-Song vương gia tỉnh dưỡng, nô tì xin phép cáo lui. (Người mà không phải vương gia thì người chết chắc !)

Xử Nữ quay gót hoa, đóng cửa phòng lại. Song Tử chờ một lát, sau khi nghe tiếng chân nàng đã đi xa, chàng lại bật dậy như lò xo, moi quyển sách dưới gầm ghế, nằm vắt chân trên ki đọc, lần này còn vừa đọc vừa cười như phát điên.

-Song Gia ! – Tiểu Du Tử lại đến

-Người không ở đây lúc này mà xem ... hahaha !

-Song Gia sao lại thích trêu ghẹo Xử thượng cung vậy ?

-Haha ! Ở trong cung không chán lắm. Đã không được ra ngoài chơi thì phải tự bày trò mà thôi. Ngày thường nhìn nàng ta nghiêm nghị, khắt khe như thế, hôm nay trông nàng ta xấu hổ tức cười quá !

-Vương gia, người hậu thưởng cho nô tài đi

-Được rồi ! Ta không quýt đâu mà đòi ! – Song Tử móc ra hai xâu tiền cho “thằng” bé. – Đó, đi chơi đi, đừng làm phiền ta !

Tiểu thái giám được tiền bèn tạ ơn lia lịa, thoát cái đã biến mất. Song Tử lại nằm cười một mình.

Mọi người nói Xử thượng cung thế nọ thế kia, nhưng
 Nàng ấy cũng dễ thương quá đi !

10. Chap 16 + 17 + 18

——Chap 16 ——

-Uề ...ùuuuuuuuu...

Cạch !

-Người dưới kia, người có oan ức gì ?

-Bẩm Ngưu đại nhân, tiểu nhân muốn thư kiện

-Người kiện ai ?

-Tiểu nhân muốn kiện Hình bộ thượng thư Phòng A Đỗ (tức là bố đẻ Phòng A Đậu khi trước)

Dân chúng đứng bên ngoài xem kiện kinh ngạc ồ lên, xì xào bàn tán

-Hắn không sợ sao?

-Hắn muốn chết đây mà !

-Khổ thân gia đình hắn !

Cạch !

-Im lặng ! Bẩm quan hỏi người, tại sao lại muốn kiện Thượng thư đại nhân ?

-Bẩm đại nhân, tiểu nhân vốn là lái buôn hiệu vàng Kim Mộng. Mấy hôm trước tiểu nhân có trở một xe vàng về kinh, ai ngờ đến phía Bắc kinh thành thì bị người của Hắc Sơn trại cướp sạch...

-Thế thì liên quan gì đến ngài Hình bộ thượng thư ?

-Dạ, bẩm đại nhân, toán cướp đó toàn là gia nhân nhà thượng thư. Tiểu nhân còn nhận mất được một số

-Có chứng cứ không ?

-Tiểu nhân có nhặt được thẻ bài ra vào phủ thượng thư đại nhân và y phục của gia nhân trong phủ đó nữa ạ, đại nhân xem.

Người lái buôn giở ra cái bọc chứng cứ. Kim Ngưu sai người thu lấy và nói

-Được rồi ! Bẩm quan sẽ tra xét kỹ việc này ! Người đâu, cho lính đến canh giữ nhà người này thật nghiêm ngặt, đừng để ai làm hại hắn.

Thật không coi phép nước ra gì hết ! Được rồi, phen này trừ được hắn, coi như giúp hoàng thượng trừ một kẻ địch.

... Hắc Sơn trại...

-Bến Tầm Dương cây lau cây lách, quanh trăng thu đưa khách điêu hiu

-Mày đọc sai rồi phải là Bến Vắn Dương canh khuya lau lách, quanh trăng thu đưa khách điêu hiu (==” thể này mà cũng chê nó đọc sai)

Hai tên mặt mũi nguy hiểm ngồi cạnh nhau ở cổng trại.

-Bao giờ đổi ca ? – một tên trông mặt có vẻ nguy hiểm hỏi

-Sắp rồi ! – Tên trông nguy hiểm hơn đáp

-Tao buồn ... lẩm rồi !

-Chờ ... mà đến phiên đổi gác rồi kìa.

Từ xa có hai người lù lù đi đến, trông cũng nguy hiểm không kém hai tên này

-Bằng hữu cố gắng nha ! – hai tên nguy hiểm vỗ vai hai người mới đến rồi dắt nhau ra nhà xí. Một lúc sau, bất ngờ chúng lại gặp hai tên khác cũng “nguy hiểm”.

-Chưa đổi gác sao chúng mày ra đây ?

-Đổi rồi mà !

-Nói vậy, hôm nay bọn tao đến đổi gác cho chúng mày đây !

-Thì chúng mày càng sướng, có đứa gác thay!

-Nhỡ là địch lên vào thì sao ?

-Địch làm sao được !

-Sao mày biết là không phải địch ?

-Thì ... trông mặt mũi chúng nó cũng nguy hiểm như chúng mày mà ! (Bó tay)

...

Đùng một cái, pháo hiệu bắn sáng rực. Lính của quan phủ ào ào xông vào trại. Bốn tên nguy hiểm nhìn nhau một cách đầy quyết tâm

-Đại Bàng đã dặn phải dốc sức cho trại !

-Phải ! Thế nên chúng ta sẽ hy sinh thân mình ...

-Đồ ngu ! – một tên cốc đầu đứa vừa nói – Ý Đại Bàng là chúng ta phải giữ toàn tính mạng để sau này còn dựng lại trại

-Chí phải ! Tẩu thoát sẽ để lại tiếng nhơ nhục trên giang hồ, nhưng chúng sẵn sàng hy sinh thân mình để sau này còn gây dựng lại trại

-Chúng ta mau chuồn thôi !

-Khoan đã bàn chải của tao vẫn còn ở trong đó

-Tao cần « giải quyết »

-Vậy mày vào trong đó tiện thể lấy bàn chải cho tao.

-Lấy cho tao bánh đường nướng nha, đói quá ! Nhân tiện có gặp Đại Bàng thì chào một tiếng

-Còn cần gì nữa không ? Để tao đi một chuyến cho lạ.

-Tao có đôi ủng giấu trong nhà xí đó !

Trong lúc quan phủ lo giải bọn cướp về kinh. Tên trông có vẻ nguy hiểm đã « giải quyết » xong, lấy được bàn chải, bánh đường và đôi ủng. Song hắn tìm khắp nơi không thấy Đại Bàng ở đâu cả.

Sau khi nai nịt gọn ghẽ, bốn tên bắt đầu tẩu thoát mang theo bàn chải, bánh đường và đôi ủng. Một tên nói :

-Chúng ta mau chạy cửa sau thôi.

-Mày điên ah ? Tẩu thoát sao có thể bằng cửa ? Lỡ gặp địch thì sao ?

-Ồ phải !

-Thế thì phải chạy lối nào ?

-Mái nhà !

Thế là bốn tên nguy hiểm công kênh nhau trèo lên mái nhà. Thật là một cuộc tẩu thoát !

Những tưởng chúng thoát được quan phủ nhưng chúng không may tẹo nào. Tiểu Nhân Mã bấy h đang ngồi trên mái nhà.

—————Chap 17—————

Trời tối om, bốn tên nguy hiểm không nhìn rõ người ngồi trên mái nhà trông thế nào

-Có phải người trại ta không ?

-Không đâu, trông hắn không nguy hiểm như chúng ta

-Phải phải ! – 3 tên còn lại gật gù đồng tình

Chúng không hiểu là chúng gặp phải ai!

Sau một, hai, ba cú đá hậu, bốn tên lăn lóc trên nền đất (1 tên chưa đá đã ngã) Người ấy nhảy xuống đất, túm tên “có vẻ nguy hiểm” định đánh nữa

-Ồi !Ồi ! Xin đại hiệp tha mạng

-Chúng tôi là con nhà lành !

-Tha mạng cho chúng tôi

-Câm ngay ! Ta không phải Đại hiệp ! Ta là Tiểu hiệp !

-Ồi, xin Tiểu hiệp tha mạng

-Sao ta lại phải tha ?

-Tiểu nhân nguyện làm thân trâu ngựa...

Hắn vừa nói xong hai chữ « trâu ngựa » tức thì vị tiểu hiệp giáng cho hắn một cú đá trời giáng.

-Chết tiệt ! Định nói kháy ta đó hả ? Cái thứ ruồi nhặng như người cũng dám mở miệng nói đến hai chữ đó sao ?

-Vậy tiểu nhân xin làm thân ruồi nhặng ! – ba tên còn lại sợ xanh mắt

-Cấm ai nói hai chữ « trâu ngựa » nữa rõ chưa ?

-Vâng ạ ! Vâng ạ ! Tiểu hiệp tha mạng !

-Tha thì dễ thôi, nhưng ta đang cần dùng người, từ h phải nghe lời ta rõ chưa ? Bằng không ta sẽ vụn cổ cả lũ đó !

Chúng tôi biết rồi ạ ! – Mấy tên nguy hiểm rồi rít nói.

Đại lao kinh thành ...

Phòng A Đỗ nằm trên giường trải nệm gấm, bên cạnh có một bàn rượu thịt thơm tất. Hắn đã vào tù cả nửa tháng rồi, nhưng vẫn sống xa hoa thế này đây ! Tên Ngưu phủ đoán kia tưởng hắn là ai ? Một chức tri phủ nhãi nhép mà dám bắt cả Thượng thư đi tù ! Đợi ta ra tù sẽ cho hắn biết tay. Chắc cũng sắp được ra tù rồi, tên lái buôn vàng đã chết, Đại Bàng thì ta cũng đã xử lí xong, chẳng còn chứng cứ gì mà buộc ta ở đây hết.

Phòng A Đỗ khoái chí nhâm nhi rượu thịt, lát sau lăn ra ngủ lúc nào. Bỗng nhiên xung quanh hắn âm khí lạnh ngắt. A Đỗ dụi dụi mắt mở ra xem. Đứng ngay trước mặt hắn là một người mặc tang phục trắng toát, tóc rối xù, miệng xù bọt mép như trứng độc, hai con mắt trợn xanh lè. Người lái buôn vàng bị hắn đầu độc chết ! A Đỗ hoảng hồn thét lên một tiếng rồi quì xuống lấp bắp van lạy :

-Người là người hay là ma ? Đừng đến ... tìm ta ! Ta cũng chỉ là bất đắc dĩ thôi ! Đừng đến tìm ta, ta sẽ hậu đại vợ con nhà ngươi, ta sẽ đốt cho ngươi một núi tiền giấy, đừng đến tìm ta

-Ta không cần tiền ! – Cái xác chết ấy nói – Ta muốn sống ! Trả mạng sống cho ta !

-Đừng giết ta đừng giết ta !

-Ta đã kiện lên Diêm Vương ! Sẽ có người đến bắt ngươi bây h đây

-Đừng !

Hai con quỷ đỏ lòm ở đầu xông tới. - Phòng A Đỗ ! Người đã giết người này vào tháng trước phải không ? Khai thật sẽ được giảm nhẹ tội.

- Phải ! Chính là con ạ ! Các ngài tha cho con ! Con đã giết người ấy ...

Căn phòng nhà lao sáng rực đuốc. A Đỗ giật mình ngẩng lên. Chẳng có ma nào hết. Hai người lính nha phủ mặc áo đỏ chót, một người mặc áo trắng trùm kín người. Kim Ngưu ngồi trên một cái ghế, xung quanh có đầy đủ quan lại trong nha phủ, còn có cả Lại bộ thượng thư cũng ở đó

- Vậy người có nhận tội không ? - Kim Ngưu nói
- Người người - A Đỗ tức đỏ mặt - Đồ cầu quan người dám dùng thủ đoạn với bốn quan !
- Chính miệng người vừa nói, Lại Bộ thượng thư cũng nghe rõ chứ ?
- Ta đều nghe rõ hết.
- Người còn không nhận tội sao ?

- Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết : Thượng thư hình bộ Phòng A Đỗ lợi dụng chức tước cướp của giết người ức hiếp dân lành người người căm ghét, nay phế bỏ chức vị, đợi ngày hành quyết. Phủ doãn Kinh Đô tri phủ Kim Ngưu là người tài năng xuất chúng, phá án như thần nay đặc cách thăng chức Hình bộ thượng thư, giờ Thìn ngày mai vào cung tiếp kiến hoàng thượng. Khâm thử

- Đa tạ long ân !

-
- A Vân ah, ở mãi trong phòng chán quá ! Ta muốn ra ngoài chơi ! – Bạch Dương than vãn
 - Công chúa ah, không được đâu. Nhũ mẫu đã nói công chúa phải ở trong cung một tháng mà
 - Ta sợ gì cái bà nhũ mẫu dở hơi đó chứ !
 - Nhưng Đại công chúa sẽ quở trách nô tì mất !
 - Nhưng ta sẽ buồn chết mất.
 - Biết làm sao được công chúa !

Bạch Dương thở dài, bước ra phía cửa sổ. A Vân đi theo nàng, chống cửa sổ cho nàng nhìn ra ngoài. Ánh sáng trắng tràn vào gian phòng khiến nàng lóa mắt.

- A Vân ! Tuyết rơi rồi phải không ? – Bạch Dương nói như reo lên.
- Phải rồi công chúa !
- Ta thích tuyết lắm ! Ở Tiểu quốc cứ khi có tuyết rơi là ta sẽ chơi đắp tuyết !
- Dạ phải ! Nô tì còn nhớ có một năm người mãi chơi quá, đến cả hoàng thượng tới công chúa cũng không biết, ném cả vào mặt ngài
- Bạch Dương nhớ ra chuyện đó ôm bụng cười. Có tuyết rồi ! Không đi chơi thì phí quá !
- A Vân ! Ta với người đi chơi tuyết nhé !
- Thôi công chúa ah ! Lại có người nhìn thấy đấy !
- Sợ gì ! Ta đã có cách.

Nói rồi nàng hắng giọng sai lũ cung nữ bên ngoài:

- Bay đâu, triệu Tiểu Du Tử cho ta !

—————Chap 18—————

- Công ...
- Nè, ta là Tiểu Bạch Tử nghe chưa ? Tiểu Vân Tử ?
- Dạ vâng, nô tì biết ạ ! Nhưng

- Lại nô tì nữa !
- Nhưng công ... công ah, em sợ lắm
- Ta không sợ người sợ cái gì ?
- Nhỡ mà
- Phủi phui cái mồm nhà người ! – Tiểu Bạch cười – Mà cái mũi mũi ấy có nghĩ bằng đầu ngón chân cũng không ngờ ta lại giả trang làm thái giám đâu !
- Công công nói phải !

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, chốc lát đã đến Ngự Uyển. Tuyết xuống, khắp nơi phủ những lớp trắng xóa như mây. Mấy cây hồng mai già bên hồ Thuyền Quyên lập lòe đỏ, trông như có ai đánh rơi son vào bức tranh tuyết.

- Hồng mai đẹp thật ! Chúng ta qua đó nặn người tuyết nhé !
- Vâng thưa công ... công ! – Có vẻ Tiểu Vân Tử không thể nhớ nổi cái tên Tiểu Bạch Tử

Hai tiểu thái giám lúi húi đắp một đụn tuyết thật lớn. Giữa mưa tuyết mà nhìn cả hai mặt mũi đỏ hồng.

Bỗng nhiên Tiểu Bạch Tử quay ra, cầm ngay vốc tuyết trên tay ném vào mặt Tiểu Vân Tử. Tiểu Vân Tử vừa lạnh vừa bị bất ngờ, đứng trơ ra hồi lâu rồi cũng vo tuyết, ném trả lại

- Công công ah, người chơi xấu nha !
- Haha

Tiểu Vân Tử ném lần nào cũng bị Tiểu Bạch tránh được, ngược lại, cứ Tiểu Bạch ném là nó trúng ‘đạn’. Tiểu Vân Tử tức quá bỏ chạy, Tiểu Bạch đuổi nó chạy vòng quanh cây hồng mai.

- Xem người còn trốn đâu

Bụp ! Hòn tuyết bay lên, và rơi xuống.

- Ha ha ! Tiểu Bạch Tử ! Người ném trượt rồi !

Nhưng Tiểu Bạch không đùa nữa. Mặt nàng biến sắc. Tuyết không trúng Tiểu Vân Tử, mà trúng vào một nam nhân

Ôi!

Mặt nam nhân ấy tím bầm lại vì giận và cũng là vì rét.

Nhưng đây không phải điều kinh khủng nhất...

Đáng sợ hơn là...

Nam nhân ấy mặc hoàng bào !

Kim Ngưu tỉnh giấc trước cái lạnh tê cả người. Gia nô của chàng bưng nước ấm đến hầu chàng rửa mặt. Ngưu Ngưu ưỡ ỏi cầm chiếc khăn đoạn màu, ngạc nhiên trước mùi thơm kì lạ của nó.

- Hôm nay người pha cái gì vào nước vậy ?
- Bẩm là tinh dầu mai quế lộ. Hôm qua Vương viên ngoại mang đến biếu ạ !
- Hôm qua Vương viên ngoại đến ah ? Lúc nào ?
- Bẩm là lúc đại nhân ra bộ Hình ạ !
- Ai nhận thứ này ?
- Dạ, bẩm lúc đó đại nhân đi vắng, chúng tiểu nhân đã trình Nhân Mã tiểu thư !

-Ôi trời ! – Ngưu cau mày, vuốt mặt một cái . Nhưng cho đó là chuyện nhỏ, chàng đã định thôi không hỏi đến nữa.

Lát sau, Ngưu ăn sáng trong thiện phòng (nhà bếp). Đầu bếp cho mang lên toàn của ngon vật lạ. Ngưu đang ăn rất ngon lành, bỗng nghĩ ra điều gì bèn hỏi :

-Sao hôm nay nhiều thứ vậy ? Không phải thường ngày vẫn làm bánh màn thầu sao ?

-Bẩm đại nhân, những thứ này đều do Trương Quốc công đem biếu. Toàn là đồ tươi ngon, tiểu nhân sợ không để được lâu nên đem dâng đại nhân !

Ngưu giật mình :

-Hả ? Sao lại nhận lễ của nhà họ ? Dem trả hết đi ! – (Ăn rồi còn làm bộ ! – KN : ta cho người lên Cầu đầu trăm bảy h – tg : dạ, em xin lỗi)

Mấy tên gia nô ái ngại nhìn nhau.

-Sao ? Không nghe ta nói sao ?

-Dạ, nhưng thưa đại nhân , lễ vật hôm qua nhiều lắm, ba gian nhà kho của phủ ta đã chật kín, không biết của nhà nào mà đem trả nữa ạ !

-Cái gì ? Các người tắc trách quá, sao có thể không biết ?

Lũ gia nô quì xuống :

-Đại nhân bớt giận ! Hôm qua khi đại nhân vừa đi khỏi đã có Vương viên ngoại, Cao viên ngoại, Trương Quốc công, Hà thứ sử, Mao thống lĩnh, Đường thị lang đến. Lúc sau lại càng đông hơn nữa, nào là Thượng thư bộ Hộ, Thượng thư bộ Công, Cai ngục Quản, bà mối Hoa ở bên kia chợ, lão Họi bán thịt lợn ở đầu cầu Dương Liễu, thậm chí còn có mấy tay giang hồ cũng muốn yết kiến đại nhân ...

- Sao không nói ta biết sớm ?

-Đại nhân bận rộn như vậy chúng tiểu nhân không dám làm phiền đại nhân.

Ngưu chép miệng thở dài :

-Thôi được rồi ! Họ biếu rồi ta cứ nhận. Tất cả những thứ đó đem chia cho dân nghèo hết đi !

-Tuân lệnh đại nhân !

Kim Ngưu thay quan phục, chuẩn bị vào triều yết kiến Hoàng Thượng. Chưa kịp ra đến cửa, Ngưu thấy ngay hai bà mối đi vào. Bà nào bà nấy thanh lịch theo kiểu nhà quê, môi đỏ choe choét

-Thượng thư đại nhân !

-Thượng thư đại nhân !

-Hoàng thượng thật sáng suốt ! Người như đại nhân đáng ra phải thăng chức từ lâu rồi !

-Đại nhân cần người nâng khăn sửa túi

-Đại nhân, Ninh tướng quân có cô con gái ...

-Đại nhân nhà Giang lão gia muốn giới thiệu ...

-Hay đại nhân có ưng Kim tiểu thư ...

-Thiên kim nhà Mao thống lĩnh tài sắc vẹn toàn...

Ngưu mới nhìn thấy hai bà mối đã thấy bức bối, tìm cách lảng tránh cho qua. Phức cho hai mụ,có lẽ số hai bà mối này may chưa đến ngày đoản thọ,hôm nay Tiểu Nhân Mã đã đi chơi từ sớm. Nào ngờ, ra đến cửa lại xuất hiện hàng chục người thi nhau chen vào cửa, lính canh cứ ra sức cản lại.

-Ngưu đại nhân ! hãy nhận con gà Đông Cảo này ...

-Dưa hấu tam bội không hạt vừa to vừa ngọt thưa đại nhân !

-Rượu Huệ Toàn 100 năm ...

...

Ngư chên mãi mới ra được kiệu. Đoàn, chàng sai phu kiệu phóng như bay đến thẳng trước cổng Hoàng cung.

11. Chap 19 + 20 + 21

—— Chap 19 ——

Ma Kết trầm ngâm ngồi trên long sàng bóp trán. Cung nữ dâng trà Lão Quân My (búp chè trắng như lông mày ông lão). Ma Kết không mấy thích thú, chỉ uống một ngụm rồi sai người mang đi

-Gần đây long nhan bề hạ không được tốt. Người nên giữ gìn long thể !

-Ta biết rồi ! Ta muốn đi dạo một lát, không cần theo ta !

Ma Kết ra khỏi điện Cam Lộ, khoan khoái hít thở không khí lành lạnh. Vườn Ngự uyển tuyết xuống trắng xóa. Hai cây hồng mai đỏ ối chiều xuống tuyết màu lửa chói cả mắt. Dưới gốc cây, hai tiểu thái giám đương đắp một ụ tuyết thật lớn, chốc chốc lại khúc khích cười. Ma Kết hơi nhếch mép. Chàng thích mùa đông, thích cảnh vật mùa đông, thích hơi lạnh làm chàng tỉnh táo, thích được mẫu hậu chàng cầm tay xoa nhẹ vào nhau...

Dĩ nhiên đó là chuyện ngày xưa ! Mẫu hậu chàng bị đầu độc năm chàng 9 tuổi. Bà băng hà để lại chàng và Song Tử mới 7 tuổi. Phụ hoàng chàng gắng gượng vài năm rồi cũng theo mẫu hậu mà ra đi. Ma Kết lên ngôi từ năm 13 tuổi. 8 năm nay chàng chấp nhận chịu đựng làm một hoàng đế bù nhìn của lão thái sư kia... Nhưng đã sắp đến lúc chàng trả lại cho lão gấp bội ! Bây h, chàng đã có đủ những người mà chàng muốn...

Hãy quay lại điện Cam Lộ chút xíu...

-Truyền Tân Hình bộ Thượng Thư Kim Ngưu !

Kim Ngưu quan phục chỉnh tề, đường hoàng bước vào, quì xuống lạy :

-Hoàng thượng vạn tuế ! Vạn Tuế ! Vạn vạn tuế !

-Bình thân !

-Tạ hoàng thượng !

-Trẫm nghe nói thượng thư đại nhân là người nhân nghĩa chính trực, nhân dân kinh thành đều ca ngợi, nay gặp khanh quả là thỏa lòng trông đợi.

-Nhờ phúc của hoàng thượng !

-Trẫm đã chờ đợi bao nhiêu lâu nay mới gặp được một người như khanh, không biết khanh có tin tưởng một hoàng đế như trẫm không ?

Ngưu cho là câu nói có dụng ý, quì xuống :

-Thần nguyện dốc lòng vì bề hạ

Ma Kết thở dài, đoạn cho bọn thái giám lui ra hết mới nói :

-Người ta đồn Ngưu phủ doãn là Ngưu thanh thiên, trẫm muốn hỏi khanh một việc !

-Xin Hoàng thượng cứ nói ạ !

-Khanh thấy cung điện của ta thế nào ?

-Bẩm Hoàng thượng, hoàng cung là nơi tôn nghiêm cao quý, thật vì thần không dám nói bừa.

-Người nhìn chiếc hộp này xem ! – Ma Kết chỉ một cái hộp vàng trên long án – Người nghĩ bên trong đựng cái gì ?

-Bẩm hoàng thượng, chiếc hộp vàng này tinh xảo vô cùng, chắc chắn dùng để chứa đựng vật quý giá.

-Người tự xem đi ! – Ma Kết tự tay đưa cái hộp vàng cho Kim Ngưu. Ngưu Ngưu lùi xuống ba bước, từ từ mở hộp ra. Nấp hộp vừa mở, một con rắn trườn ra. Ngưu sợ quá đánh rơi cả chiếc hộp, vội vàng quỳ xuống

-Hoàng thượng khai ân !

Ma Kết cười ha hả:

-Người thấy đấy. Hoàng cung chẳng khác gì cái hộp vàng đó. Người chỉ cần thò một ngón tay vào, chẳng sớm thì muộn cũng bị rắn cắn chết !

-Hoàng thượng bớt giận ! Thứ lỗi cho vi thần ngu muội !

-Trẫm biết thượng thư là người thông minh hẳn hoi, chắc phải hiểu trẫm nói gì chứ !

-Hoàng thượng thứ tội cho vi thần mạo muội, nếu đã như vậy, cần phải diệt hết rắn đi mới không có hậu họa

-Người nói phải. Trẫm rất muốn lừa hết rắn ra khỏi hoàng cung của trẫm, hiềm nỗi chỉ một mình trẫm thân cô thế cô, bắt được con này, thì con khác sẽ thừa cơ cắn lại trẫm

-Thần sẵn sàng dốc sức vì Hoàng thượng. Chẳng hay hoàng thượng đã có chủ ý ?

-Người biết thuật đánh rắn không ?

-Vi thần có biết qua.

-Tốt lắm. Đánh rắn phải đánh vào đầu !

... Bụp ! Ma Kết sững người. Có cái gì lạnh tê tái bất ngờ đập vào mặt chàng. Chàng còn chưa kịp định thần xem chuyện gì đang xảy ra, tiểu thái giám mặc áo thạch lựu hoảng hốt chạy đến, mang khăn tay ra phủi mặt cho chàng. Tiểu thái giám mặc áo xanh thì sợ quá quì ngay xuống, không nói câu nào.

Ma Kết vừa buồn cười vừa tức. Chàng gạt tuyết khỏi cánh mũi, mặt cau có và tím bầm lại. Thái giám mặc áo đỏ hình như không để ý sắc mặt chàng, cứ ra sức phủi lấy phủi để. To gan thật ! Ma Kết không nói gì, cứ nhìn gã chăm chăm. Phải một lúc sau gã thái giám mới thấy đôi mắt điều hâu quăm quắp sát khí. Hắn hoảng hốt quì xuống

-Nô tài biết tội !

-To gan thật ! Người là người cung nào ?

-Xin hoàng thượng khai ân. Nô tài không dám nữa

-Trẫm hỏi người ở cung nào ?

Hắn lồm lét nhìn sang thái giám áo xanh :

-Dạ bẩm ...

-Dạ bẩm cái gì ? – Chàng sẵn giọng

-Dạ, nô tài hầu ở cung Tu Hoa ...

-Tên gì ?

-Dạ, là .. nô tài là Bạch ... ah không Tiểu Bạch Tử , còn đây là Tiểu Vân Tử

-Trẫm không hỏi hắn !

-Cung Tu Hoa, là chỗ công chúa Bạch Dương phải không ? – Mặt Ma Kết hơi giãn ra.

-Dạ bẩm chính phải ạ !

-Thôi được rồi ! Nể mặt công chúa trẫm tha cho người lần này. Còn không mau đứng lên.

Tiểu Bạch Tử đứng lên hớn hởi. Rõ ràng mặt hoa da phấn, mắt phượng mày ngài, thoát nhìn đã thấy yêu. Gương mặt trái xoan sắc sảo, làn môi cười như cánh hồng mai trên tuyết, không cần son cũng vẫn đỏ, chẳng có gì giống một tiểu thái giám hết. Ma Kết nhìn một lượt từ đầu đến chân hắn, khẽ mỉm cười. Bỗng mặt “gã” đỏ ửng lên, vội vàng quay đi cho chàng khỏi thấy.

-Tiểu Bạch Tử

-Dạ hoàng thượng

-Người về nói với công chúa ta gửi lời thăm hỏi. Từ khi công chúa vào cung ta vẫn chưa đến diện kiến công chúa !

-Bẩm hoàng thượng, công chúa cũng muốn đến thăm người nhưng người đang bị buộc ở trong cung không được ra ngoài ...

-Ta biết ! Thật là không phải với nàng ấy ! Người nên nói với công chúa không nên nghĩ ngợi, có nhiều điều ta không thể quyết định được.

-Dạ vâng ! – Tiểu Bạch Tử khẽ bĩu môi.

Ma Kết quay gót đi khỏi. Thái giám áo xanh đứng lên rồi rút:

-Công chúa liệu quá !

-Làm ta sợ hết hồn ! – Tiểu Bạch Tử vuốt vuốt cổ áo. – Gã hoàng thượng này sớm không đến, muộn không đến, lại đến đúng lúc ấy !

-Chúng ta nên về thôi

-May mà ta nhanh trí...

... Điện Cam Lộ...

Ma Kết cầm tấu chương lên, giở ra rồi gấp vào, cứ hàng mấy chục lần như thế, rồi lại cười một mình.

-Hoàng thượng ! Hoàng thượng !- một thái giám nhắc – Hôm nay người sao vậy ?

Ma Kết không trả lời. Hình ảnh tiểu thái giám áo đỏ kia cứ lớn vồn trong đầu chàng. Ma Kết lúc lại bật cười thành tiếng

Tiểu Bạch Tử ah ?

Nàng nghĩ nàng đang lừa ai vậy ?

————Chap 20————

có lẽ đoạn này đối vs Yết hơi thừa một tẹo, nhưng trong mạch truyện nên tg vẫn viết, sorry các bạn Yết nhé)

Một đêm trăng tròn ...

Đường phố hiu hiu gió Bắc. Rét cắt da. Đèn lồng đỏ rực. Nén từ những ô cửa sổ giấy tỏa ra một cách ấm áp. Cậu bé chín tuổi, tóc một nhúm búi trên đầu, cài trâm bạc, mặc áo gấm màu ráng trời, đeo khánh “trường thọ” bùa “kí danh” mở rèm kiệu trông ra ngoài. Cậu hứng tuyết một cách thích thú.

-Con ah, lạnh lắm ! – vị phu nhân nét mặt hiền từ nói.

-Lạnh, nhưng con thích ! Ngày mai Bình Nhi lại sang nhà bà mẹ sao ?

-Phải ! Bình Nhi ở bên đó có bà mẹ chăm nom đỡ hơn.

-Nhưng ít nhất ngày sinh nhật phụ thân, Bình Nhi cũng có ở nhà !

Khắp trong ngoài phủ đèn đuốc sáng choang. Quan khách đi lại không ngớt. Tiệc sinh nhật ngài tể tướng sao có thể bỏ lỡ. Cậu bé đi vào hỉ đường, lấy phụ thân ba cái và đọc bài thơ “Chúc thọ”. Phụ thân cậu vỗ vai cậu và xoa đầu :

-Con trai ta đã sắp thành thiếu niên đến nơi !

Đối với cậu đây là một lời khen.

Nhưng cậu chẳng bao h biết rằng, đằng sau nụ cười của phụ thân cậu là những cái thở dài lo lắng, thầm kín và tuyệt vọng.

...Cũng một đêm trăng tròn...

Tuyết ngập bắp chân. Đèn lồng phủ tể tường tắt lịm. Không một tiếng động, không một bóng người, chỉ có gió lay cành trúc, trăng xé đầu tường rọi thứ sáng lạnh lẽo vào gần trăm xác chết ngổ ngang từ cửa phủ vào trong nhà. Thật là cảnh tượng thê lương ảm đạm.

Đất Giao Châu, phía Bắc kinh thành...

Phu nhân đầu bù tóc rối dắt cậu bé đạp tuyết chạy thục mạng trong đêm. Bà chẳng biết chạy đi đâu, nhưng phải chạy ! Cậu bé nước mắt lưng tròng, chạy đã thấm mệt, bỗng vấp ngã dúm dụi. Phu nhân hoảng loạn đỡ cậu dậy

-Mẫu thân con không thể chạy nổi nữa !

-Cố lên con, chỉ cần gặp được người đó chúng ta sẽ thoát

-Nhưng con thật sự không thể ...

Phu nhân gạt nước mắt cố dìu con đi, nhưng chẳng được bao xa. Một toán lính xô ra chặn trước mặt bà.

-Xem mụ còn chạy đi đâu ? Mau nói ngọc tử ở đâu ?

Phu nhân đẩy cậu bé ra sau mình

-Ta chẳng biết ngọc tử nào hết !

-Chết còn già mồm !

Chúng không nói không rằng, xông lên túm lấy phu nhân. Cậu bé hét lên :

-Không được hại mẹ ta !

Tức thì cậu xông vào đám lính, nhưng cậu còn nhỏ quá, bị bọn chúng tóm được. Phu nhân nổi giận túm một tên lính cấu xé. Bất thần một lưỡi gươm vung lên...

Máu nóng rỏ ròng ròng đỏ lôm trên đất tuyết băng giá.

Phu nhân khụy xuống, mắt trợn trừng, thở thoi thóp, một nhát kiếm xuyên ngang người bà, từ sau ra trước.

Gió rít.

Cậu bé rít.

-Mẫu thân !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Mấy tên lính còn định “xử” nốt cậu bé, song bất thành linh một bóng đen xuất hiện. Bọn lính từng tên một lần ra đất, máu từ cổ chảy ra ồ ạt, chúng chết cũng không biết vì sao mình chết.

-Mẫu thân! – Cậu bé chạy đến ôm chầm lấy phu nhân

-Ta sắp chết rồi ! – Phu nhân nhìn bóng đen mỉm cười. – Cuối cùng ngươi cũng đến ! Ta giao nó lại cho ngươi

Bóng đen đến gần quỳ xuống trước phu nhân, lột bỏ khăn trùm đầu. Nhân ảnh bóng đen in đậm trong làn nước mắt cậu bé, không bao giờ cậu quên được. Đây là một lão già, mặt rỗ ngang rỗ dọc, không có râu và da đen đúa như cóc. Đoạn, lão khẽ gạt đầu.

-Con phải nghe lời ông ấy ! Con phải sống ! Con phải tìm lại Bình Nhi, chăm sóc nó ... con phải trả mỗi huyết thù này cho cha con.

-Mẫu thân không được chết ! – Cậu bé thét lên

-Mẫu thân không chết ! – Phu nhân nói gấp – Mẫu thân chỉ đi cùng cha con !

-Đừng bỏ con mẫu thân ...

-Không ! – Hơi thở phu nhân yếu dần – Mẫu thân không bao h bỏ con hết. Mẫu thân ... ở trên trời sẽ luôn dõi theo con, Yết Nhi ngoan của mẹ ...

Phu nhân không nói được nữa. Một dòng nước mắt lăn dài trên gò má bà. Đầu phu nhân gục xuống ngực cậu bé, mắt bà trợn ngược một cái. Thế là “ Hương hồn một mối tan theo gió”

-MẸ !!!

...

-MẸ !!!

Thiên Yết giật mình tỉnh giấc. Không có mẹ, không có bọn lính, không có lão già. Trăng là một đường chỉ mảnh khuất sau mấy cành quế trơ trụi. Gian nhà cũ kĩ kéo kẹt trong gió. Trên ổ rơm mấy hồ rượu vút lẩn lóc khắp nơi. Khắp người Thiên Yết toát mồ hôi lạnh. Yết nghiêng rặng, mắt đỏ ngầu, một chốc lại cười nhạt. Chàng chẳng còn gì hết ngoài những giấc mộng đau đớn ám ảnh suốt 12 năm nay.

Mười hai năm mà chàng chẳng làm được gì hết ! Bình Nhi ? Chàng không cứu được nó. Trả thù ?

Chàng không giết được cẩu quan đã làm chết oan mấy trăm nhân mạng nhà chàng. Sống hình như không có ý nghĩa, cũng không phải sống mà là tồn tại ...

Thiên Yết quăng một hồ rượu ra ngoài cửa nhà. Vỡ toang !

Và nàng, nàng thậm chí còn chẳng biết có ta đang tồn tại trên đời.

————- Chap 21 ————

-Công chúa !

-Lại thế nữa rồi, dận người mãi cũng không nhớ sao ?

-Bạch công công !

-Thế mới phải chứ !

-Công công lại đi nữa sao ? Nô tài sợ lắm rồi, nhớ lại gặp hoàng thượng nữa thì sao ?

-Hôm nay ta không chơi ném tuyết nữa, sợ gì !

-Vậy công công định đi đâu ?

-Cứ theo ta.

Một thái giám áo đỏ và một thái giám áo xanh lại dắt nhau đi lượn lờ khắp hoàng cung. Tử Cẩm Lộ (con đường trong Tử Cẩm thành) hôm nay chẳng có ai đi lại ngoài một toán lính gác quần áo giáp sắt, bước một bước là lún một bước. Hai tiểu công công vừa đi vừa thông dong nhóm ngó các nơi, chẳng mấy chốc đã đến bên thềm điện Thiên Hương.

-Tiểu Vân Tử người xem nơi này thật tráng lệ !

-Vâng

-Chắc chẳng bao lâu nữa hoàng tử sẽ đến đây thôi.

Hiện giờ điện Thiên Hương vẫn bỏ trống, tuy bề ngoài lộng lẫy nhưng chỉ có vài người đứng canh cửa. Tiểu Bạch ngắm nghía một hồi, ngạc nhiên ngửi thấy mùi trầm hương từ trong điện bay ra.

-Lạ nhỉ ! Ai đốt trầm trong điện chẳng ?

Bỗng một nữ nhân bước ra, theo sau là một đoàn cung nữ và thái giám

-Ta tưởng điện Thiên Hương là của chính hậu ? Nay tỉ tỉ ta còn chưa nhận Thánh ân, sao lại có người ở đây được ?

Tiểu Bạch Tử còn đang nghi hoặc, cả đám người của nữ nhân ấy đã rồng rắn kéo đến. Một cung nữ quát :

-Tiểu thái giám to gan ! Nhìn thấy nương nương còn không mau hành lễ

Tiểu Bạch Tử không thèm chú ý đến ả cung nữ, quỳ xuống, nhưng mắt nhìn chăm chăm vào nữ nhân kia. Đó là một cô gái chừng 19 – 20 tuổi, trang sức lộng lẩy. Cô ta vận áo gấm màu thạch hoàng, đi hài Như Ý thêu hoa, nét mặt không xinh đẹp lắm nhưng cũng gọi là dễ coi. Tóc cô ta vận theo kiểu “phượng hoàng triều nhật” (phượng hoàng bay về phía mặt trời) cài trâm hoa mẫu đơn, rõ ràng là phi tử trong hậu cung

-Người chán sống rồi hả ? Dám vô lễ với Như Phi nương nương như vậy sao ?

Cung nữ định nói nữa, nhưng Như Phi ngăn lại. Cô ta mỉm cười nhìn Tiểu Bạch Tử

-Người thuộc cung nào ?

-Bẩm nương nương, nô tài ở cung Tu Hoa ...

Bất thần Như Phi giơ chân đá thúc vào bụng Tiểu Bạch một cái. Tiểu Vân Tử sợ hãi vội vàng đến đỡ Tiểu Bạch

-Công công !

Tiểu Bạch nghiêng răng lại, mắt rực lửa căm phẫn, muốn đứng lên đánh trả, song lại thôi, quay ra nói nhỏ với Tiểu Vân Tử:

-Người đừng lo ta không sao ! Không cần lo !

-Công công ah ~! – Giọng Tiểu Vân Tử như sắp khóc.

Như Phi vênh cằm lên sang sảng nói :

-Đem cung Tu Hoa ra dọa bọn cung chắc ?

-Nô tài không dám !

-Tưởng rằng mình là công chúa mà dám lên mặt với bọn cung ư ? Đừng hòng ! Dù người có là công chúa đi nữa, một khi đã bước vào nơi này rồi cũng phải quì mọp dưới chân ta thôi !

Tiểu Bạch khẽ đưa tay lên ôm bụng, gồng quỳ dưới tuyết một lúc. Như Phi đương định quay đi thì bỗng bị một người chặn lại. Ấy ta nhìn người đó mặt tái nhợt, hoảng hồn quỳ xuống :

-Thần thiếp bái kiến Bệ Hạ !

-Như Phi sao lại ở đây ? – Ma Kết chỉ liếc qua một cái, không thèm nhìn mặt ả ta.

-Dạ bẩm Bệ hạ ... Thần thiếp ... Thần thiếp muốn đến quét dọn điện Thiên Hương !

-Bình thường có cung nữ quét dọn kia mà ! Hay nàng muốn làm thay họ ? – Giọng Ma Kết mỉa mai. (Cho cô ta làm thay luôn đi)

-Dạ không ạ ! Thần thiếp ...

Ma Kết chợt liếc sang phía cái bóng áo đỏ quen quen, ngạc nhiên thấy Tiểu Bạch Tử đang nhăn nhó vì đau.

-Chuyện gì ở đây đây ?

-Dạ bẩm, tiểu thái giám này dám vô lễ với thần thiếp.

-Hắn vô lễ thì đã có Xử thượng cung xử lí, nàng thân là phi tần hậu cung, lại động tay động chân thì còn ra thể thống gì nữa ? – Giọng Ma Kết trở nên gay gắt (xót tình nương mà ! ^^)

-Bệ hạ ...

-Thôi đi, từ h ta không muốn thấy những chuyện ngược đời này ở đây rõ chưa ? Không có việc gì cũng đừng đến điện Thiên Hương làm gì !

-Thần thiếp biết tội.

-Còn không mau lui đi ?

Như Phi vội vàng xa giá về cung Hồng Hạc, lúc đi rồi vẫn ngoái lại nhìn Tiểu Bạch Tử cảm tức. Cũng may cho Tiểu Bạch Tử, Như Phi thường ngày lười nhác, thân thể mềm oặt, nên cú đá không làm tổn thương lục phủ ngũ tạng gì hết. Nếu không phải ta bị mù nhũ mẫu giam trong cung, không muốn làm to chuyện, chứ ta mà đá một cái là người cũng về chầu Diêm Vương !

-Lại là người sao ?

-Hoàng thượng vạn tuế ! – Tiểu Bạch Tử gắng gượng nói

-Miễn lễ. – Ma Kết quay sang Tiểu Vân Tử - Còn không mau đỡ hân dẫy ?

Tiểu Vân Tử sụt khóc. Nhưng Tiểu Bạch Tử lườm nó :

-Ta có chết đâu mà người khóc !

-Sao người lại ở đây ? Không ở trong cung hầu hạ công chúa còn chạy đi gây chuyện làm gì ?

-Bẩm hoàng thượng ... – Tiểu Bạch đau quá, không nói được nhăn mặt kêu đau.

Ma Kết gọi lũ canh cửa ra mắng một trận :

-Các người canh cửa ở đây mà có chuyện sao không mau báo cho Xử thượng cung ?

Lũ canh cửa nhìn nhau rồi đồng loạt khúm núm :

-Bẩm hoàng thượng chúng nô tài biết tội

-Hôm nay Như Phi đến làm gì ?

-Dạ bẩm Hoàng thượng, ngày nào Như Phi nương nương cũng đến đây ngủ trưa ạ ! (ả Như Phi này bị thần kinh ah ?)

-Sao có chuyện kì lạ như vậy được ?

-Như Phi nương nương không cho chúng nô tài nói ạ !

-Thôi được ! Từ h theo ý chỉ của trẫm, trừ khi có lệnh của trẫm, không ai được vào điện Thiên Hương rõ chưa ?

-Nô tài tuân chỉ !

Ma Kết lại quay sang Tiểu Bạch

- Còn không mau đưa hân ta về đắp thuốc đi, đứng nghệt ra đó ?

Tiểu Vân Tử vội vã vâng lời. Ma Kết còn cho hai nô tài đưa Tiểu Bạch về nữa.

... Cung Lạc Nhạn ...

-Công chúa ! Công chúa !

-A Ly về rồi hả ? Đạo này Dương Dương thế nào ? – Cự Giải đương ngồi thêu bên cửa sổ.

-Công chúa, Nhị công chúa gần đây không được khỏe. Nghe nói hôm nọ Nhị công chúa lên đi chơi bị Như Phi nương nương đá một cái vào bụng ...

-CÁI GÌ ? – Cự Giải đứng vụt lên (“wtf”) – Dương Dương bị đá ? Là ai ?

-Là Như Phi nương nương ạ !

-Nàng ta dám sao ? – Giọng Cự Giải tức tối. A Ly ít khi thấy công chúa của mình nổi giận như vậy.

-Vâng ...

-Mau ... khởi giá đến cung Tu Hoa !

12. Chap 22 + 23 + 24 + 25

———— Chap 22 ———

Phổ xá hôm nay đông quá ! Nhưng sao ta cảm thấy trống trải ! – Thiên Bình vừa đi vừa nghĩ. Thị nữ của nàng từ nãy đến giờ đã thấm mệt vì cứ phải theo nàng đi khắp các tiệm kim hoàn trong kinh thành mà mãi nàng vẫn không chọn được đồ nàng muốn. Mà thực ra cũng không phải đồ nàng muốn, mà là đồ nghĩa mẫu cử nàng đi mua (Cơ bản là Thiên Bình lúc nào cũng mua được đồ đẹp sau khi chọn lựa giữa hàng đồng đồ đẹp hơn) Từ ngày Bảo quốc sư bắt được tú cầu, chẳng có ngày nào Thiên Bình không mong chàng đến, nhưng chờ mãi cũng chẳng thấy đâu. Nghĩa mẫu định tìm cho nàng đám khác, nhưng Thiên Bình nhất quyết không chịu, đóng cửa ngồi lì trong phòng. Thái sư sợ nàng đổ bệnh, bèn cho nàng đi chơi cho khuây khỏa. Nhưng tâm bệnh phải chữa bằng tâm được, nàng đi chơi, nhưng lòng vẫn hướng về ai kia vô tình.

-Tiểu thư nhanh lên được không ?

-Người vội cái gì ? – Nàng cúi lấy cả thị nữ

-Không phải nô tì sốt ruột, nhưng tiểu thư không thấy có người cứ đi theo chúng ta từ lúc mới ra khỏi phủ sao ?

Thiên Bình lúc ấy mới giật mình :

-Hả ? Không phải lại cái tay Song Vương gia nào đó đấy chứ ?

-Không phải ! – Thị nữ ghé gần tai Thiên Bình nói nhỏ - Người này khác hẳn, trông nét mặt lạnh lùng dữ tợn lắm !

-Hay là du côn ? – Thiên Bình lo lắng – Ta thật sợ ý, lẽ ra phải cho người đi cùng ... Ôi ta sợ du côn lắm.

-Tiểu thư người mau về phủ thôi !

Thiên Bình lăm lét quay lại nhìn người đang đi theo mình. Hắn ta cao lớn, thoạt nhìn đã biết là dân giang hồ, nét mặt hắn nàng không trông rõ, nhưng có cái gì quen quen. Thiên Bình choáng váng cả người

-Quái lạ, hình như ta đã gặp hắn ở đâu đó !

-Tiểu thư biết hắn ư ?

-Không ta không biết, nhưng trông không xa lạ ... Sao ta không nhớ ra chứ ?

-Tốt nhất ta cứ nên về phủ.

Thị nữ kéo Thiên Bình về phủ thái sư thật gấp. Tay giang hồ kia vẫn bám theo, cho đến khi Thiên Bình rẽ ngang vào một ngõ hẻm, hắn không tìm thấy nàng ở đâu nữa. Ngõ nhỏ vắng teo, heo hút, một tên ăn mày ngồi lê trong ngõ nhắm nháp một hồ rượu có vẻ đã say cưỡi khanh khách :

-Phí công thôi ! Đừng đi theo cô ta nữa !

Tay giang hồ liếc xéo sang tên ăn mày đầy sát khí, nhưng rồi bỏ đi. Không nên động vào hắn làm gì.

Chỉ cần liếc qua cũng biết tay ăn mày đó là sát thủ.

-Đồ vô dụng ! Đồ lang băm ! Không biết chữa thì thôi sao lại làm cho con trai ta trở nên như vậy ? Mau cút đi cho khuất mắt ta ! Người mà để ta thấy cái bản mặt người lần nữa thì đừng hòng mong sống ở đất này ! Đồ ... Đồ...

Trước cửa Sư phủ, nơi hai con sư tử đá nhe răng cười bất kể ngày đêm, một thầy lang bị gia nhân lôi xềnh xệch hất ra ngoài, lăn lông lốc mấy vòng trên mặt đất, mặt xám ngoét như tro nguội. Thầy lang lồm cồm bò dậy, hộp thuốc lại bay vèo ra nốt, trúng mặt ông lang tội nghiệp. Ông lang hãi quá ôm đồ đạc chạy bán mạng.

-Lời đồn quả không sai ! – Kim Ngưu nói

-Thảo nào mà các thầy lang trong Kinh thành đều đóng cửa tiệm lên núi hái thuốc hết sạch – Tiểu Nhân Mã cười nhạt

-Chúng ta nên vào thăm Sư huynh một lát

Nhân Mã và Kim Ngưu đã vào từ lâu mà Bảo Bình cứ tần ngần đứng ngoài cửa

-Bảo huynh !

-Hôm nay Bảo huynh cũng làm sao ấy ! – Nhân Mã nhận xét

-Ta không sao ! – Bảo Bình nhanh chóng lấy lại phong thái thường ngày, tay phe phẩy quạt lông.

Sư phu nhân thấy bọn Kim Ngưu đến mừng rỡ ra mặt

-Ngưu thượng thư ! Bảo Quốc sư ! Có cả cháu Mã nữa sao ?

-Tham kiến phu nhân !

-Chẳng hay sức khỏe của Sư Tử huynh thế nào rồi ạ ?

Sư phu nhân nghe câu ấy lại thở dài ngao ngán:

-Mấy vị cứ vào thăm nó sẽ biết !

Ba người Kim Ngưu theo Sư phu nhân vào nhà trong, đến buồng Sư Tử. Lúc ấy Sư Tử đang ngồi bên cửa sổ, mắt mờ dần, hỏi không nói, gọi không thưa. Tiểu Nhân Mã lại gần lè lưỡi trêu chọc, Sư Tử cũng chỉ giương mắt nhìn rồi quay đi, chẳng nói chẳng rằng. Bảo Bình đi vòng quanh Sư Tử mấy lượt, xem xét từ đầu đến chân, rồi chép miệng thở dài. Nhân Mã nói

-Không hiểu huynh ấy làm sao ? Ngay đến ta mà cũng không biết sợ nữa ?

Sư phu nhân nói như sắp khóc :

-Đấy, từ ngày con trai ta theo mấy vị đi chơi ở phía Bắc kinh thành về không hiểu sao ốm liệt giường đến nửa tháng, lúc khỏi thì lằm lằm, không nói chuyện. Ta sợ quá gọi mấy chục ông thầy lang đến chữa, nào ngờ càng chữa càng trầm trọng, h nó lại còn ngớ ngẩn nữa ! – Phu nhân nói đến đó thì bật khóc – Nó mà có mệnh hệ nào Sư gia chúng ta còn biết trông cậy vào ai ?

-Bá mẫu đừng lo quá ! – Tiểu Nhân Mã an ủi – Có lẽ là do huynh ấy nhất thời trúng phong ...

Nhân Mã nói đến đó Sư phu nhân càng khóc rống lên. Kim Ngưu cau mày suy nghĩ một hồi rồi nói:

-Hay là Sư huynh bị trúng tà ?

-Phải đấy ! Hay là bị trúng tà ? – Phu nhân đang khóc nín ngay lại rồi rít nói – Có nhiều người trúng tà bị như vậy lắm. Bảo Quốc sư ah, phiên quốc sư gieo hộ nó một quẻ xem có phải nó đã gặp phải quỷ thần ở đâu không ?

Bảo Bình lấy một quyển sách từ trong ống giày ra thổi cho bớt bụi, lại hỏi :

-Huynh ấy bắt đầu bị ốm từ lúc nào ?

-Sau khi từ Giao Châu về đấy !

-Không đúng ! – Kim Ngưu phản đối – Nhìn nét mặt huynh ấy, từ lúc ở núi Trầm Hương bị hai gia đồng ở Cấn Các sơn trang đuổi theo hình như đã bắt đầu !

-Đúng đó ! Hèn gì lúc ấy huynh ấy cư xử kì lạ như vậy ! – Nhân Mã gật gù

Bảo Bảo giở sổ ra xem một hồi, lật đến một trang có vẽ những hình thù kì lạ khó hiểu rồi phán :

-Có lẽ là huynh ấy trúng tà thật !

-Nó gặp thần núi chăng ? – Sư phụ nhân nói

Bảo Bình lắc đầu

-Hay là gặp hà bá ? – Tiểu Nhân Mã hỏi

-Không !

-Chẳng lẽ là quỷ nhập tràng ? – Ngưu xoa xoa tay vào mép

-Cũng không đúng ! Huynh ấy gặp phải Tiên Nữ !

—————- Chap 23 ———-

... Cung Tu Hoa ...

A Vân vừa chạy vừa kêu thất thanh

-Công chúa ! Đại công chúa đang đến đây !

-Hả ? – Bạch Dương đương nằm tĩnh dưỡng trên giường, giật mình – Sao tử tử lại biết được ? A Vân là người nói ra phải không ?

-Công chúa khai ân ! – A Vân sợ hãi quỳ xuống

-Người ... mau, thay áo cho ta.

Chưa nói dứt lời, Cự Giải đã hăm hở đi vào, nét mặt lo lắng.

-Dương Dương ! – Nghe giọng nàng như đang trách mắng

-Tử tử - Bạch Dương nói lí nhí, nàng định đứng lên, nhưng Giải Giải đã ấn nàng xuống giường

-Muội thật là ... Muốn đi chơi sao không nói với ta cho người bảo vệ ? Thật khinh suất !

Bạch Dương chỉ cười xòa xí xóa.

-Muội sợ tử tử mắng

-Mắng gì chứ ? Còn đau lắm không ?

-Muội vừa uống thuốc rồi !

Cự Giải lấy trong tay áo ra một cái hũ hổ phách

-Đây là Bạch Hổ hoạt lạc cao. Thứ này rất tốt. A Vân, người cầm lấy, một ngày bôi vết thương một lần sẽ mau khỏi. (Bạch Hổ hoạt lạc cao cái gì chứ ! Cứ nói toẹt ra là dầu Con Hổ đi ! – CG : YẾT CA !!!!!!! – Tg : Ta không sợ Yết Ca của người đâu ! Ta cũng có Yết Ca của ta chứ bộ J) – « tg đang tự sướng »)

-Cảm ơn tử tử !

-Từ h có muốn đi chơi thì đến chỗ ta, không thì cho A Vân bẩm báo, ta đi cùng muội.

Đương nói thì có thái giám ở ngoài trình báo :

-Bẩm công chúa ! Ngoài kia có Như Phi nương nương đòi gặp.

Cự Giải cau mày :

-Cô ta đến làm gì chứ ?

-Được lắm ! – Bạch Dương cười khẩy – Đúng lúc đấy ! Muội còn đang muốn tính món nợ này với cô ta đây !

-Muội không nên lỗ mãng

-Tỉ tỉ đừng lo ! Muội không làm gì lỗ mãng hết !

_____ A secret makes a women women _____

-Gặp tiên ? – Ngưu và Mã tròn mắt nhìn Bảo Bình

-Phải đó ! Sách Vạn Sự của ta đã nói rất rõ !

-Trời ơi gặp gì ta chẳng cần biết ! Miễn quốc sư làm thế nào để nó bình thường trở lại thì ta nguyện đem hết gia sản ra biếu quốc sư

-Phu nhân đừng nói vậy ! Sư ca và tại hạ là bạn đồng liêu, giúp là chuyện đương nhiên

-Vậy làm thế nào cho huynh ấy khỏi đây ?

-Ta cần phải biết cô Tiên ấy thế nào đã !

-Làm sao mà biết được bây h ? – Tiểu Nhân Mã nói

-Có thể mà cũng hỏi ? – Ngưu cốc đầu Tiểu Nhân Mã – Không biết thì đến tìm người dân ở đó mà hỏi thôi !

-Hả ? Nghĩa là ta sẽ phải gặp lại cô Song Ngư đó hả ? – Mã thẳng thốt

Bảo Bình và Kim Ngưu nhìn nhau gật đầu.

_____ Anh chỉ mang đến cho em toàn là đau khổ. Có lẽ vì vậy mà em yêu Anh. Bởi vì niềm vui thì dễ quên, còn đau khổ thì không bao giờ _____

-Tham kiến Như Phi nương nương ! – Bạch Dương đứng dậy hơi cúi đầu, tươi cười chào

-Chào công chúa ! – Giọng ả ta nghe chừng rất tức giận

-Không biết hôm nay sao nương nương lại rảnh rỗi đến thăm ta thế này ?

-Công chúa còn không biết sao ? Công chúa nuông chiều thuộc hạ của mình quá đấy !

Bạch Dương nhếch mép cười :

-Nếu là vì chuyện đó, xin nương nương bớt giận. Tên thái giám to gan đó đã bị ta phạt nghiêm khắc !

Thay mặt hần, ta xin có lời xin lỗi nương nương

-Nghe vậy còn được !

Cự Giải đứng bên cạnh cau mày tức giận, song Bạch Dương ra hiệu cho nàng ngồi yên.

-Để chuộc lỗi với Như Phi, ta đã chuẩn bị sẵn một ít lễ mọn, không biết nương nương người có nhận không ?

Như Phi nghe đến đó nét mặt có phần giãn ra, kên kiệu nhìn Bạch Dương

-Không dám phiền công chúa !

-Có gì đâu ! Ta từ Tiểu Quốc đến, có mang theo thuốc Dưỡng Nhan của mẫu hậu ta ! Ta xem sắc mặt nương nương không tốt, nên có ý đem biếu nương nương ! A Vân, mang ra đây !

A Vân bưng ra một cái hộp sơn son thếp vàng, mở ra. Một tễ thuốc viên mùi hoa nhài thơm ngào ngạt ! Như Phi háng giọng

-Nếu như công chúa đã có ý, ta không nhận chẳng phải phụ lòng công chúa sao ? – Nói đoạn Như Phi gọi cung nữ bưng lấy tễ thuốc viên

-Nương nương nên dùng một ngày hai lần, sẽ mau thấy công dụng.

Như Phi vênh váo rời khỏi cung Tu Hoa. Lúc ấy Cự Giải mới nói :

-Không ngờ ả ta trơ tráo như vậy !

Bạch Dương mỉm cười hỏi

-Hoàng tử ah , thứ đó là thuốc gì vậy ?

Cự Giải bật cười

-Có gì đâu ! Là loại thuốc xổ công dụng tức thời cho bọn thái giám thôi mà ! Trước đây thuốc ấy khó uống lắm nên ta cho ướp hoa nhài vào để giảm mùi hôi thôi !

_____ Ai khổ vì yêu hãy yêu hơn nữa. Chết vì yêu là sống trong tình yêu _____

_____ Chap 24 _____

... Nhược Tiêu các...

Xử Nữ ngồi một mình trong Nhược Tiêu Các, tay bóp bóp trán. Trên bàn ấm trà Phong Lộ đã cạn, mà mùi khói vẫn thơm khắp phòng. Nhớ mùa này năm ngoái, nàng còn ngồi đánh cờ với Kim Ngưu và thưởng trà (dĩ nhiên thường nàng chẳng có trà mà uống đầu). Còn bây h ...

Xử Nữ thở dài. Mắt nàng bỗng chớp chớp đỏ hoe, nhưng Xử Nữ đã vội hít một hơi thật sâu để lệ khỏi trào ra. Ta không khóc ! Ta là Xử Nữ kia mà !

-Thượng cung nương nương ! – một cung nữ từ ngoài bước vào

-Có việc gì ah ? – Nàng đã kịp lấy lại bộ dạng thường ngày

-Có cung nữ ở Ty Thiện (nơi chuyên về ẩm thực hoàng cung) lâm trọng bệnh. Trưởng ty báo nương nương cho cô ta xuất cung

-Được ! Phát tiền lương và tiền thưởng cho cô ta xong xuôi rồi mau xuất cung đi ! À này

-Dạ nương nương

-Người gọi Tiểu Lưu Tử đến đấm chân cho ta.

-Nô tì vâng lệnh

Cung nữ đi rồi. Xử Nữ lại gục đầu trên bàn. Rốt cuộc nàng đang làm cái quái gì thế này ? Suốt ngày đi lo liệu những việc chẳng liên quan gì đến nàng hết. Uống phí tuổi thanh xuân của nàng chốn này ư ?

Mới cách đây không lâu, nàng vẫn là một tiểu thư xinh đẹp khuê các, bao người muốn đến cầu thân, còn bây h nàng đã là người quyền lực nhất, lộc lỏi nhất cả hoàng cung này. Khá khen cho người, Xử Nữ ạ.

Nàng lấy gương tay ra soi mặt, chẳng ngạc nhiên nhìn thấy một nữ quan lạnh lùng xa cách. Nàng gầy đi, đôi mắt nghiêm khắc, băng giá và thoảng chút gì chán nản. Không phải nàng không đẹp như trước, ngược lại, Xử Nữ còn đẹp hơn gấp nhiều lần. Nhưng ... Đẹp... thì vì ai ?

_____ Người con gái không đáng yêu vì đẹp, mà cô ấy đẹp vì đáng yêu _____

Cửa kẹt mở, Xử Nữ không nhìn đến, một công công khúm núm đi vào, mặt cúi gằm xuống đất

-Tiểu Lưu Tử tham kiến Thượng cung nương nương.

Xử Nữ có đôi chút ngạc nhiên khi nghe Tiểu Lưu Tử nói

-Hôm nay người bị viêm họng ah ?

-Tiểu nhân đã bị một tuần nay rồi ạ ! – Tiểu Lưu Tử háng giọng nói

... Sao giọng nói này ta nghe kì lạ vậy nhỉ ? Hình như không phải giọng Tiểu Lưu, nhưng rõ ràng là rất quen, ta đã nghe ở đâu rồi nhỉ ? – Nghĩ thì vậy, nhưng Xử Nữ cũng cho là chuyện nhỏ. Chắc hẳn viêm họng thật.

-Thôi được ! Lại bóp chân cho ta !

Nàng ngồi duỗi dài chân trên trường kỉ. Tiểu Lưu Tử quì dưới đất, mặt vẫn cúi gằm, đưa tay đấm một cái vào chân Xử Nữ làm nàng kêu ré lên:

-Người làm sao vậy ? Làm ta đau rồi đó ?

-Nương nương bớt giận. Nô tài lỡ tay. (May mà Xử Nữ đang mệt, chứ không thì hấn điếc chắc)

Tiểu Lưu Tử lại đưa tay bóp chân cho nàng, cứ một lúc hấn lại ngoảnh đi chỗ khác và cười vụng.

-Người bệnh hả ? Nếu người bệnh ta cho lui – Xử Nữ có vẻ cáu

-Không sao đâu nương nương !

Xử Nữ đã bắt đầu thấy nghi nghi, giả vờ lim dim mắt âm thầm quan sát hấn. Tiểu Lưu Tử chốc chốc lại liếc mắt dò xét nàng, nhưng cũng không ngẩng lên. Tay hấn đầm bóp từ mắt cá chân nàng, dần lên bụng chân, đầu gối rồi ... lên trên nữa. Xử Nữ giật nảy người, thuận chân đá cho Tiểu Lưu một cái làm hấn lảo quay ra đất

-Nói mau ! Đồ lưu manh nhà người ở đâu đến dám giả dạng Tiểu Lưu Tử ?? MUỐN ĐẦU LÌA KHỎI CỔ CHÀNG ????????

Tiểu Lưu Tử đang bò dậy, thì phải đưa tay lên bịt tai chống ô nhiễm tiếng ồn. Mũ kim ô trên đầu hấn rơi ra, tóc rơi một dải. Xử Nữ sưng sờ cả người. Nàng vừa tức, vừa xấu hổ lại vừa uất ức:

-SONG VƯƠNG GIA ??? Ngài

Song Tử cười toe toét mong xí xóa. Nhưng Xử Nữ không thềm nhìn chàng. Đoạn nàng thét lên một tiếng long trời lở đất (bịt tai đi !). Chén đĩa trong phòng rơi vỡ loảng xoảng. Mấy cung nữ xấu số lúc ấy vô tình đi ngang qua từ đó điếc mất tính. Hồ Thuyền Quyên mặt đóng băng cách đó đến mấy dãy cung điện cũng nứt toác ra.

Song Tử hãi quá, may mà kịp lấy vạt áo nút tai thật chặt và nằm xuống đất. Lúc chàng hoàn hồn trở lại thì Xử Nữ đã chạy biến đi đâu mất.

_____ Well, it burned while I cried, 'Cause I heard it screaming out your name, your name,

-Chúng ta lại đến Cán Các sơn trang đó sao ? – Tiểu Nhân Mã cái kỉnh

-Ai bắt cô đi theo đâu ? – Bảo Bình cười nói

-Cô không mong gặp Song Ngư của cô ah ? – Ngưu vờ gặm bánh bao vừa hỏi

-Còn nói nữa về nhà ta sẽ đuổi hết đầu bếp nhà huynh đi đó !

-Đuổi thì ta bắt cô nấu cho ta ăn cả đời ! – Ngưu cười khà khà. Nhưng nhìn Tiểu Nhân Mã đỏ mặt, chàng biết ngay là mình vừa nói hổ, bèn im lặng ngốn bánh bao lờ đi.

-Kìa phía trước có người ! Không cần đến tận Cán Các sơn trang đâu !

Ba người kéo nhau đến trước mặt một ông tiều

-Lão bá ! Xin hỏi ...

-Hả ? Bà nhà tôi không ở đây !

-Không ! Chúng tôi muốn hỏi ở gần đây có đền miếu nào thờ tiên nữ không ?

-Ở đây không có ai bị điên hết !

Ba người ngán ngẩm nhìn nhau. Không biết ngày hôm nay là ngày gì mà gặp ngay ông già điếc này. Giá mà có Xử Nữ ở đây thì tốt

-TIÊN ! ĐỀN MIẾU !

-Rừng này chỉ có Trầm hương, không có Dương liễu !

-Tiên nữ ! Là tiên nữ ! – Tiểu Nhân Mã giơ hai tay lên khua khua một hồi làm động tác bay

-Ah TIÊN hả ? CÓ ! CÓ ! Ở đây nhiều tiên lắm ! Đi qua rừng đến hết hồ nước có một dãy núi, trong núi ấy có miếu Tiên Nữ

-VẬY XIN HỎI ĐI MẤT BAO LÂU ?

-Có lẽ phải mất hơn một ngày đường !

-Chắc không phải chứ ! – Nhân Mã lẩm bẩm

-CÓ TIÊN NÀO KHÁC không ? – Ngưu gào

-Gần hơn thì ngay đây thôi ! CÓ Tiên sống ! Cô con gái ông chủ ở sơn trang gần đây đó ! Hình như tên là Ngư

-Không phải Song Ngư đấy chứ ? – Tiểu Nhân Mã tròn mắt

-Nào ai biết là Song Ngư hay Tam Ngư... Tôi chỉ biết dân quanh đây gọi cô nương ấy là Ngư Tiên.

Bảo Bình phe phẩy quạt lông, thở dài trêu :

-Nè Tiểu Nhân Mã ! Xem ra lần này cô vất vả rồi !

—————Chap 25 —————

... Cung Lạc Nhạn ...

Bạch Dương ngồi đàm đạo với Cự Giải về người con gái trong thiên hạ, hình như hai người có bất đồng ý kiến, đang tranh luận rất sôi nổi

Chợt thấy A Ly vào trình :

-Bẩm công chúa, có Thiên Phi nương nương cầu kiến.

Bạch Dương nét mặt nghi hoặc

-Thiên Phi ? Sao tự dưng cô ta vác mặt đến làm gì ?

-Thiên Phi muốn vào thỉnh an hai vị công chúa !

-Dính lứu đến mấy người đó chẳng tốt đẹp gì cả, tốt nhất là đuổi cô ta về đi

Cự Giải chặc lưỡi:

-Sao muội lại đuổi ? Người ta đã đến tận nơi rồi, dù không muốn giao du cũng nên mời vào mới phải phép.

– Đoạn, nàng sai A Ly – Mời Thiên Phi vào đây.

Từ ngoài cửa bước vào một nữ nhân cực kì xinh đẹp. Người này khác hẳn Như Phi. Nàng ta mặc áo lụa màu đại hồng, bên ngoài khoác áo lông mào vịt trời lấp lánh. Tóc nàng ta vấn theo kiểu “điệp luyến hoa” (bướm vờn hoa) không cầu kì. Đằng sau tóc cài một dải lụa ngân hồng phất phơ. Lưng ong thắt đáy, dáng hạc mình ve, vừa tươi đẹp nhu mì, vừa duyên dáng, phong lưu, thoạt nhìn qua đã thấy mến. Nàng ta mới nhìn thấy Cự Giải đã quì xuống hành lễ :

-Diêu Thiên Tự tham kiến công chúa ! Thứ lỗi cho Thiên Tự mãi đến bây giờ mới đến thỉnh an. Vì cứ đầu đông Thiên Tự có bệnh, không dám làm phiền hai vị công chúa. Kính mong hai vị thứ tội !

Cự Giải mỉm cười đứng dậy đỡ Thiên Phi :

-Nương nương đâu cần hành lễ vậy ?

-Thiên Tự chỉ là phi tử nhỏ nhoi trong hậu cung đương nhiên nhìn thấy hai công chúa phải hành lễ rồi.

Công chúa dừng ngại.

Bạch Dương im lặng quan sát này nọ, lên tiếng :

-Hôm nay Thiên Phi đến có việc gì chăng ?

Thiên Phi mỉm cười, vẫn ôn nhu trả lời:

-Thiên Tự chỉ muốn đến thỉnh an hai vị công chúa, mong hai Người có thể nhận thấy tấm lòng của Thiên Tự. Thiên Tự biết không có việc mà đến thì thật kì cục, nhưng từ ngày hai Người nhập cung, Thiên Tự vẫn chưa đến diện kiến thì chẳng phải người ta sẽ cho rằng Thiên Tự ngông cuồng ư ?

-Thiên Phi đừng khách sáo ! – Cự Giải nói

-Thiên Tự hôm nay đến có đem theo chút lễ mọn, coi như là tấm lòng của Thiên Tự - Nàng ta quay sang bảo cung nữ - Tương Viễn, mang lại đây.

Hai cây trâm phượng hoàng đựng trong một cái hộp gấm cực kì tinh xảo. Cự Giải trông thấy bất giác thốt lên :

-Thứ này ??? Đồ quý giá như vậy ta không thể lấy của Thiên Phi được !

-Công chúa chê chúng chẳng ? Đây chỉ là thiện ý của Thiên Tự. Sau này còn nhiều điều cần công chúa chỉ bảo.

-Tỉ tỉ ta không thích là không thích ! Cô nên mang về đi ! – Bạch Dương lạnh lùng nói - Ở đây chúng ta chỉ là khách, sao dám nhận đồ của Thiên Phi chứ !

-Phiền Thiên Phi mang về đi ! Ta thường ngày không thích những thứ trang sức trâm vòng này, có lấy cũng chỉ để uống phí đi thôi

-Vậy công chúa có cần gì cứ nói với Thiên Tự

-Chúng ta làm gì đã có Xử thượng cung chu cấp. Không cần Thiên Phi bận tâm – Giọng Bạch Dương mỉa mai.

-Những thứ trong cung không nói. Dù là bất kì thứ gì trên đời, Thiên Tự cũng có thể dâng công chúa !

-Ta không cần gì đâu ! – Cự Giải chen vào cho bớt không khí căng thẳng – Thiện ý của nương nương ta sẽ nhận ! Nói từ này, mời Thiên Phi ngồi !

-Thiên Tự không dám. Thiên Tự thân phận thấp hèn, không dám ngồi ngang hàng với công chúa

-Thiên Phi nói gì vậy ?

-Tỉ tỉ ! – Bạch Dương sáng giọng – người ta không muốn ngồi thì thôi. Vả lại ghế thì có vậy, người ta ngồi thì tỉ tỉ ngồi đâu ?

Thiên Phi cúi đầu không nói gì. Cự Giải cau mày:

-A Ly !! – Nghe giọng nàng có vẻ bực mình

-DẠ

-Người mang thêm ghế ra đây !

Thiên Phi vội ngăn lại :

-Không cần đâu công chúa ! Thiên Tự phải về cung bây h. Khi khác sẽ đến thỉnh an công chúa !

Thiên Phi đã đi rồi. Cự Giải chép miệng, cau mày nhìn Bạch Dương :

-Muội có cần phải thế không ? Nàng ta đâu có làm gì ?

-Tỉ tỉ ! Rõ ràng cô ta chẳng có ý tốt gì hết ! Cái gì mà trọng bệnh ? Ta ở đây đã bao lâu rồi, giờ cô ta mới đến, mà đến lần đầu đã đem lễ vật. Chẳng qua muốn lấy lòng ta chứ gì ? Tỉ tỉ đừng nên tin loại người ấy !

-Nhưng cô ta đâu có ác ý gì ?

-Có ác ý gì cô ta lại để tỉ tỉ biết được sao ? Tỉ tỉ ngây thơ quá ! Sống trong hậu cung lúc nào cũng phải đề phòng !

-Ta không cần muội dạy bảo ! – Cự Giải tức giận thật rồi – Muội không thấy muội hành xử quá lỗ mãng ah ?

-Tỉ tỉ tin cô ta hay tin muội đây ?

Cự Giải không trả lời. Bạch Dương tỏ vẻ không vui, lát sau, nàng đứng lên ra về. Còn lại mình Cự Giải ngồi đó, lòng bồn khoăn.

Dương Dương hơi quá đáng rồi !

_____ Jas kana medess medess anda latay _____

-Đúng là Sư huynh phải lòng Ngư Tiên rồi ! – Ngư nói, giọng đầy tự tin như khi phá án

-Vụ này khó đó ! – Bảo Bình cười khẩy – Chẳng phải Song Ngư cô nương chỉ để mắt tới Tiểu Nhân Mã ư ?

-NÈ!!!! – Nhân Mã la lối – Liên quan gì đến ta ???

-Ngư huynh có cách gì không ? Sư Tử ca là đại thần triều đình, sao có thể để huynh ấy cứ ngây ngô mãi thế được !

-Cũng không thể để Ngư Tiên cứ mơ mộng mãi Tiểu Nhân Mã nhà ta – Ngư xoa cằm (để phủi hết vụn bánh bao đó ! – KN : CẦU ĐẦU TRẮM !!!!! – tg : ối thôi thôi)

-Ai là Tiểu Nhân Mã nhà huynh ? – Nhân Mã đỏ mặt cãi

-Chẳng phải cô vẫn đang ở trong nhà huynh ấy sao ? – Bảo Bình cười ha hả

-Tháng sau ta sẽ chuyển đi. Phủ mới của cha ta xong rồi !

-Ta nghĩ ra rồi !

-Nghĩ ra thật hả ?

-Ta cũng không chắc lắm . Thế này nhé Thế này ... Thế này ...

Bảo Bình, Mã Mã nhìn nhau :

-Có được không vậy ?

-Nhờ Sư huynh vẫn ngờ thì sao ?

-Đành phó mặc cho trời thôi. Dù sao cũng không có cách khác ! – Ngư nhún vai

-Nhưng ta lấy đâu ra người ? – Bảo Bảo nhăn trán suy nghĩ – Đừng nói huynh định huy động lính ở phủ nha đi đấy

-Cái đó thì khỏi lo ! – Nhân Mã cười khúc khích – Ta có thể lo được !

-Không phải cô nói mấy tay mặt mũi bặm trợn suốt ngày lớn vồn gần nhà ta chứ ? – Ngư nói

-Cô kiếm đâu ra bọn chúng vậy ?

-Mấy huynh coi thường ta quá ! – (Đầu Mã Mã lại phát sáng như siêu nhân) – Huynh tưởng chỉ có mỗi huynh mới biết bắt cướp ah ?

13. Chap 26 + 27 + 28:

— Chap 26 —

Ma Kết đang cầm tấu chương xem thì Song Tử học tốc chạy đến.

-Hoàng huynh ! Hoàng huynh !

Ma Kết giật mình mắng :

-Đệ làm gì mà la lối om sòm như vậy ? Trẫm đang bận, không thấy sao ?

Kết Kết chưa mắng dứt câu đã bật cười. (Bộ dạng Song Tử lúc bấy giờ trông rất Epic) Song Tử tóc tai rối bù, mũi kim ở trên đầu xệ xuống một bên, đã thế chàng lại còn mặc y phục thạch thanh của thái giám. Ma Kết nhìn thấy đã đoán ra ba bốn phần

-Đệ lại bày trò gì nữa đây ? – Chàng chép miệng

Song Tử chẳng quan tâm, mắt nháo nhác liếc khắp nơi

-Hoàng huynh ! Xử thượng cung có ở đây không ?

-Đệ tìm Xử thượng cung làm gì ?

-Trời ơi ! Huynh không hiểu đâu ! Nàng ta không đến đây thật chứ !

-Xử thượng cung không ở Thượng Cung Phục chạy đến đây làm gì ? Đây, đệ lại làm gì nàng ta rồi hả ?

-Đệ ... - Song Tử định trả lời song lại thôi, mặt mày nhăn nhó

-Trẫm hết cách với đệ ! Nói đệ ở trong cung tu dưỡng, đọc sách thánh hiền, đệ lại còn phá phách lung tung như vậy ? Trẫm không trị nổi đệ sao ?

-Nhưng ...

-Nhưng cái gì ? Đệ xem năm nay đệ mười chín tuổi mà đã làm được cái gì chưa ? Cả ngày toàn đi trêu trọc đàn bà con gái, trẫm thì trẫm sự phải lo lắng, mà đệ chẳng giúp được gì hết !

-Thì .. huynh là hoàng huynh mà lại !

-Đệ xem đệ có xứng đáng với mẫu hậu, phụ hoàng không ?

Mắt Song Tử sụp lại, thoáng chút buồn bã.

-Tại sao lúc nào cũng lấy phụ hoàng và mẫu hậu ra giáo huấn đệ ? Tại sao lại nhắc đệ những chuyện đó ? Hoàng huynh tưởng rằng chỉ có hoàng huynh đau buồn thôi sao ?

-Đau buồn thì để chơi bởi phóng túng như vậy ah ? Trụy lạc là cách để trốn tránh ah ?

-Đệ ...

-Đủ rồi ! Trẫm hết kiên nhẫn với đệ đó. Từ giờ ở trong cung Phiên Dương, mỗi ngày đọc 10 lần Tứ thư cho ta. Ta sẽ cho người đến giám sát đệ đọc đó !

-10 Lần sao ? Hoàng huynh không thương đệ tí nào ah ? Ngộ đệ phát điên thì sao ?

-Cái đó đệ tự lo liệu lấy ! Mau về cung đi

-Nhưng còn Xử thượng cung ??????????

Nàng ta là thượng cung, không thấy sẽ có người đi tìm, đệ không cần lo.

Song Tử tiu nghỉu, bực bội rời khỏi điện Cam Lộ. Ma Kết thở dài hồi lâu. Thằng nhóc này, bao giờ mới trưởng thành đây. Chắc là nó giả dạng thái giám đi ghẹo Xử thượng cung làm nàng ta chạy mất.

Mà ... sao gần đây nhiều người thích giả dạng thái giám như vậy nhỉ ? Ma Kết bắt giác nhớ lại tiểu thái giám sắc nước hương trời hôm nọ, chàng khẽ mỉm cười.

_____The noblest revenge is to forgive._____

Xử Nữ vừa cầm đầu chạy vừa gạt nước mắt. Nàng khóc không phải vì buồn mà vì ức chế.

Đồ khốn kiếp !

Nếu người không phải là vương gia thì người chết chắc rồi

Đồ khốn kiếp !

Nếu ta không ở trong hoàng cung thì đã đến ngày tận số của người rồi

Đồ khốn kiếp !

Nếu như ta không phải thượng cung thì đến mười kiếp ta cũng không cho người được siêu sinh (Ôi trời, sao độc ác quá vậy ? – XN : TẠI NGƯỜI ĐÂY !!!! TA CHO NGƯỜI ĐI TRƯỚC CÁ HẸN LUÔN ! – tg : ta bị điếc lâu rồi, không sợ người đâu haha – XN : AAA – tg : Ồi ời thôi em không dám đùa chị nữa)

Nhờ mà người ta biết thì biết làm thế nào ? Ta dù sao cũng là một nữ nhân khuê các, để chuyện này đồn ra ta còn mặt mũi nào mà sống trong cung nữa ...

Đồ đáng ghét !!!!!!!!!!!

Ta không thèm nhìn mặt người nữa !

Bỗng nhiên Xử Nữ đâm sầm vào một người. Nàng còn đang hoảng hốt thì đã nghe giọng choe chõe :

-Hỗn xược ! Người mù ah ? Dám đâm cả vào người ta !

Xử Nữ nhìn ra hóa ra là Như Phi. Đã đang bực mình nàng lại càng thêm căm ghét ả.

-Như Phi nương nương

-Xử thượng cung thường ngày mẫu mực, sao hôm nay lại khi quân như vậy ? (Ắ chắc muốn điếc tai)

-Nô tì xin lỗi ! – Xử Nữ nhẹ giọng nói qua loa cho xong rồi bỏ đi. Như Phi tức quá, định thị oai, bỗng đau bụng cô ta sôi ùng ục. Như Phi ôm lấy bụng kêu đau

-Nương nương, nương nương lại đau bụng nữa sao ? Thái y nói nương nương bị Tào Tháo đuổi, không nên đi lại trong cung nhiều kia mà.

Như Phi nhìn theo Xử Nữ một cách tức tối, nhưng đành phải chạy về cung Hồng Hạc .

_____ Nơi tình yêu bắt đầu _____

Ma Kết bỏ tấu chương trên tay, gọi một công công đến

-Người đến cung Tu Hoa nói với Bạch Dương công chúa là trăm triệu Tiểu Bạch Tử tới gặp

Công công ngạc nhiên :

-Hoàng thượng, người muốn đi đâu để nô tài đi theo sao lại ...

-Bảo người thế nào thì cứ làm thế ! Nhớ là phải nói với Bạch Dương công chúa đấy !

_____ In a true tragedy, both parties must be right. _____

-Nương nương ! – Một cung nữ hối hả đi vào Thiền cung

Thiền Phi đương ngồi trong phòng ấm pha trà, đốt một đỉnh hương trầm, khói bay nghi ngút quanh phòng, nghe tiếng cung nữ, nàng ta ngẩn đầu hỏi :

-Tương Viễn , người đã về rồi hả ?

-Bẩm nương nương ... - cung nữ tên Tương Viễn đến gần Thiền Phi ghé tai nói nhỏ vài câu. Chẳng biết là cái gì, nhưng Thiền Phi mỉm cười nói :

-Được. Ta biết rồi ! Tốt lắm !

-Nương nương định thế nào ?

-Người nghĩ ta sẽ làm thế nào ?

_____ Đây là một thế giới tàn nhẫn, và người ta phải tàn nhẫn để đối phó với nó. _____

Cung Lạc Nhạn ...

-Công chúa ! Có Thiền Phi nương nương cầu kiến !

-Là Thiền Phi đến sao ? Mau mời Thiền Phi vào. – Cự Giải sốt sắng

Chưa dứt lời đã thấy Thiền Phi thướt tha đi vào :

-Thiền Tự thỉnh an công chúa ! Công chúa vẫn mạnh giỏi luôn !

-Cảm ơn Thiền Phi, cô khách sáo quá ! Không cần đa lễ đâu.

-Hôm nay Bạch Dương công chúa không ở đây sao ?

-Dương Dương hôm nay thấy khó ở, đương nằm trong cung tĩnh dưỡng.

-Ra vậy !

-Hôm nọ em gái ta lỡ mãng, mong Thiền Phi đừng chấp.

-Thiền Tự không dám. Nhưng Thiền Tự thật thắc mắc, sao Bạch Dương công chúa lại có ác cảm ghê gớm với Thiền Tự như vậy ? Chẳng lẽ là Thiền Tự có sai sót gì ? Nếu quả thật Thiền Tự có sai thì xin công chúa chỉ bảo để Thiền Tự đến tạ lỗi với công chúa

Cự Giải thở dài :

-Dương Dương có tính hay nghi ngờ. Tuy không có ác ý gì, nhưng thường làm người ta hiểu lầm. Thiền Phi đừng để bụng

- Không sao ! Như vậy cũng tốt, sống trong cung không nên quá tin ai !

-Thiền Phi rộng lượng quá !

-Công chúa quá lời. Hôm nay Thiền Tự cảm thấy trời có vẻ tươi sáng, trong lòng thấy vui vẻ, muốn đến thỉnh an và nói chuyện với công chúa, công chúa không bận gì chứ ?

-Ta không có

-Vậy công chúa có phiền đi dạo cùng Thiền Tự không ?

-Được thôi !

Giải Giải sai cung nữ A Ly lấy áo khoác ngoài, cùng Thiền Phi ra khỏi cung Lạc Nhạn, đi về phía Ngự Uyển.

———— Chap 27 ———

Ngự Uyển...

-Hoàng thượng sao tự đứng người lại muốn gặp nô tài vậy?

-Thế trẫm không được gặp người hử ?

-Nô tài không dám

Tiểu Bạch Tử mặc áo thạch lựu đỏ, khúm núm đi bên cạnh Ma Kết. Chàng ta vui vẻ dạo quanh hồ Thuyền Quyên, vừa đi vừa ngâm thơ (==” ! Rảnh quá đi !) Song chàng thấy hơi ngạc nhiên khi Tiểu Bạch hôm nay cứ im thin thít.

-Mọi hôm người thích đi gây chuyện kia mà, sao hôm nay lại tằm ngấm tằm ngấm thế này ?

-Bẩm hoàng thượng ... - Tiểu Bạch vừa nói vừa khịt khịt mũi – Nô tài ... (Còn hỏi nữa ? Không thấy ta ốm hay sao ? Đúng là hoàng đế dở hơi, trẫm ta đúng lúc này !)

-Ồm hử ? – Ma Kết đột nhiên quay lại nhìn nàng, ánh mắt chăm chú – Sao không bảo sớm ?

-Hoàng thượng cho triệu, Tiểu Bạch Tử không dám trái mệnh.

-Có mệt lắm không ? – chàng tỏ vẻ lo lắng - thái y đã bắt mạch chưa vậy ?

Bạch Dương thường ngày hay cật mình khỏe mạnh, ít ốm, lần này không thềm nhờ đến thái y, thế nên mấy ngày nay vẫn không khỏi ốm.

-Nô tài không dám phiền thái y ạ !

Ma Kết cau mày nhìn Tiểu Bạch

-Ồm thì phải uống thuốc chứ ! Người xem người kìa ...

Bỗng nhiên Bạch Dương thấy đầu óc choáng vàng, nàng đưa tay sờ vào má thấy nóng bừng. Hai má nàng đỏ hồng lên như trong cơn sốt, mắt hoa loạn xạ. Ma Kết đưa một tay áp vào trán nàng, sốt sắng :

-Sốt cao thế này sao ?

Bạch Dương ngược đôi mắt long lanh nhìn chàng, chẳng nói gì hết. Cái tay hoàng đế đỡ hơi kia cũng biết quan tâm đến nàng sao ? Dương Dương nhìn thấy gương mặt tuần tú ấy cúi nhìn nàng đầy lo lắng, nhưng rồi mắt nàng mờ đi, ánh sáng chỉ còn là đường chỉ mỏng dính và cuối cùng đen kịt.

Nàng ngất xỉu ngay tại chỗ. Ma Kết theo phản xạ không điều kiện giang tay ra đỡ lấy thân hình nàng đang đổ sụp xuống.

-Tiểu Bạch ! Tiểu Bạch ! – Chàng lay lay nàng một hồi nhưng Dương Dương đã sốt li bì, chẳng biết gì nữa

Ma Kết chép miệng, bế xốc nàng trên tay, theo hướng cung Tu Hoa mà đến. (Chép miệng cái gì ? Được bế nàng chẳng sung sướng quá đi ! – MK : Tg biết điều đó nhen, trẫm sẽ trọng thưởng – Tg : Tạ long ân !)

Ma Kết không nhìn thấy, không biết, cũng không ngờ rằng ở một phía khác trong vườn Ngự Uyển, có đôi mắt sưng sờ đang dõi theo bước chân chàng khuất xa. ĐAU ĐẦU.

-Công chúa ! Công chúa ! – Thiên Phi lay người Cự Giải

Cự Giải mắt mở to, quay lại nhìn Thiên Phi, không hiểu cô ta đang làm gì

-Công chúa sao vậy ?

-Không ! Ta không sao ! – Nàng mỉm cười rất tươi – Chẳng sao hết, ta chẳng sao cả ! Nhưng ... tại sao Thiên Phi lại ở đây ?

-Công chúa ... - Thiên Phi sưng sờ – Người sao vậy ? Chẳng phải công chúa và Thiên Tự đang đi dạo ư ?

-Vậy ah ? – Cự Giải vẫn cười toe toét

-Công chúa không sao thật chứ ? Nếu công chúa không khỏe thì xin công chúa về cung thôi.

-Vậy cũng được chứ ? Ta về đây ! Thiên Phi cứ đi tiếp đi ! – Cự Giải cười rất to và rất quái lạ.

Cự Giải quay đi một cách vội vã. Sắc mặt trắng bợt, ngơ ngẩn ngẩn. A Ly thấy thế sợ quá đem Cự Giải về cung Lạc Nhạn sưởi ấm.

-Công chúa người thấy không khỏe sao ?

-Không ! A Ly có đúng hôm nay Dương Dương bị ốm ở trong cung không ?

-Vâng ạ ... Nhưng – A Ly ngập ngừng – Nghe nói hoàng thượng triệu công chúa đến ...

A Ly còn nói gì nữa, nhưng Cự Giải chẳng nghe thấy gì. Tại nàng ù ù, tâm thần phiêu định

Dương Dương ?

Sao lại là Dương Dương ?

Không phải ... Nhất định là không phải... Là ta nhìn nhầm... Là ta hiểu nhầm...Là ta nhầm...

-A Ly, Dương Dương ốm phải không ?

-Vâng ạ !

-Mau chuẩn bị, ta muốn đến cung Tu Hoa

-Nô tì vâng lệnh.

_____Told myself that you were right for me.But felt so lonely in your company.But that was love and it's an ache I still remember_____

-A Vân ! Người vào báo là có công chúa muốn vào thăm

-Chị A Ly ah, bây h không vào được ! – A Vân lăm lét nhìn Cự Giải đương đi đi lại lại trước cửa cung

-Sao lại không được ? – A Ly cũng lo lắng không kém – Công chúa ta đang làm sao ấy.

-Không được là không được. Hoàng thượng đang ở trong ấy !

-Hoàng thượng ???????

-Phải ! Nhị công chúa không muốn Đại công chúa biết chuyện đó đâu.

Cự Giải chờ lâu đã cảm thấy sốt ruột, không chờ A Ly, một mình đi vào. A Vân vội chạy lại :

-Đại công chúa !

-A Vân ! Người mau vào bảo Dương Dương ta muốn gặp

-Bẩm, công chúa, Nhị công chúa vừa mới uống thuốc của thái y, đã đi ngủ rồi, không muốn phiền đến công chúa

-Ta vào thăm có gì phiền chứ ????

-Nhị công chúa không muốn người phiền lòng

-Phải chăng Dương Dương vẫn giận ta chuyện Thiền Phi ?

-Chuyện này ... nô tì cũng không dám nói

-Người có định vào báo không đây ? – Nghe giọng thì biết Cự Giải bức bối đến mức nào.

-Công chúa ah...

Cự Giải không đợi A Vân, bước quyết liệt vào trong nhà.

A Vân và A Ly đứng ngoài nhìn nhau lo lắng, song không dám vào xem có chuyện gì xảy ra không. Nào ngờ chỉ vài khắc sau đã thấy Cự Giải bước ra, mặt mũi hồng hỏ, cười toe toét. A Ly sợ quá, vội chạy lại dìu

- Ta không sao đâu ! Không cần dìu. A Vân ! Đừng nói với Dương Dương là ta có đến. Muội ấy sẽ lo đấy !

A Vân vâng lời, song vội chạy vào trong xem, thấy phía trong nhà, Bạch Dương đang ngủ, Ma Kết ngồi bên cạnh cũng gục xuống giường ngủ luôn. A Vân mặt cắt không còn hột máu, lúc chạy ra ngoài tiễn Cự Giải về cung đưa mắt ra hiệu cho A Ly và lắc đầu. A Ly hiểu ngay là có chuyện, kéo Cự Giải tức tốc về cung Lạc Nhạn.

-A Ly chúng ta đến gặp mẫu hậu !

-Công chúa ... – A Ly hoảng hốt – Người đang ở Đại Quốc kia mà

-Đại Quốc ... – Cự Giải nhìn A Ly như thể không hiểu cô ta nói gì. Lát sau nàng mỉm cười – Phải rồi, là Đại Quốc ...

-Công chúa, chúng ta nên về cung thôi

-Phải ! Chúng ta về cung thôi – Cự Giải lại cười nói, xem ra vui hơn thường ngày – Nhưng ta muốn gặp mẫu hậu !

-Công chúa ...

A Ly vất vả lắm mới kéo được Cự Giải về phòng. Cô ta thay áo cho nàng, lùa nàng lên giường nằm ngủ. Song nàng cứ nằm đấy, hai mắt mở thao láo, miệng cứ cười liên tục.

Không phải nàng không biết, phụ hoàng của nàng chưa bao h yêu thương mẫu hậu của nàng. Người ông yêu nhất chính là mẫu phi của Bạch Dương. Đối với ông, mẫu hậu chỉ như bàn tay, ông không yêu, nhưng không thể sống thiếu nó. Còn mẫu phi của Dương Dương mới là tâm hồn của ông ấy. Sau khi bà ấy mất, tâm hồn ông đã sớm rời bỏ thế giới này. Thứ duy nhất khiến ông còn tồn tại chính là Bạch Dương.

Là Dương Dương chứ không phải nàng. Chính là Dương Dương ! Đúng là Dương Dương rồi.

-A Ly ! – Cự Giải bỗng thốt lên – Ta mới thật may mắn làm sao ?

A Ly không trả lời, chỉ lặng lẽ nhìn giọt nước mắt lăn dài trên má công chúa của cô...

————-Chap 28————-

Cự Giải đã ở lì trong phòng đến nửa tháng không ra ngoài. Nàng ít ăn, hơi gầy đi. Bạch Dương mấy lần định đến gặp nhưng nàng không cho. Trời chuyển sang rét rất sâu, cây cỏ cũng trơ trụi hết. Một ngày nọ, Cự Giải gọi A Ly đến :

-Ta muốn đến Thiên Cung !

A Ly không khỏi vui mừng khi thấy nàng đã bình tĩnh trở lại, song càng không thể không ngạc nhiên khi thấy nàng lại muốn đến Thiên Cung.

-Vậy để nô tì chuẩn bị ạ !

Cự Giải mới gần đến cửa Thiên Cung đã thấy Thiên Phi tha thướt đi đến, cung nữ Tương Viễn bưng trên tay một khay có bát thuốc còn nóng.

-Thiên Phi !

Thiên Phi trông thấy Cự Giải quì xuống hành lễ :

-Thiên Tự tham kiến công chúa !

-Thiên Phi đi đâu vậy ?

-Thiên Tự muốn đến điện Cam Lộ. Nghe nói hoàng thượng long thể bất an, Thiên Tự muốn dâng canh sâm. Công chúa không ngại đi cùng Thiên Tự chứ ?

Cự Giải phân vân hồi lâu rồi cũng quyết định đi cùng Thiên Phi. Nhưng cứ đi được vài bước, nàng ta lại ôm bụng kêu đau

-Thiên Phi sao thế ? – Cự Giải lo lắng

-Không sao ạ, là bệnh cũ thôi, công chúa đừng lo

-Thiên Phi nên về nghỉ thì hơn

Cứ như vậy, đến gần cửa điện Cam Lộ thì Thiên Phi kêu đau quá, không chịu nổi đành hồi cung. Cự Giải mang bát thuốc kia vào

-Phiền công công báo hộ có Cự Giải công chúa đến thỉnh an hoàng thượng

-Công chúa thứ tội, hoàng thượng có lệnh không cho ai vào.

-Công công cứ vào trình đi, ta ...

Bỗng nhiên trong điện vọng ra tiếng nói vui vẻ. Có cái gì đánh thót vào tim Cự Giải.

Dương Dương ...

Nàng không đợi công công vào trình, đẩy cửa bước vào. Ma Kết đang ngồi chơi cờ thấy có người vào bèn gắt:

-Trẫm nói đừng để ai làm phiền trẫm cơ mà !

Đoạn chàng quay ra nhìn, giật mình khi nhìn thấy Cự Giải. Phía đối diện với Ma Kết, Bạch Dương mặc lông chim màu đỏ, đương nghĩ nước cờ cũng ngẩng lên nhìn

-Hoàng tử !!!!! – Giọng Dương Dương như đứa trẻ ăn vụng kẹo bị mẹ phát hiện ra. Nàng hốt hoảng đứng lên

-Cự Giải công chúa ! Nàng đến có việc gì vậy ?

Nét mặt Cự Giải hơi đanh lại, nàng không nhìn Bạch Dương, đến trước Ma Kết cúi người chào :

-Cự Giải nghe nói long thể người bất an, muốn đến hỏi thăm ! Không ngờ Người đã khỏe lại rồi ! – Môi nàng nở một nụ cười khô khan

-Trầm không sao.

-A Ly ! Mang thuốc lại đây ! – Nàng ra lệnh – Hoàng thượng ! Ta có chuẩn bị canh sâm muốn dâng lên Người để bồi bổ

A Ly bưng thuốc của Thiên Phi vào. Ma Kết lãnh đạm nhìn nàng:

-Không dám phiền công chúa

-Có gì đâu ! Là điều Cự Giải nên làm

Ma Kết bưng lấy bát thuốc lên định uống. Nàng nói thêm :

-Thực ra đây là thuốc Thiên Phi tự tay sắc ! Nàng ấy muốn đến thỉnh an nhưng có chút bệnh nên nhờ ta ...

Ma Kết chưa nghe hết câu đã phun hết thuốc trong miệng ra, quăng bát thuốc xuống đất vỡ tan tành, nổi trận lôi đình :

-Cái gì ? Thiên Phi ? Nàng muốn giết trầm ah ? – Giọng Ma Kết gay gắt

-Hoàng thượng ... - Cự Giải đứng bất động nhìn Ma Kết nổi cáu. Mắt nàng mở to một cách kinh hãi, nét mặt vô thần. Cự Giải không nhớ lúc ấy xảy ra chuyện gì. Nàng thấy mình chạy ra khỏi điện Cam Lộ. Dương chạy theo nàng gọi rất lớn, nhưng nàng nhất quyết không quay đầu trở lại.

_____The hardest thing to do is saying goodbye _____

Lạc Nhạn cung

Ta đã làm gì ?

Ta có lỗi gì ?

Ta là cái gì chứ ?

Tại ta sao ?

Vì ta sao ?

Ta là kẻ thừa thãi chứ gì ?

Cự Giải đi nhanh đến nỗi A Ly không theo kịp nàng. Vừa đi, nàng vừa nhếch lên một cái cười vô tri.

Phụ hoàng, người đã khi nào yêu mẫu hậu nhi thần chưa ?

-Công chúa !

Tiếng A Ly gọi khiến Cự Giải kinh ngạc. Nàng gương mặt nhìn A Ly với vẻ khó hiểu :

-A Ly ...

Vừa vào Lạc Nhạn cung, nàng đã quay ngoắt người đi ra

-Ta muốn gặp mẫu hậu !

Cự Giải lao ra cửa cung, đi một cách vô thức. Tẩm cung mẫu hậu ở bên tả. Cự Giải đi về bên tả. Đi mãi, đi mãi cũng không đến. Chiều tà mùa đông, không có nắng, chỉ có tuyết lạnh lùng buông xuống. Nàng đi cho đến khi chân tê cóng, Cự Giải vấp ngã. Nàng cố đứng lên, nhưng rồi lại vấp ngã. Cự Giải nằm sấp trên đất tuyết băng giá, mặt nghiêng sang một bên, tay nắm chặt một nắm tuyết.

Giữa không gian giá rét u ám, những dòng nước mắt nóng hổi đổ xuống ...

_____I remember tears streaming down your face when I said I'll never let you go_____

-Hoàng thượng sao lại đối xử với tì tĩ ta như vậy ? – Giọng Bạch Dương trầm lặng

-Nàng ấy không hiểu gì hết ! Thiên Phi là ai chứ ? – Ma Kết vẫn tức tối

-Kể cả có như vậy Hoàng thượng muốn giết tì ấy chẳng ? Được, Người cứ làm thế đi. Nếu như hoàng tì có bề gì, ta cũng không muốn nhìn thấy hoàng cung Đại Quốc này nữa đâu !

-Nàng nói cái gì vậy ??? – Ma Kết đột nhiên chột dạ

-Hoàng thượng, tể tử đã nhập cung lâu như vậy rồi người vẫn không định cho tể ấy một danh phận rõ ràng sao ?

-Chưa đến lúc

-Lúc nào cũng chưa đến lúc ??? Đợi được người thì tể tử ta liệu có sống nổi ở đây không ? Ta cũng chán việc chờ đợi này lắm rồi. Bao h tể tử xong việc này ... - Bạch Dương thu hết can đảm để nói – Ta muốn về Tiểu Quốc

-Cái gì ?????????????? – Ma Kết nghe nàng nói như sét đánh – Nàng về ?????? Ai cho nàng về ? Ta mới là quyết định điều đó !

-Thế còn tể tử ta ? – Bạch Dương nén buồn – Từ bé ta đã sống với tể tử. Mẫu hậu đối với ta còn hơn cả mẹ ruột, tể tử thương yêu ta hết mức. Ta không thể làm tể tử buồn !

-Nhưng cái đó ... - Giọng Ma Kết lúc càng gay gắt – Chuyện tình cảm cũng nhường được sao ?

-Thiết nghĩ ... Người là hoàng thượng Người phải rõ điều đó hơn ai chứ ? Thân là vua một nước, vốn dĩ Người không có quyền quyết định việc đó.

-Vậy nàng thì sao ??

-Ta đã nói rồi mà, ta muốn về Tiểu Quốc. Vốn dĩ khi hoàng thượng cầu thân với Tiểu Quốc, người được gả đi không phải ta. Chỉ là mẫu hậu lo lắng tể tử yếu đuối, muốn ta đi cùng. Ta đi hay ở hoàng thượng cũng không có quyền đó. Bạch Dương chỉ có một mong ước nho nhỏ thôi, Người cũng không đáp ứng cho Bạch Dương sao ?

... Nàng nói rồi từ tạ ra về. Ma Kết đứng cửa điện nhìn theo bóng nàng khuất xa mà cõi lòng nổi sóng gió
Là quân vương thì không thể yêu chăng ??

-Hoàng thượng, người không sao chứ ?

-Không sao ! – Ma Kết nhắm mắt lại trấn tĩnh – Người ... Triệu Bảo Bình quốc sư đến gặp trẫm !

-Hoàng thượng ... muộn thế này rồi. Nô tài thiết nghĩ nên để ngày mai

-Tùy người !

Công kinh ngạc trước câu nói kì lạ. Hoàng thượng của lão có bao h chán chường như vậy ?

14. Chap 29 + 30 + 31

——-Chap 29——-

Phủ Thái Sư

-Con không lấy chồng ! – Giọng Thiên Bình nức nở

-Ta nói là con phải nghe – Giọng khò khè của lão thái sư tức giận

-Cha đừng ép con, con sẽ bỏ nhà đi đấy !

-Lão gia, đừng ép con nó

-Ta nuôi nó lớn đến từng này tuổi, không biết ơn ta còn dám chống lại sao ?

-Ngoài Bảo quốc sư ra con không lấy ai hết

Từ cửa phủ, Thiên Bình chạy vọt ra, vô thức không biết mình đi đâu. Nàng chạy đến ngã tư chợ, tần ngần không biết chọn ngã nào. Phía đông thì đến Thiết Gia, phía Tây đến Bạch Gia trước mặt là “ Ngon nhất quả đất”

Giá như ta biết chàng đang ở một nơi nào đó. Nàng thở dài. Khốn nỗi Bảo Bình xưa nay đều không có nhà, nay đây mai đó phiêu du khắp nơi như hạc nội mây ngàn, chẳng biết đâu mà tìm. Thiên Bình băng khuâng đi đến cạnh “ Ngon nhất quả đất” bỗng thấy người ta xúm đông xúm đỏ vào xem cái thị dán trên tường. Nàng tò mò chen vào xem thử. Vừa nhìn thấy cáo thị, Thiên Bình kinh hãi trợn trừng mắt, nói không nên lời.

-Ôi trời ! – Nàng chỉ thốt lên được có thế

Tại sao người ta lại truy nã chàng thế này

-Không được ta phải gặp chàng.

Nàng vừa quay người sang bên cạnh định đi đã thấy một nam nhân mặc áo cánh hạc, tay cầm quạt lông đương xem cáo thị

Là chàng ! Chàng làm gì ở đây chứ ?

Thiên Bình nhìn chàng đăm đăm, phân vân không biết có nên kéo Bảo Bình ra ngoài không. Nàng còn chưa nghĩ xong thì chàng đã thấy nàng

- Thiên Bình Tiểu Thư !

Nàng thấy mọi người nhìn, vội kéo chàng ra chỗ khác ít bị để ý hơn

-Nàng làm gì vậy ?

-Quốc sư không thấy sao ? Tại sao ngài lại ra đó... Họ đang truy nã ngài kia mà !

Bảo Bình cười ha hả. Thiên Bình ra vẻ giận dữ

- Còn cười được nữa ? Ngài đã làm gì mà để họ truy nã gớm ghê vậy ?

- Ta đâu có làm gì đâu ? Là hoàng thượng muốn gặp ta đó mà !

-Còn nói đùa nữa

-Ai đùa nàng làm gì ?

-Huynh ấy không đùa đâu ! – Kim Ngưu ở đâu chen vào (Vô duyên quá !) – Bảo huynh không có phủ đệ, nay đây mai đó, hoàng thượng muốn gặp cũng không biết tìm đâu ra. Chẳng dán cáo thị thì làm thế nào nữa !

-Nè ! Ai hỏi huynh mà trơ mũi vào chuyện của người ta vậy ? – Giọng con gái the the vang lên. Tiểu Nhân Mã vỗ đánh đốp một cái vào lưng Kim Ngưu lúc chàng đang nhai nhồm nhoàm.

-Ặc ặc ! Trời ơi ! Cô làm ta sặc rồi đó !

-Ăn cho lắm vào ! Huynh kêu ta gọi người đến rồi lại chạy ra đây thế này ah ?

-Ồ ... Ta quên

-Mau đi thôi ! – Ngưu không kịp phản đối đã bị Tiểu Nhân Mã lôi đi

Thiên Bình mỉm cười

-Cô ấy là ai vậy ?

-Là Thiên kim nhà thống lĩnh cấm quân !

-Có phải vì cô ấy nên mấy tháng trước Xử tiểu thư mới đến đánh ghen không ?

-Ta cũng không rõ. Nhưng Tiểu Nhân Mã và Ngưu huynh thân nhau từ bé ah

-Cô ấy thật tốt số. Không giống như ta ... – Mắt Thiên Bình sụp xuống buồn bã. Bảo Bình thấy vậy ruột gan đảo lộn hết cả.

-Nàng vẫn khỏe chứ ?

-Ta khỏe ! – giọng nàng dỗi hờn (chàng nhìn người ta xem có khỏe nổi không !)

Cả hai đều im lặng, không nói được gì. Bảo Bình muốn nói nhiều chuyện với nàng lắm, nhưng chàng chẳng biết bắt đầu thế nào.

-Quốc sư không có gì muốn nói với ta sao ? – Thiên Bình trầm giọng xuống, nghe như thể nàng sắp bật khóc rồi – Vậy coi như ta với quốc sư không có duyên với nhau rồi. Cáo từ !

-Khoan đã ! – Bảo Bình vội nắm lấy tay nàng.

-Tại sao vậy ? Rõ ràng là cả quốc sư và ta đều đau khổ kia mà ? Nhưng sao quốc sư lại làm vậy ? Ta có gì sai chẳng ?

-Không phải tại nàng !

-Vậy thì vì cái gì mới được chứ ? – Nàng òa khóc

-Ta không thể làm rể thái sư được !!!!!

Thiên Bình sưng người lại, ánh mắt đầy đau đớn. Ra là thế !

- Ta thật chẳng hiểu nổi bọn đàn ông các người. Lúc nào cũng tranh giành đấu đá, có ích gì ? Các người chỉ nghĩ đến danh vọng của các người mà thôi, chẳng cần biết những người xung quanh tổn thương đến mức nào. Tất cả lũ đàn ông các người đều xấu xa như nhau !

Nàng định chạy đi, nhưng Bảo Bình đã chạy theo và ôm lấy nàng từ đằng sau

- Bình Nhi !

- Bỏ ra ! – Nàng khóc – Thái sư thì đem ta gả cho người ta để câu kéo quyền lực. Quốc sư thì vì Thái sư mà coi ta như kẻ thù vậy ! Tại sao đem thù oán của các người trút hết lên đầu ta thế này ? Thái sư đem nàng gả bán cho người ta sao ? Đồ khốn kiếp !

- Ta xin lỗi !

- Xin lỗi có ích gì ? Nếu quốc sư không thể nào chấp nhận ta thì xin ngài buông tha cho !

Nàng hất tay chàng ra, chạy một mạch về phủ, đóng cửa không cho ai vào. Cảm thương cho nàng. Ở trong phủ thì vì cái nhau với cha phải chạy ra ngoài, nay lại vì cái nhau với Bảo Bình mà phải chạy về phủ. Còn trơ Bảo Bình ở đấy, ngồi thụp xuống một bờ tường, đầu đập đập vào bức vách, nghiền răng ken két :

Đợi ta ! Nhất định phải đợi ta, Bình Nhi !

—————Chap 30—————

-Công chúa ! Hoàng thượng giá lâm !

Cự Giải nhếch mép cười :

-Nói là ta đã ngủ rồi ! Không cần phiền hoàng thượng phải ghé thăm đâu

-Nàng không muốn gặp trẫm phải không ? – Ma Kết đã đứng bên cạnh giường từ lúc nào

-Hoàng thượng – Cự Giải bật dậy khỏi giường muốn hành lễ nhưng chàng ngăn lại

-Không cần ! Nàng nên tĩnh dưỡng

-Cự Giải không dám

-Về chuyện hôm nọ, trẫm co lời xin lỗi !

-Là Cự Giải không hiểu chuyện, mong hoàng thượng khai ân

-Ta đến là để nói ... – Ma Kết hơi ngập ngừng – Ta đã chọn ngày để bố cáo thiên hạ.

-Sao cơ ?????? – Cự Giải sững sốt. BỐ CÁO THIÊN HẠ ? – Hoàng thượng nói gì thế ??? – Nàng nghe giọng mình yếu ớt

-Trẫm không thể để nàng mãi thế này được ! Trẫm đã nói quốc sư chọn ngày, gấp rút chuẩn bị... Bấy ngày nữa.

-Việc này ... – Cự Giải lắc đầu. Bất giác nàng cảm thấy sợ hãi người đàn ông này quá độ. Còn Dương Dương thì sao ? Rõ ràng trong trái tim hắn nàng chẳng là cái gì hết, nhưng tại sao vẫn chọn nàng ??

Ma Kết nắm lấy tay nàng

-Công chúa hãy tỉnh dưỡng ! Đừng nghĩ ngợi gì hết ! – Chàng nói, hơi vòng tay ra đằng sau ôm lấy nàng, để đầu nàng dựa vào vai mình. Cự Giải không trái ý chàng. Đầu nàng gục trên vai Ma Kết. Nàng không nhìn chàng, nhưng vẫn nghe rõ cái thở dài lạnh nhạt rất khế. Nàng biết đây chỉ là một cái ôm xã giao, cử chỉ quan tâm lãnh đạm, nàng cũng nhận ra cả nhịp tim chàng đang đập cùng nhịp với người con gái khác

Mẫu hậu, người có hay không yêu phụ hoàng con ?

_____Just fake a smile_____

-Mã công tử ! – Song Ngự hớn hở reo lên khi nhìn thấy Nhân Mã.

-Song Ngự cô nương ! – Mã Mã cố gắng mỉm cười

-Ủa hôm nay Bảo công tử không đi cùng sao ?

-Huynh ấy có chút việc bận đó mà ! – Ngự vừa ăn kẹo hồ lô vừa nói

-Ra vậy ! Sư công tử vẫn chưa khỏi bệnh sao ?

Sư Tử ngồi im lìm trên mình ngựa. Thấy Song Ngự chàng không chào, cũng không đổ mắt gì hết.

-Không ... - Nhân Mã chống chế - Là huynh ấy đang trong thời kì trai giới (không nói chuyện để suy nghĩ đi dưỡng tinh thần đó)

-Sư công tử thật kiên nhẫn ! Vậy hôm nay chúng ta đi đâu ?

-Ta muốn đi qua phía rừng bên kia ngắm cảnh

-Vậy để tiểu nữ đưa đường.

Bốn người vừa thong dong qua hồ Trầm Ngự sang bên kia núi vừa trò chuyện (dĩ nhiên là không có giọng Sư Tử trong đó !) chẳng mấy chốc trời tối. Kim Ngự dừng lại, đốt lửa muốn nướng gà rừng ăn. Song Ngự ngồi bên cạnh Nhân Mã, hỏi han đủ điều. Sư Tử cứ ngồi nín thít, mắt nhìn chòng chọc vào Song Ngự (a, có tác dụng rồi !) Lúc đầu Ngự Ngự không để ý, nhưng một lát sau mặt nàng đỏ bừng, bèn tìm cách tránh mặt Sư Tử (trời sao phũ vậy ? Người ta vì nàng mới trở nên giở diên giở khùng thế kia ...)

-Mã công tử muốn đi dạo với ta không ?

Nhân Mã liếc mắt dò hỏi Kim Ngự. Ngự khề gật gật. Vậy là Mã Mã đứng lên:

-Được thôi ! Đúng lúc ta đang có chuyện muốn nói với cô nương

Sau khi Nhân Mã và Song Ngự khuất vào rừng. Kim Ngự đã chén xong con gà, bèn đứng dậy, lôi Sư Tử đi theo hai người.

_____OMG_____

-Công tử xem, khu rừng này rất thơm !

-Phải phải ! – Nhân Mã gượng cười. Trời ơi, biết nói sao cho cô nàng này hiểu đây ?

-Trước đây ta cũng hay sang vùng này chơi, nhưng mấy năm trước vùng này trở nên hoang vắng tiêu điều kì lạ. Cảnh đẹp, nhưng người dân đã bỏ đi hết.

-Ồ ...

-Công tử làm sao vậy ??

-Ta ...

-Công tử nói có chuyện muốn nói với tiểu nữ kia mà ! – Song Ngự nhắc. Má nàng hơi đỏ lên (Nàng nghĩ gì thì ta biết tổng rồi !)

-Thực ra ...

-Thực ra mấy hôm nay tiểu nữ rất nhớ công tử ! – Nàng không đợi Mã Mã nói – Lúc nào tiểu nữ cũng mong gặp lại công tử hết ! Chỉ hiềm thân gái dặm trường không dám một mình đến kinh thành ...

-Tiểu thư ah ... ta ... - Nhân Mã rối loạn tinh thần. – Có chuyện này ta cần phải nói rõ ...

Nhìn Mã Mã có vẻ bức bối, Song Ngự lo lắng :

-Mã công tử không nhớ tiểu nữ chăng ?

-Không không phải !

-Vậy là Mã công tử đã có ý trung nhân ???

-Cũng không ... (Có thì có thật, nhưng ...)

-Vậy thì là gì ? Công tử ghét tiểu nữ chăng ?? – Nghe giọng nàng đã như sắp khóc

-Song Ngự cô nương ... Cô là một người con gái tốt, nhưng ... ta với cô nương ... không được !

-Tại sao ? – Nàng đã chảy nước mắt rồi

-Tại vì ...

Tiểu Nhân Mã đưa tay lên đầu, tháo cái trâm cài tóc. Tóc nàng xổ ra. Rõ ràng là một cô nương mặt hoa da phấn. Song Ngự trợn trừng trợn trạc, không tin nổi vào mắt mình nữa.

-Song Ngự cô nương ... Ta là con gái !

Ngự Ngự đứng như trời trồng, mắt tháo lảo nhìn Tiểu Nhân Mã, không trả lời. Mấy giây sau, nàng ngất xỉu

-Song Ngự cô nương ah, tỉnh lại đi chứ !

Nhân Mã lay gọi một hồi nàng mới tỉnh lại. Vừa thấy Mã Mã, Ngự vội vàng đẩy Mã Mã ra

-Không phải thế ! Người dám lừa ta !!!!!!!!

Nói rồi nàng chạy đi mất. Vừa chạy vừa khóc thút thít.

_____Cause I like you just the way you are_____

Ở bìa rừng...

- Tích nhân di thừa hoàng hạc khứ

Thử địa không dư há Dương Châu – Tên có vẻ nguy hiểm ngâm nga

-Đồ ngu ! đọc sai hết rồi ! Phải là

Cổ nhân di thừa hoàng hạc khứ

Yên hoa tam nguyệt hoàng hạc lâu (==” thế mà cũng chê nó) – Tên nguy hiểm hơn nói

-Chúng mày có im miệng đi không ? Ăn nói bô bô như thế lộ hết ! - tên khác trông cũng nguy hiểm mắng

-Tí nữa Mã tiểu hiệp đến thì chết cả lũ đó ! – Một tên trông nguy hiểm hơn cả nói

Bỗng nhiên thấy một bóng người đi đến

-Kia kia ! Đấy đấy !

-Phải không ?

-Nhưng tao tưởng đó là một cô nương ?

-Tóc dài thế kia chẳng là cô nương thì gì ?

-Ồ ngu ! Tóc mày không dài hả ? (nam nhân thời xưa cũng để tóc dài)

-Nhưng không thì ai mà lại mò vào rừng giờ này !

-Phải ! Chí phải !

-Vậy hành động thôi.

Bốn tên nguy hiểm nhìn nhau một cách đầy nguy hiểm. Chúng từ trong bụi rậm xô ra

-Đứng lại. !

-Mau nôn tiền ra đây !

Bóng người nhìn bốn tên với vẻ bất cần, môi hơi nhếch lên :

-Cướp đường sao ?

-Bọn ta không cướp đường, chỉ cướp của ! – Tên trông có vẻ nguy hiểm nói

-Muốn sống thì mau nghe lời đi !

Vèo một cái, người ấy phi thân đá cho tên trông nguy hiểm hơn cả một cước. Tên ấy lăn quay ra đất hộc máu mồm, răng cửa văng tứ tung trên mặt đất, bất tỉnh. Ba tên kia không cần đá, sợ quá cũng lăn ra bất tỉnh luôn. Bóng người nhặt cây đuốc trong tay tên “có vẻ nguy hiểm” lên. Ánh lửa bập bùng soi vào mặt lão già rõ ngang rõ dọc

————-Chap 31————

-Ngư huynh !

-Tiểu Nhân Mã ! Thế nào rồi ?

-Cô ấy chạy sang phía đó rồi ! Sư huynh đâu ?

-Ta đưa Sư huynh đến chỗ ấy rồi.

-Sao không thấy chúng đốt lửa hiệu ?

-Chắc là cô ấy chưa đến !

-Không đúng, liệu có xảy ra chuyện gì không ?

-Chúng ta đến xem thế nào !

-Mau đi thôi !

...

Song Ngư đang chạy một cách vô thức, bỗng vấp phải cái gì ngã sóng xoài. Nàng bực bội nhồm dậy thì kinh hoảng phát hiện ra một cái xác người không biết là còn sống hay đã chết. Hải hùng hơn nữa là quanh đó còn có ba cái xác khác nằm còng queo, một cái đã văng hết răng cửa. Song Ngư sợ quá hét lên một tiếng thất thanh, mặt tái xanh vì sợ hãi. Đột nhiên một bóng người đi đến, tay cầm đuốc

... Tim nàng như rụng ra...

... Chưa bao h nàng gặp phải nhiều điều kinh khủng ... như hôm nay.

... Ngay cả chuyện Tiểu Nhân Mã là con gái cũng không khủng khiếp đến thế này...

... Và chắc cả đời nàng cũng không bao h gặp một điều hãi hùng như thế lần thứ hai...

Mắt Song Ngư mở trừng trừng, nàng sợ quá lùi lại mấy bước, miệng lắp bắp :

-Vô ... Vô Ảnh ... Bá Bá !

Lão già nhìn Song Ngư với vẻ thù địch :

-Ai là bá bá của ngươi ?

-Vô Ảnh Bá Bá... là bá bá thật sao ?

Lão bước lại gần, kiếm trong tay tuốt sáng loáng.

-Bá bá ... – Song Ngư không tin nổi mắt mình nữa. Người này định giết nàng sao ?

-AI LÀ BÁ BÁ CỦA CÔ ??? – Lão gầm lên mũi kiếm hơi chìa về phía Song Ngư – Sao ngươi lại biết ta ?

-Bá bá ...

Lão có vẻ hết kiên nhẫn với nàng. Kiếm trong tay lão vung lên, Song Ngư ngã thụp xuống đất, bật khóc, lấy tay che mắt lại :

-Bá bá đừng giết cháu !

Lưỡi kiếm rạch một vết kim loại sáng quắc vào khoảng không đen ngòm. Kịch ! Tiếng kim loại chạm vào nhau ken két. Tiếng bước chân người dậm xuống đất vững như bàn thạch, tiếng nói vang như tiếng gầm của chúa sơn lâm :

-Thiên Không Vô Ảnh Khách ! Chúng ta lại gặp nhau rồi.

Song Ngư mở choàng mắt, hoàn hồn trở lại. Qua làn nước mắt mờ mờ, nàng thấy bóng nam nhân hùng dũng đứng quay lưng về phía nàng. Thanh đao trong tay chàng đỡ mũi kiếm của lão già mặt giỗ, tay kia lạnh lẽo ra chưởng, đánh vào hông lão già. Lão ta nhanh chóng đỡ được, lùi lại vài bước để thủ thế. Chàng hơi quay người lại, mắt đưa nhanh về phía nàng, giọng đầy lo lắng :

-Cô nương không sao chứ ?

-Sư công tử ...

Không hiểu sao nước mắt nàng chảy giàn giụa cả. Nàng khóc vì sợ, vì chưa bao giờ trải qua một ngày đáng sợ như hôm nay, và vì cả cái người đang bảo vệ nàng nữa.

-Nàng mau chạy đi, cứ để ta đối phó với hắn !

-Công tử nhớ cẩn thận đó nha !

Song Ngư muốn đứng dậy, nhưng chân tay bủn rủn không đứng được, nàng chạy đến một gốc cây núp, vừa hay vớ được ngọn đuốc.

Lão già cũng không thèm để ý đến nàng, khóe miệng lão nhếch lên :

-Sư Tử nguyên soái ! Lại gặp ngươi ở đây nữa rồi !

-Hay lắm, ta cũng đang muốn tìm gặp ngươi đây !

-Chúng ta lần trước chưa phân thắng bại đâu !

-Nói nhiều ! Mau tiếp chiêu của ta đây !

Sư Tử nhún người nhảy lên không trung theo thế « giả tảo » vung đao bổ xuống. Lão già kịp phi thân lên một cành cây, tránh được một đao của chàng. Thanh đao bổ xuống đất làm tuyết bắn tóe lên. Lão già muốn chớp thời cơ chàng rút đao khỏi mặt đất, nhanh như cắt chìa mũi kiếm nhắm vào tay cầm đao xoẹt một đường. Sư Tử không vội, né người qua một bên, tránh đường kiếm, một tay nhẹ đẩy nhất chém sang bên tả, chân giơ lên đá một cước nhằm trúng ống chân lão già. Nhưng lão ta thân thủ nhanh lạ thường. Thoắt một cái đã lại vèo lên cây. Sư Tử đứng dưới mặt đất, nhìn lão dè chừng, chàng lăm lăm thanh đao báu trong tay, chỉ chờ thời cơ đến sẽ ra đòn. Lão già đứng vững vàng trên thân cây, hai tay giang ra theo thế « Đại Bàng tung cánh ». Gió thổi hun hút chung quanh lão, tóc lão bay lòa xòa

-Lần trước nếu không phải cái con bé công chúa đó chém lên ta một nhát thì người đừng hòng đánh nổi ta ...

-Coi như lần trước ta lợi, nhưng không cần ... Nay ta và người sẽ quyết đấu một trận công bằng !

-Để xem !

Hai người cứ đánh nhau tay đôi trong rừng, người chém kẻ đỡ, người qua kẻ lại, suốt ba mươi hiệp vẫn không phân thắng bại. Trong lúc đó, Song Ngư đã đốt được một đồng lửa to, khói tỏa nghi ngút. Trên má nàng lấm lem những vết đen đúa. Nàng vẫn khóc, bây h còn là vì lo cho Sư Tử.

Công tử phải cố lên. Ta sẽ gọi được người đến !

Trận đấu kéo dài lâu, hai bên đều đã thấm mệt. Lão già tức tối, chốc lát dùng khinh công phi thân biến mất. Sư Tử thủ thế trên mặt đất, cảnh giác bốn phía. Lão ta đâu có dễ bỏ cuộc như vậy !

Chàng đoán không lầm. Vọt một cái, nhanh như chớp giật, hấn tung một cước trúng giữa ngực Sư Tử làm chàng khuyu xuống, đao chống xuống đất, miệng phọt ra vài giọt máu. Trán Sư Tử nhăn lại. Chàng nghiêng rằng. Là tuyệt chiêu Thiên Không Vô Ảnh Cước ! Đánh vào chỗ bất ngờ, ở một lúc bất ngờ, không gây một tiếng động, cũng không nhìn được thấy. Phải đối phó thế nào đây ?

Chàng quì một chân dưới đất, mắt nhắm lại tập trung trí lực, người bất động. Ở đằng sau chàng cảm nhận một luồng sát khí đang ào tới. Sư Tử vụt đứng dậy, tay tóm ngay được chân tung cước của lão già. Lão già giật mình không kịp né, bị Sư Tử kéo chân và đánh một chưởng giữa bụng. Lão vội dùng chân kia giả vờ đá vào mặt chàng làm Sư tử phải buông lão ra và né người qua một bên. Lão già bay đến đậu trên một cành cây, tay ôm bụng miệng cũng thổ huyết.

-Khá lắm ! Quả không hổ danh Nguyên Soái !

-Sư huynh !!!!! Sư huynh !!!!! – Giọng Tiểu Nhân Mã the thé đưa lại, lát sau Kim Ngưu và Mã Mã đã chạy đến. Lão già thấy có người chi viện đã biến mất giữa không trung

-Sư huynh không sao chứ ? – Kim Ngưu hỏi

Sư Tử hơi ôm lấy ngực, hít một hơi dài :

-Ta không sao ! Thiên Không Vô Ảnh Cước quả không hổ tuyệt kĩ bí truyền. Nếu không phải ta nội công thâm hậu thì phé đã dập nát (Khoe vừa thôi ! Ai chả biết !) Mà sao các người lại tìm được đến chỗ này vậy ?

-Ta nghe tiếng hét của Song Ngư cô nương đã biết là có chuyện ! Lúc này lại thấy hiệu lửa nên tìm theo ánh lửa đến đây.

-Mà .. Song Ngư cô nương đâu rồi ?

Lúc ấy Sư Tử mới ngó người nhìn quanh :

-Song Ngư...

Chàng chạy đến chỗ nàng đốt lửa, thấy nàng đang ngồi khóc thút thít, mặt mũi lấm lem cả. Sư Tử đến trước mặt nàng quì một chân xuống :

-Nàng không sao chứ ?

Song Ngư ngẩng lên nhìn chàng, mắt long lanh ngấn lệ. Nàng đưa tay lau vết máu trên mép chàng :

-Công tử bị thương sao ? Có nặng lắm không ? – Nghe giọng nàng hoảng hốt

-Ta không sao ! – Sư Tử vỗ về nàng – Làm nàng bị một phen kinh sợ như vậy ... Ta đánh trách

Nhân Mã và Kim Ngưu cũng đến nơi. Mã Mã nhanh miệng hỏi ngay :

-Cô nương không sao chứ ?

Nàng nhìn thấy Mã Mã lại khóc òa lên như một đứa trẻ làm nũng. Sư Tử ôm nàng vào lòng an ủi :

-Đừng khóc ah, nàng khóc sẽ xấu đó !

-Các người cũng một giuộc với nhau, hòa nhau đến lừ ta ! hu..oaaaaa

-Không sao, bây h không sao nữa rồi ... Mà lúc này ta nghe loáng thoáng nàng gọi lão già đó là Bá Bá ???

Song Ngư lau nước mắt :

-Là Vô Ảnh bá bá !

-Cô nương quen lão ta sao ? – Kim Ngư sẵn lại hỏi

-Phải ! Cha ta và bá bá ấy vốn là bằng hữu. Trước đây bá bá ấy sống trong khe núi gần đây, ta vẫn theo cha đến chơi ! Nhưng ...

-Vậy sao lão ta lại muốn giết cô nương ? – Ngư cau mày suy nghĩ

-Ta cũng không biết nhưng Nhưng làm sao bá bá có thể ...làm sao có thể là bá bá được ... – nhìn nàng đầy lo lắng

-Có uẩn khúc gì sao ? Sao lại không thể – Ngư lại hỏi

-Bởi vì ... Cách đây ba năm ... Bá bá ấy đã chết rồi !

15. Chap 32 + 33 + 34

————Chap 32————

-CÁI GÌ ???????? – Giọng một lão lão vang lên đầy nộ khí

-Đó là sự thật ạ ! Có một báo tử trong cung đưa lại. Yến tiệc hoàng thượng tổ chức sắp tới, hần ta sẽ công bố lập Cự Giải lên ngôi hoàng hậu !

-Thằng trẻ con miệng còn hôi sữa này cũng đã bắt đầu dám hất cẳng lão phu rồi đây ! Hần nghĩ hần làm được sao ?

-Vậy đại nhân định làm thế nào đây ?

-Bao h yến tiệc tổ chức ?

-Ba ngày nữa ạ ! Mà tin tức này trong cung cũng tuyệt đối được giữ kín, không ai biết

-Ba ngày thôi ư ? Hần định cho lão phu không kịp trở tay đây mà

Bỗng nhiên từ ngoài cửa một nữ nhân bước vào :

-Phụ thân người lo gì chứ !

-Còn không lo được sao ?

-Nữ nhi đã có chuẩn bị hết !

Mặt lão lão giãn ra :

-Con quả không hổ là con gái ta ! Con có cách gì ?

-Cha đừng bận tâm ! Còn những ba ngày nữa kia mà !

_____ 3 steps fight an honest fight, 2 hearts, they can start a fire, 1 love is all I need in this life _____

... Lạc Nhạn cung...

-Nhũ mẫu ! Bà đến đó ah ?

-Tham kiến công chúa ! Người vẫn bình an chứ ?

-Ta khỏe

-Hoàng thượng sai ta đến có một số chuyện muốn bàn bạc

-Là chuyện gì ?

-Chẳng qua cũng là chuyện sắp xếp nơi ở tư trang và đám cung nhân thôi ...

-Phiền nhũ mẫu quá !

Nhũ mẫu đưa tay lên đầu bóp trán, lại ho khạc mấy tiếng :

-Nhũ mẫu không khỏe sao ?

-Dạo gần đây già thường cảm thấy khó ở, không hiểu sao !

-Vậy ta bắt mạch cho nhũ mẫu

-Cảm phiền công chúa quá !

Cự Giải bắt mạch cho bà ta, rồi nói :

-Nhũ mẫu nhiễm phong hàn nhưng không chịu khó tĩnh dưỡng, bệnh để lâu ngày thành ra khó chữa. Ta sẽ kê đơn thuốc cho nhũ mẫu. Bà cứ về đi, lát ta cho người mang đến !

-Công chúa đại ân đại đức !

Nhũ mẫu ra về rồi, Cự Giải đang ngồi kê đơn, thì Thiên Phi đến :

-Công chúa !

-Thiên Phi nương nương

-Thỉnh an công chúa !

-Nương nương đến có việc gì vậy ?

-Ta chỉ muốn đến trò chuyện một lúc thôi ! Công chúa kê thuốc cho ai vậy ?

-Là nhũ mẫu ! Bà ấy có chút bệnh vặt

-Tí nữa Thiên Tự cũng có chút việc muốn gặp nhũ mẫu, vậy công chúa để Thiên Tự đưa đơn cho bà ấy cũng được

-Vậy nhớ Thiên Phi nhé !

_____ Day by day _____

Chỉ còn hai ngày nữa là mọi chuyện của tỉ tử sẽ xong xuôi, mong sao không có ta, hoàng thượng sẽ bảo vệ tỉ ấy !

Bạch Dương đi dạo vài vòng quanh hoàng cung, để ghi lại lần cuối hình ảnh về nơi này. Đợi hoàng tử được sắc phong nàng sẽ về Tiểu Quốc. Dương Dương chốc đã đi đến hồ Thuyền Quyên, bất giác nhớ lại lần đầu nàng gặp Ma Kết ở đây. Tại sao lại đúng là người ấy, đúng lúc ấy, trùng hợp đến vậy ?

-Công chúa ! Kia chẳng phải là hoàng thượng sao ?

-Hoàng thượng ư ?

Phải rồi, đúng là hoàng thượng, mới có mấy hôm như vậy mà chàng đã gầy đi rồi !

Ma Kết đứng bên cạnh một gốc hồng mai trơ trụi, mặt đăm đăm nhìn xuống hồ, trong mắt chàng đầy ưu tư và đau khổ.

-A Vân ! Chúng ta về cung thôi !

-Nương nương không muốn gặp hoàng thượng sao ?

-Còn gặp làm gì nữa ? – Bạch Dương nói rất khẽ để che giấu giọng nàng đang gằn như vỡ òa.

Đoạn, nàng quay gót ra khỏi Ngự Uyển, để mặc Ma Kết đứng trầm ngâm suốt buổi ở đấy.

_____Tan biến_____

Ma Kết không biết có ánh mắt dõi theo chàng từ lúc chàng mới vào Ngự Uyển. Ánh mắt ấy chăm chú, kiên nhẫn, chỉ khác một chút so với những ngày trước đây là nó không còn đau đáu và buồn tủi nữa. Trên mắt Cự Giải đã có dấu tích của một kẻ đã khóc nhiều và bây giờ trở nên trở lìa với cuộc đời xung quanh

Giá như các người cứ đối xử với ta nhân tâm một chút ...

Giá như các người cứ lừa ta đi như ta chưa từng tồn tại ...

Giá như ...

Tại sao lại tốt với ta như vậy ???

Tại sao luôn nghĩ cho ta như vậy ???

Tại sao lại nhường nhịn ta, nhường cho một con người đã quen nhường cho kẻ khác ?

Một con người đã coi sự nhường nhịn của mình là hạnh phúc ?

Trong một thế giới toàn những thiên thần ... các người biến ta thành ác quỷ...

_____Không !_____

... Điện Cam Lộ ...

-Hoàng thượng người nên đi nghỉ sớm !

-Ta không muốn ngủ ! – Ma Kết chần chừ ngồi bên long án, nhưng không làm gì hết.

-Ngày mai là ngày mở yến tiệc rồi, hoàng thượng còn phải ...

-Ta tự biết ta phải làm gì !

Từ ngoài cửa một thái giám eo éo trình :

-Hoàng thượng ! Cự Giải công chúa muốn tham kiến !

-Nàng ấy muốn thế này còn đến đây làm gì ? Bảo rằng nàng ấy nên về tĩnh dưỡng. Ngày mai sẽ là ngày rất dài đấy !

-Công chúa nói có việc quan trọng cần phải nói

-Việc quan trọng mai nói cũng được mà !

-Không ! Nhất định hôm nay Cự Giải phải nói với hoàng thượng ! – Nàng xông vào điện mặc cho thái giám can ngăn.

-Nàng có chuyện gì vậy ? – MA Kết hỏi với giọng mệt mỏi

Cự Giải nhìn thái giám với vẻ e dè. Ma Kết bèn cho chúng lui hết xuống ...

-Nàng muốn nói gì thì nói đi !

Nàng hơi ngập ngừng, song cố gắng thu hết can đảm để nói :

-Thỉnh cầu hoàng thượng một việc !

-Nàng muốn gì cứ nói, đừng khách sáo !

-Cự Giải ... - Mắt nàng nhắm lại để giữ bình tĩnh, rồi đột ngột mở ra – Cự Giải không thể làm hoàng hậu được !

_____Đứt tung ..._____

Cũng lúc ấy, ở một nơi khác trong hoàng cung ...

-CÁI GÌ ??? – Giọng một nữ nhân tức tối

-Là thật thừa nương nương, Cự Giải vừa đến điện Cam Lộ về ...

-Hừ ... Chẳng lẽ bao nhiêu công sức ta bỏ ra như vậy sẽ uống sao ?

-Nương nương bây h phải làm thế nào ?

Nữ nhân ngồi trầm tư suy nghĩ một hồi rồi nhếch mép lên cười nói :

-Người nghĩ xem, nếu như Cự Giải không làm hoàng hậu, thì đến nước này rồi, hoàng thượng sẽ lập ai ??

-Theo nô tì thấy ... Có lẽ là ... Bạch Dương công chúa !

-Không sao hết ! Dù là Cự Giải hay Bạch Dương rồi cũng sẽ chịu chung kết cục thôi !

-Ý nương nương là ...

-Người làm thế này ... Thế này ...

-Nô tì vâng lệnh !

_____ Trùng xuống _____

Mọi sự là thật sao ?

Không thể tin nổi ! Mọi chuyện vừa xảy ra cứ như mơ vậy ?

Ma Kết đi lại quanh phòng, không nén được cảm xúc. Tất cả mớ bòng bong trong lòng chàng, cái thứ chàng tưởng gỡ mãi không được nay bỗng nhiên được lời Cự Giải tháo tung ra.

” Vì Cự Giải không hợp với lối sống trong cung, Cự Giải không phải là người có thể giúp hoàng thượng củng cố ngai vàng, Cự Giải -cũng không phải là người có thể đem tới cho hoàng thượng tình yêu mà Người muốn ”

Nàng đã nói thế, phải, nàng nói thế thật ! Ôi chao ! Ta thật có lỗi ... Nhưng ...

Nàng yên tâm, ta sẽ tốt với Dương Dương !

... Chàng không biết chuyện gì đang diễn ra ngoài kia hết...

Một công công sắc mặt hoảng hốt, lao vào điện Cam Lộ, mếu máo:

-Hoàng thượng ! Không ổn rồi !

-Cái gì mà người khóc như cha chết vậy ? – Ma Kết mắng

-Nhũ mẫu ! Nhũ mẫu ...

-Nhũ mẫu làm sao ? – mặt chàng biến sắc

-Nhũ mẫu đã tạ thế rồi !!!!!!!

————Chap 33————

... Cung Phiên Dương...

-Nói láo ! Nhũ mẫu đang khỏe mạnh như vậy làm sao tạ thế được ??? – Song Tử hét – Người nói láo ! Người đâu ! Mang tiểu thái giám này ra vả 150 cái cho ta

-Vương gia đừng quá kích động ! Người ở Miếu Đường đã khóc âm lên rồi, hoàng thượng cũng đã ra lệnh phát tang ...

-NÓI LÁO ! TA KHÔNG TIN ! TA KHÔNG TIN ! NHŨ MẪU SAO CÓ THỂ CHẾT ĐƯỢC !!!!!!!!!!!

Song Tử đương nằm trên giường liên vùng dậy, xô đổ hết tích chén trong phòng, chai lọ trên thư án cũng đem ném tung tóe.

-Vương gia ! Vương gia đừng quá đau buồn !

-Không, nhũ mẫu không chết đâu !

Nói rồi Song Tử khóc òa lên. Mẫu hậu đã mất từ khi Song Song lên bảy, chàng không giống như Ma Kết được phụ hoàng chỉ dẫn để làm hoàng đế. Hầu như ở trong cung người duy nhất quan tâm đến Song Tử chỉ có nhũ mẫu, nay bà cũng ra đi nốt rồi !

-Người còn làm gì vậy ? Không mau lui ra ! – Giọng nhẹ nhàng của một người con gái vang lên quanh phòng. Song Tử ngồi thu mình vào một xó, không ngó ngang đến ai

Xử Nữ ôm một bộ tang phục trắng đến trước mặt Song Tử:

-Song Vương gia ! Hoàng thượng sai nô tì đến đưa thứ này

-Ta không mặc ! Cô muốn thì đi mà mặc ! Ta không mặc ! Nhũ mẫu không chết đâu !

-Song vương gia ah ... – Xử Nữ tuy giận Song Tử thật, nhưng nhìn thấy cảnh này nàng không đang tâm chút nào

-Các người ghét ta nên đến lừa ta phải không ? Ta biết hết rồi. Các người ghét ta, ghét nhũ mẫu yêu thương ta nên giết bà ấy rồi phải không ?

-Người đừng quá đau lòng ! Nô tì nghĩ nhũ mẫu sẽ không muốn nhìn thấy vương gia như thế này đâu !

-Tất cả những người yêu quý ta đều bị các người đuổi đi hết ! Phải rồi ! Cô ghét ta kia mà ... Là cô giết nhũ mẫu ...'

-VƯƠNG GIA ! – Bất quá Xử Nữ phải lớn tiếng, nhưng nàng dịu giọng lại ngay – Người ta ai cũng có lúc phải chết ! Nhưng những người còn sống vẫn phải sống tiếp ! Nếu không những người chết rồi sẽ cảm thấy bất an, họ không thanh thản nhắm mắt được đâu.

-Ta nói nhũ mẫu không chết mà !!!!! Tại sao ai cũng bỏ ta đi hết ???

-Không phải vậy đâu ! Người còn có hoàng huynh của người kia mà ! Còn có chúng nô tì kia mà !

Xử Nữ vỗ về Song Tử một hồi, chờ chàng hết khóc. Song Tử thay tang phục trắng, đoạn rời cung Phiên Dương đến Miếu Đường còn bắt Xử Nữ luôn ở bên cạnh không cho rời đi chỗ khác.

_____Stuck with each other_____

-Đầu độc ???? – Ma Kết sắc mặt đầy căm phẫn gầm lên

-Theo điều tra sơ bộ của hạ thần, căn cứ vào khám nghiệm của thái y, thì nhũ mẫu đã trúng độc thạch tín ! – Kim Ngưu bẩm báo

-Kẻ nào dám to gan như vậy ?????? – Cái uất hận trong lòng chàng cứ to dần lên

-Hoàng thượng hãy bình tâm, đừng làm tổn hại đến long thể.

-Người bảo trăm bình tĩnh thế nào đây ?

-Thực ra vẫn còn nhiều nghi vấn. – Ngưu bắt đầu phân tích – Thứ nhất là thường ngày nhũ mẫu rất khỏe, sao tự dưng lại bị ốm nặng như vậy. Thứ hai, sau khi uống bát thuốc lúc tối, người đã tạ thế, chứng tỏ người ta bỏ độc vào đó từ trước, nhưng theo lời thái y thì cung nữ của nhũ mẫu tự tay sắc thuốc, hoàn toàn không có người lạ. Thứ ba, bã thuốc theo qui định của hoàng cung phải được giữ lại, đằng này nhũ mẫu vừa uống thuốc, số bã thuốc đó đã bị đem bỏ đi hết, ngay đơn thuốc cũng không còn.

-Người nghi ngờ có người kê đơn thuốc độc chăng ?

-Việc này vi thần không dám nói, vì người kê đơn là công chúa Cự Giải !

-CỰ GIẢI SAO ???

_____Râm ran_____

-Xem ra thế này tí tí lại phải chờ đợi rồi ! – Bạch Dương thở dài.

-Công chúa, sao người không qua viếng nhũ mẫu ? – A Vân hỏi

-Ta đã sắp ra đi, còn lưu luyến gì với nơi này nữa !

-Nhưng người cũng nên đến thăm hoàng thượng mới phải !

-Chắc chàng đau lòng lắm ! – Dương Dương thở dài.

_____ Lạnh _____

Một ông già cúi đầu đi vào điện Cam Lộ :

-Vi thần tham kiến hoàng thượng ! Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế

-Bình thân

-Tạ Hoàng thượng

-Thái y, người nói ta nghe rất cục nhũ mẫu đã uống thuốc gì ?

-Nhũ mẫu uống thuốc do công chúa Cự Giải kê đơn, ngoài mấy vị thuốc thường như phòng phong, bạch truật không có gì lạ

-Vậy tại sao lại phát hiện thạch tín ?

-Bẩm hoàng thượng tha mạng, nô tài cũng không biết !

-Ông thử kể lại hôm ấy xem ! – Kim Ngưu nói

Ông lão vã mồ hôi hột, mắt lác liên, lấm lét nhìn Kim Ngưu

-Hôm đó vi thần chỉ đạo cung nữ sắc thuốc, tất cả các loại thuốc của hoàng cung đều đang sắc. Nhưng ... Có điều

-Có điều gì ?

-Hôm ấy bỗng dưng cung nữ A Vân của Bạch Dương công chúa đến nói công chúa có bệnh, muốn sắc ít thuốc.

-Bạch Dương ?

-Nô tài nghĩ để cung nữ ấy ngồi sắc thuốc cũng được, nên không nhìn ngó tới.

Không thể nào ! Sao Dương Dương có thể làm việc đó được chứ ???

Thái y đi rồi, Ma Kết ngồi bất động trên long ngai. Kim Ngưu gọi mãi chàng mới tỉnh ra :

-Hoàng thượng ! Có cần vi thần đến kiểm tra cung Tu Hoa không ?

-Được ! – Chàng gật một cách vô thức - Người đi đi !

-Vi thần tuân chỉ !

_____ Oan quá ! _____

Bạch Dương đương định ra khỏi điện, bỗng thấy binh lính đến. Kim Ngưu đi đầu :

-Bái kiến công chúa !

-Có việc gì vậy ? – Bạch Dương cau mày hỏi

-Hoàng thượng có lệnh, cho ta đến khám xét nơi này tìm tang vật !

-Cái gì ? – Bạch Dương nổi giận – tang vật gì ở chỗ này chứ ?

-Thái y nói rằng có cung nữ A Vân hôm nọ đã có mặt ở Thái Y viện có liên quan đến việc hạ độc nhũ mẫu.

Bạch Dương quay sang nhìn A Vân kinh ngạc :

-Người ??

-Không phải công chúa ! Không phải nô tì ! – A Vân hốt hoảng quì xuống

-Có thật không ?

-Công chúa tin nô tì với

Bạch Dương nói với Kim Ngưu :

-Cung nữ của ta sao lại hạ độc nhũ mẫu chứ !

-Vi thần chỉ thuận theo thánh chỉ làm việc này thôi. Xin công chúa cứ để vi thần tìm chứng cứ, để tỏ rõ nỗi oan của người !

-Được rồi !

Ngưu lại quay ra hỏi A Vân :

-Có phải người ngày hôm qua đã đến Thái Y viện sắc thuốc không ?

-Dạ vâng nhưng là công chúa có hơi mệt ...

-Bẩm đại nhân ! – Một binh lính đi từ trong phòng ra – Phát hiện thứ này !

Binh lính ấy chìa ra một cái gói thuốc bột. Bạch Dương sững sờ cả người. A Vân thì chết đứng :

-Là thạch tín ! – Kim Ngưu nói

-Không thể nào ! – A Vân lắp bắp

-Người ... – Bạch Dương quá phần nộ, quay lại nhìn A Vân

-Không phải đâu công chúa ... !

-Sao người lại có thể ...

-Người không tin nô tì sao ?? – A Vân khóc mếu

-Người đâu ! – Ngưu hăng giọng – Đưa cung nữ này đi thẩm tra.

-Công chúa ! Người hãy cứu nô tì !!!

_____Người không tin ta sao ?_____

-Tại sao hoàng thượng lại làm thế ? – Bạch Dương tức tối xông vào Miếu Đường

Ma Kết đương quì trước linh cữu nhũ mẫu, bên cạnh còn có Như Phi và Thiên Phi khóc sưng cả mắt.

-Ta làm gì ?

-Sao người lại lục soát tẩm cung của ta ?

-Nếu không làm sao ta biết A Vân hạ độc nhũ mẫu ta

-A Vân bị oan !

-Oan cái gì ! – Như Phi mĩa mai – Chẳng phải cô vẫn ghét nhũ mẫu sao ? Nay chắc là vì cô thấy nhũ mẫu một lòng giúp chị cô lên làm hoàng hậu, ghen tức nên sai A Vân đi hạ độc nhũ mẫu phải không ? – Nói rồi nàng ta gào khóc – Nhũ mẫu ơi là nhũ mẫu ! Người chết thảm quá !

-Hoàng thượng !!!

-Nàng thôi đi ! – Ma Kết quát

-Người không tin ta sao ?

-Nàng bảo ta làm sao tin nàng bây h ?

—— Chap 34 ——

Thiên lao ...

-A Vân, cô bị oan phải không ? – Ngưu hỏi

-Đại nhân, nô tì bị oan mà ! – A Vân đã khóc hết nước mắt

-Vậy cô có chứng cứ nào chứng tỏ không ?

-Nô tì hôm đó đến đó có một mình ...

-Ta biết chắc chắn có người muốn phá đám bữa yến tiệc của hoàng thượng để cản trở Người lập hậu, nhưng phải có chứng cứ mới lật mặt được bọn chúng !

-Nô tì bị oan mà !! AA... là cung nữ và thái y ở thái y viện ! Họ ngồi đó cả buổi tối lúc tiểu nữ sắc thuốc !

-Vậy sao họ lại nói cô ngồi một mình

-Đại nhân, nô tì không dám nói sai đâu !

-Vậy xem ra ... lão thái y ấy có vấn đề rồi !

_____ Rất nhiều vấn đề _____

-Công chúa Cự Giải đến viếng nhũ mẫu ! – lão công công giọng eo éo

Cự Giải sắc mặt lo lắng đi vào Miếu Đường. Lúc ấy chỉ có mình Ma Kết ở đấy.

-Nàng đến rồi sao ?

-Hoàng thượng, Dương Dương không làm chuyện đó đâu !

-Nói thôi thì có ích gì ?

-Hoàng thượng phải tin muội ấy chứ !

-Ta tin thế nào ? – Giọng chàng chán chường

Cự Giải không trả lời, bước đến gần linh cữu nhũ mẫu, ghé mặt nhìn qua, nước mắt lưng tròng. Đột nhiên nàng phát hiện ra điều gì kì lạ. Cự Giải đưa tay ấn vào bụng nhũ mẫu một hồi, lại xem cả yết hầu. Ma Kết không để ý giọng nàng khác lạ :

-Hoàng thượng, nhũ mẫu bị hạ độc gì vậy ?

-Thạch tín !

-THẠCH TÍN ??? – Nàng ngạc nhiên. Không đúng. Cự Giải lùi lại vài bước. Cái này không phải do thạch tín, thạch tín chỉ là thứ phụ vào thôi. Nhũ mẫu thật ra chết vì Đoạn Trường Thảo.

Nàng như ngộ ra điều gì, sắc mặt nàng tái xanh lại. Nàng không chào Ma Kết, chạy một mạch ra khỏi Miếu Đường, về phía Thiên Cung.

_____ Đêm âm u, ai đánh đu, trên nóc nhà _____

-Công chúa ! Công chúa ! Người đừng vào, Thiên Phi nương nương không được khỏe không tiếp công chúa được !

-Người dám ngăn cản bốn công chúa sao ? – Mặt Cự Giải lúc ấy biến dạng. Ngay A Ly cũng không nhận ra chủ của mình thường ngày nữa.

-Nô tì không dám nhưng ... – cung nữ của Thiên Phi dang hai tay chặn cửa, không cho nàng vào.

Cự Giải tức quá, thét người hầu:

-A Ly ! Mau lôi ả cung nữ này ra, đánh 100 trượng cho ta !

-Công chúa bớt giận ! – Thiên Phi từ trong cung bước ra, nhìn thấy Cự Giải quì xuống chào. Cự Giải không thèm trả lời. Thiên Phi vừa đứng dậy, nàng đã lấy hết sức bình sinh giáng cho Thiên Phi một cái tát :

-Tiện nhân ! – Giọng nàng cay nghiệt

Lúc ấy Thiên Phi vụt lườm Cự Giải, mặt cũng thay đổi hẳn. Vẻ hiền dịu thường ngày tan biến hết, thay vào đó là ánh mắt sắc lạnh và trơ tráo. Á ta ôm mặt, bất ngờ vì cái tát, song lại ngáng đầu cười lớn :

-Hahaha...

-Ta thật không có mắt ! Uổng công ta coi ngươi là người tốt

-Bây h người mới biết sao ? Công chúa ? - Ầ mĩ mai đây cay nghiệt. – Cự Giải ah ! Ngươi nghĩ ta sẽ để yên cho tử muội các người làm mưa làm gió ở đây sao ?

-Chính ngươi đã hại chết nhũ mẫu ! – Cự Giải hỗn hển – Ngươi dám sửa tên thảo dược ! Nhũ mẫu có tội tình gì mà ngươi bắt bà ấy phải chết thảm như vậy ?

-Bất cứ ai chống lại ta đều phải chết !!! – Thiên Phi lớn giọng một cách man dại – Mụ ta là kẻ khuyển hoàng thượng đưa ngươi lên làm hoàng hậu không phải sao ?

-Ngươi thật độc ác ... Nhưng ta mới là người được sắp đặt sẽ làm hoàng hậu kia mà ... Sao ngươi dám đổ tội cho Dương Dương chứ ???

-Ngươi ??? – Thiên Phi lại cười ha hả - Tưởng ta không biết rằng ngươi cố ý nhường ngôi hoàng hậu cho ả Bạch Dương kia chẳng ? Tưởng ta không biết chuyện gì xảy ra chẳng ? Ta đâu có ngu ngốc như ngươi ???

-Ngươi biết hết sao ??? – Cự Giải đứng người

-Chẳng có gì qua nổi mắt ta hết ! Giải giải ! Ngươi bắt gặp hoàng thượng và Bạch Dương ở Ngự Uyển là do ta dẫn đến ! Ngươi gặp hoàng thượng và muội muội của ngươi trong điện Cam Lộ cũng là do ta sắp xếp !

-Đúng là ngươi giết nhũ mẫu !

-Ta đâu có ??? – Thiên Phi nhếch mép cười – Chẳng phải cô em gái yêu quý của ngươi ghen tức với chị gái nên đã hạ độc mụ ấy sao ?

-Ta thật ngu ngốc ! – Cự Giải lẩm bẩm, nước mắt trào ra

-Phải ! Ngươi thật ngu ngốc ! Một kẻ ngu ngốc như ngươi mà cũng dám đến tranh giành với bổn cung sao ? Em gái ngươi quả là tay đáng gờm, ít ra cô ta cũng khá hơn ngươi ... Nhưng cô ta cũng chẳng còn ở đây lâu được đâu !

-Không !!!! – Cự Giải kêu lên – Ta nhất định không để Dương Dương chịu tai họa này được !

-Dựa vào ngươi mà cũng đòi cứu nổi cô ta sao ?

-Phải ! Dựa vào ta ! Tai họa là do ta gây nên, ta sẽ không để muội muội ấy chịu khổ ... Nhất định là như thế ! Cứ chờ mà xem !

Cự Giải ngoắt người ra khỏi Thiên Cung, vẻ mặt nàng quyết liệt, có lẽ đã biết mình phải làm gì ...

-Nương nương không sao chứ ?

-Không ! – Thiên Phi sáng giọng – Để xem cô ta làm được trò trống gì. Không có Bạch Dương, Cự Giải chẳng là cái gì hết !

_____Ao bùn _____

-Ngươi đến rồi ah ? – Người mặc áo choàng màu bạc nói

-Bao h người mới buông tha Thiên tiểu thư ? – Bóng đen tức tối

-Ta đã nói ngươi phải giúp ta nốt việc này kia mà !

-Giết người hả ? Giết ai ? Ta chờ ngươi lâu quá rồi !

-Một người ở hoàng cung

-Nói tên đi

-Công chúa Cự Giải !

-Sao lại giết cô ta !

-Sớm muộn cô ta sẽ làm hoàng hậu, phải trừ khử

Bóng đen nghe chừng có vẻ dùng dằng

-Người không muốn đi sao ?

-Nhỡ ta giết cô ta mà người không tha Thiên tiểu thư thì sao ?

-Người không tin ta sao ? Tùy người ! Vả lại trong tay ta đâu phải chỉ có người mới là sát thủ !

Bóng đen nghĩ một hồi và gật đầu

-Bao h ?

-Ngay bây h !

_____ Lá sen tròn xanh thắm _____

Miếu Đường ...

-Thái y bỗng nhiên ốm chết ư ? – MA Kết sững sốt – Sao lại có chuyện kì quặc như vậy được ???

-Thái y chết rồi sẽ hết người để đối chứng với A Vân ! – Ngưu lo lắng

-Vậy rõ ràng là không phải Dương Dương làm ... Nhưng bây h tang chứng rõ ràng, tình ngay lí gian ... Làm sao mà rửa oan này cho nàng ấy được !

-Bây h chỉ còn hi vọng vào chỗ bả thuốc ...

Ngưu đang nói thì Cự Giải bước vào, mặt điềm nhiên, lặng thinh

-Nhũ mẫu không phải chết do Thạch tín đâu !

-Công chúa !

-Tham kiến công chúa ! Nhưng sao công chúa lại biết ?

-Ta là người kê đơn cho nhũ mẫu, có chuyện gì ta là người biết rõ nhất

-Chẳng lẽ thuốc đó ... - Ma Kết biến sắc mặt

-Thuốc đó ... có Đoạn Trường Thảo !

-Cỏ đứt ruột ??? – Kim Ngưu xoa tay vào cằm nghĩ ngợi

-Phải ! Trước khi trúng thạch tín, nhũ mẫu đã uống Đoạn Trường Thảo ... Thạch Tín là thứ người ta dùng để che mắt mọi người thôi

-Nói vậy đúng là Dương Dương bị oan ...

-Nhưng sao công chúa biết là thuốc đó lại bị bỏ đoạn trường thảo ? Thái y nói nó chỉ có những vị bình thường thôi mà !

-Bởi vì ... - Cự Giải hơi ngập ngừng. Nàng đã nghĩ về chuyện này suốt cả buổi hôm nay, và cũng đã quyết định. Đâm lao phải theo lao, chẳng lẽ đến đây rồi còn sợ hãi – Vì ta chính là người đã bỏ độc nhũ mẫu !

16. Chap 35 + 36 + 37

chap 35:

Cung Tu Hoa ...

Bạch Dương đứng bật dậy khỏi ghế :

-Người nói cái gì ?

-Công chúa đã nhận tội rồi ạ ! – A Ly khóc meo máo kể lể

-Sao tỉ tỉ lại làm thế chứ ? – Bạch Dương chảy nước mắt. Tỉ tỉ đâu có cần vì muội mà ...

-Công chúa, làm thế nào bây h ?

-Người đừng rời lên ! Tỉ tỉ bây h đang ở Miếu Đường chẳng ?

-Vâng vâng, hoàng thượng đang trực tiếp thăm tra người ...

-Theo ta sang đó !

_____ Mặt bùn sủi tăm _____

-Nàng nghĩ ta sẽ tin chuyện đó chẳng ? – Ma Kết giọng nhạt thếch

-Nhưng đây là chuyện Cự Giải gây ra ... Cự Giải không muốn để Dương Dương chịu thay mình

Cự Giải chưa dứt lời, một cái bóng trắng toát lao ra túm lấy nàng :

-AAAA ! Hóa ra là cô ! Là cô hại chết nhũ mẫu của ta !!!! Ta sẽ cho lăng trì cô ! – Song Tử ấn Cự Giải vào một cái cột, tay bóp cổ nàng.

Cự Giải không sao chống lại được, chỉ chảy nước mắt.

-Phải ! Là ta đó ! Giết ta đi !

-Cô chết ngàn lần cũng không đáng ! Trả nhũ mẫu lại cho ta !

Ma Kết vội vàng ra cản lại :

-Đệ làm gì vậy ? Vụ án còn chưa xong !

-Còn gì nữa ? Chẳng phải cô ta đã nhận tội rồi sao ? Huynh còn bênh cô ta như vậy ?

-Vương gia hãy bớt giận ! – Xử Nữ ở bên cạnh ra sức kéo tay Song Tử khỏi cổ Cự Giải

-Hoàng huynh mau chém đầu cô ta để trả thù cho nhũ mẫu !

-Ta nói đệ thôi mà !!!!! – Ma Kết quát lớn – Chuyện này để ta giải quyết !

Ma Kết nhìn Cự Giải với vẻ ái ngại, xử tội nàng thì không nỡ, nhưng thả không nàng thì thiên hạ sẽ bàn tán. Bất quá, Ma Kết đành gọi người :

-Người đâu ! Giải công chúa Cự Giải đến Bể Nguyệt cung, cấm không cho ra ngoài, chờ ngày xét xử !

-Chúng thần tuân chỉ !

Bọn lính xông đến chỗ Cự Giải định lôi nàng đi...

_____Ếch kêu_____

Vào một cái, bóng đen phi thân vào Miếu Đường như vào chốn không người. Nhìn qua cái bóng cao lớn kia, Cự Giải nhận ra ngay lão già mặt đỏ nàng đã cứu đợt trước.

Nhưng hắn vào cung làm gì ???

Để hành thích hoàng thượng ư ???

Không xong rồi !

Ma Kết giật nảy người thét lớn :

-Người là ai sao dám xông vào nơi cung cấm như vậy ?

-Đừng hỏi ta là ai ! – Lão cười khằng khặc – Vì dù sao ngươi cũng sắp xuống âm phủ rồi ! Còn muốn biết làm chi !

-Người chán sống rồi chẳng ?

-Người mới là kẻ sắp chết đấy !

Lão già không dôi co nhiều, xông ngay vào chém Ma Kết, nhát nào cũng là nhát chí tử cả. Ma Kết không đem vũ khí, chỉ biết né người tránh đòn của lão. Song Tử và Xử Nữ lúc bấy giờ sợ quá, chạy ra ngoài, cùng hăng giọng hô lớn :

-CÓ THÍCH KHÁCH !!!!!!!!!!!!! (Trời ơi Xử Nữ và Song Tử cùng hét thì biết nó khủng khiếp thế nào rồi đấy !)

-Mấy người có cam đi không ? – Tiếng lão già trầm trầm, nhưng Song Tử và Xử Nữ sợ rúm người, đành ngậm miệng

Lão già thấy Ma Kết tránh được đòn mãi, bực bội, bèn tung người nhảy lên không trung.

Thiên Không Vô Ảnh Cước !

Ma Kết có biết chút võ nghệ, nhưng nội công sao bằng được Sư Tử. Bị trúng một cước, chàng ngã ngửa ra đằng sau, miệng thổ huyết, không gượng dậy nổi. Lão già thấy thời cơ đã đến, bèn chĩa kiếm lao thẳng vào Ma Kết. Lưỡi kiếm vun vút lao đi

-KHÔNG ĐƯỢC GIẾT NGƯỜI !!!! – Cự Giải hét lên, nằng chạy ra trước mặt Ma Kết, chắn cho chàng. Lão già bị bất ngờ quá, bèn đột ngột dừng lại. Lưỡi kiếm vừa chạm vào cổ nằng

-Tránh ra mau !

-Ta không cho người giết chàng !

-Hắn đối xử với người như thế mà người vẫn bảo vệ hắn sao ? – Lão nhếch mép cười

-Có giết thì giết ta trước

-CỰ GIẢI ! – Ma Kết ho khù khụ - Không cần vì ta ...

Lão già nghiêng răng ken két. Vừa lúc ấy cấm quân đổ xô vào bao vây tứ phía. Lão bèn bắt lấy Cự Giải, kề kiếm vào cổ nằng đe dọa :

-Lui đi, nếu không ta sẽ giết cô ta đấy !

-Lui đi ! – Ma Kết ra lệnh.

Bọn cấm quân đành lui ra hết. Lão già vẫn giữ chặt Cự Giải trong tay cho đến khi lão ra đến sân gạch ngoài cửa Miếu Đường. Đoạn, hắn lấy tay đánh một chưởng vào gáy Cự Giải làm nằng ngất xỉu và ôm nằng phi thân biến mất.

... Trên đường đi từ Tu Hoa cung đến Miếu Đường, A Ly đã kể lại toàn bộ việc Cự Giải kê đơn thuốc cho nữ mẫu với Bạch Dương. Nằng mỗi lúc càng thêm lo lắng. Có cái gì mách bảo nằng sẽ có chuyện chẳng lành xảy ra.

-Có chuyện gì xảy ra ở đây thế ? – Bạch Dương bàng hoàng cả người. Nằng chạy vào Miếu Đường, thấy đồ đạc xộc xệch, bừa bãi. Hai công công đang dìu Ma Kết đứng lên. Bạch Dương sợ quá chạy lại giúp

-Hoàng thượng ! Người không sao chứ ? Ở đây xảy ra chuyện gì vậy ?

Ma Kết muốn nói nhưng ngực chàng đau nhói, ho sù sụ. Song Tử thì ngồi thu lu ở một góc, mặt xám ngoét đi vì kinh sợ, tay nắm chặt lấy Xử Nữ như thể sợ nằng chạy mất. Xử Nữ mặt cũng như chàm đỏ, nằng còn sợ hãi hơn nhưng phải cố nén lại mà an ủi chàng. Một công công thấy vậy bèn quì xuống thưa :

-Bẩm công chúa ! Vừa rồi có thích khách muốn ám hại Bệ hạ

-Thích khách ? Các người canh giữ thế nào mà để thích khách lọt vào đây ? – Dương Dương cau có hỏi

-Công chúa bớt giận, tay thích khách đó quả thực thân thủ cao cường, mấy đám lính ở đây đều bị hắn đánh văng ra ngoài thêm

-Đồ vô dụng ! – Dương nổi giận - Hoàng cung thuê các người làm gì chứ ?

Bỗng nhiên nghe bên ngoài có tiếng A Ly gào khóc thê thảm

-Công chúa ơi là công chúa

Bạch Dương cho đưa Ma Kết về điện Cam Lộ dưỡng thương, lại gọi A Ly vào hỏi :

-Người làm gì mà gào khóc như cha chết thế ?

-Công chúa ơi ... Đại công chúa ...

-Hoàng tử ta làm sao ? – Dương sốt ruột nổi nóng

-Đây là vòng tay của người ... Nô tì thấy nó rơi ngoài sân, hỏi thì đám cấm quân ...

-HOÀNG TỬ TA LÀM SAO ?????? – Giọng nàng đầy nộ khí.

-Đại công chúa đã bị sát thủ bắt đi rồi.

Nói xong A Ly lại òa khóc, Bạch Dương ngồi thụp xuống đất, không nói được câu gì. Nàng lắc lắc đầu tỏ ý không tin :

-Không thể nào !

... Hoàng tử ...

-Tỉ tỉ ah, muội vừa bị ngã ! – Dương khóc mếu chạy đến chỗ Cự Giải.

-Để ta xem nào ? Muội lại nghịch ngợm rồi !

-Ta đau lắm ! huwaaaaaaaa...

-Ngoan, đừng khóc, ta băng bó cho nhé !

-Cái chậu cây đó dám làm ta ngã đó !

-Vậy để tỉ tỉ đánh cái chậu cây trả thù cho muội nhé !

... Hoàng tử ...

-Dương Dương muội đang làm gì vậy ?

-Muội tập vẽ, nhưng muội vẽ xấu quá ! – Bạch Dương nói rồi quăng bút lông ra thềm nhà

-Đừng làm thế ! Như vậy không hay chút nào ! Cái bút sẽ đau đấy !

-Nhưng nó không nghe lời muội

-Cái bút đó cũng giống muội vậy, chẳng chịu nghe lời ai bao h

-TỈ TỈ !!!

-Tập vẽ đâu chỉ cứ muốn đưa bút là vẽ được ? Muội phải cảm từng nét bút mới gửi được cái thần của cảnh vào trong tranh.Yêu nét đẹp, nét đẹp sẽ đến với mình .Muốn người ta tốt với mình, hãy mở lòng ra với người ta trước đã

... Hoàng tử

-Dương Dương, đừng khóc, muội phải mạnh mẽ lên !

-Tỉ tỉ bỏ ta ra ! – Bạch Dương mếu máo. – Tỉ tỉ đến để chế giễu ta phải không ? Chế giễu ta là kẻ đã không còn mẹ ...

-Dương Dương ... – mắt Cự Giải cũng long lanh ngấn lệ - Người đã qua đời rồi, muội vẫn cần phải sống, muội phải sống thay cả phần của mẫu phi muội nữa ... – vừa nói nàng vừa xoa đầu Bạch Dương - ... mẫu phi muội luôn ở trên trời kia nhìn theo muội, nếu muội thế này mẫu phi sẽ buồn lắm. Cả ta nữa, cả ta cũng buồn. Dương Dương vui vẻ hoạt bát của ta thường ngày đâu rồi ?

-Mẹ muội mất rồi !!! – Dương gục đầu vào vai Cự Giải

-Đã có ta, có mẫu hậu và phụ hoàng kia mà ! Còn biết bao nhiêu người ở ngoài kia nữa...

-Tại sao mẫu phi yêu thương ta như vậy lại bỏ ta mà đi ?

-Vì ai cũng sẽ chết ! Biết đâu một ngày nào đó, ta cũng sẽ ra đi. Nhưng kể cả khi ta đi rồi, muội cũng vẫn còn nhiều người quan tâm đến muội lắm ... Cố lên, mọi chuyện rồi sẽ qua thôi.

Tỉ tỉ nhất định phải cố lên. Dương Dương nhất định sẽ cứu được tỉ tỉ ! Nhất định là như vậy.

Nàng đứng phắt dậy, lau nước mắt. Giọng nàng trầm xuống và điềm tĩnh lại :

-A Ly, đừng khóc nữa ! Người phải cùng ta trả thù cho tỉ tỉ ! Ta sẽ bắt tất cả đám tiện nhân ấy đền mạng cho tỉ tỉ ta !

-Vâng ! – A Ly quệt nước mắt. Nghe giọng đáng sợ của Bạch Dương cô không dám không vâng lệnh.

-Người đâu !!! – Nàng lại gọi lớn – Triệu Hình bộ thượng thư và nguyên soái đến đây cho ta !

—— Chap 36 ——

Trong không khí phẳng phất mùi thơm kì lạ. Không giống với thứ A Ly hay đốt, cũng không phải loại hương bách hợp trong tấm cung của Dương Dương. Mùi thơm này rất nhẹ, vừa lạnh vừa nồng, có lẽ giống như mùi ngọc quế ...

Âm phủ có mùi thơm như thế này ư ?

Hay ta vẫn chưa chết ?

Cự Giải mơ màng nghĩ ngợi, bỗng nhiên choàng tỉnh, kinh hãi không biết mình đang ở đâu. Theo phản xạ, nàng thu mình vào một góc tường, nhìn xung quanh xem xét thăm dò. Nàng đang ngồi trên một cái ổ rơm khô còng queo trong một gian nhà tranh vách đất xiêu vẹo, lở lói, ở một góc nhà. Đối diện với nàng có một ô cửa sổ bé tí nhìn ra ngoài trời, không có chớp. Cửa đi ở bên cạnh cửa sổ, cũng không có cánh cửa, mặc cho gió hun hút thổi vào nhà. Nóc nhà lợp cỏ khô, chằng chịt mạng nhện và bụi bẩn. Bên tả có một cái hòm, bên hữu có một cái bàn còn có ba cái chân, không có ghế. Gần chỗ nàng ngồi, ở giữa nhà, đốt một đồng lửa đã sắp tàn, còn sáng le lói. Gian nhà bé xíu, nhưng trống hoác nên nhìn nó sao mà rộng thế !

Nàng còn đang thất thần thì đã nghe tiếng bước chân ngoài cửa (thực ra là ngoài nhà, vì cửa làm gì có cánh). Tim nàng đập loạn lên một cách kinh hoàng.

Chẳng lẽ ta sẽ chết ở đây sao ?

Ta vẫn còn nhiều điều muốn làm lắm ! (==’ Thế mà có ai kêu Song Tử « Giết ta đi » - CG : Ở đây có « Éch » đó ! Người cứ cẩn thận mồm mép ! – Tg : Em biết rồi thưa chị)

Ta vẫn chưa gặp lại mẫu hậu lần cuối kia mà !

Chẳng lẽ ta sẽ không bao h được gặp lại mẫu hậu lần nữa ??? – Nghĩ đến đây Cự Giải òa khóc

Mẫu hậu mà biết ta chết chắc người đau lòng chết mất !

-Khóc cái gì ? – Lão già bước vào, thả một đồng củi vào ngọn lửa

-Sao ... sao người lại bắt ta ? – Giải Giải lắp bắp

-Đáng nhẽ ta phải giết người !

-Vậy tại sao không giết ta đi ? Bắt ta đến nơi kinh khủng này làm gì ?

-Giết người ??? – Lão hừ một tiếng – Ta mà muốn giết người thì người đã xuống mồ từ mấy tháng trước rồi !

-Vậy sao lại không giết ta chứ ? Giết đi ! Ta chẳng thiết sống nữa đâu ! – (Sợ quá đi lại còn làm bộ !)

-Dù gì người cũng đã từng cứu ta một mạng, giết người chẳng hóa ra danh tiếng Thiên Không Vô Ảnh Khách mấy chục năm nay của ta mất hết sao ?

-Không giết thì sao lại phải đem ta tới đây ?

-Ở trong cung thì người cũng sẽ bị kẻ khác ám sát thôi !

-Nói thế là người cứu ta sao ? – Nàng cười nhạt thề – Cao thượng quá đi mất !

-Im đi ! – Lão gần giọng – Người có muốn hay không mặc người, nhưng bây h người đã ở trong tay ta rồi, người phải nghe lời ta !

-Ta không nghe đấy ! Lão dám làm gì ta ???? – Nàng cãi – Có giỏi thì giết ta đi !

-Ta không giết cô ! – Lão cười khè khè – Giết cô thì đúng ý cô rồi còn gì ?

-Người ...

-Cô không nghe lời, ta sẽ bán cô vào kĩ viện đấy ! – Lão lẩm bẩm.

Cự Giải tức quá, nước mắt chảy dài mà không dám khóc to lên. Lão già vút cho nàng một cái bánh bao :

-Ăn đi !

-Ta không ăn ! – Nàng quyết liệt chống đối

-Không ăn thì thôi !

Lão ăn một mình, ăn xong lão đi ra ngoài một hồi. Cự Giải cũng không dám đứng lên, như thế nàng nghĩ đứng lên sẽ xảy ra chuyện gì không hay vậy. Lão mang về một đồng cỏ và rạ, không biết kiếm ở đâu ra, rải cạnh đồng lửa, đối diện với nàng. Đoạn, lão ngã người xuống đồng cỏ, ngủ luôn.

Lão ngủ, nhưng suốt đêm hôm ấy Cự Giải cứ ngồi thu mình ở xó nhà, không chớp mắt, không dám cựa quậy. Mãi cho đến khi gần sáng, cơn mệt mỏi mới kéo nàng ngủ thiếp đi.

_____ Ộp Ộp Ộp Ộp _____

-Phong tiêu tiêu hề, Nhược Thủy hàn

Tráng sĩ nhất khứ hề, nhất phục hoàn – một tên trông cực kì nguy hiểm ngấm nga

-Sai rồi ! - tên khác cũng nguy hiểm cốc đầu hấn một cái – phải là :

Phong hui hui hề, Dịch Thủy hàn

Tráng sĩ bất khứ hề, tất phục hoàn – Đã mất hết răng cửa lại còn đòi ngấm thơ !

Nhân Mã hơi cau mày lại, gắt gỏng

-Các người có thôi đi không ?Ồn ào quá !

Bảo Bình cười khẩy :

-Lũ tay chân của cô khá thật ! Không ngờ gặp phải Thiên Không Vô Ảnh Khách mà vẫn bảo toàn tính mạng trở về !

-Thà lão già ấy cứ đá cho chúng chết luôn đi ! Đỡ phiền đến ta ! – Nhân Mã hôm nay có vẻ không được vui.

-Nếu thấy phiền thì đuổi chúng đi !

-Huynh đuổi đi hộ ta !

-Có vậy mà cũng bắt ta đuổi sao ?

Bảo Bình bèn quay lại, nói gì đó với mấy tay “nguy hiểm”, bọn chúng kéo nhau lĩnh mất. Chàng thấy Mã Mã không vui, cũng không muốn làm phiền, đến một chỗ rẽ chuẩn mất.

Từ khi ta về phủ Ngưu ca ca chẳng thèm đến thăm lần nào hết !

Ta mới đi đã quên ta rồi sao ?

Hay là giận ta ? Nhưng ta đâu có làm gì đâu ?

Chắc huynh ấy bận quá thôi ! Nghe nói trong cung xảy ra chuyện ...

Nhờ huynh ấy vào cung, gặp lại cái cô Xử Nữ gì đó, tình cũ gặp nhau thì làm thế nào ????????? – Nhân Mã đứng sững, mặt nhần lại – Không được, ta phải đi tìm huynh ấy

Nhưng tự nhiên đến tìm huynh ấy sao ?

Không đúng, Ngưu ca không thích cô Xử đó đâu !

Nhất định là không phải !

Không phải không phải không phải !

Là Ngưu huynh quá bận !

Ta có nên đi tìm huynh ấy không đây ?

Bỗng nhiên Mã Mã đâm sầm vào một người. Nàng rớt rít xin lỗi. Người ấy không nói gì cả, nhìn Tiểu Nhân Mã cười khúc khích :

-Mã cô nương ! – Giọng ai mà quen thế này ?

Nhân Mã ngẩng lên nhìn, mặt nàng tươi lên ngay (vui lên nhanh đấy để ==') :

-Song Ngư cô nương ! – Mã ngạc nhiên – Sao cô nương lại đến kinh thành ? Không báo cho chúng ta một tiếng ?

-Ta có nhận được thư của Ngưu đại nhân, công tử nói ta đến kinh thành để điều tra việc thích khách trong hoàng cung gì đó ...

-Cô nương bây h đang ở đâu vậy ?

-Ta mới đến ! Chưa biết ở chỗ nào ! Cô nương biết quán trọ nào ...

-Cần gì phải quán trọ ?? Cô nương không ngại cứ đến nhà ta !

-Vậy có được không ?

-Sao lại không ? Ah hay là cô nương có muốn đến phủ Sư Tử ca ca không ?

Mắt Song Ngư long lanh, song nàng lại đỏ mặt :

-Thôi ! Ai lại thế !

-Cô nương đừng ngại. Đã đến đây rồi, ngày mai ta sẽ dẫn cô nương đến Sư Phủ !

——Chap 37——

... Lão già mặt rỗ hùng dũng tiến vào căn phòng nhỏ, nơi người mặc áo choàng màu bạc đứng chờ :

- Ta đã thực hiện lời ngươi rồi ! Còn không mau thả Thiên tiểu thư ra ?

- Ngươi giết con bé công chúa đó thật rồi chứ ?

- Giết rồi !

- Xác đâu ?

- Ta đã ném xuống sông thủ tiêu rồi !

- Nói láo ! – Người mặc áo choàng bạc tức tối – Nói ngươi đi hành thích Cự Giải, sao lại đánh phải tay hoàng đế đó ? Lại còn bắt Cự Giải mang đi, ngươi không giết nó phải không ?

- Ta nói ta ném xác cô ta đi rồi !

- Làm sao ta tin được ngươi ?

- Ngươi định nuốt lời sao ?

- Nếu như Thiên tiểu thư có chuyện gì, ngươi nên tự trách bản thân mình đi !

Lão già mặt đặng đặng sát khi, rút kiếm ra lao vào người mặc áo bạc. Ngay lập tức trên không trung xuất hiện hai địch thủ chặn lão lại. Một mình lão chấp hai kẻ địch một lúc, đến ba mươi hiệp không bên nào nhường bên nào. Cuối cùng một kẻ tiếp theo xuất hiện. Lão đánh phi thân biến mất, trước khi đi còn nói :

- Cứ chờ đấy !

_____Thình thịch, thình thịch, thình thịch_____

Trời đã tối từ lâu, lão già không thấy về. Cự Giải ngồi một mình lo lắng vu vơ.

Hay lão ta bỏ ta ở đây một mình ?

Hay lão ta đang gọi người đến bắt ta vào kĩ viện ?

Nghĩ đến đây lưng nàng lạnh cóng. Tại sao trước đây ta lại cứu lão thái giám đó kia chứ ? Nàng chép miệng.

Cự Giải đốt lửa, ngồi im lìm chờ đợi. Hay là nhân cơ hội này bỏ trốn ? Nhưng chỗ này hoang vu, bỏ trốn lỡ như sa vào miệng hùm hang sói thì thà ngồi đợi còn hơn (==”).

Ngồi đợi ...

Bỏ trốn ...

Ngồi đợi hay bỏ trốn ??

Bỏ trốn ! Ta sẽ bỏ trốn ! Thà chết còn hơn là ở đây với lão già thái giám đó

Nàng vụt đứng lên, quyết tâm chạy ra khỏi nhà. Vừa ra đến cửa, lão già đã về đến nơi. Lão chặn nàng lại, cười nhạt thếch :

- Muốn chạy trốn sao ?

- Người ..

Cự Giải đứng tim mất mở trừng trừng sợ lão sẽ làm gì. Lão tiến một bước, nàng lùi một bước. Lão lại tiến lại, nàng lại lùi một bước. Cho đến khi nàng bị dồn vào tường. Cự Giải ngồi thụp xuống, ôm mặt.

Đừng bán ta vào kĩ viện mà ...

Nhưng lão chẳng làm gì hết ! Lão tợp một ngụm rượu rồi trở về cái ổ của lão nằm vật ra, cười khanh khách

- Được lắm ! Được lắm !

- Cái gì được ? – Giải Giải bỏ tay khỏi mặt lấm lét nhìn lão

Lão không trả lời, chỉ nốc rượu và cười. Dường như trong nụ cười của lão có cái gì đau đớn không thể lộ ra, có cái gì vừa uất ức, vừa cố kiềm chế, vừa hận đời, vừa dằn vặt bản thân.

Hình như nàng cũng đã có lúc cười như thế ! Cự Giải nhắm mắt quay mặt đi để khỏi bị tiếng cười ấy ám ảnh, nhưng nàng không làm nổi. Giọng hằn làm nàng tò mò và day dứt.

- Người bị làm sao vậy ?

- Không liên quan đến cô ! – lão lè nhè nói

- Người có điều gì uất hận sao ?

- Không phải việc của cô !

- Người có thể nói ra mà !

- Nói cho cô ah ? – giọng lão mỉa mai. – Cô thì làm được gì ?

Cự Giải tự dưng thấy sượng sùng :

- Ta chỉ muốn người đừng có cười khằng khặc như vậy thôi ! - Nàng chống chế - Ta không ngủ được !

- Cô có giết được kẻ thù của ta không ? Cô có cứu được người ta muốn cứu không ? Cô bây h còn không lo được cho mình nữa, đừng có lo chuyện thiên hạ nữa đi

- Ta ... – Cự Giải chếp miệng. – Mặc kệ người !

- Cô chẳng mặc kệ thì làm gì được ta ?

Nàng không trả lời, tức tối nằm xuống. Công chúa như nàng mà phải đi cãi nhau tay đôi với lão thái giám kia sao ? Xưa nay làm gì có ai dám trái lệnh nàng ! Nhưng bây giờ nàng đâu còn là công chúa nữa... Không biết Dương Dương thế nào rồi ... A Ly ... Mẫu hậu ...

Bỗng chốc Cự Giải ngủ thiếp đi mất

_____ Ngừng đập _____

- KHÔNG ĐƯỢC HẠI MẸ TA ! KHÔNG ĐƯỢC HẠI MẸ TA !!!!!!!

Tiếng thét lạnh lạnh làm nàng giật mình tỉnh dậy. Cự Giải bò vào một góc nhà, rúm rỏ. Lão già say rượu vừa hết vừa lấy kiếm chém loạn xạ vào đồng củi tàn, tro bay loạn xạ :

- TA GIẾT HẾT ! TA GIẾT HẾT ! TA GIẾT HẾT CÁC NGƯỜI ! LỮ KHỐN KIẾP !

Cự Giải chảy nước mắt ròng ròng, vừa sợ vừa thương cảm. Hóa ra lão ta không có mẹ !

- CẦU QUAN! TẠI NGƯỜI MÀ CẢ NHÀ TA CHẾT OAN !

Lão ném hồ rượu vỡ toang, Cự Giải càng sợ

- TA SẼ GIẾT TẤT CẢ !!!!! LỮ KHỐN KIẾP !!!!!!!!!!!!!

Lão ngẩng mặt lên trời, hét một tiếng như hổ gầm nơi sơn cước. Có gì đau nhức nhối dội vào tai nàng. Nước mắt nàng đầm đìa mà không hiểu tại sao. Lão già mắt đỏ ngầu, quay lại lườm Cự Giải

- CÔ ! LÀ CÔ ! CHÍNH LÀ TẠI CÔ !!!!!!! – Lão nắm vai Cự Giải lay lay lay để làm nàng đau nhói

- Ta làm sao chứ ? – Giải Giải ghen ngào

- Ko ! Không phải tại cô ! Là tại ta ... là tại ta ...

- Không phải tại người đâu !

- Không, chính là tại ta ...

- Người có chuyện gì vậy ?

Lão hơi nhắm hờ mi mắt lại, định thần nín thở. Có lẽ lão rất đau, nhưng nước mắt lão chảy ngược vào trong lòng. Cự Giải lặng lẽ quan sát lão một hồi rồi đánh bạo nói với lão :

- Người bị uất ức lâu ngày, ngộ khí công tâm, lại uống nhiều rượu như vậy, uất khí tích tụ, nên mới gặp mộng mị, tinh thần rối loạn như vậy !

- Không cần cô lo !

- Ta có thể chữa được !

- Không cần cô chữa !

- Không tin ta sao ? Nếu không mau chữa trị sẽ thành tẩu hỏa nhập ma đó !

- Ta chết chẳng phải cô càng sướng sao ?

Trán Cự Giải nhăn lại, nàng mắng lão :

- Người nghĩ ai cũng như người sao ? Ta mà lại là kẻ lấy cái chết của kẻ khác để làm niềm vui ah ?

- Một kẻ như ta thì cô cứu làm gì ?

- Dù là con sâu cái kiến cũng muốn được sống kia mà !

Lão không trả lời nữa. Cự Giải mang ra một bọc kim châm, vật bắt li thân của nàng, đoạn, ra lệnh cho lão :

- Ta sẽ châm cứu cho người !

Sau khi chờ lão đã đốt lửa lại, nàng cẩn thận cắm từng chiếc kim vào sống lưng lão.

Nàng không để ý thấy rõ ràng lưng của lão không còn như lưng người già...

Cự Giải lần lượt rút kim châm khỏi người lão, mép hơi cong lên :

- Người thấy khá hơn chưa ?

Lão gật. Lúc ấy mồ hôi lão ướt đầm Còn một chiếc kim cuối cùng trên cổ hần, nàng nhẹ nhàng đưa cây kim ra, bỗng nhiên nàng nhận ra cổ lão có một vết dài kì lạ. Cự Giải chạm nhẹ vào, một lớp da bong ra. Nàng giật mình thẳng thốt

Là thuật dịch dung !

Trong lúc bỗng bột, nàng tiện tay bóc soạt lớp mặt nạ của lão già. Lão ta đang ngồi định thần, bỗng nhiên hoảng hốt chụp lấy tay Cự Giải.

- NGƯỜI LÀM CÁI GÌ VẬY ???? – giọng hần cay nghiệt

Nhưng không kịp ! Nàng đã bóc mặt nạ của hần ra, và đang giương mắt nhìn chăm chăm vào hần. Sát thủ lờm nàng một hồi lâu nhưng đột ngột giật mình buông tay nàng ra ôm lấy mặt.

Trong phút chốc, tim nàng giật thót.

Hần không phải lão già

Hần cũng không phải là thái giám.

Hần càng không rõ

Ôi trời ! Hần là một nam nhân với khuôn mặt cực kì tuần tú là khác

- Đừng có nhìn ta !

- Sao ngươi lại phải đeo mặt nạ ...

- Không phải chuyện của cô !

Im lặng. Cả hai đang bộn bề nhiều suy nghĩ

- Ngươi tên là gì ?

- Hỏi làm gì ? – giọng hần sắc lạnh như muốn dọa nàng

- Ít nhất ta cũng cần có một từ gì để gọi chứ ? Ngươi không phải lão già, cũng không phải thái giám ...

Sát thủ suy nghĩ một hồi lâu. Hần nhìn về mặt « đơ » cứng lại của nàng, ngập ngừng trả lời

- Ta ...

- Ngươi không muốn nói thì thôi ! – Mắt nàng hơi cụp xuống tỏ vẻ thất vọng...

- Gọi ta là THIÊN YẾT !

17. Chap 38 + 39 + 40

——-Chap 38——-

CHOANG ! Một cái bình trà vỡ tung tóe

-CÁI GÌ ? – Thiên Phi giọng cay nghiệt - Ắ Cự Giải đó nhận hết ư ?? Thế là Bạch Dương vô tội ?

-Thiên muội muội ah bớt giận đi ! – Như Phi ngồi cười mỉa mai

-Ta đã mất bao nhiêu tâm sức mới dần dựng nên ... – Thiên Phi nghiêng răng kèn kẹt. Một phi tử dáng hoa mặt ngọc đâu chả thấy, chỉ thấy một con hổ cái đang lồng lộn vì toi công – Chẳng lẽ bị con bé ngu ngốc đó phá vỡ hết sao ? Ta đã quá coi thường ả !

-Bây h muội giận thì ích gì ? – Như Phi đã thế lại còn khích đếu – Cự Giải nhận hết rồi hôm đó còn có Song Gia làm chứng, lại còn bị sát thủ cướp đi, không biết sống chết thế nào, không có người đối chất coi như vụ án này đã xong ! Muội bình tĩnh đi !

Thiên Phi trấn tĩnh lại, trong lòng vô cùng tức tối, và cái sự giận dữ đó không phải chỉ là hướng về phía Bạch Dương. Cái mụ Như Phi sao mà đáng ghét !!! Nhưng hãy để cho ả vui vẻ vài bữa, cứ để cho ả mỉa mai ta cũng được, bây h việc trước hết là đối phó với Bạch Dương đã

_____ Singing in the rain _____

... Điện Cam Lộ ...

Ma Kết tỉnh dậy mà cảm thấy như vừa tỉnh giấc sau một cơn mơ dài nặng trĩu những mộng mị. Chàng cảm thấy khá nhiều, nhưng trong người vẫn mỗi mệ. Chàng chẳng nhớ nổi mấy ngày qua xảy ra những chuyện gì hết. Kết nhích người ra khỏi giường, bắt gặp Bạch Dương ngồi ngủ gật ngay bên cạnh, Tất cả mọi thứ đột ngột ủa về. Trông sắc mặt nàng có vẻ kém đi, không biết vì mấy ngày nay nàng bận chăm sóc chàng hay là vì nàng nhớ tử tử.

-Khi ta đi rồi ... Người phải chăm sóc cho muội ấy thật chu đáo ...

Ngẫm lại chàng tự dưng thấy bất an. Những lời Cự Giải nói hôm ấy rõ ràng đều báo hiệu những điềm không lành. Sao chàng không nghĩ đến sớm hơn ? Làm gì có cái gì tốt đẹp tự trên trời rơi xuống !

-Người tỉnh rồi sao ? – Bạch Dương dụi mắt nhìn chàng – Người cảm thấy sao rồi ?

-Ta khỏe rồi !

-Nếu hoàng thượng khỏe rồi thì ta về đây ! – Nàng đứng dậy, nói với một giọng lạnh nhạt làm Ma Kết sững sốt. Nàng giận ta ư ? Vì cái gì ?

Nàng bỏ đi, để lại đằng sau ánh mắt ngơ ngác của Ma Kết. Dù là chàng mới khỏi, dù là mấy hôm vừa rồi nàng đã ở lì bên cạnh chàng, nhưng nàng cũng không thể cứ tiếp tục thế này ... Phải, bây h có vẻ như chẳng còn gì ngăn cách nàng và chàng nữa, nhưng chàng thật sự nghĩ rằng, nàng và chàng có thể ở bên nhau sau khi tử tử của nàng đã bị bắt đi một cách đầy oan ức như vậy sao ?

Khi tử tử không còn ở đây nữa, thì khoảng cách giữa chàng và nàng sẽ chỉ càng lớn thêm mà thôi.

Cửa điện mở rộng, một công công bước vào trình báo :

-Hoàng thượng ... ?? Người khỏe rồi sao ?

-Ta đã đỡ nhiều !

-Có Sư Nguyên Soái và Hình bộ thượng thư đại nhân cầu kiến

-Gọi họ vào đây ! – Ma Kết ho vài tiếng.

Sư Tử và Kim Ngưu tiến vào, quì trước mặt Ma Kết :

-Vi thần tham kiến hoàng thượng ! Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế

-Bình thân

-Tạ hoàng thượng !

-Sao các người lại đến ?

-Bẩm hoàng thượng có lẽ người vừa mới khỏe lại nên không biết. Mấy ngày vừa rồi hoàng thượng lâm trọng bệnh, Nhị công chúa sợ rằng có kẻ thừa cơ âm mưu đen tối nên đã giao cho thần và Ngưu đại nhân giám sát chặt chẽ mọi đường trong hoàng cung !

Vẫn là nàng nghĩ đến ta... Vậy sao trước mặt ta lại làm ra vẻ lạnh nhạt như vậy ?

-Cự Giải công chúa ... đã tìm được chưa ?

-Bẩm việc này vi thần đang cho điều tra – Kim Ngưu tâu – Tuy nhiên có những việc rất khó hiểu

-Là điều gì ?

-Bẩm, - Sư Tử nói - vi thần trước ngày xảy ra án mạng trong cung, đã có chạm trán với sát thủ. Tên sát thủ này và tên lần trước định hành thích công chúa là một. Luận về võ công thì chắc hẳn là Thiên Không Vô Ảnh Khách. Tuy vậy, khi vi thần gặp hắn, theo lời kể của nhân chứng là cô nương Song Ngư thì Thiên Không Vô Ảnh Khách đã chết từ ba năm trước, chính cô nương ấy và cha cô đã chôn hắn ta, có thể chỉ rõ cả mộ của hắn.

-Sao lại có chuyện như vậy chứ ? – Ma Kết cau mày

-Theo điều tra kỹ lưỡng về vụ án mười hai năm trước, Thiên Không Vô Ảnh Khách là một cựu thái giám trong hoàng cung, tâm phúc của hoàng thái hậu ngày trước, cao thủ đại nội, sau khi hoàng thái hậu bị hạ độc, hắn ta bật vô âm tín đã mười hai năm nay.

-Thái giám tâm phúc ?? – Ma Kết nhớ lại – Sao ta lại không biết nhỉ ?

-Vi thần đã tra hỏi mấy người thái giám già cả ngày trước. Họ đều nói trước đây Thiên Không Vô Ảnh Khách và Nhữ mẫu là hai tâm phúc của hoàng hậu, nhữ mẫu luôn ở cạnh Ngươi, còn lão thái giám thì thường được sai làm những việc khác.

-Ta cũng không thể nhớ nổi – Ma Kết nghĩ ngợi

-Nhưng dù thế nào đi nữa, tâm phúc của hoàng thái hậu sao có thể có động cơ thích sát hoàng thượng được ! – Sư Tử nói – Hơn nữa hắn lại còn chết ba năm nay rồi !

-Đúng ! – Kim Ngưu nói – Hắn đã mai danh ẩn tích lâu như vậy, h bỗng dưng xuất hiện lại quả là đáng ngờ, lại còn hai lần muốn vào cung hành thích, có lẽ liên quan đến vụ án mười hai năm trước chăng ?

-Cũng có thể, Nguyên soái, người vừa nói hắn đã chết rồi phải không ?

-Đúng vậy, cô nương Song Ngư khi nhìn thấy hắn đã vô cùng khiếp sợ, thậm chí còn cho là mình gặp ma !

-Có hai khả năng – Ngưu phân tích – Một là lão ấy chưa chết. Nếu lão chưa chết, ta cần phải biết lão giả chết nhằm mục đích gì. Hai là ... lão ấy không phải Vô Ảnh mà là ai đó khác, một người nào đó có được tất cả võ công chân truyền của lão, cải trang thành lão. Nếu vậy, ta cần biết hắn cải trang thành lão là để làm gì ... Nhưng rốt cuộc, mọi đầu mối vẫn qui về vụ án mười hai năm trước.

-Người muốn lật lại sao ?

-Vi thần thỉnh cầu hoàng thượng cho phép thần được điều tra lại ! Và hơn nữa đó lại là vụ án oan quá lớn !

-Được ! Cứ làm vậy đi ! Có điều gì phải báo cho ta biết ngay

Kim Ngưu và Sư Tử chuẩn bị lui ra, bị Ma Kết gọi giật lại :

-Thượng thư đại nhân !

-Có vi thần !

-Người theo ý chỉ của trẫm, chuẩn bị ĐẠI XÁ THIÊN HẠ !

Ngưu và Sư nhìn nhau tròn mắt :

-Hoàng thượng ... Người ...

-Trẫm đã quyết ... Trẫm sẽ chuẩn bị lập hậu !

_____ I'd like to make myself believe that planet Earth turns slowly _____

Song Ngư thức dậy từ sớm chuẩn bị trang điểm. Nàng mặc áo màu thiên thanh ưa thích của mình, cài lên đầu vài món đồ trang sức đơn giản. Chẳng biết tại sao nàng làm thế nữa, nàng và người ta đã đâu có cái gì, nhưng sao nàng cảm thấy cần thiết phải như vậy mới được.

Gặp ân nhân, ta phải xinh đẹp mới được !

Nhưng ...

Chỉ là ân nhân thôi mà ! Bất cứ người nào thấy thế cũng sẽ cứu ta ... Có cần chải chuốt như vậy không ?

Nhưng ân nhân đã đến và an ủi ta nữa ! Nàng mỉm cười. Vòng tay hân hân vàng, chắc chắn nhưng vẫn thật dịu dàng và đầy âu yếm ...

Hay là do ta lúc đó đã tưởng tượng ra ? Nàng thẳng thốt. Nàng nhớ lại mang máng, hình như chàng mỉm cười, nhưng hình như chỉ là nàng nghĩ là chàng mỉm cười ...

Bởi vì chàng sẽ cứu bất cứ ai ở vào hoàn cảnh đó. Nếu như không phải là ta mà là Tiểu Nhân Mã cô nương, chàng cũng vẫn sẽ làm thế thôi ! Ta đâu có là gì ??? Cái nhìn của nàng trùng xuống, nụ cười buồn buồn.

Ta mới gặp người đó có vài lần, người ta lại còn chẳng bao h nói chuyện với ta hết (trời ơi, chàng ta bị đại gái mà !) làm sao lại có cảm tình với ta được chứ !

Là ta mơ mộng ?

Thật viễn vông !

Có những khi ta cũng ghét ta làm sao lại hay mơ mộng như vậy. Ta biết thật là hão huyền, thật là không thực tế. Trời sinh ra Song Ngư nàng sao lắm mong ước đến vậy ? Biết rằng mong ước không phải là xấu, nhưng mong chờ lắm, hụt hẫng nhiều, mơ để rồi biết mình vỡ mộng thì còn đau đớn hơn là không mơ.

Cảm giác vỡ mộng, nghĩ đến thôi nàng cũng không dám nữa. Một Tiểu Nhân Mã mà nàng mong nhớ bao lâu nay đã làm nàng tỉnh đủ rồi. Biết đâu đấy, nếu nàng trông chờ nhiều quá, lần này nàng lại càng thất vọng thì sao ?

Chắc người ta chẳng coi nàng là gì đâu, vì ngay sau hôm ấy, người ta đã vội vã về kinh. Còn gặp làm gì ? Còn chờ đợi cái gì ?

...Nhưng sao nàng vẫn muốn gặp ? Nàng vẫn muốn mình thật đẹp trong mắt người ta...

_____Chap 39_____

-Sao hôm nay Sư phủ đông thế này ?

Trên một dãy phố dọc theo nhà Sư Tử, hàng chục chiếc kiệu nối nhau xếp hàng làm tắc hết cả một quãng đường. Chiếc kiệu nào cũng sắc sỡ đủ màu, cái nào cũng lộng lẫy. Mỗi chiếc có bốn gia đình khiêng và kèm theo một thị nữ đi cùng. Song Ngư trông thấy bất giác mỉm cười.

Nhà người ta quyền cao chức trọng, toàn giao du với các bậc trọng thần quyền quý, một cô gái áo vải như ta làm sao có hi vọng ?

-Mã cô nương ah, hay ta đi chỗ khác ? – Ngư Ngư rầu rĩ nói

-Cô nương đừng ngại ! – Nhân Mã nói – Chắc hôm nay Sư gia có giỗ Tết gì đó nên khách khứa mới đến đông thế này

-Vậy thì ta càng nên về, đừng làm phiền họ !

-Sợ gì chứ ! Cô nương cứ theo ta !

Mã Mã kéo Ngư chen qua dãy kiệu đến trước cửa phủ, nơi hai con Sư Tử đá vẫn tro gan cùng tuế nguyệt cười nhả lửa. Gia nhân Sư Phủ kê một cái bàn lớn chắn trước cổng, có một quần gia ngồi đó viết lách cái gì. Tiểu Nhân Mã định bước vào thì bị gia nhân chặn lại :

-Cô nương ! Cô nương không được vào !

-Ta vào thăm phu nhân sao lại không được ? – Mã nhú mày lại

-Nếu cô nương muốn vào thì ra ghi sổ với quản gia, sau đó xếp hàng chờ đến lượt !

-Các người bị điên rồi sao ? – Mã Mã nổi giận – Ta đến thăm phu nhân trước nay chưa bao h phải ghi tên ! Hay là bá mẫu ấy đang bị bệnh ??? Sợ người ta đến hãm hại ?

-Không phải ! Cô nương đừng giận ! Nhưng phu nhân có lệnh Tướng Gia đã khỏi bệnh, hôm nay là ngày phải tuyển vợ cho Tướng gia. Các cô nương muốn vào tuyển phải ghi tên xếp hàng. Làm sao chúng ta biết cô nương có thật là vào thăm phu nhân không ?

Song Ngư nghe nói như bị dội cho một gáo nước lạnh. Mắt nàng trợn trừng, miệng há hốc. Là ta nghĩ ngợi hão huyền rồi !

Bảo làm sao người ta vội về kinh ngay sau buổi tối hôm ấy... chẳng để lại lời nào cho ta hết ...

Người ta về để chuẩn bị tuyển vợ ...

-Song Ngư cô nương ah ... – Nhân Mã lo lắng nói – Hôm nay chắc Sư huynh không có nhà ! Huynh ấy bình thường sợ nhất là lấy vợ mà ...

-Không sao ! – Ngư cụp mắt xuống, giọng nói như thể sắp khóc – Không gặp thì càng tốt ! Ta cũng không muốn gặp đâu.

-Ngư cô nương ah....

-MỜI TIỂU THƯ NHÀ TÀO ĐỒ ÚY VÀO ! – Một tên hầu hắng giọng gọi to. Chiếc kiệu ở gần nhất tiến vào trong. Người con gái trong kiệu bước ra nhìn Song Ngư với vẻ mặt khinh thị. (Đồ chết giẫm !)

-Phiền cô nương sau này có gặp Tướng gia thì chuyển lời ta cảm ơn công tử ! – Song Ngư phụng phịu. Nói đoạn nàng chạy biến đi mất, Tiểu Nhân Mã không kịp giữ lại.

-NGƯ CÔ NƯƠNG !!!! – Mã Mã chép miệng (Tào tiểu thư đáng chết ! Làm hỏng hết việc của Sư Ca rồi !)

_____ I won't give up _____

-Người đã nghe gì chưa ? – Thái giám già bảo thái giám trẻ

-Có chuyện gì thế ?? – Thái giám trẻ hỏi lại

-Sao quê mùa thế ? Hoàng thượng sắp lập hậu ! Đã có lệnh Đại xá thiên hạ rồi !

-Lập ai ?

-Người không tin nổi đâu !

-Là ai nói mau đi !

-Thật sự không thể tin nổi. Ta mới nghe người ở Thượng Cung kháo nhau. Tin này vẫn được giữ bí mật đấy

-Làm ta sốt ruột ! Mau nói đi ! Là ai ? Bạch Dương công chúa hả ?

-Không ! Là Như Phi đó !

-HẢ ?? Như phi ? Con mụ đó mà làm hoàng hậu thì chúng ta cạp đất mà ăn hả ?

-Mụ ta sắp làm hoàng hậu đó ! Cẩn thận cái mồm !

... Hai công công già trẻ không để ý thấy hai ả cung nữ chạy vụt đi. Một ả chạy về Thiên Cung, một ả chạy đến Hồng Hạc Cung.

Cùng một lúc :

Thiên Cung ...

-KHÔNG THỂ NÀO !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! Ả KỈ NHƯ ĐÓ KHÔNG THỂ !!!!!!!!!!!!!!! – Thiên Phi trông như một cái núi lửa di động

Nghe vậy Xử Nữ có vui lên một chút.

Ta được về nhà !

_____ Keep bleeding, keep, keep bleeding love _____

Phủ Thái sư đột nhiên nhộn nhịp hẳn lên. Song Thiên Bình không hiểu tại sao nàng lại bị nhốt trong phủ. Trước đây khi nhà có việc lúc nào nghĩa mẫu cũng sai nàng đi mua đồ kia mà ! Còn lần này, hễ nàng định bước chân ra khỏi cửa là bị gia nhân chặn lại :

-Tiểu thư ! Lão gia có lệnh không để tiểu thư ra ngoài

-Sao lại thế ? – Nàng tức giận – Sao nghĩa phụ lại cấm ta ra ngoài chứ ?

-Tiểu nhân không rõ, có gì tiểu thư hãy hỏi lão gia.

Khốn nỗi thái sư gần đây đi cả ngày, mà hễ về nhà là kêu mệt không cho nàng gặp. Thiên Bình cảm thấy bất an. Linh cảm của nàng không tốt. Cứ như thể có cái gì rất kinh khủng sắp xảy ra vậy.

_____ Can you hear my call, are you coming to get me now ? _____

Bảo Bình ngồi trên nóc từ lâu “Ngon nhất quả đất”, mắt lặng nhìn bầu trời vẩn vũ mây mù, không một ánh tinh tú. Thời tiết có vẻ sẽ xấu đi ! Hay là tại lòng chàng đang có khúc mắc ?

Ta xưa nay vẫn thích tự do tự tại, tại sao bây giờ ta lại cảm thấy có cái gì không đúng ? Ta vẫn muốn như cánh chim tung bay trên bầu trời, không ràng buộc vào bất cứ điều gì, thích gì làm nấy, vô lo vô sự. Chẳng phải đây chính là lúc ta nên cảm thấy tự do nhất sao ? Nhưng ... tại sao ta lại cảm thấy mệt mỏi rã rời ... cứ như ta bị trói thật chặt vào thứ gì ...

Tự do là cái gì ?

Tự do có phải chỉ là vô lo vô nghĩ phiêu du khắp cùng trời cuối đất ?

Tự do có phải chỉ là không vướng bận, không ràng buộc, không níu kéo ?

Hay chẳng ...

Tự do là đơn giản là để con người ta nghe theo những gì mà con tim ta nói ?

Bảo Bình, người yêu tự do đến thế nào ?

Nếu như người thật sự yêu sự tự do đến vậy ...

...tại sao không để cho tình yêu của người được tự do ?

_____ Chap 40 _____

Cự Giải tỉnh giấc, đã không còn hoảng hốt khi bắt gặp mình chỉ có một mình trong ngôi nhà tranh tồi tàn không cánh cửa (khổ thân Yết Yết T.T) Sát thủ luôn ra ngoài vào buổi sáng, chỉ tối đến hắn mới về nhà. Nàng chẳng biết hắn đi đâu, làm gì (thì dĩ nhiên là không biết rồi) suốt cả ngày nhưng nàng có cảm tưởng hắn sợ để nàng nhìn thấy bộ mặt thật của hắn trong ánh sáng ban ngày rõ mồn một thế này.

Mà... hắn có tên kia mà ! Thiên Yết. Hắn coi bộ cũng không xấu xí (nếu không nói thẳng ra là soái ca) và tâm địa ... có lẽ cũng không độc ác cho lắm.

Không tàn ác mà hai lần vào cung hành thích ? Một lần muốn giết Dương Dương, một lần muốn giết hoàng thượng, nhưng rồi lại bắt ta ra đây và không giết ??? Hắn nghĩ cái gì vậy ? Cự Giải nghi hoặc. Hắn tốt hay xấu, nàng không rõ, cũng không biết có nên đánh giá hay không tại đánh giá của nàng toàn là dựa vào cảm tính không ah. Nàng chỉ biết một điều duy nhất: hắn cũng là một kẻ đáng thương !

Không hiểu tại sao nàng lại cảm thấy đỡ sợ hãi khi bóc mặt nạ của hắn xong. Nhưng nói vậy không có nghĩa là nàng không dè chừng. Biết người biết mặt không biết lòng, đặc biệt hắn lại là một sát thủ. Biết đâu lại giống như một Thiên Phi nữa ? Biết đâu lại có một kẻ giả vờ tốt để lợi dụng nàng ? Một ngày nào đó, khi nàng “hết hạn sử dụng” biết đâu hắn lại ném nàng vào kĩ viện ... (Ôi không !) (Thách ! Có cho hắn cả núi vàng hắn cũng không dám đâu ! ==”)

Nàng sợ ...

Sợ rằng nàng lại dễ tin người, dễ mủi lòng nữa ...

Ta không tin đâu !!!

Nhưng dù cho nàng có muốn tin người ta không, nàng có cái linh cảm là rồi nàng vẫn sẽ làm thế.

Chẳng biết vì lí do gì, nàng có một niềm tin mạnh mẽ : Hắn sẽ không hại nàng đâu ! (Chuyện đương nhiên ==”)

_____ Do you hear me, I'm talkin' to you _____

Từ sau hôm đến Sư phủ về, Song Ngư cứ ở lì trong nhà Nhân Mã. Mã Mã cố gắng thế nào cũng không kéo nổi nàng ra khỏi cửa phòng. Ôi thật là mệt óc ! Hai con người si ngốc kia, một người thì vì tương tư mà đổ bệnh ngu ngơ, nay vừa khỏi thì người kia lại vì chút hiểu nhầm mà giam mình trong phòng khóc thút thít. Ngưu ca gần đây bận rộn như vậy, thời gian đâu mà giúp ta giải quyết chuyện hai người này đây !

-Nhân Mã cô nương ! – Song Ngư gọi từ ngoài cửa. Lúc ấy trời vẫn còn sớm và “Tiểu hiệp” của chúng ta vẫn đang ngáy khò khò trên chiếc giường êm ấm (trời ơi, thế này thì bao h Kim Ngưu mới được lấy vợ)

-Ai làm mất giấc ngủ của ta vậy ? – Giọng nàng uể oải và gắt gỏng

-Là ta Song Ngư mà !!

Mã Mã bật dậy như lò xo, dụi mắt nhìn Song Ngư

-Ngư cô nương ??? Sao cô dậy sớm vậy ?

-Ta muốn cáo từ cô nương !

-HẢ ? Cô nương đã muốn về rồi sao ?

-Ta ở đây đã lâu, việc của sơn trang bề bộn, ta không yên tâm ...

-Ngư cô nương còn chưa gặp Sư ca mà !!!!!

-Không cần đâu ! – Bắt giọng Ngư Ngư buồn thảm. Nhẽ ra nàng đã quyết tâm quên chuyện đó đi, vậy mà bây h bị Tiểu Nhân Mã nhắc lại (TNM : ê không phải tại ta đâu nhá !). Không được, phải cố quên thôi ! Ta sẽ thôi mơ mộng nữa. Cuộc đời vẫn là thực, và chẳng ai sống mãi trong mơ hết.

-Ngư cô nương !!! – Mã nài nỉ

-Ta ở lâu chỉ thêm phiền cô nương mà thôi...

... Biết là không giữ được Song Ngư nữa, Tiểu Nhân Mã đành ngậm ngùi tiễn nàng một đoạn đường. Song Ngư quen biết Mã Mã chưa lâu, song từ khi biết nàng là con gái, lại thấy thân thiết kì lạ. Chẳng biết vì trước đây nàng ít có bạn, hay là vì cô nương ấy tốt quá chừng !

Người như Tiểu Nhân Mã chắc chắn sẽ hạnh phúc !

Giá như cha ta đừng mất sớm, để lại ta bơ vơ như thế này... Giá như ta cũng được như Tiểu Nhân Mã, sinh ra vào nơi có quyền có thế, lúc đó muốn chọn ai chẳng được ! Giá như ... người ta đừng có làm Tướng gia gì hết ... chỉ là ân nhân của ta thôi ...

... Hai người con gái sắc nước hương trời đi sạt qua nhau. Một người ngồi trong kiệu, một người đi bộ. Một người vận áo đại hồng, một người mặc áo thiên thanh. Một người mong thoát khỏi bức tường quyền thế đang giam lỏng nàng, một người ngược lại, mong sao nhà mình cũng là nhà thư hương thế hoạn. Hai ý nghĩ trái hẳn nhau, nhưng cả hai nét mặt đều âu sầu ỉu rĩ, chung quy lại, cũng đều là bởi vì chữ « tình »

-Tiểu Thanh, sao hôm nay lão gia lại dẫn ta đến phủ họ Diêu ?

-Nô tì cũng không biết !

Đã lâu như vậy nghĩa phụ không cho ta ra ngoài, nay lại bảo đến Diêu phủ, hẳn không phải chuyện hay hóm gi. Thiên Bình nghĩ bụng. Nàng bất chợt hô dừng kiệu lại, muốn về nhà, nhưng hai bên gia đình nhà nàng kẹp chặt, khiến nàng có cảm giác mình giống như một tội nhân trên đường ra pháp trường vậy.

Quả thật là có chuyện không hay !

Nàng vừa bước vào Diêu phủ, một bà mối đơn đả ra đón. Vào đến tiền đường, thấy một lão lão và một phu nhân ngồi chễm chệ ở chính giữa, thái sư ngồi bên cạnh họ, đang nói chuyện gì hào hứng lắm.

-Bình Nhi ! Mau chào Diêu Bá Bá !

-Thiên Bình chào Diêu Bá Bá !

Lão lão ấy ngồi gật gù tán thưởng :

-Khá lắm !

-Thái sư có người con gái thật xinh đẹp ! – phu nhân nói – chẳng hay tiểu thư đây năm nay xuân xanh là bao nhiêu ?

Thiên Bình nghe nói vậy đã khó chịu, nàng cũng đoán ra vài phần, bèn làm ra vẻ đồng danh xác lảo, không thèm trả lời. Thái sư lườm nàng :

-Bình Nhi ! Bá mẫu hỏi con đó !

-Không sao ! – phu nhân nọ cười nói – Tiểu thư đến nhà ta là khách ! Sau này sẽ quen !

SAU NÀY SẼ QUEN ??? Thiên Bình đứng như trời trồng.

Nàng chẳng biết sau đó người ta nói chuyện gì với nhau nữa, thế giới của nàng sụp đổ hết rồi !

_____I stand alone in the darkness, the winter of my life came so fast_____

Song Ngư vừa đi vừa mãi nghĩ miên man. Bất thần có ai quất ngựa đi ngang qua. Nàng không kịp tránh, liền bị hất vào vệ đường, ngã dúm dui. Đã đang uất ức nay lại càng thêm tức, mắt nàng rơm rớm ngấn lệ. Ngư Ngư chỉ mặt tay cười ngựa chết giẫm mắng :

-Người có mắt không vậy ? Đi đường không thèm nhìn sao ?

Nam nhân từ trên mình ngựa nhảy xuống đất chạy lại đỡ nàng, hẳn ta cũng có vẻ hoảng hốt, nên rỏ rít xin lỗi :

-Cô nương không sao chứ ? Tại hạ thật thất lễ ! (Nè, người khỏi bệnh đại gái từ bao h vậy ? – ST : Đại cái đầu nhà người !)

Nàng vẫn còn bực mình, bèn đẩy hẳn ra :

-Ai cần nhà người lo ?

Nam nhân bị đẩy một cái, giật mình nhìn nàng, kinh ngạc thốt lên :

-Song Ngư cô nương ! – Đồ ngốc ! Đến bây h mới nhận ra nàng là làm sao ?

Song Ngư nghe người ta gọi tên mới ngẩng đầu lên nhìn. Tim nàng bỗng chốc đập dồn dập

-Sư công tử ... ah không ... Sư Nguyên Soái !

Mặt nàng đỏ bừng lên, người cứng đờ như tượng thạch cao. Xấu hổ quá !!!!! Trước mặt người ta mà trông nàng bây h thật là ... Nói sao đây ? Song Ngư hôm nay không thèm trang điểm, lại vừa bị ngã, y phục xộc xệch hết cả, đến tóc cũng bị rối. Ôi không !!!!!!!

Sư Tử lại đến đỡ Ngư Ngư dậy. Chàng mỉm cười, rõ ràng là đang sượng rơn vì gặp lại nàng:

-Sao cô nương lại ở đây ?

-Ta ... – Song Ngư định nói, nhưng lại nhìn Sư Tử một cách cẩu giận. Còn hỏi ta sao ? Mấy ngày ta ở đây thì chẳng thấy bóng dáng đâu, nay ta về lại chạy đến làm bộ quan tâm, thật là xấu xa mà !

Sư Tử ơi thấy nàng giận thì phải dỗ, đừng chọc vào nỗi đau của nàng làm gì. Đẳng này chàng ta lại tưởng Song Ngư lãng tai không nghe thấy (=)=) còn hỏi lại :

-Cô nương lên kinh thành từ bao giờ vậy ? Không qua nhà ta chơi ? Mẫu thân ta cũng muốn gặp cô nương đó (gặp làm gì vậy) ! Mà cô nương đi đâu sớm thế này ?

Lại còn giả bộ hỏi thăm ân cần đây mà ! Nàng lườm chàng, đôi lông mày thanh tú hơi nhích lại gần nhau. Người không ở nhà mà tuyển vợ còn chạy ra đây giả vờ giả vịt với ta làm chi ! Lại còn bày đặt mẹ người muốn gặp ta nữa, gặp làm gì ? Gặp để che bai ta thế họ thế kia chắc ? (đúng là lúc tức lên thì chuyện gì cũng nghĩ được hết á !)

-Ta về sơn trang ! – Nàng sẵn giọng nói, đoạn lạnh lùng bước đi không thèm ngoái lại nhìn.

Sư Tử đứng đực ra, không hiểu tại sao thái độ của nàng lạ như vậy. Thế là sao ? Nàng giận gì chẳng ? Nhưng ta đâu có làm gì ? (Người không làm gì nhưng mẹ vĩ đại của người mong có cháu bé nên có « làm gì » đấy) Chàng vội vã dắt ngựa đuổi theo nàng :

-Song Ngư ah ! Chờ ta !

_____ I dream I was missing _____

... Tu Hoa cung ...

-Người nói cái gì ? – Mặt Bạch Dương trắng bệch, đồng tử mở rộng. Không thể nào !

-Là thật ạ ! – A Ly nói, vừa nói vừa khóc.

Dương Dương bất giác cảm thấy mắt nàng cay cay, bàn tay nàng nắm chặt lại. Nàng không tin được cái nàng vừa nghe nữa.

Ta nhìn nhầm hán rồi sao ?

Hán đã hứa sẽ tìm tỉ tỉ cho ta kia mà !

Tỉ tỉ còn mất tích chưa tìm thấy, hán đã vội lập hậu sao ?

Vậy còn tỉ tỉ thì sao ?

Và cả ta nữa ?

MA KẾT ! Người coi ta là cái gì vậy ?

18. Chap 41 + 42 + 43 + 44

_____ Chap 41 _____

... Điện Cam Lộ ...

-Như Phi thỉnh an hoàng thượng !

-Ái phi bình thân ! – Ma Kết đang xem tấu chương, nhưng thấy Như Phi đến bèn bỏ ngay bản tấu xuống long án. Chàng đứng dậy tiến đến đỡ Như Phi đứng lên, mặt mũi tươi cười. (Eo ôi !) Đàm lao phải theo lao, đã trót thì phải trót !

-Hoàng thượng người bận trăm công nghìn việc, Kỉ Như thấy người gần đây mỗi một, có dặn thái y viện nấu canh sâm dâng người

-Ái phi thật biết quan tâm đến trẫm ! – (Đợi ta lập hậu xong thì người sẽ biết tay ta !)

-Hoàng thượng để Kỉ Như hầu người uống thuốc !

... Không ngờ lát sau Thiên Phi cũng đến cũng mang theo thuốc ! (Ôi trời khổ thân Két Két nhà ta bị hai con hổ cái kềm chặt. Thế này mà lập một trong hai ả làm hậu thì chắc người tổn thọ sớm !) Người bốn cho chàng một thìa, kẻ kia lại tị nạnh. Như Phi kéo tay chàng thì Thiên Phi dựa đầu vào vai... Kẻ nào cũng cố gắng lấy lòng hấn ta. Ma Két như tướng quân bị lọt vào vòng vây của địch, tả xung hữu đột, cố gắng tháo chạy, nhưng nào có ăn thua.

Bên ngoài chợt có tiếng ồn ào. Thành một cái, cửa điện bật mở, Bạch Dương hăm hăm xông vào, không thèm cúi chào Ma Két, đi thẳng đến trước mặt chàng tức giận nói :

-Ta thật nhìn nhầm Người mà !

-Dương Dương ! – Nhìn Ma Két bây h trông như đứa trẻ ăn vụng kẹo bị mẹ phát hiện ra. Khốn khổ cho chàng, nàng đến lúc nào chẳng đến, lại đúng lúc này. Chàng đang bị vây bốn mặt không biết thoát thân đường nào thì nay lại bỗng dưng xuất hiện chiếc lưới sắt trên trời chụp xuống. Lạ trời, thế là xong !

-Công chúa ! – Như Phi mắng – Người không hành lễ với hoàng thượng thì đáng tội gì ?

-Người im miệng ! – Nàng quát một tiếng khiến Xử Nữ cũng phải chào thua

-Như tử tử ah, người ta là công chúa cành vàng lá ngọc, dám vô lễ với cả hoàng thượng thì tử muội ta có là cái gì ! – Thiên Phi nhếch mép cười

Bạch Dương không thèm trả lời, mắt nàng nhìn Ma Két như hai đồng lửa cháy ngàn ngút. Chàng muốn thanh minh nhưng khốn nỗi hai “chú hổ” kia quăm quặp nhìn chàng dò xét, bây h mà lộ thì coi như mọi việc sẽ hỏng bét cả. Thôi thì cứ để nàng chịu uất ức một chút, sau này ta sẽ làm thịt hai con hổ để nàng xả giận.

-Công chúa, nàng hơi quá đáng rồi đó ! – Mặt chàng cau có – Trong mắt nàng còn có trẫm không vậy ?

-Vậy trong mắt Người thì tử muội ta là cái gì ???? – Nàng càng sững sốt trước cái cách chàng đang nhìn nàng – Người đi cầu thân Tiểu Quốc ta vậy mà tử tử ta còn đang mất tích, Người đã muốn lập ả tiện nữ kia ??

-Câm mồm ! – Như Phi mắng mỏ - Nói ai là tiện nhân?

-Ái phi đừng xen vào ! Cứ để trẫm ! – (Đến nước này mà vẫn giả vờ được, khâm phục ! Khâm phục !) – Nàng nên cẩn trọng lời nói

-Không cần Người nhắc !!! – Nàng nghiêng răng ken két – Chẳng phải chính mấy ả đã lập mưu đồ oan cho tử tử ta sao ? Thế mà Người lại còn ...

-Chuyện không có chứng cứ, nàng không được nói bừa bãi

-Có phải ta nói nhầm hay không thì các người tự biết !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! Không nhờ hoàng thượng lại là người như vậy !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! (trời ơi oan uổng quá !) – Nàng gắt

-Người định làm loạn ở đây hả ? – Thiên Phi cũng quắc mắt lên nhìn

-Người đâu ! Mau hộ tống công chúa Bạch Dương về tẩm cung – MA Két vội vàng thét lớn, nét mặt giả vờ giận dữ.

-Ta không chịu đâu !!!!!!! Nhất định có ngày các người sẽ phải hối hận đấy !!!!!!!!

Nàng chưa nói dứt đã bị mấy công công to béo dắt đi, bắt phải về cung. Dương Dương tức quá khóc òa lên, vừa khóc vừa luôn miệng kêu tên mẫu phi của nàng và Cự Giải. Ma Két bắt nàng về cung, không cho người của cung Tu Hoa ra ngoài, canh phòng cẩn mật, một con ruồi cũng không lọt qua. Dương Dương đã nghĩ đến chuyện liều chết xông ra ngoài về Tiểu Quốc mách phụ hoàng của nàng, nhưng khốn nỗi đi thì không đang tâm.

Còn tử tử ? Ai sẽ tìm tử tử ? Ai sẽ trả thù ?

_____ Let it burn _____

-Song Ngư ! Song Ngư ! – Sư Tử hồi hả chạy theo nàng, chàng gọi hoài mà nàng vẫn cầm đầu mà đi.

-Bám theo ta làm gì chứ ! – Nàng lẩm bẩm một mình.

-SONG NGƯ !! – chàng đuổi kịp nàng, vội nắm lấy tay nàng kéo giật trở lại

-Bỏ ra !!! – Ngư muốn rút tay lại mà chàng thì nắm chặt quá – ngài làm gì vậy ?

-Sao đã vội trở về vậy ? Ta đắc tội gì với cô nương chẳng ? Sao lại không thêm nhìn mặt ta ?(ta lại đơ nữa bây h đó) – Sư Tử thắc mắc

-Ai giận ngài đâu chứ ! – Nàng nói, tay vẫn cố rút ra – Nguyên soái làm ơn bỏ tiểu nữ ra ! Giữa đường giữa chợ đừng nắm tay con gái nhà lành nữa !

-Ta ... - Sư Tử giật mình bỏ tay nàng ra. – xin lỗi cô nương, tại hạ thất lễ ! Nhưng cô nương cũng đừng có giận ta như vậy !

-Ai nói ta giận ?

-Rõ ràng là như vậy mà !

ĐỒ NGỐC ! Nàng bực bội lại quay người bỏ đi. Chẳng hiểu gì về nữ nhi hết ah !

-Ta xin lỗi ! – Chàng lại tất tả đuổi theo (khổ thân chưa, ai bảo cãi nàng!)

-Nguyên soái xin lỗi cái gì chứ !

-Thì cô nương giận gì ta sẽ xin lỗi cái đó ! (Bó tay !)

-Nhưng ta nói là ta không giận mà ! Nguyên soái đừng bám theo ta nữa – Nói thế nào để tên ngốc kia hiểu bây h ?

-Thật không ? (lại còn tưởng thật nữa chứ !) – Sư Tử nhìn nàng chằm chằm, rất nghiêm túc đó ha

-Thật ! – nàng cũng nhìn lại với ánh mắt hết như vậy. Ngay sau đó nàng lại làm mặt lạnh đi tiếp

-Cô nương bây h vội về như vậy sao ? – Chàng ta dò hỏi

-Phải ! – Nàng trả lời nhất gừng

-Đường xa như vậy nguy hiểm lắm đó ! – (Định dọa nàng hả ?)

-Không sao !

-Cô nương không sợ cướp đường hả ?

-Làm gì có cướp nào chứ !

-Nếu có thì sao ?

-THÌ ... - “sao lại cứ phải dọa ta như vậy chứ?” – thì mặc kệ ! Muốn chém muốn giết tùy ... Sống chết có số !

-Nhưng ta không yên tâm !

-Ta không lo nguyên soái lo làm gì ? – Nàng cãi. Bực mình với anh ngốc này quá !

-Làm sao ta không lo được ??? – Chàng kêu lên. Song Ngư đột ngột dừng lại, đưa mắt nhìn chàng dò hỏi. Mặt Sư Tử đỏ bừng. Hình như ta lỡ lời a.

-Thật Nguyên soái lo cho ta hả ? – Giọng nàng dịu lại.(ST: Đây mới là Ngư tiên hiền dịu của ta ha ! – SN: ai là của chàng vậy ?)

-Ta sẽ thuê kiệu cho cô nương nhé !

-Kiệu đi chậm lắm ! Ta muốn về thật nhanh.

-Vậy ... ta mua ngựa cho cô nương nhé !

-Ta không biết cưỡi ngựa ! – Giọng nàng hờn dỗi

-Thế thì biết làm thế nào ? Đi bộ vừa mệt vừa nguy hiểm lắm đó !

-Thôi không sao – Nàng mỉm cười – Ta không ngại đâu !

-Vậy để ta đưa cô nương về !

-Không cần đâu. Như vậy phiền ngài quá ! Ngài còn bao nhiêu việc ... (Có việc cũng dẹp qua một bên ! Đưa người yêu về nhà là trách nhiệm của kẻ nam nhi !)

-Không sao !

Nói rồi, Sư Tử không chờ Song Ngư có đồng ý hay không, vác ngay nàng đặt lên ngựa. Song Ngư sợ hãi bám chặt vào cái yên ngựa, kêu toáng lên :

-Ta không biết cưỡi ngựa mà !

-Cô nương đừng sợ, đã có ta đây !

Ngay sau đó, chàng cũng nhảy lên ngựa theo, ngồi sát đằng sau nàng. Chàng vòng tay qua người nàng, nắm lấy dây cương. Đoạn, Sư Tử quất roi vào mông ngựa, con ngựa chồm lên phi nước đại ra ngoài cổng thành, đi về hướng bắc. Ngư Ngư ngượng đỏ cả mặt. Tim nàng lúc này đập còn nhanh hơn cả vó ngựa nữa. Gió bắc thổi hai bên tai vù vù, nhưng nàng chẳng thấy lạnh gì hết. Có một người đang ở đằng sau nàng, sẵn sàng che chở cho nàng, cho nàng một điểm tựa vững chắc để nàng dựa vào. Song Ngư mỉm cười, lòng nhẹ lâng lâng. Đây là cảm giác gì vậy ? Là hạnh phúc chăng ?

_____Romeo take me somewhere we can be alone

I'll be waiting all there's left to do is run

You'll be the prince and I'll be the princess

It's a love story baby just say yes _____

Nàng khẽ quay mặt lại phía sau, chăm chú ngắm chàng. Lần đầu nàng được thấy chàng gần thế này (ngắm giai đẹp là một hạnh phúc đó) Sư Tử mỉm cười, mắt ngài sáng nhìn thẳng về phía trước (đang lên mây đó mà !), một tay ôm nàng chặt hơn. Đi đến một cánh rừng, Sư Tử cho ngựa đi chậm lại, phi nước kiệu

-Có thích không ? – Chàng hỏi nhỏ

-Thích gì ? – Nàng nhướn mày hỏi

-Cưỡi ngựa... Chứ nàng nghĩ thích gì ? Nếu thích ta sẽ dạy nàng

-Chẳng thích ! – Nàng cười nói

-Sao lại không ??

-Ta không thích cưỡi ngựa, ta muốn chàng cứ ngồi đằng sau ta thế này hơn...

_____Chap 42_____

Sắp đến ngày sắc phong hoàng hậu, trong cung bận bịu khôn tả. Ma Kết lại vừa rời xa giá đến chùa Hàm Long để cầu an. Hoàng cung hỗn loạn rối cả lên, một mình Xử Nữ không sao lo cho xuể.

... Hồng Hạc cung ...

-Nương nương ! Chỉ vài ngày nữa là nương nương đã là mẫu nghi thiên hạ ! – Giọng một tì nữ ngọt xớt

-Ta sẽ nhớ nơi này lắm đây ! – Như Phi cười khoái trá – Ta đợi ngày này quá lâu rồi !

-Nhưng nương nương ah, người không thấy Thiên Phi bỗng nhiên án binh bất động sao ? Lần trước cô ta ra tay với Cự Giải thật thê thảm như vậy, lần này chẳng lẽ không có động tĩnh ?

-Tất nhiên cô ta không dám đụng đến ta đâu ! Cự Giải là người ngoại bang, ở đây thân cô thế cô, dù có là công chúa cũng chẳng thấm vào đâu. Thân phụ ta là Thái Sư so với cha cô ta hơn hẳn, cô ta dám sao ?

-Nương nương vẫn nên cẩn thận

Như Phi đến bên trường kỉ định ngồi xuống, cung nữ Tâm Nhi thấy vậy bèn đến phủ nệm. Tức thì dưới nệm có vật gì dài dài mềm mềm và trơn lườn rơi ra. Con vật kinh khủng quằn quại dưới đất. Cung nữ Tâm Nhi sợ quá hét lên một tiếng :

-Rắn !

-Mau bảo vệ Như Phi ! – một thái giám hô hoán

Như Phi hoảng hồn lùi lại vài bước. Con rắn ở đây, có ngu đến mấy thì ả ta cũng biết là ai giở trò hại ả. Vì Bạch Dương còn đang bị nhốt ở cung Tu Hoa. Được lắm ! Người muốn giỡn mặt với bốn cung sao ? Để xem cả nhà người có được yên thân không.

-Người đâu, mang con rắn kia đi nấu cháo dâng lên Thiên Phi !

-Nương nương bớt giận !

-Tâm Nhi ! Người báo cho Thái Sư biết !

... Thiên Cung ...

-Cái gì ? Phụ thân ta bị Thái Sư hăm dọa sao ?

-Bẩm, lão gia có lời nhắn nương nương không được khinh suất. Hiện tại Thái Sư vây cánh rất nhiều, lão gia không có đường thoát đâu !

-Ả tiện nhân Như Phi ! Dám chơi trò mách với thân phụ ả ! Tức quá !

-Nương nương cứ bình tĩnh, chúng ta phải thận trọng lên kế hoạch tỉ mỉ mới được !

-Cái hận này ta không sao nuốt trôi.

Nói tóm lại, Thiên Phi tức đến phát điên lên mà vẫn không dám ra tay tàn độc. Cô ta không cam tâm mà vẫn phải cố nuốt cục nghẹn trong cuống họng. Ngày ngày bị Như Phi sai người đến mắng mỏ hành hạ, Thiên Phi ngày một hốc hác chẳng mấy chốc đã ngã bệnh.

Cứ mặc cho hai ả hổ cái đó đấu nhau, Ma Kết vẫn ung dung đi lễ chùa. Dù ả nào thua thì chàng cũng có lợi. Trong khi đó, Bạch Dương vẫn phải ở lì trong cung và đang cố tìm cách thoát ra ngoài.

Tội nghiệp Xử Nữ. Việc gì cũng đến tay nàng. Lúc thì cung Hồng Hạc bắt nấu cháo rắn, lúc thì Thiên Cung đòi canh bọ cạp, lúc thì Như Phi ngộ độc thực phẩm, lúc thì Thiên Phi mụ mị đầy mặt, lúc thì Tâm Nhi gọi vài cung nữ ở Thượng Cung Phục đi trừng phạt Thiên Phi, lúc thì Tương Viễn quát tháo đòi thuốc cho chủ nhân. Lại được thêm Bạch Dương – vừa mới biết Ma Kết đã xuất cung – sống chết đòi xông ra ngoài (==”). Cũng may cho nàng là Song Tử gần đây bỗng nhiên trầm tư mặc tưởng, không kiếm chuyện phá phách nàng nữa.

_____ I always needed time on my own, I never thought I need you there when I cry _____

Nhược Tiêu Các.

Đêm cũng khuya rồi, Xử Nữ vẫn ngồi bên chiếc đèn le lói, tính sổ tiền lương. Gần đây nhiều việc quá, nàng chạy tới chạy lui không xong. Cứ đà này không biết nàng có trụ được đến khi được miễn chức không nữa.

Được miễn chức, nàng sẽ được ra khỏi cung. Cái thế giới bên ngoài kia lâu lắm rồi nàng chưa được thấy. Ở đó có phụ thân, mẫu thân, có người gánh hàng rong già ngày ngày đi qua trước cửa phủ nhà nàng ... Có Kim Ngưu !

Nàng đã từng trốn chạy, từng không muốn nhìn thấy người ta nữa. Nàng đã trốn đến đây rồi chột giật mình nhận ra nơi này thật đáng sợ.

Cho dù nàng có là người bị tổn thương, cho dù trong mắt mọi người nàng là một thượng cung lạnh lùng và nghiêm khắc, nàng vẫn là một người con gái, và cần một ai đó ở bên cạnh nàng những lúc nàng mệt mỏi. Biết đâu ở ngoài kia lại có một người như thế ? Có thể người đó ở Thúy Giang, có thể người đó ở Duyên Hải, nhưng sẽ có một người như thế ! Thế giới ngoài kia thống khổ, nhưng ở đó nàng chính là nàng.

Cửa bật mở, Xử Nữ giật mình. Bóng nam nhân nhảy vào phòng, tay phủi chút nước ẩm còn vương trên áo.

-Sao tự đứng lại mưa cơ chứ ! – Song Tử lầu bầu. Chàng quay ra nhìn đôi mắt ngờ ngàng hướng về mình, mỉm cười chào Xử Nữ - Xử Thượng Cung ! Làm phiền nàng rồi !

-Tham kiến vương gia ! – Xử Nữ đứng dậy muốn hành lễ nhưng Song Tử ngăn lại

-Ta chỉ là giữa đường gặp trời mưa nên ghé nhờ Thượng Cung chút thôi, không cần đa lễ !

-Vương gia muện rồi mà ngài còn đi đâu vậy ? – Nàng nhướn mày hỏi.

Mắt nàng đẹp thật !

-Ah ... – Song Tử bỗng nhiên thẳng thốt, mắt chàng liếc ngang liếc dọc – không có gì, ta chỉ đi qua Thái Y viện một lát

-Song Gia ồm sao ? Sao người không bảo nô tì dâng thuốc !

-Không phải ta ồm ... Chỉ là ... Ta muốn đi tìm một số thứ !

-Người mất đồ chẳng ? Nô tì sẽ cho người đi tìm !

-Không cần ! Ta tìm thấy rồi !

-Là thứ gì vậy ?

-Không có ... là kỉ vật cũ của ta thôi !

-Vậy ... – Xử Nữ đột nhiên cảm thấy lúng túng

-Nàng chưa ngủ sao ? – Giọng chàng nhỏ nhẹ, cô nương nào nghe giọng đầy quan tâm như vậy chắc ấm lòng lắm

-Nô tì bận chút việc ! Phải rồi ! Nô tì có dù, vương gia hãy cầm theo, trời mưa lạnh lắm ! – Nàng đến tủ gụ, lấy chiếc dù đưa cho chàng.

Song Tử mỉm cười :

-Lại phiền Thượng cung rồi ! Đạo này ta ít gặp Thượng Cung, sắc mặt nàng xem ra không được tốt. Nàng nên nghỉ ngơi, đừng ồm việc vào mình

Nàng đột ngột sững sốt. Có tin được không ? Đó không còn là Song Gia suốt ngày bày trò trên hoa ghẹo nguyệt nữa, đó là một ngự đệ ruột của hoàng đế với cùng một cách nghĩ, cùng một cách suy tư. Sao lại người bất ngờ trầm tĩnh y như người anh trai kia ? Tại sao Song Vương Gia này bỗng dưng như biến thành con người khác ? Ta cứ thắc mắc không hiểu tại sao Song Gia chẳng giống hoàng huynh của mình, nhưng giờ nàng biết là nàng nhầm. Dòng máu chảy trong huyết quản kia là dòng máu hoàng tộc !

Thứ kỉ vật đó, hẳn phải là một thứ cực kì quan trọng ! Người đã tìm thấy cái gì vậy ?

Cho đến lúc chàng cáo từ, nàng vẫn bàng hoàng đứng nhìn theo, hàng loạt câu hỏi làm nàng khó nghĩ. Song Tử cầm dù của Xử Nữ bước ra khỏi các, hình như vẫn đang suy nghĩ điều gì. Bất chợt chàng dừng lại, như nhận ra mình vừa quên một thứ gì, chàng quay người nhìn nàng và mỉm cười tỏ vẻ biết ơn.

Tim nàng bỗng nhói lên như có cái gì vừa đập vào.

_____ In the night I hear em' talk the coldest story ever told _____

... Ngưu phủ ...

-Đại nhân, đến bao giờ đại nhân về ? – Người nhà Kim Ngưu bịn rịn hỏi

-Ta đi nhanh thôi ! Nhớ đó, có ai đến hỏi phải nói ta về quê thăm mộ tổ rõ chưa ?

Hôm nay Kim Ngưu mặc thường phục, cải trang qua loa một chút rồi ra khỏi thành. Một người một ngựa, một chiếc kim bài của Ma Kết để hộ thân và một bọc hai chục chiếc bánh đường nướng nhằm phía nam thẳng tiến hướng Giang Châu.

Ngưu đi được một đoạn thì buồn ngủ (tại sáng dậy sớm quá !) Chàng gật gù ngồi trên ngựa lim dim.

-Nè ! Đi mà không chào ta một tiếng sao ? – Một cái đầu từ trên cây thò xuống làm Kim Ngưu giật mình ngã ngựa. - Huynh đi tìm lão thái y mới chết đó hả ?

-Ui cha ...

Tiểu Nhân Mã đang treo mình trên cành cây, vội nhảy xuống đỡ chàng đứng dậy :

-Vung về quá ! Có thể mà cũng ...

-Tại cô làm ta giật mình đó ! – Chàng mắng mỏ - Sao cô lại ở đây ?

-Huynh lớn tiếng cái gì chứ ! – Nàng cũng phát bực – Ta ở đâu thì kệ ta !

Nói rồi Tiểu Nhân Mã quay mặt đi, khoanh hai tay lại ra vẻ dỗi. Đúng là gã Trâu Mộng ah !

Nàng tưởng Kim Ngưu sẽ ra vờ vai nàng và xin làm lành. Nào ngờ chàng thắt lại cái bao đựng bánh nướng rồi lại nhảy lên ngựa, vẻ mặt nghiêm trọng. Nàng vội vàng quay người lại, mắt mở to tròn vì kinh ngạc :

-Nè !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! Đi là đi luôn sao ?

-Ừ ! – Chàng trả lời cụt lủn – Ta đi đây ! Cô mau về nhà đi, sự phụ sẽ lo đấy !

Mã Mã tức quá. Tự dưng giở chứng như vậy là sao ? Thường ngày hắn sẽ dỗ ta cơ mà ??? Ta đến đây rồi mà lại bỏ ta một mình ở đây không thèm chào câu nào ư ?

-Huynh đi rồi về đừng có vác mặt đến gặp ta đó ! – Nàng hăm dọa – Ta không nhìn mặt huynh nữa đâu đấy !

-Tùy cô ! – Ngưu cứ đi

-HUWAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA
Nàng khóc òa lên như trẻ con. Tiếng nàng nức nở và uất ức.

——Chap 43——

-Cha ơi cha ! Cha là một vị danh sư lừng lẫy tiếng tăm mà lại có một tên học trò vong ân bội nghĩa ...

Ngưu đã muốn quay đi rồi nhưng không đành được, lại phải quay lại, xuống ngựa an ủi Nhân Mã :

-Thôi ! Thôi ! Ta biết lỗi rồi mà !

-Không thèm nhìn mặt huynh nữa !

-Tiểu Nhân Mã là nữ anh hùng không chấp nhận kẻ phạm phu tục tử như ta mà !

-Huynh mau đi đi ! Còn ở đây làm gì ?

-Cô làm ơn đừng làm khó ta nữa được không ?

-Ai thèm làm khó huynh ? Huwaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa

-Vậy đừng có làm nũng nữa mà !

-Ta làm nũng đâu chứ ? Cứ mặc kệ ta !!!! Huwaaaaaaa

-Đừng khóc nữa mà, ta xin cô đấy !

-Ta cứ khóc đấy !

-Cô mà khóc nữa là ta ...

-Huynh làm gì ta chứ ? Lại muốn bắt nạt ta nữa ah ? Ta cứ khóc... Huwaaaaaaaaaaaa

-Ta ...

-Huwaaaaaaaaaaaa

Kim Ngưu không nói nữa. Chàng phăm phăm tiến lại gần, quyết liệt và dứt khoát. Chàng đưa tay ra sau gáy Tiểu Nhân Mã, lôi giật nàng về phía mình. Nàng bị bất ngờ quá, còn chưa kịp biết phản ứng thế nào thì đã thấy mình đang nép sát vào người chàng. Kim Ngưu cúi xuống, đặt lên môi nàng một nụ hôn...

>>> FIRST KISS <>

Trong khoảnh khắc, mắt nàng từ mở tròn xoe vì kinh hãi đã nhắm lại. Tim gần như rụng ra khỏi lồng ngực luôn, máu trong người hình như cũng không chảy nổi. Cả người nàng đờ đẫn ra vì quá bất ngờ.

Cho đến lúc Kim Ngưu lỏng tay thả nàng ra, Tiểu Nhân Mã vẫn cứng đờ như khúc gỗ. Đầu nàng cứ gật về phía trước trong tình trạng vô thức. Đôi mắt bồ câu ngược nhìn chàng, dường như không hiểu cái gì vừa xảy ra nữa. Nàng đưa tay lên môi, bịt miệng lại, hai má đỏ bừng lên thật đáng yêu.

Đó là cái gì vậy ???

-Còn khóc nữa hay thôi ? – Kim Ngưu mỉm cười hỏi.

Có vẻ như Mã Mã còn chưa kịp trở về mặt đất. Ngưu lại tưởng nàng bị làm sao, lấy tay hươ hươ trước mặt nàng, rồi nâng cằm nàng lên lo lắng hỏi dồn :

-Nè ! Nàng không sao chứ ? Phải gió hả ?

Tiểu Nhân Mã nhìn thẳng vào mặt chàng một hồi, rồi bỗng chốc hai mắt nẩy lửa. Nàng giẫm cho Kim Ngưu một cái làm chàng nhảy dựng lên, ôm chân kêu toang toác :

-Nàng làm gì vậy ?

-Đồ Trâu Mộng nhà chàng ... Ta cứ tưởng chàng là một vị quan thanh liêm chính trực, thông hiểu đạo lý, thuộc lòng lời dạy của Khổng Tử ... vậy mà giữa thanh thiên bạch nhật lại giở trò « cường bức » con gái nhà lành như ta ...

-Ta đâu có « cường bức » nàng đâu ?????? Mà ... nàng mà cũng là con gái nhà lành sao ?

-Chứ ta không phải hả ?

-Không không, ah phải phải ! Nàng là con gái nhà lành. Con gái nhà lành ơi mau mau trở về nhà đi kẻo phụ thân nàng lại tưởng ta quyến rũ con gái nhà lành ... Mệt lắm !

-Không về ! Á ah... Chàng muốn chối bỏ trách nhiệm đó hả ?

-Trách nhiệm gì vậy ? – Ngưu tròn mắt

-Đúng thế mà ! – Nàng lại giẫm vào chân chàng cái nữa – Chàng ức hiếp con gái nhà lành rồi muốn trốn phải không ? Không có chuyện đó đâu. Ta sẽ đem chàng kiện lên quan phủ đó

-Cho nàng kiện ! Ta chính là quan phủ đây ! – Kim Ngưu giả bộ như ngồi trên công đường, hắng giọng một lúc rồi ồm ồm nói – Nhân Mã tiểu thư ? Kể nào dám hiếp đáp nàng? Mau nói ra ta sẽ giúp nàng rửa hận !

-Có kẻ giở trò trêu ghẹo khuê nữ kìa, mau xử tội hắn đi !

-Nàng muốn ta xử hắn thế nào đây ?

-Ta muốn ... muốn hắn đem ta đi cùng !

Ngưu bỗng nghiêm nét mặt lại, giọng chàng trầm hẳn xuống :

-Không được đâu, nguy hiểm lắm !

-Mặc kệ ! – Nàng níu tay chàng

-Ta nói thật đó !

-Thế nên ta mới muốn đi cùng chàng ! Chàng đâu có biết võ

-Như vậy ta càng không thể để nàng mạo hiểm đi cùng ta

-Nhưng ...

-Đừng cãi ta nữa. Đâu phải ta đi vào hang cọp ! Nhất định ta sẽ về sớm mà ! Cứ yên tâm ở nhà đợi ta ! Đến Giang Châu tìm lão thái y đó sẽ có người bảo vệ mà !

-Là ai ?

-Người của hoàng thượng ! Họ sẽ bí mật đi cùng ta !

-Vậy cho ta đi cùng ...

-Không được !!!

Nàng vùng vằng chạy ra một chỗ khác, quay lưng với chàng :

-Ta chỉ lo cho chàng thôi mà !

-Tiểu Nhân Mã ! – Kim Ngưu lại gần, ôm lấy nàng thật chặt – Nghe lời ta ! Một lần thôi ! Trở về đi !

_____ Không dám cầu người sắc nước hương trời, hoa nhường nguyệt thẹn. Chỉ muốn cùng nàng phiêu bạt chân trời góc biển _____

Ngoài trời lấm tấm mưa phùn. Khoảng đất gần chiếc cửa không cánh bị mưa hắt vào ướt lạnh. Ở một phía của cái nhà đốt một đồng lửa, chia góc nhà bé xiu ra làm hai. Ở phía có cửa sổ là Thiên Yết nằm vắt chân sát đồng lửa, thỉnh thoảng đưa hồ rượu lên tu một hơi. Phía đối diện là Cự Giải thu mình ngồi trong xó nhà, tay xoa xoa vào nhau cho bớt rét. Trông nàng có vẻ tội nghiệp đến nỗi, Thiên Yết phải bực mình ngồi dậy và nói – sau khi đã chờ cả buổi tối xem nàng có ra đồng lửa hay không, chàng nghĩ rằng nàng rét sẽ tự động phải đến thôi:

-Thôi cái trò đó đi được không ? Rét thì ra mà sưởi! Ai bắt cô khổ sở như vậy ?

Nàng lấm lét nhìn sát thủ, hình như cũng muốn đến, nhưng cuối cùng lại thôi (==”)

-Không sao ! Ta ngồi đây được rồi !

Cứ làm như ra đó ngồi thì hắn sẽ ăn thịt nàng vậy !

-Ta nói cô lại gần đây thì cô cứ lại đi ! (Lòi đuôi cáo rồi ! hehe) Bằng không ... mai ta đem cô bán vào thanh lâu thì đừng có trách ta ác ...

-Biết rồi ! – Nàng tấm tức, vừa sợ vừa bực mình. Hắn cậy hắn có võ công cao cường, bắt nàng về đây rồi thì muốn gì cũng được chắc ? Nàng cũng là công chúa chứ bộ ! Phụ hoàng ơi, mẫu hậu ơi, con gái người bị người ta bắt nạt ...

Cự Giải nhích người lại gần đồng lửa. Nàng dò xét hắn một hồi, không có động tĩnh gì khả nghi. Lúc ấy nàng mới gơ tay ra hươ trên đồng lửa. Hơi ẩm phả vào người làm nàng thích thú. Giải Giải mỉm cười một mình “ Ấm thật !”

Nàng không biết ánh mắt hắn đang chăm chú dõi theo từng cử động của nàng. Chẳng phải lần đầu tiên hắn nhìn nàng như vậy. Ngay từ khi nàng còn ở trong cung, chẳng thiếu những lần hắn ngồi trên một bờ tường nào đó và hướng mắt về phía nàng. Chỉ lặng lẽ, chỉ âm thầm, chỉ một mình hắn biết. Giống như người ta ngấm trăng, ngấm là để cho mình một niềm hạnh phúc nào đó, chứ trăng thì chẳng biết đến kẻ si tình. Bây giờ cũng thế, hắn ngấm nụ cười của nàng một cách vụng trộm, tự hỏi liệu có bao giờ nàng mỉm cười với hắn.

Bất chợt nàng quay ra nhìn Thiên Yết. Hắn giật mình, vội vàng quay mặt đi ra về làm ngơ và lại cho hồ rượu lên miệng

Sao lại nhìn ta chứ ! – Hắn lẩm nhẩm. (thì làm gì còn ai mà nhìn ?) Nàng thấy hắn có chút kì lạ, nhưng cũng không để ý. Nàng đang muốn nói cái gì với hắn, nhưng lại ngần ngại xấu hổ.

Có nên bảo hắn không ?

Ồi nhưng ta ngại lắm

Ta là nữ nhi mà ...

Nhưng không thể cứ mãi thế này được, ta chết mất !

-Này ! – Cự Giải ngáp ngừng

Chàng không thưa.

-Này !

Cũng vẫn nằm im

-Thiên Yết !

Chàng bấy h mới bỏ hồ rượu sang một bên, hất hàm hỏi

-Muốn gì ?

-Ta ... – Nàng lại ngáp ngừng. Má nàng đỏ bừng lên, không biết có kẻ tim muốn nhảy khỏi lồng ngực

-Nói gì thì nói đi ! – Thế mà vẫn hách dịch như vậy sao ?

-Ta ... ta ...

-Ta cái gì mà ta !

Nàng quay mặt đi cho khỏi ngượng, ấp úng

-Ta ... muốn ...

-Bực mình với cô rồi đấy !

-TẮM !!! – Nàng nói nhanh như thể không muốn ai nghe thấy cái từ nàng vừa nói ra.

-Cái gì cơ ? – Thiên Yết đứng người. Trước đây lúc bắt nàng về hấn không nghĩ đến chuyện đó

-Ta nói rồi đó ... Làm sao mà ta chịu được không tắm cơ chứ ??? – Giọng nàng phụng phịu như sắp khóc
(Mặt Thiên Yết bấy h trông như thế này này : ==)

————Chap 44————

-Hôm nay chợ đông vui quá ! – Bảo Bình vừa cười nói vừa phe phẩy quạt lông.

Không ai trả lời. Lạ nhỉ ? Sư Tử huynh ít nói đã đành, hôm nay Nhân Mã cũng kiệm lời quá vậy ? Không ai thèm nói chuyện với ta sao ?

Ah, thực ra cũng có người lên tiếng, nhưng những người đó chẳng liên quan ==”

-Sàng tiền minh nguyệt sương

Nghi thị địa thượng quang ... – Một trong số những tên “nguy hiểm” đi theo Nhân Mã ngâm nga

-Đồ ngu ! Sai bét rồi ! Đã không có răng lại còn đòi ngâm thơ ! Phải là Sàng tiền quang nguyệt minh

Nghi thị thượng địa sương

Bảo Bình không thèm để ý, chỉ ngạc nhiên quay đầu liên tục sang hai bên, nhú mày quan sát hai con người “trầm lặng” đi hai bên mình.

-Hôm nay chợ đông đúc quá !!!! – Bảo Bảo cố ý nói to như muốn thu hút sự chú ý từ hai người đồng hành –
Hoàng thượng sắp lập hậu nên ai cũng vui vẻ !

Vẫn không ai trả lời.

Bảo Bình tức quá, đang đi bèn đứng sững lại. Một trong số những tên “nguy hiểm” bám theo sau không để ý, bất đồ đập mặt vào lưng chàng, ngã tại chỗ. Thế mà Sư Tử và Nhân Mã vẫn cầm đầu mà đi.

-Này ! – Bảo Bình la lên – Hôm nay hai người bị làm sao vậy ?

Mã Mã và Sư Sư bấy giờ mới giật mình nhìn nhau, phát hiện ra Bảo Bảo đã đứng lại từ bao giờ. Cả hai đều tròn mắt không biết chuyện gì xảy ra :

-Hả ? Ai bị làm sao ? – Sư Tử hỏi Nhân Mã

-Huynh ấy phải gió hả ? – Mã Mã lại hỏi Sư Tử

-Ai phải gió hả ? – Bảo Bình lại đuổi theo hai người, lấy quạt lông gõ vào đầu Nhân Mã – Ngươi huynh vừa đi hôm qua, hôm nay không phải cô đã nhớ đến phát điên luôn rồi chứ ?

-Ta không có ! – Mã Mã đột ngột đỏ bừng mặt, nổi khùng lên mà tru tréo

-Lại còn Sư huynh nữa ! – Bảo Bình lại quay sang lườm Sư Tử - Từ sáng đến giờ huynh cứ khoanh tay, cười nhếch nhếch. Có gì buồn cười thì cười to lên xem nào !

-Hi hi ! – Sư Tử nhìn chàng, hình như Bảo Bình có cái gì khiến người ta buồn cười lắm nên Sư Tử bật cười thành tiếng – hi hi !

-Sao lại cười ta ? – Mặt vị quốc sư như chàm đỏ

-Bảo huynh không hiểu đâu ! hi hi hi hi ...

Bảo Bình càng lúc càng lấy làm khó hiểu. Trời không bão mà ai ai cũng điệu bộ kì quặc. Một người vừa đi vừa cười, lúc cười mỉm, lúc nhếch mép, lúc cười hô hố, lúc cười sằng sặc. Người đi đường nhìn vào lại tưởng tượng gia bị phải gió, ai nấy xì xào bàn tán. Bảo Bình xấu hổ gờ quạt lông lên che mặt.

Thế còn người kia ? Tiểu Nhân mã hai tay ôm mặt, không cười không nói, má đỏ dừ như thịt luộc chưa chín. Nàng cũng cười, nhưng chỉ cười khúc khích một mình, cười xong lại cau mày lo lắng, lo lắng xong lại đỏ mặt và cười ==”.

-TÓM LẠI LÀ HAI NGƯỜI CÓ CHUYỆN GÌ VẬY ???? LÀM TA BỰC MÌNH RỒI NHA !!

-Huynh không hiểu đâu, hỏi làm gì ? – Cả hai cùng đồng thanh nói. Bỗng chốc Sư Tử và Nhân Mã tròn xoe mắt nhìn nhau kinh ngạc

-Huynh ... ?????

-Cô cũng ... ?????

-Hai người làm sao ? – Tại sao không ai chịu nói cho Bảo Bình vậy trời ???

-Hahahahahah ! – Sư Sư và Mã Mã lại đồng thanh cười hô hố - Thật hả ???

-Đúng! Huynh cũng giống ta đúng không ?

-Phải là cô giống ta mới đúng !

-Chúng ta hiểu nhau ! Hảo huynh đệ ... ah không ... hảo huynh muội !

-Hảo cái nỗi gì ! – Bảo Bình đã chịu đựng hết mức, đầu như muốn nổ tung vì hai huynh muội tốt kia

-Đã nói Bảo huynh không hiểu, đừng có xí xốn ! Hảo ca ca ...

-Hảo muội muội !

-Mặc kệ các người, nói chuyện với các người nữa chắc ta đi đầu xuống đất quá !

Bảo Bình bỏ đi, mặc cho hai hảo hảo đồng chí kia cứ đi giữa chợ, khoanh tay, ôm mặt, rồi cười.

_____ And that's why I smile _____

Cự Giải tỉnh dậy, giật mình hoảng hồn thấy Thiên Yết ngồi lù lù trước cửa. Hắn bình thường vẫn ra ngoài vào ban ngày kia mà, sao hôm nay lại ở nhà chứ ? Và ... Giải Giải hơi gai người ... hắn lại còn ngồi mài gươm nữa ...

Nghĩ đến đó người nàng co rúm lại. Hay là tại hôm qua ta nói chuyện đó ? (Liên quan gì ?) nên hắn thấy ta phiền phức, muốn cho ta đi đời ? Phụ hoàng mẫu hậu ơi, vĩnh biệt ! Nữ nhi không được gặp hai người nữa rồi !

-Dậy rồi hả ? – Hắn hất hàm hỏi, giọng trầm và khàn – Công chúa gì mà ngủ như heo ! Giờ này mới dậy sao ?

-Kệ ta ! – Nàng đỏ mặt chống chế - Tại ta đi ngủ muộn chứ bộ !

Hắn đứng lên, tiến lại phía nàng, tay vẫn lăm lăm cầm kiếm. Nàng sợ xanh cả mắt. Nhìn điệu bộ nàng, Thiên Yết biết ngay nàng đang nghĩ cái gì, hắn cau mày :

-Cô lại giả vờ gì nữa đây ?

-Sao ... sao ... sao hôm nay ngươi lại ở nhà ? – Nàng lấp bắp – Lại ... lại còn mài ... mài thứ đó nữa ... ==”

-Nghĩ ta giết cô chắc ? – Thiên Yết chép miệng – Nói với cô bao nhiêu lần rồi ? Ta mà muốn giết thì từ khi cô còn ở Dịch quán đã không xuống mồ rồi ! Ngay từ đầu ...

Nói đến đây chàng chợt im bặt. Ngay từ đầu làm sao ? Suýt nữa chàng nói hớ. Cũng may nàng không nhận ra.

-Biết đâu đấy ... Ngay từ đầu người không định giết, nhưng lỡ ngươi lại đổi ý ... - Nói đến đó nàng chợt nhận ra là mình đang tỏ ra sợ hãi, vội vàng chống chế - Không phải ta sợ chết đâu ... nhưng ... - không ổn rồi, nói thế này chẳng hóa ra nàng tự nhận mình nhát gan (Không sợ chết thì sợ cái gì ?)

-Phiền phức quá !

-Ta không có ... chỉ là ta thấy lạ ... ngươi ở nhà làm gì ?

-Thế không phải cô muốn đi tắm hả ?

Cự Giải ngẩn người ra một hồi lâu, hai mắt tròn xoe, hình như nàng không hiểu hắn nói cái gì.

-Này ! không phải sao ?

-Chuyện đó ... - Nàng không nghĩ hắn sẽ chấp nhận chuyện đó thật.

Hắn lấy một cái bọc vải, ném cho nàng. Cự Giải mở ra xem. Đây là một bộ y phục nữ may bằng lụa trắng. Nàng nhìn hắn với vẻ dò hỏi :

-Ngươi ... Ngươi kiếm đâu ra vậy ?

-Hỏi làm gì ?

-Không phải ngươi đi ăn trộm của người ta đấy chứ ?

-Ta là sát thủ chứ đâu có phải kẻ cắp vặt ? – Chàng cãi – Cái đó, đúng là ta lấy của người ta nhưng ta để lại tiền cho họ mà !

Nàng cầm bộ y phục trên tay, mỉm cười. Không ngờ hắn cũng cho phép a ...

-Đi theo ta !

-Đi đâu ? – Nàng hơi chột dạ, bắt đầu thấy hối hận. Sao hôm qua nàng lại ngốc nghếch mà đi bảo với hắn ? Nàng ăn phải thứ gì không biết

-Cô còn muốn đi đâu nữa ? – Hắn lườm nàng chằm chằm

-Nhưng ở đâu ?

-Ở đâu thì cũng không phải ở đây !

Ôi không ! Lẽ ra ta phải không nói ... ARGGGGGGGGG

Ta sao lại quên mất.

Đây không phải cung cấm.

Mà ... hắn cũng không phải là lão thái giám !

Nghĩ đến đó chân tay nàng bủn rủn. Hắn ra hiệu cho nàng đi theo hắn mà nàng không đứng lên nổi

-Đừng làm ta bực đó nha !

-Đi tắm thật sao ?

-Đó là cô nói đấy !

Nàng thất thểu theo hấn ra khỏi nhà. Lần đầu tiên nàng vào sâu nơi hoang vắng này. Bên cạnh ngôi nhà nhỏ của hấn có vài chiếc nhà khác, nhưng không có người ở. Cây cỏ mọc tràn lan, mặc dù bây giờ trời vẫn đang rất lạnh.

-Nơi này là nơi nào ?

-Hỏi làm gì ?

-Thì ta cũng phải biết ta đang ở đâu chứ ! – Nàng giận dữ

-Nơi này ... – Thiên Yết hơi sững người lại, nhìn quanh cảnh vật một lúc – Nơi này thuộc địa phận Giao Châu, phía Bắc kinh thành, ở giữa hai ngọn núi. Ở nơi này mọc rất nhiều ngọc quế, mùi quế thấm vào cả nước suối, nên nước suối ở đây dùng để nấu rượu rất ngon.

-Ta đâu có hỏi người mấy thứ đó !

-Nước ở đây dùng để nấu một loại rượu đặc sản, là rượu Nhưỡng Tuyền. Thế nên người ta gọi nơi này là Nhưỡng Tuyền cốc !

-Nhưỡng ... Tuyền ... Đọc đau cả miệng

Trong cốc có một cái động, trong động có một khe suối, nước nóng quanh năm, là nơi bắt nguồn của suối Nhưỡng Tuyền. Ta dẫn cô đến đó !

19. Chap 45 + 46 + 47

——-Chap 45——-

... Tu Hoa cung ...

Một bức chân dung toàn thân của Ma Kết được treo trên vách nhà.

Phập ! Một con dao nhỏ xíu cắm vào bức tranh, ngay chỗ cổ Kết Kết

Hoàng đế chết giẫm !

Phập ! Một con dao khác bay đến, lần này cắm vào ngực trái.

Hoàng đế bắt nghia !

Phập ! Con dao cắm vào giữa bụng của Ma Kết trong tranh.

Cầu hoàng đế !

Mặc kệ những con dao bay đến, hấn vẫn cười toe toét (tranh vẽ mà lại !)

Để ta mà gặp người lần nữa ... ta thề ... ta thề ...

Thề cái gì bây giờ ? Bạch Dương trông uất ức đến mức gần phát khóc. Ta giúp hấn bao nhiêu việc lúc hấn bị thương, thế mà đã không tìm tí tí cho ta lại còn bắt nhốt ta thế này nữa ... Ta thề không đội ... không đội ... không bao giờ đội ô chung với nhà ngươi ! (==”) Ta mà thoát ra được ... ta sẽ ... ta sẽ ... sẽ khiến chàng hối hận !!! Hoàng đế khùng !!!

Để xem hấn nhốt được ta đến bao giờ ! Nàng nghiêng răng bực bội. Hấn không thể cầu thân nước ta rồi bỏ mặc đâu ! Ta mách phụ hoàng ta báo thù hấn cho xem ! Hôn quân !!! Nhưng ... biết bao giờ ta mới ra khỏi đây... HUWAAAAAAA ... Nàng bật khóc ... Lát nữa chàng đã về cung rồi, ngày mai ... ngày mai đã là đại lễ lập hậu ...

-Công chúa ! – A Vân đi vào phòng. Bạch Dương vội lau nước mắt hỏi

-Thế nào ? Có chuyện gì ?

-Nô tì vừa nghe được mấy thái giám truyền tai nhau ...

-Nghe được gì ?

-Nghe nói Như Phi đã bắt đầu dọn dẹp đồ đạc, lại còn cho người đi đánh đập Thiên Phi thảm hại. Người ở Thiên Cung nói Thiên Phi ốm liệt giường rồi, không biết mấy ngày nữa có trụ nổi không !

Bạch Dương nghe nói bất giác rùng mình. Không phải nàng thương hại gì cô ta, ả chết như vậy chẳng là quá dễ cho ả sao ? Cái thù của tí tí nàng còn chưa báo, ả đã chết trước ư ? Thật nàng không cam lòng. Nhưng mà ... bây h ... đừng nói đến báo thù, đến ra ngoài nàng cũng không được ra, thì báo thù cái gì ? Hơn nữa ... điều làm nàng lo nhất là ... Như Phi chưa lên làm hoàng hậu đã khiến Thiên Phi gian xảo kia phải chết ... thì nàng ... đến lúc ả ta làm hậu, thì nàng sẽ ra sao đây ??? Ở đây nàng thân cô thế cô, không thể một mình chống chọi lại được ... Nghĩ đến đó nàng lại nước mắt rùng rùng. Số nàng sao lại khổ thế này !

_____ My love, leave yourself behind _____

-Đó ! – Thiên Yết chỉ tay vào cái động ra hiệu cho Cự Giải đi vào

Cự Giải nhìn vào động, lại nhìn Thiên Yết với vẻ lo lắng, chần chừ đứng ngoài cửa động

-Còn không mau lên ?

Nàng đành phải bước vào, bước một bước lại quay lại nhìn Thiên Yết dè chừng. Chàng ta cau mày, chép miệng

-Cô phiền phức quá ! Lại còn gì nữa ?

-Ta ... - mặt nàng đỏ bừng lên - ... Người ... Cẩm người được nhìn trộm đó !!!!

Yết Yết bỗng thộn mặt ra. Nàng nghĩ hắn là kẻ hạ lưu như vậy a ? Ta là chính nhân sát thủ chứ bộ, sao có thể giở trò lưu manh được ... Nhưng mà ... nàng cẩm cũng có lí (==”) Đã không nói thì thôi, nàng bỗng nhiên nói đến làm ý nghĩ đó xuất hiện trong cái đầu sát thủ.

-Cô cho ta là hạng người gì vậy ??? – Hắn liếc xéo – Ta bận nhiều thứ hơn là ở đó mà rình đây !

-Biết đâu đây !

Hắn quay ra nhìn nàng chăm chú với vẻ mặt khó hiểu. Cự Giải mặt càng đỏ. Nàng không nói nữa, nhanh chóng quay người bước vào trong động.

Cái động này khá lớn với nhiều cột thạch nhũ đồ sộ. Cái khe nước ngay gần cửa động, nước nóng bốc hơi lên khiến Cự Giải mất một lúc mới quen với hơi nóng. Nàng nhúng tay xuống nước thử độ ấm. Tuyệt thật ! Nước trong khe vừa ấm lại vừa thơm mùi quế nữa.

Hãy nói chuyện Thiên Yết ở ngoài cửa động ...

Chờ Cự Giải vào trong rồi, hắn đứng im lìm bên ngoài, đồng tai nghe ngóng một hồi ==” rồi tự đứng lại thấy xấu hổ với bản thân. Người quả thật đáng chết ! Thiên Yết lúng túng không biết nên đi chỗ khác hay ở đây chờ nữa. Chờ ở đây, liệu hắn chờ được bao lâu ??? Hắn có nhiều chuyện cần làm nữa ...

Lúc sau chàng vội vã sải bước ra đi. Đi được một đoạn chàng ta lại đứng sững lại. Nhưng bỏ đi lát nữa nàng đâu có biết đường nào mà về ? Không được, ta không thể bỏ nàng được a ! (vẫn là người đầu óc đen tối !)

Hắn cứ đứng bất động ở trước cửa hang. Đi hay ở ? Cuối cùng, Thiên Yết phi thân lên một cành cây quế gần đó, quyết định ngồi ngủ một lát để khỏi nghĩ ngợi.

Nhưng mà chàng ta cũng chẳng ngủ được bao lâu !

Một luồng sát khí bốc lên rất gần làm Thiên Yết giật mình tỉnh ngủ. Như phản xạ không điều kiện, Yết Yết nhảy xuống đất, đảo mắt nhìn quanh một cách cẩn thận, đứng bất động chờ xem chuyện gì xảy ra.

Luồng sát khí ấy đang ở rất gần đây. Không ổn rồi ! Phải mau chóng rời khỏi đây !

Trong một phút nhất thời, Thiên Yết không suy nghĩ gì hết, xông thẳng vào vào động Nhưỡng Tuyền.

-Rời khỏi đây mau ! – Chàng hét lớn

IM BẮT !

1s...

2s...

3s...

AAA !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Tiếng hét kinh thiên động địa làm nứt cả mấy cột thạch nhũ trong động. Thiên Yết hoảng quá vội bịt tai chạy nhanh ra ngoài, mặt cắt không còn hột máu.

-Trời ! – Chàng lảo bầm. Nhưng Yết chẳng kịp có thời gian mà nghĩ xem chuyện gì vừa xảy ra.

Vụt ... Luồng sát khí lại bay vèo qua. Nó càng lúc càng gần hơn. Quá nguy hiểm, chúng mà phát hiện ra nàng ... Không được, ta phải tìm cách đánh lạc hướng chúng. Thiên Yết nhanh chóng dùng khinh công đuổi về phía có luồng sát khí rất mạnh. Hẳn là một cao thủ mới có sát khí mạnh đến thế, và hơn nữa kẻ đó biết chàng đang đuổi theo hắn. Thiên Yết và cao thủ ẩn mình đuổi nhau đến tận bìa rừng giáp giới đất Trầm Hương, hắn bỗng dừng lại. Thiên Yết đứng trên cành cây phồng thủ tứ phía, một lát sau cao thủ nọ bước ra từ bụi rậm. Hắn mặc quần áo đen sì, che mặt, chỉ để lộ ra hai con mắt độc dữ, gườm gườm nhìn Thiên Yết :

-Khá khen cho người ! Tuổi trẻ mà khinh công cũng khá !

-Người là ai ? – Thiên Yết hằm hằm nói

-Người là đệ tử của lão Vô Ảnh sao ?

-Phải thì sao ?

-Ra là lão ta đã có đệ tử chân truyền

Người ấy không nói không rằng, cứ thế nhằm chàng đánh tới. Thiên Yết đỡ chưởng đầu tiên của hắn, nhanh chóng bay vụt lên. Hai bên đánh nhau từ trưa đến chiều không biết bên nào thắng thua. Thấy cao thủ nọ thấm mệt, Yết bèn tung người lên không trung, sử dụng tuyệt kỹ “ Thiên không vô ảnh cước ” dồn nội công đá cho cao thủ kia một cú vào giữa ngực. Tên đó không phòng bị được, trúng cước hộc máu mũi máu mồm, ngã lăn ra đất. Hắn liệu chừng không địch lại nổi, bèn ném ra một cái pháo khói, bụi mù mịt. Thiên Yết không đuổi theo được, nhưng chàng phát hiện ra trên mặt đất có đôi bài của phủ Thái sư.

Chàng nhặt miếng đôi bài lên, nghiêng răng tức tối. Lão ta dám cho người đến giết người diệt khẩu ư ?

Thật nham hiểm !!!! Một ngày nào đó chàng sẽ băm vằm lão ta ra để xả hận !

Ánh mặt trời rọi từ phía Tây đến khiến Thiên Yết bất chợt nhận ra bây h đã là buổi chiều. Chàng đột ngột giật mình, phi nước đại về cốc. Lâu quá rồi ! Thế này không biết cô ta có chờ ta không đây !!!!!

_____ My love, you've found peace _____

-Hoàng thượng hồi triều !!!!!

-Cung nghinh hoàng thượng hồi cung ! – Xử Nữ dẫn cung nữ và thái giám cùng quì xuống, đón Ma Kết ở cổng Ngọ Môn

-Miễn lễ !

-Tạ hoàng thượng !

-Xử Thượng Cung thật vất vả ! Trẫm đi mấy ngày trong cung không xảy ra chuyện gì chứ ?

-Trong cung vẫn ổn ! Chỉ là Thiên Phi đã lâm trọng bệnh, tình hình rất nguy kịch !

-Phải dâng thuốc đều đặn ! – Ma Kết giả bộ thở dài (khẩu phật tâm xà ah !)

-Vâng, nô tì vẫn cho Thái y đến bắt bệnh cho nương nương luôn

-Vậy còn việc đó ? Chuẩn bị xong cả rồi chứ ?

-Tất cả đã xong xuôi, chỉ còn chờ hoàng thượng hạ thánh chỉ thôi ạ ! Có điều, nương nương ... - Xử Nữ muốn nhắc đến Bạch Dương, nhưng không dám nói đành lấp lửng. Ma Kết đưa mắt nhìn nàng, tỏ vẻ hiểu ý.

-Nương nương làm sao ?

-Nương nương trong lòng uất ức, cả ngày phải ở trong cung Người rất buồn

-Thật là hơi bất công với nàng ấy quá ! Nhưng thôi, ta sẽ đền bù cho nàng ấy sau !

-Nô tì còn có chuyện muốn hỏi hoàng thượng

-Chuyện gì ?

-Là chuyện rời khỏi cung ạ

-Ah, phải rồi ! Thế này ... khanh sau khi trẫm lập hậu có thể lập tức rời khỏi cung trở về nhà. Trẫm sẽ có ban thưởng hậu hĩnh. Mỗi ngày người đến đốc thúc Song Gia buổi sáng phải đọc sách !

-Nô tì có ngu ý này, không biết hoàng thượng có cho phép ?

-Cứ nói

-Song Vương Gia vốn tư chất rất thông minh, lại phóng túng, cuộc sống trong cung quả thật hơi gò bó với vương gia, nô tì cho rằng, học đạo làm người không nhất thiết phải học trong sách vở mà là học từ đời sống, chi bằng ... hoàng thượng cho Song Vương Gia xuất cung, nhưng cải trang thành dân thường vừa để trau dồi vừa để thị sát dân chúng, như vậy ...

-Trẫm quả không nhìn nhầm người ah, tốt lắm ! Nhưng nếu cho nó ra ngoài, người phải quản lý nó, đừng để nó đi trêu ghẹo con gái nhà lành, bệnh cũ tái phát. Nếu không được thì trẫm sẽ hỏi tội nhà ngươi đấy !

-Nô tì vâng chỉ ! Tạ Hoàng thượng !

Xa giá của Ma Kết tiến về phía điện Cam Lộ. Xử Nữ nhìn theo cho đến khi khuất hẳn. Bỗng có một bàn tay đặt lên vai nàng :

-Cảm ơn Xử Thượng Cung ! – Song Tử nói. Chàng mỉm cười, nhưng ánh mắt chàng không cười.

-Nô tì không dám ! – Nàng cúi đầu, mắt khẽ liếc nhìn nam nhân kì lạ kia, thực sự không hiểu đích thực, người ấy là ai ?

_____ My love, look what you can do _____

-Nghĩa mẫu ! Con cầu xin nghĩa mẫu ! – Thiên Bình khóc nức nở - Đừng bắt con lấy Diêu thiếu gia !!! Con xin nghĩa mẫu đấy.

-Ta ... - phu nhân cũng khóc – Ta không có cách nào ! Chuyện của con là lão gia đã quyết, ông ấy đã muốn rồi thì chẳng có cách nào ngăn cản được hết

-Nhưng về Diêu gia con biết sống thế nào ? Con sẽ chết mất !!!!! – Nàng thốn thức.

-Ta biết ! – Phu nhân ghen ngào – Ta cũng thương con lắm nhưng ông ấy không nghe lời ta !

-Nghĩa mẫu ah !!!!!!!!!!!!!

-Vả lại chuyện đã đến nước này, ta dù có nói Diêu gia cũng không cho thay đổi. Nhà ta đã nhận sính lễ rồi ! Còn có ba ngày nữa là con lên kiệu hoa ... Lòng ta thương con nhưng ...

Thiên Bình đau đớn ngã vật ra đất, a hoàn phải đến đỡ dậy.

-Không phải đỡ, cứ đến thất cổ ta chết đi còn hơn !

-Con ơi ! Đừng nói thế !!!!! – Phu nhân nức nở khóc theo – Mau mang tiểu thư về phòng ! Đừng để lão gia biết, ông ấy biết sẽ phạt tiểu thư đấy !

-Vâng, chúng con biết rồi.

Cảm giác như cả người nàng đang mất hết sinh khí. Thiên Bình không chịu ăn uống, cứ ngồi lì trong phòng, chờ chết.

Chết đi còn hơn là sống khổ cực thế này. Tại sao số phận ta lại bi đát đến vậy ? Từ nhỏ đã mồ côi cha, mồ côi mẹ, không ai thân thích. Được thái sư nhận nuôi tưởng đâu ta có một nơi yên thân, nhưng ông ta nuôi ta đâu phải vì thương ta ? Chẳng có ai thương ta hết ! Nhất là Chàng !!!! Chàng thật nhẫn tâm !

Người ta thường nói, hồng nhan bạc phận, tại sao ta chẳng phải hồng nhan mà vẫn bạc phận như thế ? (nàng không phải thì ai phải hờn nàng ?)

_____ You took my hand, added a plan _____

-Cự Giải !!!!!!!!!!!!! – Thiên Yết gọi lớn.

Trong động không có ai ! Chàng hoảng hốt chạy ra ngoài kêu thêm lần nữa

-Cự Giải !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Cũng không có ai trả lời. Nàng đi đâu mất rồi ??? Lỡ như có kẻ bắt nàng đi rồi thì sao ?

-CỰ GIẢI !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Ta ngốc thật ! Biết đâu chúng dùng kế giường đông kích tây dụ ta đi chỗ khác ? Nhưng làm sao chúng biết nàng còn sống chứ !

Hay là nàng chỉ là đi đâu đó thôi, đường trong cốc khó đi lại, chưa biết chừng nàng đi lạc. Ta hãy lần theo đường mòn đi tìm đã !

Nghĩ vậy hắn bỏ đi tìm. Đến một chỗ ngã ba rẽ vào một nơi rậm rạp hơn, bỗng Yết thấy có mẩu vải màu tím mắc trên cành cây đầy tuyết. Hắn bèn theo dấu lần đi. Vải tím bị mắc ở khắp nơi, không khéo nàng bị cành cây đâm nữa.

Thiên Yết chạy một mạch đi, bất gặp một cái dốc lớn. Hay là nàng bị trượt chân ngã xuống đó rồi. Trời ạ !!!!! Cầu trời nàng đừng có làm sao hết ! Hắn hoảng hốt phi xuống dốc, cho đến khi gặp một góc què thật lớn, Thiên Yết dừng lại, tìm lạng cả đi. Một cái thở phào nhẹ nhõm

Nàng không sao hết !

Nàng đã thay y phục trắng, đương ngồi dưới gốc cây ôm chân, và khóc một mình. Thiên Yết bước thật nhẹ đến bên cạnh, quỳ một chân xuống, tay chống vào thân cây

-Sao lại ở đây ?

Nàng đang khóc rưng rức, nhìn thấy hắn, lại đột ngột nổi giận :

-Đồ khốn !!!!!!!!!!!!!!!

-Có kẻ đột nhập vào cốc ! Ta đuổi theo !

-Làm ta lo ... - Nàng hờn dỗi. Tay nàng vẫn ôm chân và nắn nắn

-Trật khớp rồi hả ?

-Ta bị ngã từ trên đó xuống ! May mà có gốc cây này chặn lại đấy !

-Xin lỗi !

Cự Giải ngẩng mặt nhìn hắn với vẻ ngạc nhiên. Hắn mà cũng biết xin lỗi ?

-Đi về thôi !

-Đồ khốn ! – Giải Giải lắm lắm

Nàng vừa nói vừa muốn đứng dậy, nhưng không đứng nổi, cái chân không nghe lời nàng, thần y này không biết nắm khớp. Cự Giải loạng choạng suýt ngã thì hắn đưa tay ra đỡ nàng :

-Cẩn thận !

Bốn mắt nhìn nhau. Mắt nàng đẹp thật ! Ít khi hắn được ngắm nàng gần thế này lắm ! Hai má nàng ửng hồng. Nhớ về chuyện trong động lúc nãy, nàng vội đẩy tay hắn ra

-Không cần !

Thiên Yết quay người đi cho nàng đỡ thấy hắn đỏ mặt. Hắn hắng giọng :

-Mau lên !

-Biết rồi !

Nàng khập khiễng bước theo hắn uể oải

-Chậm chạp quá vậy ? – Thiên Yết dừng lại cau mày nhìn nàng. Hắn thở hắt ra, đến gần vác nàng lên vai. Cự Giải sợ quá đâm vào lưng Thiên Yết thùm thụp :

-Người làm gì vậy ? Đồ khốn !

-Ai bảo cô lè mề !

-Thả ta xuống !!!!!!!!!!!!!!! Sao lại vác ta ???? Ta có phải bao tải đâu mà vác !

Thiên Yết đứng lại, thả Cự Giải xuống. Nàng đứng nhích ra xa, vuốt lại áo cho phẳng, đôi mày cau lại hơi sợ hãi. Bất đồ Thiên Yết lại đến bế xốc nàng lên. Giải Giải càng hoảng, la lối ầm ĩ :

-Làm gì vậy ? Đồ khốn ? Bỏ ta xuống !!!!!!!

-Không thích vác thì thế này vậy !

-Nam nữ thụ thụ bất thân ...

Thiên Yết bực bội lườm nàng, hắn buông tay ra. Cự Giải sợ ngã, không kịp nghĩ, đã giơ hai tay bám vào cổ hắn.

Hóa ra hắn chỉ giả vờ !

-Là cô bám lấy ta đấy nhá !

Nàng xấu hổ quá, không dám nhìn mặt hắn. Nàng cúi đầu thấp xuống, không để ý mình đang gục đầu vào ngực Thiên Yết.

Nắng cuối ngày rơi vào nụ cười hiếm hoi của chàng, rơi vào đôi má hồng nóng lên vì nhận thấy tim mình đang đập loạn nhịp

_____You gave me your heart, I asked you to dance with me _____

Hoàng cung ...

Đêm trăng thanh gió lạnh, đã là canh tư, trời sắp sáng. Hai tiểu thái giám lên ra khỏi cung Tu Hoa, vội vã như sợ có người phát hiện. Hai người không hề biết rằng, từ canh ba quân lính canh cửa đã được gọi đi hết, cũng không còn thái giám nào ở đấy trông chừng nữa. Hai người càng không biết có một Thượng cung và một đám cung nữ đang chờ hai người ở phía trước con đường...

————Chap 46.a————

-A Vân ! Mau lên ! Để bọn chúng phát hiện ta bỏ trốn thì coi như xong

-Công chúa ah Người tính đi đâu vậy ?

Bạch Dương không biết, nàng vẫn đi. Miễn sao không bị nhốt nữa. Cùng lắm nàng sẽ liều chết trèo tường ra ngoài.

-Công chúa ! Vậy rốt cuộc người định thế nào ? Chúng ta cứ trốn thế này không phải là cách .

-Đừng hỏi nữa – Nàng gắt gỏng – Đừng làm ta rối thêm nữa !

A Vân không dám nói nữa. Từ lúc trời mới chập tối, công chúa của nàng đã đứng ngồi không yên, nhìn sắc mặt công chúa thì cũng biết Bạch Dương đang mâu thuẫn đến mức nào. Nàng nói rằng nàng phải bỏ trốn, song không hiểu do cố ý hay vô thức, con đường Dương Dương đi lại hướng đến điện Cam Lộ.

Gặp hấn để làm gì nữa ?

Nhưng nhất thiết ta phải gặp. Nàng quyết định trong phút tức tưởi. Để xem gặp ta cái bộ mặt đáng ghét của hấn trông ra làm sao ! Nhất định phải gặp hấn...

Vả chẳng ... đây chẳng phải là lần cuối cùng ta gặp hấn sao ?

Cục nghẹn trong họng nàng dâng lên đắng ngắt. Hấn dám nói từ trước đến nay toàn là hấn giả bộ không ? Không yêu nàng, sao lại quan tâm đến nàng như thế ?

Là hấn dang tay ra đỡ nàng, là hấn mắng Như Phi lúc nàng bị ức hiếp, là hấn nam nhân đầu tiên làm nàng thấy xao động, ánh mắt hấn chờ đợi làm sao khi nghe nàng nói muốn rời khỏi cung ...

Cũng là hấn làm cho tỉ tỉ nàng mất tích, là hấn nhốt nàng trong cung, là hấn sắp lập kẻ thù của nàng lên làm hoàng hậu ...ARGGGGG

Trách gì hấn ! Ngay từ đầu ta đã biết yêu một người như vậy sẽ chẳng đi đến đâu. Luôn luôn, lúc nào giữa hấn và ta cũng là một cái rào cản quá lớn, vì người ấy là tỉ tỉ. Bất chấp, sao ta vẫn không ngăn nổi tim mình đập loạn lên mỗi khi gặp hấn ?

Và thậm chí ngay cả lúc chỉ mới nghĩ đến chuyện gặp hấn, máu cũng đã dồn hết lên mặt nàng rồi. Gặp rồi thì sao ?

Nàng cứ rẽ qua rẽ lại liên tục trong hoàng cung, A Vân vất vả mới theo kịp nàng, nhưng lát sau hai người lại quay lại chỗ cũ vì Dương Dương cứ đột ngột đổi hướng

- Công chúa ! – A Vân gọi nàng, nét mặt thực hoảng hốt. Nhưng Bạch Dương dường không nghe thấy, cứ cắm đầu lao về phía trước

-Công chúa ! – A Vân lớn giọng, nàng ta sợ hãi thật sự

-Gì ?

-Hình như ... có người đuổi theo chúng ta

Bạch Dương giật nẩy mình, đứng như chôn chân một chỗ. Mắt nàng mở tròn xoe đầy kinh hãi :

-Liệu có phải hấn cố ý nói lỏng canh phòng, dụ ta trốn đi rồi trị tội kháng chỉ không ? (sao suy luận logic thế không biết ==”)

-Công chúa ! Chúng ta phải làm sao bây h ?

-Còn làm sao nữa, - nàng luống cuống – Ba mươi sáu kế, chuẩn là thượng sách ! Còn không mau chạy thôi !

Hoàng đế thái! Hấn còn dám dùng thủ đoạn với ta nữa ! Để ta gặp được người thì hôm nay sẽ là ngày giỗ của người đó ! (Khẩu khí khá nhỉ ?)

Ánh lửa từ đằng sau đuổi đến gần, Bạch Dương và A Vân chạy học cả hơi, nhân có lối rẽ, bèn quặt ngay vào, định nghỉ chân một lát. Vừa mới vào lối rẽ, cả hai đã chết đứng người. Tim coi như ngừng đập. Thôi thế là toi !

Đứng trước mặt nàng là Xử Nữ vận triều phục màu bạch vân, đội mũ triều dương, phục sức lộng lẫy khác hẳn ngày thường. Nàng dẫn theo một đám cung nữ và hoạn quan, đốt đèn đuốc sáng trưng, điềm đậm cất lời nói :

-Nô tì thỉnh an Bạch Dương công chúa, Người định đi đâu mà gấp vậy ?

_____It's a beautiful night, We're looking for something dumb to do._____

Hồng Hạc Cung ...

-Nương nương ! Người nên nghỉ một lát, mai là ngày đại hỉ của người !

-Ta vui quá ! Không sao ngủ được ! – Như Phi ngắm nghía mình trong gương

-Nương nương nên giữ gìn ngọc thể

-Trời cũng gần sáng rồi, ta không muốn ngủ nữa ! Mà này các nơi thể nào rồi ?

-Nghe nói cả đêm qua cung nữ ở Thượng Cung phục đều không được nghỉ. Lính lệ ở Tu Hoa cũng đã rút đi hết để chuẩn bị đại lễ, còn Thiên Phi thì khó mà qua khỏi !

-Hahaha ! – Tiếng ả cười như xé vải – Con ranh nhãi nhép nhà phiêu kị muốn đo với Thái Sư sao ? Ắ tưởng ả giết được nhũ mẫu rồi thì ghê gớm lắm đây ! Còn Bạch Dương ?

-Không thấy động tĩnh gì !

-Ắ ta sớm muộn cũng sẽ chết với ta !

-Lát nữa người còn nhiều việc lắm, nên chuẩn bị trước !

-Ta biết rồi ! Tâm Nhi đến chải tóc cho ta ! Hôm nay ta phải thật lộng lẫy !

-Nương nương người lúc nào chẳng xinh đẹp !

_____Is it the look in your eyes, Or is it this dancing juice? _____

-Xử ... Xử ... Xử thượng cung ??? – Bạch Dương mấp má miệng, nhưng tiếng của nàng hình như không thoát được ra . – Sao lại ở đây ?

-Công chúa sao lại sợ hãi như vậy ? Nô tì phụng mệnh thánh thượng, chờ công chúa ở đây đã lâu !

-Hoàng thượng đâu ? Ta muốn gặp hoàng thượng !

-Xin công chúa thứ lỗi, bây h người không thể gặp hoàng thượng được !

-Tại sao chứ ? – Nàng kêu lên. Có vợ mới nên hắt nàng sang một bên không thèm gặp nữa chẳng ?

-Hôm nay là ngày đại hỉ của Hoàng thượng, người trăm công ngàn việc, không thể tiếp công chúa được đâu !

-Không được ! Hắn nhất định sẽ gặp ta !

-Xin mời công chúa đi theo nô tì !

-Hả ? – Nàng chột dạ - Đi đâu ?

-Có một nơi công chúa cần phải đến !

-Ta không đi ! Ta phải gặp Hoàng thượng !!!!!

Dương Dương biết có nói nữa với đám người này chắc cũng chẳng có ích gì. Nàng tức quá quay người muốn bỏ chạy, thì đằng sau đã có một đám thái giám và cung nữ khác bủa vây lấy nàng.

-Người muốn làm gì vậy ? – Giọng Dương Dương cay nghiệt

Xử Nữ không trả lời, chỉ khẽ đưa mắt ra hiệu cho bọn cung nhân. Hai cung nữ tiến lên :

-Mời công chúa đi theo chúng nô tì

-Ta đã nói ta không đi !! Các người dám vô lễ với bổn công chúa sao ?

Đám cung nhân ấy chẳng nói chẳng rằng, cứ thế là tức tốc lôi Bạch Dương đi

-To gan ! Các người mau thả ta ra ?

-Công chúa ! Người xin hãy bớt giận, nô tì chỉ làm theo lệnh hoàng thượng

Lại là hoàng thượng ??? Tên khốn ! Tên khốn ! Hắn lừa ta vào tròng! Trời xanh thăm thăm, hận này biết bao h ngũi ! (câu này lấy của Gia Cát Lượng a)

Mặc cho Bạch Dương om sòm la lối mắng mỏ, lũ thái giám và cung nữ một mực kéo nàng đi. Mặc dù Dương Dương có võ, nhưng đám người đó đông quá, kẻ nào cũng túm chặt lấy nàng mà giải đi, nàng không xoay sở nổi. A Vân muốn xông đến cứu nàng, thì bị Xử Nữ ngăn lại :

-A Vân ! Ta có việc cho cô đây !

_____Well I know this little chapel on the boulevard we can go_____

Trời sáng hẳn. Lúc đó vào khoảng giờ Mão.

-Quốc sư ! – Sư Tử gọi

-Nguyên soái ! – Bảo Bình đương cầm quạt lông, ung dung đi lại trong Hoàng lộ (đường trong cung) thì gặp Sư Tử

-Hôm nay là lần đầu thấy quốc sư mặc áo đạo sĩ nha !

-Lát nữa ta còn phải tế thần mà !

-Đáng tiếc Ngưu thượng thư không ở nhà ! Huynh ấy không được ăn ngự yến rồi !

-Chắc huynh ấy sẽ tiếc đứt ruột cho xem !

-Quốc sư có đến chính điện không ?

-Không ! Ta đến Thần Miếu ! Sẽ gặp nguyên soái sau ! Cáo từ !

_____Chap 46.b_____

Đám cung nữ thái giám “hộ tống” Bạch Dương đến một nơi rất lạ, nàng chưa từng đặt chân tới bao giờ. Nơi này không đề biển, không treo chữ gì cả. Đường đến đó cũng chưa bao giờ nàng lui tới, càng không biết nó ở hướng nào của hoàng cung.

Đây là lãnh cung chăng ? Nàng lo lắng. Nhưng ta đâu có phải phi tử của hắn mà dám nhót ở lãnh cung chứ !

-Đây là nơi nào ? Sao lại đem ta tới đây ?

Họ dắt nàng đến trước một gian nhà nhỏ, thả nàng ra. Hai cung nữ mở cửa phòng cho nàng

-Xin mời công chúa !

Bạch Dương nghi nghi hoặc hoặc không hiểu họ có ý đồ gì mờ ám, nhưng cũng vẫn làm theo. Ta cứ thuận theo xem chúng muốn giở trò gì

Ngôi nhà ba gian được trang hoàng nhã nhặn, lịch sự. Giữa nhà có một chiếc bàn tròn bằng gỗ gụ, bày một cái đỉnh nhỏ. Chính giữa bức tường treo chữ SONG HỈ rất to, đỏ chói. Hôm nay là ngày lập hậu, dĩ nhiên khắp nơi trong cung đều phải treo chữ Hỉ rồi ! Bên tả có một chiếc tủ gỗ, bên cạnh có một đài gương đen. Bên hữu thì buông rèm màu rắng đỏ. Bạch Dương muốn vào xem, liền có hai cung nữ vén rèm cho nàng. Trong gian buồng nhỏ ấy khói bay nghi ngút. Một cái thùng gỗ thiết lớn đặt trong buồng, đổ đầy nước nóng xức hương thơm ngào ngạt. Bạch Dương càng lấy làm khó hiểu. Dẫn ta đến đây làm gì ?

-Mời công chúa thay áo !

Nàng lúng túng khó nghĩ, bất đắc dĩ đành làm theo lời họ nói. Hai cung nữ hầu nàng tắm rửa. Sau đó, một bộ y phục khác được đưa đến. Nàng mặc vào bộ y phục lụa đỏ rắng trời, dệt bằng sợi lông công óng ánh. Sau đó cung nga lại khoác cho nàng một chiếc áo choàng vàng, thêu chim phượng hoàng bằng chỉ kim tuyến cực kì tinh xảo. Họ đưa nàng đến đài gương, giúp nàng trang điểm. Tóc nàng được quấn lên cao theo kiểu “Hữu phụng lai nghi” (có chim phượng hoàng đến múa) khác hẳn với cung cách ăn vận Tiểu Quốc.

Định xử tội ta thì đâu có cần thiết phải làm thế này ? Hình như có gì không đúng ! Ma Kết ơi là Ma Kết, người muốn chơi trò gì vậy ?

Cuối cùng đồ trang sức được đưa đến. Hai cung nữ đeo cho nàng khánh song hỉ bằng hồng ngọc, cài lên đầu nàng cây trâm phượng hoàng quý giá. Cuối cùng họ đội cho nàng một chiếc mũ “ngũ phượng triều dương” gắn trên châu, có đính những sợi vàng rủ xuống trước mặt

Đến khi hai nữ tì đã lui xuống, để một mình nàng ngồi lại trong gian phòng, Bạch Dương mới thấy sững sốt. Không phải chứ ? Ta nằm mơ giữa ban ngày ư ? Không có lẽ !

Bỗng hai thái giám mở cửa. Xử Nữ bước vào, theo sau là A Vân đã thay y phục. Cô mặc một bộ đồ của nữ quan trong cung màu hồng điều, tóc thắt một cái nơ đỏ, mặt mày tươi cười hơn hở. Vừa thấy Bạch Dương, A Vân đã chạy đến hành lễ chào :

-Công chúa !

-A Vân ! – Nàng mừng rỡ, xen lẫn chút ngạc nhiên

-Nô tì thỉnh an công chúa ! – Xử Nữ cúi người – Đã để công chúa bất an, nô tì thỉnh mong công chúa đừng trách phạt !

-Thế này là sao ? – Nàng, mặc dù đã đoán ra ba bốn phần, vẫn muốn hỏi cho chắc chắn – Bộ y phục này ... Các người muốn chơi trò gì vậy ? – Đôi mày ngài hơi nhíu lại - ... Không được ! Ta vẫn phải gặp hoàng thượng để hỏi cho ra nhẽ !

Lần này không chỉ có Xử Nữ, mà A Vân cũng ngăn nàng lại

-Công chúa ! Không được đâu !

-Công chúa Người đừng vội. Lát nữa hoàng thượng sẽ gặp Công chúa thôi ! Người đã cho kiệu đến đón Công chúa, đợi nô tì thu xếp xong sẽ đưa công chúa đi

Sắc mặt Bạch Dương vẫn lộ vẻ luống cuống. Làm sao ta chờ cho được ! Nhỡ hấn giữ chân nàng lại đây rồi đi lập hậu mất thì sao ? A Vân thấy vậy, bụm miệng cười khúc khích. Dương Dương quắc mắt nhìn cô, gắt gỏng :

-Người cười cái gì ?

-Dạ nô tì không có !

-Các người làm điều gì mờ ám sau lưng ta rồi phải không ? Cứ úp mở như vậy thật làm ta sốt ruột muốn chết !

-Nô tì quả thật không có ...chỉ là ... công chúa hôm nay Người xinh đẹp quá chừng !

-Bây giờ là lúc nào rồi mà người vẫn có tâm trạng nói chuyện tào lao ? Bọn người này làm ta phát bực !

-Thượng cung nương nương ! Sắp đến giờ rồi ạ ! – Tiếng một thái giám cắt ngang câu chuyện

-Ta biết rồi ! – Xử Nữ nói. Đoạn nàng cúi đầu bism báo – Công chúa ! Xin mời Người khởi giá !

Hấn lại còn mời ta đến xem hấn lấy vợ nữa sao ? Thật quá quắt ! Được ! Đến xem bộ dạng hấn thế nào !

Bạch Dương đứng phắt dậy, hấp tấp lên kiệu. Nàng không để ý xem chiếc kiệu ấy sơn son thếp vàng cực kì long trọng. Trên mái và tay kiệu còn trổ phượng hoàng vờn hoa. Mười sáu người phu kiệu mặc đồ đỏ choe choét, thắt lưng kim tuyến, đội mũ kim quan bằng nhung đỏ. A Vân đến bên cạnh giúp Bạch Dương ngồi vào trong.

-Tốt lắm ! A Vân, trùm khăn cho công chúa đi !

-Vâng ! – A Vân lấy một tấm khăn đỏ thêu năm con rồng ngũ sắc từ một thái giám, mở rèm kiệu trùm đầu cho Bạch Dương.

Đúng là thật rồi ! Hai mắt Dương Dương mở tròn xoe một cách kinh hãi

-Thượng cung nương nương ! Đã sẵn sàng rồi, chỉ đợi giờ lành đến nữa thôi!

_____Come on girl._____

Thiên Cung ...

-Nương nương !

-Nương nương ! – Đám cung nữ kêu gào rối rít. Lẽ ra chúng phải khóc, nhưng ngày quốc hỉ trong cung khóc sẽ phạm tội khi quân.

-Thế nào rồi ? Bên điện Thiên Hương ... - Thiên Phi thều thào

-Như Phi đã khởi giá qua đó rồi ! Đám cung nhân phi tần đều đã được triệu tập đến đó để đợi ra mắt tân hậu !

-Ta chết thật không nhắm mắt ! Tương Viễn ! Người phải nói lão gia báo thù cho ta !

-Nô tì biết rồi !

_____Who cares if we're trashed got a pocket full of cash we can blow _____

Thiên Hương điện ...

-Như Phi nương nương giá đáo !

-Tham kiến Như Phi nương nương !

Như Phi nở một nụ cười khinh bỉ, không thèm nhìn bọn người đang hành lễ với ả. ả ta dẫn theo một đoàn cung nữ và hoạn quan, ngang nhiên muốn xông vào điện Thiên Hương

-Nương nương ! Nương nương không thể vào được ! Phải có lệnh của Hoàng thượng !

-Người dám cản đường nương nương sao ? – Cung nữ Tâm Nhi quát gã thái giám

-Tâm Nhi ! Mặc kệ hắn ! Được! Ta cứ chờ ở đây ! Không ngại

-Nhưng nương nương ...

-Có gì khác nhau đâu ? Rồi ta vẫn sẽ là hoàng hậu !

_____Don't say no, no, no, no-no_____

Các bá quan văn võ đang tụ họp ở Chính điện chờ nghe thánh chỉ. Lão Thái Sư mặt mày tươi như hoa, cười nói sang sảng, đắc chí lắm. Có mấy vị quan lại nhân cơ hội xu nịnh lão ta, thi nhau chúc tụng. Sư Tử và mấy vị khác đứng lặng lẽ ở bên tả điện, xì xào bàn tán.

-Hoàng thượng giá lâm !

-Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế !

-Bình thân ! – Ma Kết điềm điềm nói. Hôm nay chàng khoác một chiếc Cẩm bào màu thạch lựu ra ngoài Long bào, dây đeo mũ màu đỏ, đi hài đỏ, đeo khánh song hỉ cũng màu đỏ rất tông xệch tông.

-Hoàng thượng, chúng thần có lời mừng hoàng thượng !

-Cảm ơn các khanh ! Hôm nay là ngày Quốc hỉ ! Bao ngày nay các khanh phụng sự trẫm đã vất vả nhiều, hôm nay để cho các khanh được nghỉ ngơi, cùng chung vui với trẫm !

-Tạ Hoàng thượng !

Một công công đi ra trước mặt Ma Kết, hắng giọng truyền chiếu chỉ :

- Phụng thiên thừa vận ! Hoàng đế chiếu viết : xưa nay nam lo mặt ngoài, nữ lo mặt trong, trời đã định sẵn. Ngôi vị hoàng hậu của trẫm bỏ trống đã lâu, khiến trẫm khó bề chuyên tâm trị quốc, thật không hợp lẽ trời, không thuận lòng người. Nay xét thấy Nhị công chúa Tiểu Quốc Bạch Dương là người thông minh sắc sảo, lại thiện lương thực đức, xứng đáng là mẫu nghi thiên hạ, một là có thể giúp trẫm tề gia trị quốc an thiên hạ, hai là nổi tình giao hảo giữa hai nước lân bang. Hôm nay ngày lành tháng tốt, chính thức sắc phong

Bạch Dương công chúa làm Giáng Nguyên hoàng hậu, ban cho điện Thiên Hương làm tắm cung. Khâm thủ !

-Hoàng thượng anh minh ! – Tất cả bá quan đồng thanh hô lớn. Duy chỉ có lão thái sư chân tay run rẩy, mồ hôi chảy nhễ nhại, tim như không còn đập, mặt trắng bệch ra vì shock. Chỗ lão đang quì như sụt xuống. Lúc này lão đã nhận bao nhiêu lời mừng, bây giờ thì sao ? Lão chỉ ước giá như có cái lỗ nẻ nào mà chui xuống cho đỡ nhục !

Hoàng đế ranh con này dám chơi lão phu một đòn đau như vậy ! Thằng oắt miệng còn hôi sữa kia cũng dám cho lão phu vào trong ... tức quá ! Nhất định có ngày lão phu sẽ rửa mối nhục này ! Cứ đợi đấy...

Ma Kết chẳng khó nhận ra lão đang nghĩ cái gì. Chàng nhìn thẳng vào mặt lão, mỉm cười như trêu người, như thách thức.

Người muốn chơi, trăm sẽ chơi với người !

_____ Hey baby, I think I wanna marry you. _____

-Giờ lành đã đến ! – Một thái giám lại cất giọng hô vang

Vừa nghe dứt câu, Xử Nữ cùng một bọn cung nữ và thái giám đứng ở một bên đường đồng loạt quì cả xuống. A Vân bèn hô lớn :

-Khởi giá !!!!!!!!!!!!!

Nghe A Vân hô, mười sáu người phu nâng kiệu lên. Bạch Dương ngồi trong kiệu bàng hoàng như tỉnh giấc mơ. Cái gì đó thật trọng đại đang diễn ra !

Tim nàng đập thật nhanh, máu dồn hết lên mặt, cảm giác hồi hộp chờ đợi đến bồn chồn. Nàng hé rèm cửa sổ nhìn ra ngoài. Trời hôm nay rất đẹp, mặc dù tuyết chưa tan hết và hơi lạnh vẫn làm nàng run mình. Hai bên đường nàng đi qua, cứ đến đâu là lính canh quì xuống đến đó.

Là thật ! Đúng là thật rồi !

Mắt nàng đỏ hoe. Những khi có những sự kiện trọng đại quá lớn trong đời, người ta dễ xúc động. Đặc biệt là khi nó cứ diễn ra mà người ta lại chẳng biết gì về nó hết...

Mẫu phi .

Phụ hoàng ..

Mẫu hậu...

Tỉ tỉ !

Tại sao một ngày như hôm nay mà lại không có ai ở bên cạnh ta thế này ?

Vẫn có ! Có một người đang đợi, người đó đã đợi rất lâu, và vẫn sẽ đợi nàng mãi ...

Mới ngày hôm qua nàng còn phi dao vào mặt hắn. Hôm nay, hắn là người thân yêu duy nhất còn bên cạnh nàng. Thế mà ta cứ trách hắn !

Nếu như Ma Kết ở đây, ngay bây giờ, không biết chừng nàng đã lao vào lòng hắn mà khóc òa lên. Cho hắn biết hắn nhẫn tâm thế nào ! Cho hắn biết thời gian qua nàng âm ức thế nào ! Hắn đang tâm lừa nàng ... Hoàng đế đáng ghét !

... Nhưng ... sao đi lâu quá vậy ? Ta muốn gặp hắn ngay lúc này ah .

Loan giá của Bạch Dương, theo sau là hàng trăm cung nhân mặc đồ đỏ, do Xử Nữ dẫn đầu rồng rắn kéo đi. Họ bắt đầu từ cửa Đại Thanh đến Thiên An môn, qua Ngọ Môn rồi vào hậu cung. Đi đến đâu âm nhạc tấu lên rộn rã từng bừng đến đây, đến nổi cả ngoài đường người ta cũng nghe thấy.

—Chap 47—

.. Thiên Cung ...

-Nương nương ! Nương nương ! – Cung nữ Tương Viễn hồi hã chạy vào cung

-Đừng làm ồn lên ! Nương nương đã yếu lắm rồi.

-Có chuyện gì ? – Thiên Phi thều thào hỏi

-Đã có thánh chỉ ban xuống rồi ! Nương nương ráng lên, Như Phi không phải hoàng hậu đâu !

-HẢ ??? – Thiên Phi đương thoi thóp thở bồng bật dậy – THẬT HẢ ?

-Thật ! Là Bạch Dương công chúa được sắc phong làm Giáng Nguyên hậu, không phải Như Phi đâu !

Thiên Phi sắc mặt tiêu tụy, nghe đến đó mắt sáng rực. Bỗng ả cất tiếng cười man dại và hã hê. Cung nữ thấy thế sợ quá, tưởng ả phát điên, vội chạy lại đỡ

-Nương nương, người đừng hao sức !

Mặc, Thiên Phi vẫn ngẩng mặt lên trời cười sằng sặc. Cười xong người nàng ta cứng đờ, đổ sụp xuống, miệng há hốc, mắt trợn ngược. Cung nữ hoảng sợ đưa tay rờ lên mũi thì đã tắt thở.

-Nương nương ! Nương nương !

Đám cung nữ rối rít gọi người đến khám liệm. Vì hôm ấy là ngày quốc hỉ, không ai dám làm ầm lên, chỉ gọi Thái y đến để ghi lại. Thái y lúc bấy giờ không biết phải ghi sổ thế nào cho phải. Bàn bạc một hồi, người ta quyết định chép vào sổ Thái y :

Giờ mỗ ... Ngày mỗ... Tháng mỗ ... Thiên Cung, Thiên phi nương nương Diêu Thiên Tự đang ốm, cười sặc lên mà chết.

(Tphi : Sao ta chết một cách troll quá trời vậy ? Có cần dìm ta như vậy không hã ? không chịu đâu ! –
Tgia : Không được ý kiến ! Người hết vai rồi, mau đi lĩnh tiền casting ! Ta tặng tiền tip cho người đó ! –
Tphi : hơ hơ ... chết troll cũng được tặng tiền tip thì troll nữa ta cũng bằng lòng)

_____Just say yeah, yeah, yeah, yeah-yeah_____

Kiểu đưa Dương Dương đến một nơi rất lạ trong hoàng cung. Qua rèm nàng thấy biển đề ba chữ rất lớn “Chương Minh Đường”. Trên tấm biển có gắn hoa cười đỏ chói, hai bên treo hai bánh pháo lớn. Từ xa nhìn thấy nàng đến, người ta đã châm lửa. Pháo nổ vang trời trong tiếng xôn xao của những người xung quanh. Họ là những ai ?

Bá quan văn võ chia làm hai bên đứng cả ở sân trước của Chương Minh Đường, chấp tay khom lưng. Đứng đầu một bên là Bảo Bình, mặc áo càn khôn, đã thay quạt lông bằng phát trần (mới tể thần xong mà !). Bên kia đứng đầu là Sư Tử, hình như không quen lắm với quan phục lung nhùng, nhưng mặt mũi cũng tươi rói. Bên trên Bảo Bình và Sư Tử, gần hỉ đường nhất là Song Tử - với nụ cười sát gỏi thường ngày nay đã trở lại trên môi. Hôm nay chàng mặc triều phục Vương gia, phong thái đường hoàng tự tin, uy nghi bệ vệ, thật là một hảo soái ca. Ma Kết thì khỏi nói, chờ đợi nàng đến có mấy phút mà như đợi cả trăm năm. Hẳn ta cứ đứng bần chồn trong đường, chốc chốc lại ngoảnh nhìn.

Hỉ kiệu hạ xuống bên ngoài điện. Song Tử theo Ma Kết ra đón. Kết Kết mặt tươi như hoa, hồi hộp chờ Song Tử vén rèm hộ...

Dương Dương của ta !

...

Á !!!! Chết rồi, đã gặp hã rồi sao ?

Lúc này nàng còn mong sao phu kiệu đi nhanh lên để còn sớm thấy hã, bây giờ hã đứng sờ sờ ngay trước mặt nàng rồi, nàng lại thấy hoang mang. Hai chân nàng như khuyu cả xuống, tim muốn nổ tung ra như mấy bánh pháo treo ở cửa cung. Ôi là hã đấy !!!!

Hã đưa tay cho nàng, phải mất một lúc Dương Dương mới nhận thức được chuyện gì đang xảy ra. Qua những sợi dây vàng và tấm khăn hồng mờ mờ che trước mặt, nàng thấy hã. Nét mặt anh tuấn rạng ngời nhưng không mất vẻ điềm tĩnh, nụ cười nở thật lạ trên gương mặt quen đăm chiêu. Hã nắm tay nàng, đỡ

xuống kiệu. Bạch Dương lúng túng ngượng nghịu, lại còn muốn cúi mình hành lễ, nhưng Ma Kết đã ngăn lại :

-Nàng làm gì vậy ? Hôm nay không phải là ngày để hành lễ đâu !

Đoạn chàng nắm lấy tay nàng, dắt vào Chương Minh Đường. Dương Dương bối rối run rẩy, đầu hơi cúi xuống e thẹn. Bất giác chàng xiết tay nàng thật chặt.

Không cần phải ngượng !

-Nhất bách thiên địa ! – Song Tử đóng vai chủ hôn, hắng giọng hô thật lớn

-Nhị bách cao đường !

-Phu thê giao bách !

Khi Bạch Dương và Ma Kết cúi người chào nhau vừa xong, toàn bộ quan văn quan võ, cả đám cung nhân, thái giám và lính canh khắp hoàng cung đều quì xuống, tiếng hô dậy đất :

-Cung chúc hoàng thượng, hoàng hậu bách niên giai lão, đầu bạc răng long. Hoàng thượng hoàng hậu vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế !!

(Nói thêm một chút chỗ này, đây là Ma Kết lập Bạch Dương làm hoàng hậu, nghi thức khác với lập phi tần trong hậu cung làm hoàng hậu, vì Bạch Dương và MK vốn không phải phu thê nên cần phải thành thân trước. Nghi lễ cưới xin của Hoàng đế cũng không khác mấy so với nghi lễ cưới bình thường, chỉ là được tổ chức tử mỹ, long trọng hơn rất nhiều.)

_____baby baby baby ooh ... my baby baby baby ooh ..._____

Thiên Hương điện ...

Như Phi và đám phi tần ở hậu cung được lệnh triệu đến từ sáng. Đợi mãi cũng không thấy động tĩnh gì, Như Phi có phần chột dạ. Ắ cứ đi đi lại lại ngoài cửa cung. Mấy lần ắ định xông vào, không hiểu ắ định vào làm gì, nhưng cứ làm như vào đó thì ắ thành hoàng hậu vậy. Lần nào ắ cũng bị thái giám ngăn lại, mãi đến đầu giờ Thân (khoảng hơn 3 h chiều) bỗng thấy có âm nhạc vọng đến. Bốn thái giám dẫn đầu, đi đến trước mặt đám hậu phi tuyên chỉ một lần nữa

... sắc phong Bạch Dương công chúa ...

Chắc khỏi cần nói xem Như Phi ra làm sao, ai cũng đoán được ắ ta sẽ phản ứng thế nào. Ắ tức muốn nổ ruột, lồng lộn chạy về cung Hồng Hạc đập phá, không cả đến hành lễ với Bạch Dương.

-Hoàng hậu nương nương thiên tuế !

-Miễn lễ !

-Tạ Hoàng hậu !

Xử Nữ bấy giờ đã theo đến đây, đứng cạnh Bạch Dương quan sát các phi tần. Nàng ta liếc mắt qua một cái, đã hỏi ngay :

-Như Phi đâu ? Sao không đến lạy mừng Hoàng hậu nương nương ?

-Việc này ... - Đám cung tần mỹ nữ nhìn nhau xì xào

Một thái giám tiến lên bẩm báo :

-Bẩm Thượng cung nương nương ! Như Phi vừa nãy đã có đến song không hiểu tại sao lạy tự dừng chạy về cung.

-Sao có thể như vậy ! – Nàng nói gay gắt – Hôm nay là đại lễ lập hậu, cung phi không đến là phạm thượng ! Người đâu ! Mau đến Hồng Hạc cung gọi Như Phi đến đây !

-Không cần ! – Bạch Dương nói

-Hoàng hậu ...

-Hôm nay dù sao cũng là ngày vui, lại là ngày đầu tiên ta chính thức làm chủ điện Thiên Hương, ta không muốn có việc không như ý làm mọi người mất vui. Việc Như Phi hãy để đó, sau này ta sẽ trị tội.

-Vâng thưa nương nương !

Đám cung phi thay nhau đến lạy Bạch Dương và đưa quà biếu đến hàng trăm người. Từ giờ Thân đến đến giờ Dậu nàng ngồi ở điện Thiên Hương cho người ta hành lễ vừa mới vừa mệt. Cuối cùng, khi đám hậu phi đã hành lễ xong, nàng như trút gánh nặng :

-Xử Thượng Cung ! Hãy phát đồ thưởng cho bọn họ đi !

-Vâng !

Đồ lễ được đưa đến. Mỗi cung phi được thưởng vài ba thứ đồ trang sức, vải vóc, phấn son quý giá. Bọn họ hơn hớn nhận lấy :

-Tạ ơn Hoàng hậu nương nương !

Bạch Dương chẳng buồn trả lời, chỉ quay ra hỏi Xử Nữ :

-Đã được chưa ?

Xử Nữ cúi đầu ra ý mọi việc đã hoàn tất. Đoạn, nàng truyền cho phi tử lui đi hết, lại lạy Bạch Dương thêm lần nữa:

-Xử Thượng Cung không cần đa lễ đâu !

-Là Xử Nữ muốn vậy ! Nương nương đừng ngại. Giờ Người đã là mẫu nghi thiên hạ, việc của Xử Nữ đã xong. Nô tì muốn hành lễ với người lần cuối !

Bạch Dương hơi ngạc nhiên hỏi ngay :

-Xử Thượng Cung nói gì lạ vậy ? Người đi đâu ư ?

-Ngày mai Xử Nữ sẽ rời khỏi cung. Biết rằng ngày mai cả nương nương và hoàng thượng đều sẽ bận, nên Xử Nữ muốn nhân tiện cáo từ Người !

-Không được ! Việc trong cung bề bộn, một mình ta khó mà cai quản, cần có Xử Thượng cung giúp nhiều !

-Hoàng thượng đã có lệnh cho Xử Nữ rời cung, sẽ chuyển sang làm thái phó cho Song Vương gia, nhưng nếu nương nương cần sai bảo, Xử Nữ sẵn sàng nghe lệnh.

-Người đi rồi, chức vụ Thượng Cung sẽ bỏ trống, ta biết lấy ai lên thay cho người đây ?

-Xử Nữ cũng biết như vậy, nên từ khi có lệnh Hoàng thượng đã cố gắng tìm được một người lên thay thế. Nương nương cũng biết đấy, cung nữ A Ly theo hầu Đại công chúa, sau khi công chúa mất tích, đã được điều đến làm ở Thượng Cung Phục. Cô ấy tuy có hơi hiền lành, nhưng rất biết liệu việc, có thể thay chức nô tì !

-Là A Ly sao ? Nhưng ... A Ly là người ngoài cung tí ti mang đến, để nó tiếp quản e rằng người ta dị nghị !

-Không sao ! Giờ nương nương đã là hoàng hậu, cô ấy coi như đã trở thành người trong cung. Nô tì sẽ trực tiếp chuyển lại cho cô ấy, đó sẽ coi như là chủ ý của nô tì !

-Vậy cảm ơn thượng cung !

Xử Nữ đứng dậy, hai khóe mắt hơi ươn. Nàng ở trong cung đã lâu, cho dù chán ghét, cũng đã gắn bó với nơi này không hề ít. Bạch Dương trong lòng xúc động, hôm nay quá nhiều điều đến với nàng, nhanh đến nỗi nàng cũng không nhớ được cái gì đến trước đến sau. Mới ngày nào nàng nhập cung, là Xử Nữ đi đón. Bây giờ nàng đã là hoàng hậu, còn Xử Nữ thì rời khỏi cung ... Bạch Dương khẽ nhắm mắt lại hít thật sâu để bình tĩnh hơn :

-Xử Thượng Cung ! Ta còn một chuyện này !

-Nương nương xin cứ dặn dò !

-Phiền Thượng Cung, xuất cung rồi ... hãy cố gắng dò tìm tung tích của tĩ tĩ ta ! Ôn đức ấy ta sẽ không quên !

-Đó là bồn phận của nô tì, nương nương đừng khách sáo !

-Phải rồi ! Thượng Cung trở về nhất định ta phải tặng quà mừng cho Thượng cung !

-Không cần đâu nương nương !

-Đó là tấm lòng của ta thôi ! Người chê sao ?

-Nô tì không dám !

Bạch Dương sai người đem rất nhiều quà thưởng đến Nhược Tiêu Các cho Xử Nữ, nhưng nàng nhất quyết không chịu nhận. Không từ chối được, Xử Nữ đem chia cho các cung nữ hầu hạ, chỉ giữ lại một cây trâm :

-Ta đi rồi các người phải hầu hạ Hoàng thượng và hoàng hậu cẩn thận ! Phải nghe lời Tân nhiệm Thượng cung đó !

-Nô tì biết rồi !

_____A second, a minute, an hour, a day goes by,I'm hopin' just to be by your side_____

Điện Cam Lộ ...

-Song Vương gia !

-Bảo huynh ! Lâu lắm ta mới được cùng huynh ngồi uống rượu vui vẻ nha ! – Song Tử vỗ vai Bảo Bình

-Gần đây Người thế nào ?

-Chẳng thế nào ! Chỉ hơi buồn một chút ... Còn huynh ? Vẫn lang thang hả ?

-Tại hạ không thích ở nhà !

-Huynh đó ! Phải mau lấy vợ đi thôi !

Câu nói ấy nhắc Bảo Bảo nhớ đến Thiên Bình (chắc ! Thế bình thường thì không nhớ sao ? Đúng là tệ bạc quá ! – BB : Ta nhớ sao để cho người biết được ! – TG : Ta không biết thì ai viết ?) Chàng cười , cố ý không để Song Tử nhận ra chàng có chút buồn bã

-Bảo huynh ! Song Vương gia !

-Sư Nguyên Soái !

-Sư huynh đến hơi muộn nha ! – Bảo Bình nói

-Ta có chút việc riêng !

-Việc nhà hả ? Huynh cũng lo việc nhà sao ? Nhà huynh thì làm gì có việc gì

-Hơ ... huynh nghĩ ta là ai chứ ?

-Này, hay huynh cũng tính chuyện lấy vợ rồi ? – Song Tử nói bỡn.

-Ta ... – Mặt Sư Tử đỏ lên

-Có gì mà ngại ! – Song Tử mỉm cười nói – Mấy người xem, Hoàng huynh ta đã lập hoàng hậu rồi đó ! Các người cũng nên sớm liệu bề gia thất đi !

-Thế còn Vương gia thì sao ? – Sư Tử hỏi lại

-Ta ... ta thì lo gì ! haha – Trong giây lát, ánh mắt Song Tử bỗng nghiêm nghị, nhưng không ai nhận ra hết. Ta có nhiều thứ cần quan tâm hơn là lấy vợ đấy ! – Các tiểu thư theo ta không kịp nữa là – Chàng cười hô hố.

Bảo Bình phe phẩy chiết phiết trên tay, lặng lẽ uống một tợp rượu. Có lẽ ta cũng phải lo liệu sớm nhỉ ?

Không thể để nàng chờ được nữa !

_____ Cause you're all I need right now, it's true.Nothin' works like you _____

Đêm đổ về khuya. Đại yến trong cung đã tan. Các triều thần say rượu lũ lượt kéo nhau ra về. Ma Kết hơi ngà ngà say, khật khưỡng theo thái giám đến điện Thiên Hương. Thật sự lúc này trong đầu hấn chẳng có một ý nghĩ gì khác ...

... Ngoài “ĐỘNG PHÒNG” !

Hôm nay là ngày vui a ...

Hấn cười khi nghĩ đến nàng. Hơi rượu xông lên óc. Người con gái cũng như men rượu cay, cũng làm cho người ta say, cũng làm người ta ngất ngây ngay cả khi chỉ mới nghĩ đến. Ồ phải ! Rượu ngon ! Nhưng không nên uống nhiều ! Say rồi ... làm sao động phòng ! ==”

Hấn hôm nay không dám uống nhiều rượu, chẳng phải hấn không thích rượu, hay lo nghĩ đến sức khỏe chi cả, chỉ là hấn không muốn làm một tân lang say bí tỉ, không muốn nôn ọe trước mặt nàng, càng không muốn ... không được động phòng (đây mới là lí do chính ! Thật là đen tối quá đi !)

Hấn lo thừa.

Thực ra... không hấn là lo thừa, mà là ... nhẽ ra hấn không nên lo chuyện đó !

_____ Love you like a love song ! _____

Bạch Dương đã cởi bỏ triều phục hoàng hậu, chỉ còn mặc bộ quần áo tân nương màu thạch lựu đỏ, khăn hồng lại trùm lên đầu. Cảm giác cả người nàng lâng lâng nhẹ bẫng. Nàng bồn chồn chờ hấn đến, không biết phải làm gì nữa. Á... Ngượng quá ! Lát nữa ... Ồi không !

Sáng nay nàng và hấn đã bái đường ! AAAAA ... Hấn thật đẹp trong bộ y phục đó a, nắm tay của hấn thật ấm áp a ... Nghĩ thôi nàng cũng muốn nổ tim ra rồi.

Nhưng hấn lừa ta !

Nét mặt nàng chợt biến đổi. Hấn không thêm ngỏ lời với nàng chi hết, làm nàng hoảng sợ một phen. Thế này chẳng hóa ra quá lợi cho hấn sao ? Không được ! Ta sẽ cho chàng biết tay !

(đoạn này cũng cần nói : thật ra Hoàng đế động phòng lẽ ra không như thế này, nhưng mà thôi, những chuyện không nên nói thì ta không nên nói tới nên tg sửa cả nghi thức luôn nha)

_____ thịch _____

Ma Kết bước vào điện Thiên Hương, cho cung nữ và thái giám lui đi hết. Chàng lẳng lặng đi vào buồng trong, nơi Bạch Dương đang ngồi chờ trên giường. Ma Kết dùng gậy khều chiếc khăn trùm đầu của nàng xuống . Bạch Dương ngồi đó, mái tóc rũ nghiêng, má đào e ấp, so với ngày thường càng bội phần xinh đẹp. Ma Kết phút chốc ngẩn người ra ngẩn nàng không chớp mắt.

Đột ngột hai mắt nàng nảy lửa, ấn đường phủ màu tức giận. Nàng đứng lên, giạt gậy của Ma Kết, phang cho chàng một cái làm chàng tỉnh cả người, hơi rượu bay hết sạch :

-Á ! Nàng dám đánh ta sao ? Nàng định hạ thủ phu quân ngay trong đêm động phòng ư ?

-Là Người đó ! Sao lại không nói trước với ta một câu ? Có biết ta sợ thế nào không hả ? Sao Người không nghĩ thử xem tâm trạng ta thế nào !

-Có như thế cũng không được động tay ! Ta trị nàng tội khi quân đó !

-Cho Người trị ta ! Cứ đem ta đi nhốt nữa đi ! Thật không công bằng, coi ta là cái gì chứ ?

Ma Kết nhẹ nhàng tiếp cận, nói khẽ vào tai nàng :

-Nàng là người của ta kia mà ! Ta muốn làm gì là do ta quyết định ! Nàng không có quyền ý kiến nha !

-Người ... – Nàng hớn dỗi kêu lên. Đoạn gơ tay đâm thùm thụp vào ngực chàng. Ma Kết bật cười nắm tay nàng lôi một cái, đã không chế nàng thật chặt trong lòng. Hấn thích chí thấy má nàng đỏ lên

-Buông ra !

-Không buông !

-Người là hoàng đế mà lại thích bắt nạt nữ nhi vậy ?

-Nàng là hoàng hậu của ta kia mà !

-Là người ép ta !!! Ta đâu có biết gì ! – Nàng vừa nói vừa quay đi, xấu hổ khi thấy ánh mắt đăm đăm đuổi của hắn. – Đừng nhìn ta cái kiểu đó mà !

Ma Kết không trả lời, chàng khẽ cúi xuống kề môi lên má nàng. Dương Dương mặt càng đỏ, vội vã nhân lúc Ma Kết không đề phòng, chạy giật ra. Ma Kết như tỉnh cơn mơ, ngạc nhiên hỏi

-Ta làm gì mà nàng sợ vậy ?

-Người ... Người ... – nàng lúng túng không biết tìm từ gì để nói

-Ta mệt rồi ! Đi nghỉ thôi !

-HẢ ? – vài sợi tóc trên đầu nàng chống ngược lên

-Không nghe ta nói sao ? Đi ngủ !

-Ngủ ??? Ở đây hả ?

-Không ở đây thì ở đâu ?

-Người phải về điện Cam Lộ chứ ! Chỗ Người ở đó mà !

-Hôm nay ta ở đây !!

-Có mỗi một cái giường làm sao hai người ngủ ? Không được ! Người về đi !

-Sao ta phải về ! Hoàng cung của ta ta thích đâu ta ngủ đó, nàng không cấm được đâu !

-Người ngủ giường thì ta ngủ đâu ?

-Tùy nàng ! – Ma Kết ranh mãnh nói

Đoạn chàng cởi áo ngoài, trèo ngay lên giường nằm. Bạch Dương vùng vằng lỏi Ma Kết xuống và ngồi lên :

-Không cho ! Là giường của ta mà !

-Nàng muốn phạm thượng a ? Thôi kệ nàng ! Được rồi ! Thì nằm chung

-Không được ! – Dương Dương hốt hoảng

-Nên nhớ giờ nàng là hoàng hậu rồi nha !

-Nhưng là chàng ép ta thành thân đó ! Lẽ ra phải là tử tử ... Bao giờ tử tử về ta sẽ giải quyết chuyện này !

-Không muốn thì nàng xuống đất mà ngủ nha !

-Người phải xuống thì có !

-Ta là Hoàng Thượng ! – Chàng liếc xéo nàng

-Ta là Hoàng Hậu ! – Nàng lại liếc lại

... Cả đêm hôm ấy , ở bên ngoài điện Thiên Hương, thái giám nghe thấy những câu :

-Nàng mau xuống dưới ! Nếu không ta sẽ khép nàng vào tội khi quân !

-Ta ứ nằm dưới đó đâu ! Mặc kệ Người !

-Nếu vậy đừng trách ta độc ác !!

-Á..... Bỏ ta ra ...

Kì thực là lúc đó Ma Kết đang kéo chân Bạch Dương và lỏi xuống đất thôi a !

20. Chap 48 + 49 + 50

Chap 48

Trời vừa sáng, Xử Nữ đã thu dọn ra khỏi cung. Nàng được xe ngựa tới đón, bọn cung nữ bịn rịn chia tay nàng một lúc. Khi cỗ xe của nàng đi qua cổng Hoàng cung, bỗng nhiên nàng thở phào, cảm giác thật nhẹ nhõm ! Ngày hôm nay trời không nắng, mà sao nàng vẫn thấy vui !

- Xử Thượng Cung !

sans-serif; font-size: 16px; line-height: 24px; text-align:

Tiếng nam nhân gọi với ở đằng sau. Nàng ngồi trên xe ngựa, ngoảnh đầu nhìn lại xem :

- Song Vương gia !

- Xử Thượng Cung sao vội đi vậy ? Không chờ ta sao ? - Song Tử hốt hải chạy lại.

- Chờ ??? - Nàng ngạc nhiên - Ta về nhà ta ... Vương gia đi cùng làm chi ?

- Nhưng ta cũng xuất cung mà ! - Chàng mỉm cười - Đi cùng nhau vẫn vui hơn ! Thượng cung không ngại chứ ?

- Nô tì nào dám !

- Đây là ngoài cung rồi, Thượng cung đừng có xưng hô nô tì nô tài gì nữa, chán lắm.

Xử Nữ nghe vậy bật cười :

- Vương gia ngài xem ! Ngài cũng vậy thôi, tiểu nữ đâu còn là Thượng Cung nữa.

- Hơ ... ta quên ! - Song Song cười xòa - Thế bây h ta biết gọi Thượng Cung là cái gì đây ?

- Vương gia đừng khách sáo, cứ gọi tục danh của tiểu nữ cũng được a !

Song Tử gãi gãi đầu một lúc như thể lúng túng, rồi cười bảo :

- Như vậy cũng được chứ ?

- Nếu Vương gia không chê cười, thì cứ coi Xử Nữ như bằng hữu ...

- Bằng hữu ??? - Ta có bậc hồng nhan như thế này làm bằng hữu cũng thật may mắn a ! - Được ! Hảo bằng hữu ! - Song Tử vỗ vai nàng đập đập. Đoạn, chàng ranh mãnh nhìn nàng, mắt chớp chớp xin xỏ - Hảo bằng hữu, hôm nay là ngày đầu ta xuất cung đừng bắt ta đi học ! Cho ta đi chơi một ngày nha !

Tướng hấn thay đổi tính nết rồi chứ, té ra giả vờ để lấy lòng bốn cô nương để “chuồn” sao ? Láu cá thật ah !

- Vương gia thứ lỗi cho Xử Nữ ... Hoàng thượng có lệnh không để Vương gia đi chơi bởi phóng túng ...

- Hảo bằng hữu ah, chỉ một ngày thôi mà ! Dù sao hôm nay nàng cũng về nhà, còn phải đoàn tụ gia đình, đi chào hỏi bà con họ mạc kia mà, sao quản thúc ta đọc sách được ! Cho ta đi chơi đi mà, hảo bằng hữu ...

Hai mắt Song Tử mở to một cách long lanh, tay chống cằm ra vẻ cầu khẩn, một câu hảo bằng hữu, hai câu hảo bằng hữu. Tội nghiệp Xử Nữ dù không muốn đồng ý nhưng ... trời ơi, hấn làm cái bản mặt CUTE như vậy làm sao nàng cầm lòng cho nổi ? Rốt cuộc nàng cũng là một người con gái, và làm gì có người con gái nào không động lòng trước giai đẹp đâu ! (không tính les và homo nha) Bất quá, nàng gật đầu cái rụp :

- Đúng là hảo bằng hữu a !!!! - Song Tử reo lên

Sao cứ kêu “bằng hữu” mãi vậy ! Chết thật, ta chỉ lỡ lời một chút đã rắc rối rồi !

- Chỉ một ngày thôi đó ! - Nàng nói thêm

- Một ngày cũng được rồi ! Chỉ cần một ngày thôi ! Ta chợt nhớ ra có việc đột xuất phải đi ngay, cáo lỗi Xử bằng hữu nha !

- Nè ...

Hắn không đợi nàng kịp phản ứng đã biến mất. Thế mà vừa rồi còn nói “đi chung cho vui” lại còn “hảo bằng hữu” ... không lẽ hắn coi ta như nam nhi ? Bực quá đi ah ! Đi rồi đừng hòng vác mặt đến gặp ta ... AAA Để mai cho hắn biết tay ! Ở ngoài cung rồi, chẳng sợ hắn nữa ! Đợi đấy.

_____ This is the last time to get it right _____

Tửu lâu “Ngon nhất quả đất”

- Bảo huynh ! Đến rồi a !

- Song Vương gia ! hôm nay Người được xuất cung rồi hả ?

- Phải ! Ra ngoài này phóng túng rộng cẳng, thật thoải mái quá đi !

- Nhưng ngài nên cẩn thận ! Đừng để người ta bắt ngài về nhốt lần nữa !

- Ta đâu có ngốc ! - Đôi mắt Song Tử nghiêm lại

- Vương gia chỉ cần đừng có đi ghẹo gái nữa là được (==)

- Ta ... - Chàng chối bay chối biến - ta làm gì còn tâm trí nào mà nghĩ đến chuyện phong hoa tuyết nguyệt nữa !

- Ý Vương gia là sao ? - Bảo Bình ngạc nhiên. Song Gia mà không thích đi ghẹo con gái nhà lành ... chuyện quá lạ

- Ta ...

Song Tử chưa kịp nói, bên ngoài tửu lâu bỗng nhiên ồn ào. Một đám người đi vào, đi đầu là một cậu ấm (sút vôi) nghênh ngang tự cao tự đại, mặt hợp với cằm một góc 90 độ:

- Bà chủ ! Mau mang rượu ngon ra đây !

Bà chủ nhìn thấy, đơn đả chạy ra mời chào

- Diêu công tử ! Gần đây công tử ít tới quán mọn này nha

- Hahahah ! Thật xin lỗi bà chủ ! Ta sắp có hỉ sự, bận bịu lắm !

- Công tử sắp thành thân ư ?

- Phải ! Phải ! Thế nên hôm nay ta đến quán của bà lần cuối đây !

- Thế từ giờ công tử không ghé qua tệt quán nữa chẳng ? Tiểu nhân nhớ công tử lắm đó !

- Có vợ thì sao ra ngoài ăn uống nữa !

- Vậy cung hỉ cung hỉ ! Không biết tiểu thư nhà nào mà lọt vào mắt xanh của Diêu công tử vậy ?

- Bà chủ đoán xem ! - Hắn tự đắc nói

- Là Tào tiểu thư ?

- Không !

- Hay ... Thiết tiểu thư !

- Hahah ! Ta nói ra bà sẽ há hốc mồm cho xem !

- Là ai vậy ?

- Ngọc Diệm Tú nữ của phủ Thái Sư, Thiên Bình đó !

- Hả ?? Thiên Bình tiểu thư sao ??? - Bà chủ quả thật há hốc mồm. Thiên Bình tiểu thư sao lại đâm đầu đi lấy một tay vô lại như thế kia chứ ! Chắc bị ép đây mà, tội nghiệp ! Sao người ăn ở hiền lành mà chẳng được hưởng phúc !

Bảo Bình nghe thấy mấy câu ấy như sét đánh ngang tai, mặt mày đơ ra, thần thờ, chân tay đờ đẫn, không còn hay biết xung quanh đang diễn ra cái gì nữa.

Nàng lấy chồng thật !

Nàng vẫn không đợi được ta sao ?

Đều là tại ta

Tại ta hết !

Thà ta chết quách đi cho rảnh !

...

Song Tử đương nhấp rượu, nghe người ta nói đến Thiên Bình, chợt nhớ ra nàng khi trước từng kiện mình:

- Bảo huynh, Thiên Bình có phải là cái cô trên công đường khi trước không ?

Bảo Bình không trả lời, toàn thân bất động. Song Tử đâu có phải kẻ khờ, nhìn bộ dạng, sắc mặt, cung cách của Bảo Bình vừa rồi là hẳn đoán ra đến sáu bảy phần câu chuyện rồi.

- Bảo huynh ! - Chàng gọi lớn

Bảo Bình đương lúc thẳng thốt, giật mình đánh rơi chén rượu cần trên tay xuống đất, hoảng hốt hỏi :

- Hả ? Có chuyện gì ? Vương gia cứ nói đi !

- Này huynh làm sao vậy ? - Song Tử nhú mày, nhìn ánh mắt thần thờ của Bảo Bình, chép miệng liền vài cái - Tóm lại huynh làm sao vậy ?

- Ta ... ta không có. Có gì Vương gia cứ nói đi - hình như Bảo Bình không hiểu mình đang nói cái gì nữa

- Huynh có chuyện gì ? Cứ hoảng hốt lo lắng thế kia sao ta nói với huynh được đây ?

- Không có ! - Thiệt là cứng đầu

- Đừng giả bộ với ta ! Ta không phải thằng ngốc đâu. Huynh vừa nghe tên Thiên Bình tinh thần đã rối loạn, nghĩ ta không nhìn ra chắc?

Bảo Bình im lặng. Lẽ ra chàng không muốn Song Tử biết việc này. Chẳng phải hồi trước, Song Gia kia cũng đi tán tỉnh nàng sao ?

- Đừng có ngại ! - Song Song lại nói - Huynh cho là trước kia ta từng bám theo cô ta thì ta sẽ ghen với huynh hả ? Không có chuyện đó đâu ! Vả lại ... - Nói đến đó, chàng ngừng lại, bất giác nghĩ đến Xử Nữ. Vả lại ta có hảo bằng hữu rồi a !

- Ta ...

Thế là Bảo Bình ngồi kể lể cho Song Tử nghe từ đầu đến cuối câu chuyện. Chưa kể hết, chàng đã bị Song Gia dùng quạt gõ cho một cái vào đầu :

- Huynh làm thế mà coi được ah ? Đời người con gái giống như bông hoa chỉ nở có một lần, không nhanh tay người khác sẽ hái mất ngay ! Thế mà huynh bỏ mặc người ta như vậy. Ta lấy làm lạ sao cô ấy mãi đến giờ mới lấy chồng đó ! Phải ta thì ta đã xuất giá từ lâu rồi !

- Nhất định không để nàng lấy gã họ Diêu đó được !

- Huynh tính sao ?

- Vừa rồi ta vừa chợt nghĩ ra ... nhưng ... thời gian này rất bất lợi ! Phải có ai đó báo cho nàng biết nữa ! Nàng mà không chịu lên kiệu hoa, nhất định sẽ nghĩ quẩn !

- Vào phủ Thái Sư đâu phải chuyện dễ ? Hơn nữa nàng ấy lại sắp lấy chồng, dĩ nhiên không được tiếp xúc với người lạ. Chúng ta lại là nam nhân, gặp được càng khó. Hãy tìm nữ nhân nào đó đi !

- Tiểu Nhân Mã không được ! Tính khí cô ấy cũng nóng nảy, nhờ làm lộ ra thì hỏng ! Vả chẳng trước nay Tiểu Nhân Mã không có qua lại với Thiên Bình

- Ta vừa nghĩ đến một người ! - Song Tử đập quạt vào trán một cái - là Xử Thượng Cung ! ah không ... bây h là Xử tiểu thư

- Là thiên kim của Lại bộ Thượng Thư phải không ? Cô ấy cũng xuất cung ah ?

- Phải ! Ta sẽ năn nỉ nàng ấy giúp

- Liệu cô nương ấy có giúp ta không ?

- Ta đã ra tay nhất định nàng ấy sẽ giúp ! - Xem ra, việc của ta đành gác lại vậy.

_____ Always knew that deep inside that there would come that day _____

Xử phủ ...

Xử phu nhân và Xử Nữ gặp lại, tay bắt mặt mừng hồi lâu. Mẹ con, chủ tớ mừng mừng tủi tủi cùng ôn lại những khi xa cách. Một nhà đương sực sực xúc động thì Song Tử đột ngột bước vào. Người ta quay ra nhìn chàng kinh ngạc như gặp người từ trên trời rơi xuống. Chàng lúng túng lại định ra ngoài thì phu nhân tiến lại, muốn hành lễ với chàng, nhưng chàng ngăn lại

- Phu nhân đừng làm thế !

- Song Tử Vương Gia sao hôm nay lại đích thân đến tận đây vậy ? - Phu nhân hỏi

- Có gì đâu ! Phu nhân đừng khách sáo ! Từ h ta sẽ đến đây hàng ngày nữa kia ! Là ta có chút chuyện muốn tìm Xử Tiểu Thư thôi ah !

Phu nhân và nàng ngăn người ra hồi lâu, không hiểu có việc gì. Bỗng nhiên phu nhân mỉm cười liếc con gái đầy ngụ ý (==")

- A Xử, Vương gia gặp con ! Mau đi với Vương gia xem Vương gia sai bảo gì !

Đoạn, bà lại cho người nhà lui đi hết, cũng tự mình cáo lui, để mặc cho Song Tử và Xử Nữ ở tiền đường (phòng khách)

Con lạy Ngọc Hoàng Thượng Đế, con lạy Bồ Tát Quan Âm, con lạy trời lạy đất lạy tổ tiên nhà họ Xử, xin phù hộ cho A Xử của con trở thành Vương Phi. Con sẽ sắm sửa đại lễ bái tế thần phật !!!

Xử Nữ đứng trơ ra với Song Tử, ngây ngô không hiểu chàng đến làm gì. Song Song ấn nàng ngồi xuống ghế

- Vương gia ! - Nàng la lên. Lúc này muốn đi chơi mà, bây h lại còn đến gặp ta làm chi !

- Có chuyện này ta muốn nàng giúp

Lại nhờ vả nữa. Lúc cần thì đến xin xỏ, lúc không cần thì biến mất. Nghĩ ta là cái gì chứ ?

- Vương gia có gì cứ sai bảo ! - Nghĩ một đấng nàng trả lời một nẻo, dù trong giọng còn chút miễn cưỡng.

- Nàng có thể đến phủ Thái Sư giúp ta được không ?

- Đến đó làm gì ? - Nàng càng lấy làm lạ

- Là ... thôi cũng chẳng giấu nàng làm gì. Nàng giúp ta chuyển lá thư này cho Thiên Bình tiểu thư được không ?

Tim nàng đập đánh thót. Xử Nữ cau mày nhìn phong thư, có chút ỨC CHẾ, có chút THẤT VỌNG. Chắc là thư tình rồi ! Hẳn dám nhờ ta đưa thư ? Cho một người con gái khác ? Cuối cùng ta là cái gì vậy ???????? May mà Xử Nữ kiềm chế được không hét lên, nếu không màng nhĩ của Song Tử coi như đi đứt.

- Vương gia ! Ta là Thái Phó của người, không phải a hoàn, muốn sai gì cũng được đâu. - Nàng nghiêm giọng

- Giúp ta đi mà !!! - Song Tử lại mở mắt to tròn

Lại chiêu đó sao ? Ta quyết không nao núng

- Chuyện này ta không giúp được !

- Sao lại không ?

- Ta không phải là kẻ đưa thư !!! - Nàng hơi cao giọng ra vẻ dỗi - Ta cũng chẳng phải ông Tư bà Nguyệt mà đi xe mỗi duyên lành cho mấy người đâu !

Song Tử quan sát nàng một hồi, đến lúc đó bèn mỉm cười, cái cười của kẻ biết chắc rằng những đòn mình sắp ra sẽ đánh gục đối phương hoàn toàn :

- Nàng ghen hả ?

Ba chữ. Thế mà mặt nàng đỏ ửng lên, vội vàng chống chế :

- KHÔNG CÓ !!!!!!! - Giọng nàng khiến sàn nhà nứt toác. May mà Song Tử kịp bịt tai lại.

- Hảo bằng hữu xin hãy bớt giận, ta đùa thôi mà ! Làm gì mà ghê thế ! Nàng không ghen sao phải phản ứng dữ vậy ?

- TA ...

- Giúp ta đi mà ! Coi như ta cầu xin nàng đó ! Sau này ta sẽ báo đáp nàng ah.

- Báo đáp gì ? - Nàng hơi nguôi ngoai

- Nàng nói gì cũng nghe hết á !

- Vương gia nhớ đó !

_____ finally my mate has met my soul _____

Thiên Bình quyết chí nhịn ăn cho đến chết mới thôi, nhất quyết không chịu gả cho nhà họ Diêu. Thế trạng nàng đã yếu đi nhiều, chẳng còn hơi sức đâu mà khóc nữa. Nàng nằm lì trong phòng, nhìn tất cả mọi người bằng con mắt thù địch, lòng chỉ tràn ngập một nỗi hận đời. Đương lúc nàng mê sảng, bỗng có tiếng nô tì vào báo

- Tiểu thư, có Xử tiểu thư đến thăm !

Thiên Bình giương mắt nhìn, hoàn toàn không hiểu a hoàn nói cái gì. Ai đến ? Đến để làm gì ? Đến có thay đổi được gì không ? Lúc này là lúc nào rồi mà còn đến thăm ? Bỏ mặc ta rồi còn đến thăm làm chi ? Ta không cần sự thương hại Ta không cần ai hết ! Ta không muốn gặp ai hết ! Ta ...

- Thiên Bình ! Sao cô lại ra nông nổi này ? - Xử Nữ bước vào. Trước đây nàng cũng có qua lại với Thiên Bình, trước khi nàng vào cung Bình Bình vẫn còn là bậc sắc nước hương trời. Giờ cô ấy gầy đi quá ! Hai mắt sưng lên vì khóc nhiều, má hơi lúm lại có vẻ âu sầu, buồn rầu ảo não

- Là Xử tiểu thư ah ? - Thiên Bình cười nhạt. Cái nụ cười khiến cho Xử Nữ cảm thấy sững sốt. Nàng cười không phải mỉa mai hay gì hết, mà giống như một người đã hoàn toàn không còn màng đến cuộc sống, cũng không muốn cuộc sống vương bận đến mình. Nàng cười là vì cảm thấy người ta muốn nàng làm thế. Đôi mắt vô hồn nhìn Xử Nữ như muốn nói : Để tôi yên.

- Tôi ... - Xử Nữ lúng túng trước thái độ ấy. Trong phòng giờ không còn ai, đến lúc rồi. - Có người nhờ ta gửi bức thư này cho tiểu thư.

Thiên Bình nhìn bức thư hờ hững. Lúc này mà còn tâm trạng để gửi thư nữa ! Tuy vậy, nàng vẫn bóc ra xem.

Thần sắc phút chốc quay trở lại trong đôi mắt lạnh đạm. Là thư của chàng ! Nàng nắm tay Xử Nữ hỏi dồn

- Người gửi bức thư này đâu rồi ? Chàng có đây không ?

- Không có ! Người ấy nói rằng cô phải bình tĩnh! - Nàng nói với giọng buồn buồn. Theo nàng thì “người ấy” chính là Song Tử - cô nhớ làm theo những gì lá thư này nói, đừng để lộ cho ai biết hết.

- Xử tiểu thư cảm ơn cô ! - Nước mắt nàng lại dâng trào. Cảm xúc bắt đầu trở lại

Xử Nữ thoảng cau mày trước phản ứng kì lạ ấy. Vì hần, cô ấy mới đổ bệnh. Cũng vì lá thư của hần mà cô ấy như hồi sinh vậy ... Tình cảm sâu nặng thật !

Xử Nữ, người đang làm cái gì thế này ? Làm mai cho người ta sao ? Người thật rảnh rỗi quá đi !

_____ Give my love to him finally _____

Ta biết chàng không bỏ ta mà ...

Ta biết chàng sẽ cứu ta mà ...

Ta oán trách lắm chàng ah ...

Nhưng ... thế này liệu quá ah. Nhỡ ra ... Nhỡ ra lại xảy ra chuyện gì thì sao ?

Thiên Bình bần thần lo lắng. Cái dự cảm bất an vẫn còn đó. Nàng cảm thấy cái gì không hay đang diễn ra, nhưng không biết làm sao lí giải.

- Tiểu Thanh ! - Nàng gọi a hoàn

- Tiểu thư sai bảo gì ạ ?

- Bảo nhà bếp chuẩn bị ít đồ. Ta thấy đói. - Nhưng dù là có điềm gì không lành, thì nó cũng vẫn sẽ đến. Đã là số trời, không thể tránh được. Chỉ cần là ở bên cạnh chàng, dù có chết ta cũng cam tâm ! (sao lại nói gở như vậy ?)

Nhất thiết ta phải mạnh mẽ lên. Phải đợi đến lúc chàng tới.

... Tiểu Thanh xuống nhà bếp, nghi hoặc không hiểu sao Thiên Bình lại đổi ý. Tiểu thư của cô mọi khi cứng đầu lắm mà. Dặn dò nhà bếp xong, Tiểu Thanh đi ngay lên nhà trên báo cho phu nhân biết.

- Phu nhân ! Cuối cùng tiểu thư cũng chịu ăn lại rồi !

- Thật sao ? - Bộ mặt xệ mồm của phu nhân được nâng lên đôi chút - Cuối cùng nó cũng hiểu ra. Ta sẽ gặp nó khuyên bảo thêm vài lời !

- Bà định đi đâu ? - Lão Thái Sư bước vào, giọng hách dịch. Lão ta từ hôm trước bị Ma Kết giáng cho một đòn chí mạng đã nằm trong phòng nguyên hai ngày không ra ngoài. Sự cấm túc đã khiến lão tỉnh đòn hơn. Lần này gả Thiên Bình cho nhà họ Diêu lão cẩn thận hết mức. Thiên Phi mới chết, lão không thể để quan hệ giữa nhà lão và nhà họ Diêu xấu thêm được. Nay, nghe nói Thiên Bình bỗng nhiên thay đổi, lão nghi ngay.

- Bình Nhi chịu ăn rồi ! Tốt quá !

- Tự nhiên nó lại chịu ăn sao ?

- Bẩm lão gia - Tiểu Thanh đỡ lời - lúc sáng có Xử Tiểu Thư đến thăm, có động viên tiểu thư mấy câu xem ra tiểu thư có chút tươi tỉnh, có lẽ tiểu thư thật sự nghĩ lại...

- Cái gì ? Xử tiểu thư nào ? - Lão quắc mắt.

- Là Lại bộ thiên kim Xử Nữ tiểu thư đó ! Cô ấy mới rời khỏi Thượng Cung Phục về nhà, hôm nay đi thăm hỏi các nơi. Lúc này có đến chơi phủ ta.

Xử Thượng Cung ! Phải rồi ! Con bé ranh con đã tung tin đồn làm lão diêu đứng ! Con bé đó mà lại có ý tốt đi khuyên bảo Bình Nhi đi lấy chồng sao ? Khó tin thật, vả lại hôm qua vừa lập hậu, hôm nay nó đã xuất cung, mới xuất cung đã đến nhà lão phu sao ? Thật chắc có ẩn tình gì đây !

- Được vậy thì tốt ! - Lão cười nói, nhưng trong bụng đương suy tính gì đây - Bình Nhi đâu ? Lão phu muốn gặp nó một lát !

Chap 49

-Lão gia muốn gặp ta ư ? - Mắt Thiên Bình tròn xoe. Nàng hơi lạnh người khi nghĩ đến lão ta. Dù lão là nghĩa phụ, nhưng trước nay chưa lần nào nàng thấy lão tỏ ra yêu quý nàng, thậm chí còn chẳng thèm nhìn mặt nàng bao giờ nữa. Trừ những dịp lễ tết, hoặc một vài khi rất hiếm hoi bắt gặp lão, nàng đều cố gắng tránh mặt lão càng xa càng tốt. Cái nhìn của lão ... ánh mắt xoi mói và độc dữ ... Nó kinh khủng quá !

-Lão gia dặn tiểu thư ăn xong thì đến thư phòng gặp lão gia !

Nàng có chút bất ngờ. Lo lắng lại ủa đến.

-Được rồi ta sẽ lại ngay ! - Nàng nói, giọng rần rỏi, quyết không để ai nhận ra nàng lo lắng.

_____ Let me see what you can do _____

Bảo Bình bước nhanh trên phố, chẳng mấy chốc đã đến trước cửa Sư Phủ, hai con sư tử đá nhả răng chào chàng.

Sao ta lại đến đây nhỉ ? Chàng tự hỏi. Nhưng thôi, dù sao cũng đã đến rồi. Có lẽ nên nói với huynh ấy vài câu. Sư huynh nắm binh quyền trong tay, lại có thể huy động vài cao thủ cũng chưa biết chừng. Nhờ huynh ấy là tốt nhất.

-Quốc sư ! - Gia đình nhà Sư Tử ra cổng đón chàng

-Tướng gia có nhà không ?

-Bẩm, Tướng gia đang ở hậu hoa viên luyện võ.

-Mau dẫn ta vào gặp huynh ấy.

Bảo Bình theo gia đình vào nhà, chưa đến vườn sau, đã nghe thấy tiếng Sư phu nhân nói eo éo :

-Đó ! Hoàng thượng đã nạp hậu rồi đó ! Con thấy không ? Ngài bận trăm công ngàn việc cuối cùng cũng lấy vợ rồi đấy thôi. Ta nói con lấy vợ đi, đâu còn sớm chi nữa ? Thành gia lập thất, sinh cho ta một đứa cháu nối dõi, kế thừa hương hỏa đi, rồi thích tung hoành đâu thì tung hoành, ta đâu có cấm ? Con biết không Sam phu nhân (thể theo nguyện vọng bạn Sapo) Cam phu nhân, Chanh phu nhân, Hành phu nhân, Đậu phu nhân đều có cháu bé hết rồi, còn con ... Này ... Con có nghe ta nói không đó ?

Sư Tử đang luyện đao pháp trong hoa viên, phu nhân ở bên cạnh cứ lải nhải ca cẩm mãi không thôi. Bất quá Sư Tử không chịu nổi, đành dừng lại :

-Con biết rồi ! Mẫu thân nói chuyện đó hàng trăm lần rồi không chán sao ?

-Tại con cả ! Con nhìn con xem, Tào tiểu thư nét na như vậy mà nữ duỗi người ta đi, tiếng lành đồn xa, tiếng dữ đồn xa, ai mà dám lấy con nữa.

-Lấy vợ hả ? - Chàng bực mình dậm ra gắt gỏng - Được rồi ! Con sẽ lấy vợ. Mẫu thân hài lòng chưa ?

Sư phu nhân bấy giờ đương kêu gào lẫn lộn, nghe vậy mặt tỉnh bơ :

-Con nói thật chứ ?

-Nhất ngôn cửu đỉnh. Nhưng mà

-Nhưng sao ?

-Con cấm mẫu thân tuyển vợ hay bày trò mối lái gì đó

-Con khỏi lo ... aaa... nhưng mà không tuyển, cũng không làm mối ... thì cô hồn nó lấy con hả ?

-Mẫu thân cứ bình tĩnh. Vài ngày nữa con sẽ đem con dâu tương lai về cho mẫu thân coi mặt.

-Nhớ đó ! Con mà nuốt lời thì đừng trách ta !

Bảo Bình khi ấy vừa đến hoa viên, nghe thấy hết câu chuyện vừa rồi. Chàng bất chợt dừng bước, đắn đo suy nghĩ một hồi.

Sư huynh cũng có việc phải lo rồi a! Trước nay huynh ấy dốc lòng vì quốc gia đại sự, nay mới có thời gian lập gia thất, chẳng lẽ ta lại nhờ vả làm huynh ấy nhọc công ? Hay là thôi vậy, không nhờ huynh ấy, ta vẫn còn nhiều cách.

Nghĩ vậy Bảo Bảo lại quay gót đi khỏi phủ, làm gia đình ngạc nhiên :

-Quốc sư ! Ngài không gặp Tướng gia nữa sao ?

-Ta chợt nhớ ra có việc bận. Sau này ta sẽ nói chuyện với huynh ấy sau. Mà này, đừng có nói với huynh ấy là ta đến tìm đó !

-Tiểu nhân biết rồi !

_____ Aigoo _____

Thiên Bình rảo bước đến thư phòng lão Thái Sư, sắc mặt hơi tái. Nàng biết lão Thái Sư lọc lõi lắm, không cẩn thận là lão sẽ phát hiện ra ngay. Thiên Bình cố hít thật sâu lấy lại bình tĩnh, môi nàng cong lên một nụ cười tươi tỉnh, nàng cúi người chào lão :

-Hài nhi chào nghĩa phụ !

Lão thái sư ngồi chễm chệ trên trường kỷ, lừ lừ đưa mắt nhìn nàng. Trống ngực nàng đập thình thịch, chỉ sợ lão nhìn ra sơ hở gì. Bỗng lão bật cười ha hả, lại còn đến vỗ về nàng :

-Hài nhi ngoan của ta ! - Nghe đến thế thôi nàng đã thấy buồn nôn - Sao lại khách sáo vậy ? Ta và con xa lạ gì đâu ? Mau ngồi xuống !

-Hài nhi không dám !

-Hài nhi ngoan cứ ngồi xuống ! Ta lâu rồi không có dịp ngồi với nhau như thế này. Ngày kia con xuất giá rồi, biết khi nào ta mới gặp lại con - nói rồi lão giả vờ lấy tay lau mắt, dù mắt lão ráo hoảnh

Thương ta mà nhẫn tâm gả bán ta tùy tiện như vậy ? Thiên Bình nhìn lão, cố giấu vẻ khinh bỉ. Nàng chỉ ngồi im, đầu hơi cúi xuống, tay mân mê tà áo, mặc cho lão Thái Sư sụt sịt nước mắt cá sấu, lải nhải đủ chuyện trên trời dưới biển. Cuối cùng, có một gia nhân đến, ghé tai lão nói nhỏ vài câu mà nàng không nghe rõ. Sắc mặt lão đột nhiên thay đổi. Lão cau mày, đôi mắt cú vọ nhìn nàng đầy thù địch:

-Ta mệt rồi ! Con về nghỉ đi ! - Giọng lão hách dịch.

_____THERE'S NOTHIN WRONG WITH LOVIN WHO YOU ARE_____

-Bảo huynh ! - Song Tử khẽ gọi. Từ trên nóc nhà, Bảo Bình nhảy xuống đất

-Song Gia !

-Ta đã làm theo lời huynh, thuê mấy chục tay ăn mỳ và du côn. Tiền ta đã trả cho chúng hết rồi. Hôm ấy sẽ theo đúng như đã định.

-Chúng có đáng tin không ?

-Lũ ấy chỉ cần tiền là xong hết. Mà yên tâm, chúng cũng không muốn dính dáng đến quan phủ nên xong việc chúng sẽ chuồn hết

-Đa tạ vương gia !

-Đâu có gì ! Ta giúp huynh lần này, lần sau đến lượt huynh giúp ta đó !

-Phải rồi ! Hôm nọ ta có thấy Vương gia nhắc đến nhưng lại thôi. Có việc gì, Vương gia cứ sai bảo, tại hạ nhất định hết lòng.

Song Tử nghiêm nét mặt, đôi mắt ánh lên màu suy nghĩ.

-Đó là vụ án 12 năm trước.

-Là vụ hạ độc Thái hậu !

-Phải ! Khi nhũ mầu qua đời, ta chạnh nhớ mầu hậu ta, nên có đi qua Bể Nguyệt cung. Không ngờ lại tìm thấy một tờ mật thư !

-Bể Nguyệt cung ? Kì lạ, chẳng lẽ lâu như vậy mà tờ mật thư còn đó ?

-Ta cũng thấy lạ, nhưng có lẽ vì cung ấy có ma, nên không ai dám lui tới.

-Vương gia muốn làm gì ?

-... - Song Tử định nói, nhưng rồi lại thôi - Để sau, huynh còn đang bận bịu thể này, cứ lo cái thân huynh trước đi đã. Bao giờ huynh rảnh rồi ta sẽ bàn việc này.

-Chỉ e ... - Bảo Bình lắc đầu

-E gì ? - Song cảm thấy hơi bất an.

-E là chuyện này Bảo Bình mạo hiểm, có lẽ sẽ lãnh ít dữ nhiều. Nếu có thể bảo toàn tính mạng, cũng sẽ bị ráo riết truy tìm, không thể về gặp Vương gia được !

-Không được nói gở như vậy ! Huynh còn nợ ta món nợ này đây, nhất định không được khinh suất !

-Sống chết có số ! Ta không tự quyết được ! - Bảo Bình cười ha hả - Nhất định lần này lão Thái Sư ấy không để yên đâu. Thiên Phi mới chết, Quốc Kỉ gia và Diêu Gia rạn nứt, chắc chắn lão sẽ hết sức cẩn thận đề phòng.

-Huynh mà không về gặp ta thì có trốn xuống hoàng tuyền ta cũng lôi huynh về trả nợ cho ta đó !

-Vương gia đừng lo ! Tại hạ không sợ chết, chỉ sợ làm lỡ việc của Vương gia thôi.

-Không được ! - Song Tử thở hắt ra - Ta không đợi lâu được đâu !

-Vương gia khỏi cần sốt ruột. Hôm qua ta xem thiên văn, thấy chòm sao Trâu Vàng đang di chuyển về mặt phẳng Hoàng Đạo, Hình bộ thượng thư Kim Ngưu đại nhân sắp về đến kinh thành rồi. Vương gia hãy nhờ Ngưu đại nhân giúp !

-Kim Ngưu ??? - Song Tử tắc lưỡi - Có phải cái gã suýt nữa cung hình bốn vương không vậy ? Không ổn không ổn ! Ta với hắn cũng ít giao hảo, biết hắn có giúp ta không ?

-Vậy để tại hạ viết một bức thư chuyển đến Ngưu huynh. Huynh ấy là người tín nghĩa, tận tâm vì triều đình, chắc chắn sẽ giúp Vương gia a !

-Được ! Thế thì ta không lo gì nữa.

___IN THE RELIGION OF THE INSECURE.I MUST BE MYSELF, RESPECT MY YOUTH ___

Ngày hôm ấy trôi qua một cách nặng nề. Chỉ một ngày thôi mà Thiên Bình tưởng dài đến cả trăm năm. Nàng ngồi trong phòng, bồn chồn hồi hộp, lúc lúc lại giật mình thẳng thốt như thể ai ai cũng biết hết chuyện nàng đang âm mưu rồi. Ngoài cửa gia nhân đi lại tấp nập khẩn trương, giá như nàng có việc gì mà làm cho tạm bớt căng thẳng thì tốt! Cứ vài khắc nàng lại hỏi Tiểu Thanh :

-Bây giờ là canh mấy rồi ?

-Tiểu thư ... người làm sao vậy ? - Tiểu Thanh cau có nhìn nàng - Tiểu thư vừa mới hỏi xong mà !

Sao lại lâu như vậy ? Cầu mong ngày hôm nay qua nhanh đi. Đừng xảy ra chuyện gì hết ! Cầu trời khẩn phật phù hộ Bảo ca ca !

Chỉ sợ ... đêm dài lắm mộng.

___MI AMORE VOLE FE YAH ___

Đêm xuống. Đêm mùa đông lạnh, u ám, và buồn. Phủ Thái Sư chìm trong tĩnh lặng. Không phải chỉ có mình Thiên Bình mới thấy lo âu vô cớ. Ở gần đó, trên một nóc nhà, cũng có người đang lo âu như nàng. Và thậm chí, nỗi lo còn day dứt hơn, vì người đó biết, cái gì làm cho mình lo đến thế.

Trời vẫn vũ.

Chòm Thiên Xứng đi vào đất Giao Bắc, nằm chắn giữa hai chòm Thiên Cang và Trủy Tinh (tên các chòm này là do tğ chém ra đó, dùng search google làm gì) ...

... là diêm không lành.

Hơn nữa, tất cả từ ngày rước dâu, đến giờ rước dâu, và thậm chí là người đưa dâu ... tất cả đều xung khắc.

Bảo Bình bần thần cả người. Chòm tướng tinh của chàng hắt ra thứ ánh sáng kì lạ, đỏ rực. Nếu như thật sự, bắt buộc vào giờ đó ngày đó ... sẽ trùng vào Bát Quái Phục Ma Khuyên (cái này cũng là chém đó)

Mà các cổng thành lại nằm đúng vào bốn hướng chính, bao vây ta ở giữa.

Hướng Nam gặp phải Phục Ma Tinh, phạm vào cửa Đỗ, chạy về hướng đó không những sẽ mất mạng, mà còn liên lụy đến nàng nữa

Hướng Tây có Thiên Trù Tinh, phạm vào cửa Hưu, chạy về hướng đó thì nàng không thoát được

Hướng Đông lại có Quỷ Nhập Tràng mai phục, là phía cửa Kinh, chạy ra đó thì cả hai cũng chết

Chỉ còn lại hướng chính Bắc, tuy có Bắc Đẩu Tinh phù trợ, nhưng chắn ngay trước Bắc Đẩu Tinh, là Diêm Vương Tinh. Đó là cửa TỬ !

Bảo Bảo đưa hồ rượu nhạt lên miệng, tợp một hớp, mép nhếch lên.

Thôi ! Đành phó mặc cho số Trời !

_____ I keep you with me in my heart _____

Mới sáng sớm phủ Thái Sư đã ồn ào náo nhiệt, khắp nơi trang hoàng đỏ chót. Thiên Bình miễn cưỡng mặc y phục tân nương, trang điểm điểm lệ, ngồi chờ mà trong lòng phấp phồng. Nàng mân mê ngón tay, tự nhủ sau này nàng sẽ có một cuộc sống mới. Nàng không cần giàu sang, không cần phú quý chi hết, miễn là có những người nàng yêu thương ở bên cạnh. Sẽ chẳng bao giờ có chuyện chàng bỏ nàng bơ vơ một mình nữa ... và rồi ... nàng sẽ có con (==” Nàng đã mơ về, ngôi nhà và những đứa trẻ ... blah blah blah)

Môi anh đào khẽ hé mở. Không biết h này chàng ở đâu a ? Không biết chàng đang làm gì a ? Nhưng ta sắp gặp chàng rồi a !

Thiên Bình đứng dậy, lại gần đầu giường, nơi nàng giấu lá thư dưới lớp nệm. Nhìn nét chữ cũng như nhìn thấy chàng thôi !

...KHÔNG CỐ !

Tim nàng như lặn đi trong vùi tích tắc. Nàng hoảng loạn lật tung chăn mền lên.

Tuyệt nhiên không có !

Không lẽ nào ! Đầu nàng lắc lắc, mắt trợn ngược lên kinh hoàng.

Lá thư biến mất rồi !

Nàng chợt nhớ lại ...

-Lão gia muốn gặp tiểu thư ...

-Hài nhi ngoan ...

-Ta mệt rồi !... - Ánh mắt lão thù địch. Tên gia đình đã nói nhỏ gì đó với lão ...

Chính là lão ! Lão lừa gọi nàng đến và cho người dò xét phòng nàng. Ôi trời ! Thiên Bình ngồi phịch xuống đất. Ngày của nàng tối sầm. Lộ hết rồi ư ?

Ta hại chàng rồi ! Nước mắt nàng rùng rùng hai bên má. Ta dù có chết ngàn lần cũng không sao nhưng chàng ... Sao ta lại ngốc nghếch đến vậy ? Lạy trời ! Xin trời phù hộ cho Bảo ca ca ...

Bất giác mặt nàng rần đanh lại, đồng tử thu hẹp. Nàng chẳng quản gì mình là cô dâu mới, mở toang cửa phòng chạy đi tìm lão Thái Sư. Nàng chẳng biết mình tìm lão để làm gì, nhưng tự dưng cơn giận trào lên không kiềm chế nổi. Nàng vừa chạy, vừa khóc, vừa la hét một cách điên loạn đến nỗi gia nhân trong phủ

không ai dám lại gần để cản nàng. Lúc ấy khách khứa chưa đến, Thái Sư vẫn còn ngồi trong thư phòng riêng suy tính gì đó. Đương lúc bận rộn, chợt nghe tiếng Thiên Bình âm ỉ :

-Lão ác nhân ! Ta có thù hằn gì với ông nào ???????

Lão ta kinh ngạc nhìn nàng, không thể tin nổi vào mắt mình, lão cho là nàng biết hết rồi, nhưng cũng giả vờ vỗ về :

-Hài nhi ! Con làm gì vậy ? Hôm nay là đại hỉ của con kia mà !

-Hỉ ?? - Nàng cười khanh khách, lão nghe cũng rùng mình - Lão ác nhân ! Đại hỉ cái nỗi gì ? Lão hại ta ra thế này còn bày đặt ... Ta quyết liều chết với lão !!!!!

Nói rồi nàng hùng hổ xông tới, túm lấy lão Thái Sư cấu véo giằng xé kịch liệt. Nét mặt lão biến dạng. lão gầm lên tức tối :

-Chết tiệt ! Mau buông lão phu ra !

-Nhất định ta quyết sống mái với ngươi !

Lão hầm hầm nổi điên, giơ tay túm nàng, đẩy một cái làm nàng ngã giúi giúi. Hai gia nhân bấy h mới đến, giữ nàng thật chặt. Mắt Thiên Bình đỏ ngầu, nhìn lão như con hổ nhìn con mồi.

-Tiện nhân ! - Lão dang tay tát nàng một cái. (tội nghiệp Thiên Bình ;(() - Người đang đánh người đã nuôi nấng người sao ?

-Ta là tiện nhân thì ngươi là thứ dòi bọ nhưng nhúc ! Kẻ khẩu phật tâm xà ! Đồ ác nhân !!!

-Câm miệng ! - Lão hằn học - Bầy h mới biết sao ?

-Tại sao ? Tại sao lại nuôi nấng ta ? Người đâu có yêu thương ta ? sao lại làm thế ??? - Nàng đau xót

-Hahah ! - Lão cười khanh khách - Phải ! Ta thích hành hạ ngươi ! Đồ nghiệt chủng nhà họ Thiên ! Biết tại sao ta còn giữ ngươi lại không ? Là vì thằng anh khốn kiếp của ngươi vẫn còn lớn vồn đâu đó ở ngoài kia kìa ! Ta giữ ngươi lại tên khốn đó mới chịu nghe ta sai bảo, hiểu không ? Hắn giả dạng lão Vô Ảnh thái giám, nghĩ ta không nhận ra đấy ! Hừ ! Không ngờ, thằng bé nhà họ Diêu lại thích ngươi ...

-Đại huynh ta ??? Huynh ấy vẫn sống ??? Đồ dê tiện !!!!!!!!! Hóa ra trước nay vẫn là người lợi dụng ta !

-Nói cho ngươi biết ... ngươi đang nằm trong tay ta rồi, ngoan ngoãn lên kiệu về nhà họ Diêu đi ! Ngươi còn ngoan cố thì đừng trách ta độc ác. Tay Quốc sư nào đó h nằm gọn trong cái bẫy của lão phu rồi !

-Bảo ca ca ! - Mặt nàng trắng bệch ra, không còn một giọt máu nào. Cuống tim gần như rụng rời. - Ngươi làm gì chàng rồi ???

-Làm gì ah ? Cái đó còn tùy vào biểu hiện của nhà ngươi ! Hắn ta lén bắn tin cho ngươi, múa rìu qua mắt lão phu chẳng ? Hắn ta chẳng phải nói rằng nếu xuất giá vào giờ đó rất xấu sao ? Không phải đi về hướng Tây thì tốt, đi về hướng Bắc rất xấu sao ? Ta cho người giả làm kiệu hoa đi về hướng Tây, còn ngươi ... thì đi sang hướng Bắc. Một mẻ là ta bắt gọn hắn ta !

-Đồ độc ác ! Ngươi còn hơn cả quỷ dữ ! Vô liêm sỉ ! Bỉ ổi !!!!!!!!!

-Cứ chửi mắng nếu ngươi muốn ! Nhưng tốt nhất là nên nghe lời ta ! Nếu để nhà họ Diêu phật ý ! Ta không tha cho Bảo Bình đâu.

Nàng không còn sức đâu mà vùng vẫy nữa. Hai gia nhân lôi nàng về phòng. Thiên Bình ngồi thừ ra, nước mắt khô cạn. Một lúc lâu sau, nàng ngừng khóc. Thiên Bình quả quyết bước đến tử đồ của nàng, lấy ra một thanh chủy thủ nhọn hoắt. Con dao ấy theo nàng từ lúc nàng còn bé tí và chưa lưu lạc tha phương thế này. Trong kí ức mơ hồ của nàng, con dao ấy hình như có một đôi, đại huynh một con, nàng một con. Hai lưỡi chủy thủ ghép lại được một con dao hai lưỡi.

Mười hai năm nay, đây là lần đầu nàng lấy nó ra. Một tia sát khí bùng lên trong mắt nàng.

Các người cận tình, đừng trách ta cạn nghĩa !

Nàng giấu lưỡi chủy thủ vào người, tới bàn gương thoa lại phấn. Nàng thần thờ ngắm mình trong gương. Đẹp ! Đẹp thì được cái gì ?

Bảo ca ca, đừng đến tìm ta, ta xin chàng đấy, đừng đến !

_____ Just close your eyes, The sun is going down _____

-Ồ e ò e í e ò e ...

Mấy tay đi đầu đám rước dâu phòng mang trợn mắt thối kèn. Cách sau có vài bước, Diêu công tử bảnh chọe mặc áo tân lang, miệng há ra cười toe toét, đến nổi treo cả quai hàm. Ngựa đi đến đâu, hất lại gió tay ra đa tạ những lời cung hỉ mà hấn tự tưởng tượng ra. Chẳng ai thêm chúc mừng hết.

Hắn không biết rằng trên mái nhà hai dọc đường hắn đi, có những kẻ đã phục sẵn từ sáng sớm, chuẩn bị cướp dâu.

-Giờ lành đã đến ! Tân nương lên kiệu.

Kiệu hoa được hạ thấp xuống. Một thể thân nào đó mặc hỉ phục, trùm khăn uyên ương bước lên kiệu. Rồi cả đoàn người rồng rắn kéo nhau đi về phía Tây, phía Diêu phủ.

Đi được một đoạn, kiệu đến một ngã ba đường, bỗng đâu từ các ngã đường, hàng chục ăn mày đổ xô đến, náo loạn cả đoàn :

-Xin các ông ... các bà bố thí !!!!!

-Tránh ra tránh ra !

-Ông ơi ! Hôm nay là ngày đại hỉ của ông làm ơn thương cho những kẻ nghèo hèn này ...

-Ta nói tránh ra cơ mà !

-Làm gì mà hách dịch như vậy ? Ta chỉ xin miếng cơm dứt vào miệng, không cho là sao ?

-Người đâu mau đuổi chúng đi !

-Muốn đuổi ư ??? Chúng ta tuy là ăn mày nhưng cũng có cái danh dự của kẻ ăn mày. Các anh em ! Hắn xúc phạm chúng ta ! Máu xông lên !!!!!!!!!!!

Một kẻ vừa dứt lời, tức thì bọn anh em Cái bang nhất loạt cầm gậy nện vào đoàn rước dâu thành ra một trận loạn đả. Một kẻ tâm phúc của lão Thái Sư thấy có biến động, tưởng rằng Bảo Bình đến cướp dâu, bèn xông ra , vây tròn quân ăn mày lẫn đám người Diêu phủ. Diêu công tử thấy thế sợ quá, lại nghĩ bọn người kia đến vây bắt mình. Hắn ngồi trên ngựa thét quân của Diêu gia nện tới tấp vào người của Thái Sư. Hai bên đánh lẫn nhau một hồi, bọn ăn mày thừa cơ lính mất tầm. Chiếc kiệu hoa không có ai ngó ngang tới, cứ đứng im lìm một chỗ.

Hai bên thông gia tương lai đánh nhau từ sáng đến trưa. Diêu lão gia thấy con trai đi đón dâu về muộn sốt ruột, bỏ đi tìm. Khi đến nơi té ra là người mình đánh lẫn nhau. Diêu lão gia vừa tức vừa ức, nổi trận lôi đình không thềm cười xin gì hết nữa. Bọn người của lão Thái Sư đành tui ngưu trở về.

... Cùng lúc ấy...

Lão Thái Sư định cho hai đoàn kiệu cùng đi đến Diêu phủ, đã báo trước cho Diêu lão gia biết chút ít. Ai dè Diêu công tử và người nhà lão đánh nhau, làm Diêu lão tức giận, mang kiệu hoa đem trả lại Thái Sư, không cần cả Thiên Bình luôn nữa. Lão Thái Sư gần như phát điên. Gọi người bắt kiệu của Thiên Bình trở lại, định trút giận lên đầu nàng.

Người nhà đi một hồi, hốt hải chạy về :

-Lão gia ơi nguy rồi !

-Sao lại nguy ?

-Kiệu hoa đã tìm thấy ! Nhưng không thấy tiểu thư đâu !

-ĐỒ ĂN HẠI !!!!!!!!!!!!!!! - Lão gầm lên. Tích chén trong phòng rung lên bần bật - NÓ ĐI ĐÂU RỒI ?

-Bẩm lão gia tiểu nhân không biết !!!!!!!

Là Bảo Bình !!!!!!! Chúng lại giáng cho lão phu một đòn nữa !!!!!!! CHẾT TIẾT !!!!!!! Mối hận này lão phu sẽ trả lại gấp mười !

-Có biết nó đi hướng nào không ?

-Tiểu nhân không biết ! Nhưng xem ra là về hướng Bắc ! Người gác cổng nói sáng này có một đám người ngồi xe ngựa chạy vội ra ngoài cửa Bắc.

Ta biết mà !!!!!!! Lão vừa nghĩ vừa rảo bước ra vườn sau, nơi có một gian nhà bé con và hẻo lánh.

Lão vào trong, vỗ tay một cái. Trong chớp mắt, một bóng đen xuất hiện - chính là kẻ lần trước đã giao đấu với Thiên Yết :

-Người đi về hướng Bắc, đuổi theo Thiên Bình cho ta ! Gặp ai thì giết kẻ đó ! Không cần hỏi nhiều.

-Tiểu nhân tuân lệnh !

Thoắt một cái, bóng đen phi thân biến mất. Với khinh công của hắn, chẳng khó gì đuổi kịp hai người kia.

Đừng oán trách ta độc ác !

Chap 50a

... Lại nói chuyện Thiên Bình miễn cưỡng bước lên kiệu, dắt dao găm trong người, nhất định đâm chết tay công tử họ Diêu. Phải trả thù ! Nàng không thể giết chết lão ta, thì sẽ giết tay họ Diêu, sẽ làm cho lão ta khốn đốn mới thôi ! Kiệu của nàng nhằm hướng Bắc đi đến, không kèn không trống, cũng chỉ có vài người đi hộ tống. Đoàn người của nàng dắt díu nhau, đi thành hình vòng cung từ phủ Thái Sư lên phía Bắc rồi định vòng qua phía Tây. Mới đi đến thành Bắc, phu kiệu đã mệt mỏi. Thị nữ đi cùng ra lệnh cho cả đoàn cùng vào nghỉ ở một quán nước.

... Cơ hội đến rồi.

Bất thành linh từ trên mái nhà nhảy xuống vài chục tay cướp, ăn vận đen sì, mặt bịt kín, gươm đao trong tay sáng quắc.

Cướp ư ? - Thiên Bình hoảng sợ. Không ngờ ta lại xui xẻo đến thế ! Còn cái mạng thừa này muốn liều trả thù ... mà giờ lại rơi vào tay cướp sao ? Nàng ngồi trong kiệu, thò tay vào áo nắm chắc lưỡi chủy thủ. Nếu như có bị cướp thật, cũng nhất định tuần tiết, không đi theo lũ vô lại kia !

Bọn thị nữ đi kèm mới nhìn thấy chúng đã xúi tại chỗ. Bọn phu kiệu thì tái xanh mặt mày. Bọn cướp chỉ lườm một cái, đao hơi giơ lên, tất cả đám phu kiệu lại chạy mất dép. Còn trở lại vài ba gia đình không đem theo vũ khí, nhưng bọn này đã quen được người ta khiếp sợ, bèn lên giọng :

- Các người muốn gì ? Muốn cướp sao ? Có biết đây là ai không ?

- Muốn gì ? - Bọn cướp cười ha hả nhìn nhau - Muốn muốn cái đầu nhà ngươi ! Ta là cướp đấy, thì sao ? Trại chủ của chúng ta đang cần trại chủ phu nhân đây ! (==”)

- Hồn láo ! Đây là nương tử của Diêu phủ ! Mau tránh đường không ta sẽ gọi quan binh đến bắt chúng bay đó !

- Lắm mồm quá ! - Một tên cướp tiến lên - Cắt lưỡi nó đi !

- Á sssss

~ ! Lạy ông ông tha cho con !

- Khôn hồn thì rút đi !

- Dạ dạ ! Con biết rồi !!!!! - Thế mà còn mạnh mồm !

Mấy tên gia đình phủ Thái Sư thế là cuốn gói chạy nốt. Chiếc kiệu đứng im lìm giữa đường. Bọn cướp thấy đã không còn ai ở đó, bèn huýt sáo ra hiệu. Thiên Bình ngồi bên trong càng lúc càng căng thẳng. Ôi ! Chẳng lẽ chúng đưa nàng về trại cướp thật ? Chắc đang gọi người chi viện đây ! Bỗng đâu rèm kiệu lay động. Á !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! Lũ góm ghiếc ấy sắp bắt nàng !!!!! Mồ hôi nàng toát ra, tay cầm con dao trong thế phòng bị. Chỉ cần rèm hé ra là nàng sẽ đâm chúng ngay !

Rèm mở ! Thiên Bình nhắm mắt, kêu toáng lên : YA !!! Đoạn nàng nhắm thẳng phía trước mặt mà đâm tới, không cần biết đấy là ai. Một kẻ nào đó túm ngay được tay nàng, giữ thật chặt. Thiên Bình vùng vẫy, đá vào chân hắn liên hồi, la lối om sòm :

- Đồ lưu manh ! Bỏ ta ra !

Hắn không bỏ. Ngược lại, còn cố sức, giằng lấy dao của nàng.

- Đồ vô lại !

- Yên nào ! - Hắn nói như van xin. Nhưng nàng chẳng thèm nghe.

- Thà chết cũng không đi theo ngươi !!!!! Quân kẻ cướp !

- Nàng nói thật sao ??? - Hắn sững sốt nắm lấy hai vai nàng lay lay

- Hơ ...

Lúc ấy Thiên Bình mới nhìn lên. Bảo Bình, vẫn y phục trắng (ở bẩn quá, từ đầu đến h không thay là sao ? - BB: Đầu phải tại ta ??? Là người đó ! Oánh chút người bây h !) tóc cột một nửa trên đầu, sắc mặt vừa mừng rỡ vừa nghiêm nghị. Có phải là chàng thật không ? Tại sao chàng lại ở đây ? Không phải chàng nói chàng sẽ phục ở ngã ba chợ phía Tây sao ?

- Nàng thà chết cũng không đi với ta sao ?? - Bảo Bình đưa tay chạm vào má nàng

- Bảo ca ca ... - Nàng chưa hết kinh ngạc. - Đúng là chàng phải không ???

- Không phải ta thì là gã nào ? - (==)

- Nhưng ... chàng nói sẽ chờ ở phía thành Tây cơ mà ... Tại sao ???

- Chủ nhân ! Ngựa đã chuẩn bị xong, ngài hãy đi ngay !

- Ta biết rồi ! - Chàng nói, lại quay ra nắm tay nàng kéo đi - Một hai câu không nói hết được, sau này có thời gian ta sẽ kể lại cho nàng, còn bây h chúng ta phải đi ngay ! Ở đây rất nguy hiểm !

- Nhưng đi đâu ? - Nàng hơi khựng lại

- Đi trốn. - Chứ nàng còn muốn đi đâu nữa ?

Phải rồi ! Đi trốn ! Nàng bắt giắc mỉm cười. Ta với chàng sẽ đi trốn ! Có Bảo ca ! Có Bảo ca !

AAAAAA

Bảo Bình đỡ nàng cùng ngồi lên ngựa. Đoạn, hai người thúc ngựa phi nước đại về phía Bắc. Đi được khoảng bốn năm canh giờ, Bảo Bình thấy nàng thấm mệt, bèn ghì cương đi chậm lại

- Đến đây khá an toàn rồi ! Không cần gấp nữa.

- Bảo ca ! Làm sao chàng biết ta bị đưa về phía Bắc ?? - Lúc này nàng mới nhắc lại

- Là chuyện đó sao ? - Chàng cười ha hả - Cái đó thì có khó gì ! Ngay từ đầu lúc ta nhờ người chuyển thư cho nàng, ta đã tính biết lão Thái Sư hẳn sẽ cho người dò xét nàng kĩ lưỡng, thế nên ta cố tình bảo nàng đừng đi về phía Bắc. Quả ta đoán đúng, lão ta nghi ngay, đem nàng đi vòng cung lên phía đó. Ta lại giả bộ cho đám ăn mày hư trương thanh thế giả đồ cướp dẫu, hẳn ta dồn người về phía đó để bắt ta, trong lúc đó ta sẽ cho người của ta cứu được nàng.

- Hóa ra lúc đầu chàng lừa ta ?????? - Nàng cau mày kêu lên - Làm ta hoảng sợ ! Ta còn tưởng chàng bị lão ta bắt nữa. Khiến ta lo muốn chết như vậy sao ? Còn cười được nữa ?

- Không làm như vậy thì sao đem được nàng ra đây ?
 - Nhỡ như thật sự lão không biết, cứ cho ta đi về phía Diêu phủ thì chàng làm thế nào ?
 - Thì đám ăn mày đó sẽ “hộ tống” nàng đi thôi ! Mà cuối cùng ta tính cũng đâu có sai ?
 - Chàng tính không sai ...phải rồi !! Toàn là ta lo hão !!!!
 - Xin lỗi ! - Bảo Bình xiết chặt tay nàng - Ta không cố ý ! Nhưng không còn cách nào khác !
 - Cứ cho là như vậy ... sao không bảo ta ? Nếu ta mà không gặp chàng thật thì chắc h này ta đã xuống suối vàng rồi !
 - NÓI BẬY! - Chàng ngăn lại - Ai cho nàng hở miệng như vậy ?
 - Chàng nói gì cũng đúng ! Còn ta nói gì cũng là nói bậy ! - Nàng quay mặt đi ra về dỗi.
 - Bình Nhi ! Đừng giận ta mà !
 - Ai thêm giận ? - Ồ thì đúng là nàng không có giận chàng thật
 - Rõ ràng là đang giận ! - Chàng cáo buộc
 - Ta nói không kia mà !
 - Nữ nhi nói có là không ! (Sao câu này hiện đại quá ta ? - BB : Ta là kẻ đi trước thời đại mà !haha)
 - Không thật mà !
 - Chứng minh đi !- Chàng vừa cười vừa chỉ tay vào má mình(hóa ra đây là mục đích !)
 - Là sao ? - Nàng đỏ mặt, giả bộ ngây thơ ==”
 - Ta vất vả như vậy không thưởng cho ta hã ? - Chàng kêu ca.
 - Chàng vất vả chứ ta thì không sao ? - Ý nàng là cũng đòi được thưởng a ! - Ta còn chưa hỏi tội chàng bao lâu nay dám bỏ ta đi như vậy đâu !
 - Được rồi ! - Bảo Bảo bĩu môi nói - Là ta không tốt ! Nhưng ... ta cứu nàng không phải sao ? Hay là nàng không muốn ta cứu nữa, để yên tâm về làm vợ gã họ Diêu nào đó ?
- Bảo Bảo vừa nói vừa quay mặt sang một bên, ra về dỗi, nhưng vẫn âm thầm liếc nhìn nàng.
- Không đâu ! - Nàng thanh minh - Trong lòng ta ...
 - Lòng người khó đoán lắm !
- Nàng hơi rụt rè, e thẹn ngược nhìn chàng. Nàng hơi nhướn người về phía sau, khẽ chạm môi vào má chàng. Bảo Bình héch cằm lên, nụ cười gần như muốn bật ra nhưng cố gắng kìm lại. Bình Nhi ngốc !
- Vậy được chưa ? - Nàng ngượng ngùng hỏi
- Bảo Bình lúc ấy đang thích chí lắm, nhưng vẫn làm bộ:
- Không được ! Chưa đủ !
 - Chưa được sao ? - Nàng kêu lên
 - Còn bên này nữa !!! - Chàng ranh mãnh chỉ sang má bên kia.
 - Được voi đòi tiên ah !
- Hai người đương lưng thừng ruổi ngựa trong rừng, bỗng nhiên một trận cuồng phong ào ào thổi đến. Con ngựa giật mình lồng lên. Thiên Bình sợ quá nép chặt vào chàng, Bảo Bình cầm cương giữ vững con ngựa, sắc mặt đột ngột chuyển lo lắng.
- Không ổn rồi !
 - Có chuyện gì vậy ?

- Trận gió vừa rồi nặng nề sát khí, ắt có kẻ đang gấp đuổi theo chúng ta ! Phải mau chạy khỏi đây !

Chàng nói đoạn thúc ngựa phi nước đại. Chưa đầy một canh giờ đã đến địa phận hồ Trầm Ngư. Bảo Bình không đi về phía nhà Song Ngư, rẽ tạt qua phía chính Bắc, tiếp tục phóng bạt mạng.

Nếu như thực sự có xảy chuyện gì, ta cũng thể để liên lụy đến Ngư cô nương và Sư huynh được !

- Chàng định đi đâu vậy ? - Thiên Bình hỏi. Cảm giác bất an càng tăng vọt

- Ta không biết !

Nàng tròn mắt kinh hãi :

- Chàng ... không biết ?? Vậy tại sao lại chạy về phía đó ? Có ai tiếp ứng cho chúng ta không ?

- Không có ! Nhưng chắc chắn ở đó sẽ có người cứu nàng ! Ta đã xem thiên văn rồi, hướng đó đang là vùng phúc tinh của nàng.

- Vậy ta yên tâm hơn rồi ! - Nói vậy nhưng nàng chẳng cho là như vậy.

Chàng im lặng. Đó là vùng phúc tinh của nàng, và đó cũng là cửa TỬ của ta, nhưng không sao hết, miễn là nàng thoát. Ta không thể để nàng lo nữa !

_____ She hit the floor...she hit the floor .Next thing you know Shawty got low _____

Xử phủ ...

- Nhân chi sơ, Tính bổn thiện. Tính tương cận ; Tập tương viễn... - Song Tử miễn cưỡng đọc, đầu quay tròn. Trời ơi ta có phải con nít đâu sao bắt ta đọc mấy thứ võ lòng này ?

- Đọc lại ! - Xử Nữ lạnh lùng nói.

- Nhân chi sơ, tính bản thiện ... Này ... Nàng có thôi bắt ta đọc mấy thứ này đi được không ? - Chàng nổi cáu

- Học phải bắt đầu từ gốc rễ trước ! - Nàng nói, điệu bộ rõ ràng là đang tức giận gì đó.

- Ta đọc hai mươi lần rồi còn chưa đủ sao ? Nàng dạy dỗ cái kiểu gì vậy ?

- Vương gia ! Ta đang dạy cho ngài tính kiên nhẫn đó ! Nhưng xem ra Vương gia không nghe lời Thái phó thì phải ! Vương gia xem có học trò nào cãi lại thầy giáo như vậy không ?

- Nàng ... - Song Tử nhìn nàng một cách khó hiểu. Giận dỗi vô cớ ! (không phải vô cớ đâu !)

- Ta làm sao ?

- Nếu nàng cứ làm như vậy ta sẽ nói hoàng huynh ta đó !

- Ngài cứ việc nói ! - Thật là cặn tàu ráo máu ! - Cứ bấm lại hoàng thượng là Xử Nữ làm Thái phó không tốt, không dạy bảo gì hết , để Hoàng thượng chém đầu Xử Nữ đi !

- NÀNG ... - Song Tử kêu lên tức tối. Nàng mà lại nghĩ ta sẽ đem nàng cho Hoàng ca ca chém đầu sao ?? Thật không hiểu tấm lòng hảo bằng hữu gì hết !

Chàng giận đỏ mặt lên, đứng dậy, phủ áo ra đi:

- Mặc kệ nàng !

Xử Nữ càng bức bối. Chàng đi khỏi rồi, tự dưng nàng chảy nước mắt. Đi đi ! Cứ đi tìm cái cô Thiên Bình gì đó đi ! Đi thì đừng bao giờ quay lại gặp ta nữa !

_____ You're the only exception _____

Vẫn như mọi ngày, Cự Giải tỉnh dậy và lại nghe tiếng Thiên Yết mài dao xòen xọet. Ngày nào hắn cũng mài con dao đó, nên nàng quen rồi, không sợ nữa. Và đến lúc này nàng có thể chắc chắn một điều là : hắn sẽ không bao giờ làm hại nàng hết.

- Sao hôm nào người cũng mài con dao đó vậy ?

- Ta không muốn quên mối thù của nhà ta !

- Thù hận ... ? - Nàng thở dài - Người có thâm thù gì mà đến cả mức nộ khí công tâm, chân khí hỗn loạn rồi vẫn cứ muốn đi báo thù. Làm thế chỉ hại người thôi !

- Cô không hiểu đâu ! Cô không bao giờ hiểu ! - Hắn cười nhạt. Và cầu mong rằng nàng sẽ không bao giờ phải hiểu cảm giác đó !

- Phải ! Ta không hiểu ! - Nàng hơi có chút bực bội. - Ta chỉ muốn người đừng có đi giết người nữa, đừng có đi đánh nhau nữa, cứ bình an mà sống thôi ... - Nói đến đó mặt nàng ửng đỏ. Nàng nói quá lời mất rồi !

Thiên Yết đưa mắt nhìn nàng, có cái gì như vui vẻ, lại có cái gì như buồn bã. Phải ! Nàng thì phải được bình an ! Chàng đứng dậy, dắt con dao vào người, không chào nàng lấy một câu đã phi thân bay đi mất. Cự Giải kinh ngạc trước cách xử sự của hắn, sao lại bỏ ta đi chứ ? Mà ... hắn đi đâu vào giờ này nhỉ ?

Mặc kệ hắn ! Nàng quay vào trong nhà, vợ lấy một chiếc túi mà nàng tự làm lấy từ vải vụn, thông dong đi về phía Nhường Tuyền Cốc. Mấy ngày nay nàng đã hơi quen đường, có thể tự mình vào trong cốc không bị lạc nữa. Trong cốc có nhiều thứ được thảo quý ngay đến cả hoàng cung cũng không có, nàng tha hồ mà đem về.

Nhưng Cự Giải hái thuốc để làm gì ?

... Ta sẽ chữa khỏi cho hắn !

Chap 50b

Con ngựa của Bảo Bình chạy liên từ sáng đến chiều đã thấm mệt. Nó uể oải đi chậm lại. Bảo Bình càng lo lắng. Phía này toàn là nơi thâm sơn cùng cốc, ít người qua lại, mà luồng sát khí phía sau đã đến rất gần rồi. Phải làm sao bây giờ ?

-Bảo ca ! Đây là nơi nào vậy ? Sao im lìm đáng sợ quá ! - Nàng căng thẳng

-Không sao đâu đừng sợ !

-Ta không sợ ! - Nàng nói, giọng đầy can đảm - Có chàng ở đây ta không sợ gì hết.

Vụt một cái, luồng gió rất mạnh thổi đến, quật ngã cả Bảo Bình và Thiên Bình. Chàng lấy thân bảo hộ cho nàng, cổ bò dậy :

-Bình Nhi ! Không sao chứ ?

-Ta không sao ! - nàng đưa tay áp lên má lau vết nhem trên mặt chàng

-Tình tứ quá nhỉ ? - Cái giọng khề khà vang lên. Một bóng đen đậu trên cành cây cười khăng khặc.

Tim Thiên Bình như rụng ra, nàng co người nép vào sau Bảo Bình :

-Người là ai ??? - Chàng lớn tiếng quát

-Hahahah ! - Giọng cười man dại vang xa tứ phía - Ta là ai không quan trọng ! Chỉ cần biết rằng ta đến để tiễn các người về châu Diêm Vương là được rồi !

-Lão Thái Sư sai người đến phải không ? - Thiên Bình gằn giọng

-Phải thì sao ? Mà không phải thì sao ? - Hắn quắc mắt lên - Các người thật là phiền phức ! Đẳng nào mà hôm nay chẳng là ngày tận số của các người. Sao không yên phận ở trong thành chờ chết. Chạy ra đây làm ta phải nhọc công đuổi theo, thật là rách việc !

-Không có chuyện đó đâu ! Muốn giết nàng thì hãy bước qua xác ta trước đã !

-Khẩu khí mạnh gớm nhỉ ? Chờ chết đi !

Bóng đen không đôi co nhiều với Bảo Bình nữa. Hắn ta xông đến. Tội nghiệp Bảo Bình đâu có phải Sư Tử hay Thiên Yết, chàng ta dù có biết võ vè chút ít, nhưng chẳng khác gì Ma Kết, lo thân mình chưa chắc đã xong. Giờ lại nẩy thêm Thiên Bình đi cùng, chàng vừa đánh vừa phải tìm cách tháo lui, bảo hộ cho nàng.

-Mau chạy đi !

Thiên Bình chân tay luống cuống không biết nên làm gì, nước mắt cứ rơi lã chã. Làm sao mà ta bỏ đi lúc nước sôi lửa bỏng thế này được !

-Còn không chạy sao ?

-Ta không thể bỏ chàng được ! Nếu chết chúng ta sẽ cũng chết !

-Ta nói nàg chạy không nghe ư ?

-Lắm lời !!! - Tèn sát thủ găm lên (thực ra hấn ghen tức vì không có người yêu thôi á !) - Chết đến nơi rồi còn bày đặt

Hấn ta lựa lúc Bảo Bình sơ hở, thúc một chưởng vào bụng chàng. Tay kiếm vung lên một vệt sáng lóe...

-BẢO CA CA !!!!!!!!!!!!!!! - Nàng thét lên kinh hoàng, mặt cắt không còn hột máu nào, có thứ gì đó đánh mạnh vào lồng ngực làm nàng tức thở

Bảo Bình ngã sòng xoài, miệng hộc máu. Nhát kiếm vừa rồi may mà chém hụt, sượt qua ngực chàng một vệt dài và sâu hoắm. Chàng đau quá, vật ra đất, máu tóe tứ tung, đỏ lôm. Ruột gan Thiên Bình như vừa bị ai chém cho tơi tả. Nàng nghẹn ngào chạy lại ôm lấy chàng

-Bảo ca ca !

-Ta đã nói nàg phải chạy ... - Bảo Bình hỗn hển nói

-Không ! Ta không bao giờ rời xa chàng hết ! Ta sẽ chỉ đi nếu có chàng đi cùng ! Bảo ca ... cố lên !

-Hahaha ! - sát thủ cười vang - Vậy để ta tiễn các ngươi !

Thiên Bình quắc mắt lên nhìn hấn, nghiêng răng ken két. Ai có nhìn nàng lúc này sẽ phải ngạc nhiên trước độ biến dạng của mặt nàng. Thường ngày nàng hiền dịu, duyên dáng thế nào, bây giờ trông nàng đáng sợ chùng đó. (Thật là giống ca ca nàng ta ah !)

-Đồ chó săn xun xoe ! Ta không tha cho ngươi đâu ! - Nàng thét điên loạn. Mất hấn những tia đỏ, nàng buông Bảo Bình ra. Máu trong người nàng sôi sùng sục, bỗng nhiên Thiên Bình nhận ra niềm vui đặc biệt khi nổi điên. Tay nàng rờ vào trong áo, nắm chắc thanh chủy thủ

-Dựa vào người ? - Sát thủ bốn cọt - Ngươi mà cũng đòi giết ta sao ? Được cứ làm thế đi ! Lại đây !

-Thiên Bình... dừng ! - Bảo Bảo yếu ớt giơ tay ngăn nàng lại, song nàng không nghe. Dường như nàng chẳng còn nghe thấy gì nữa. Thiên Bình tay cầm dao, lấy hết can đảm xông thẳng tới !

-YAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Sát thủ nhếch mép lên cười. Hấn định bụng dùng một chưởng kết liễu Thiên Bình. Tuy thế, hấn còn chưa kịp giơ tay lên nữa ...

... Từ phía sau, vèo bay tới một hòn đá nhỏ. Viên đá ấy bé tí tẹo, nhưng lao đi như tên bắn. Tốc độ viên đá cho thấy kẻ phóng ám khí có nội công khá thâm hậu. Sát thủ đương lúc không đề phòng, bị đá thương đột ngột mất đà, ngã nhào về phía trước ...

PHẬP !

Im phẳng phắc.

_____ It's like I checked into rehab _____

-Mã Nhi !

-Phụ thân ! - Tiểu Nhân Mã mỉm cười khi thấy cha mình - Hôm nay cha không phải vào cung sao ?

-Ta xin nghỉ dài hạn rồi. Năm nay Mã Nhi của ta đã tròn mười tám tuổi kia mà, phải chuẩn bị sinh nhật cho con đàn hoàng nữa chứ !

-Nữ nhi cảm ơn phụ thân

-Con đó ! Con gái lớn mà chẳng ra dáng thực nữ tí nào. Suốt ngày tập võ để làm gì ? Con gái phải học nữ công gia chánh chứ !

-Nhưng mà con ...

-Lẽ ra từ khi mẫu thân con mất ta nên tìm cho con một bà vú nuôi mới phải ... Ta nuông con quá rồi !

-Phụ thân ah ...- nàng kêu lên - Thì con nghe lời phụ thân là được mà !

-Không phải ta không cho con luyện võ nhưng mà ... đến tuổi cập kê còn phải đi lấy chồng nữa chứ !

-Vâng !!!! - Nàng cúi đầu đỏ mặt, chạnh nhớ đến Kim Ngưu. Tên thượng thư ngốc đó, đi lâu vậy mà không viết cho ta lấy một lá thư, làm ta phát điên lên mất !

-Tiểu Nhân Mã ... Ta có chuyện này hỏi con ... - Mã đại nhân ngập ngừng nói nhưng rồi nhìn sắc mặt nàng, ông lại thôi. Nữ nhi của ông lớn rồi !

-Phụ thân ... đã mời nhà nào rồi ạ ?

-Thì như mấy năm trước ... mấy nơi họ hàng thân thích. Năm nay nhà ta về kinh rồi, ta sẽ mời nhà Nguyên Soái, nhà Thượng thư Lại Bộ, họ Tào, họ Thiết ... Bảo Quốc sư ta có cho người đi tìm, nhưng mà tên học trò cổ quái đó của ta lại biến đâu mất rồi. Hình bộ thượng thư ta cũng mời, nhưng xem ra cậu ta đang ở quê bốc mộ ...

-Phải rồi ! Huynh ấy thì có lúc nào là không có việc ! - Nàng nói, mí mắt hơi sụp xuống.

-Nhưng nghe người nhà nói ... chắc Ngưu đại nhân đã sắp về rồi. Nếu không có gì thay đổi, sẽ về đúng dịp sinh nhật con ! - Ông cười nhìn con gái. Ông biết tổng chuyện giữa chúng nó rồi. Từ ngày mấy đứa nó còn nhỏ, con gái ông và tên tham ăn đó đã chơi thân hơn cả bạn tri kỉ...

-Thật hả phụ thân ??? - Mã Nhân Mã long lanh .

_____ Baby, you're my disease _____

-Bẩm Ngưu đại nhân, phía trước đã là đất Nam Thành.

-Còn bao lâu nữa thì về đến kinh thành ?

-Với tốc độ hiện giờ, có lẽ sẽ vào khoảng mười ngày nữa ạ !

Kim Ngưu đưa mắt liếc nhìn về phía một lão già theo hầu, lặng lẽ ngẫm nghĩ. Lão già ấy vẻ mặt râu rĩ, thấy chàng nhìn mình bèn lập tức lảng tránh.

Lão ấy chính là lão Thái Y “đã chết” hỏi họ !

_____ what's my name ?? _____

Bảo Bình gần như kiệt sức, chàng đứng tim, họng tắc nghẹn không thể nói được lời nào. Đôi mắt tròn xoe giương lên nhìn trân trân về phía Thiên Bình. Nàng đứng im lìm, tâm thần hoảng loạn. Tên sát thủ mắt mũi trợn ngược lên, không nói được câu nào đã ngã khuỵu xuống.

Nhát dao rất ngọt. Nó đâm xuyên qua cổ tên sát thủ. Chính Thiên Bình cũng không ngờ được mình lại vừa giết hắn. Nàng hãi hùng rút chủy thủ ra, sát thủ lăn ra chết không kịp ngáp. Lưỡi dao không hề dính một giọt máu.

Ta vừa giết hắn sao ? Ta vừa giết người ... Không ! Không đúng ... Hình như ... Không phải ta !

Không phải là ta ...

Có ai đó...

Phải ! Có người. Cái bóng cao lớn từ trên không trung hạ xuống trước mặt nàng. Thiên Bình bản thân, rụng rời. Không lẽ lại một tên sát thủ nữa ? Nàng vội vã chĩa chủy thủ về phía hắn, ở thế phòng thủ

-Người là ai ? Đừng có qua đây !

Hắn cau mày nhìn nàng, đoạn cứ lẳng lặng bước lại gần. Nàng sợ quá càng thét to hơn :

-Ta nói người đừng có qua đây cơ mà !!!

Hắn dừng bước, khước miệng nhếch lên. Đoạn hắn thò tay vào áo lấy ra một cái bao da. Nàng không hiểu hắn muốn làm gì, cứ ngây người ra nhìn. Kẽ lẹ mặt từ từ mở bao, lấy ra một vật gì đó ... làm nàng sửng sờ.

Thanh chủ thủ thứ hai !

Nó giống hệt thanh mà nàng đang cầm trên tay lúc này ...

-Bình Nhi ! Muội còn nhận ra đại ca không ?

21. Chap 51 + 52 + 53 + 54

——- Chap 51 ———

- Là đại ca thật sao ? – Mắt Thiên Bình rung rung. Con chủ thủ trên tay rơi xuống đất.

- Phải ! Ta là Yết đại ca đấy !

- Đại ca ! – Nàng khóc òa lên. Thiên Yết hơi mỉm cười trấn an nàng

- Không sao ! Có đại ca đấy ! Nhưng ... tại sao muội lại ở đây ?

- Bảo ca ca ... – Nàng kêu như thể vừa chợt nhớ ra vậy. Thiên Bình vội vã chạy lại chỗ chàng đang vật vã. – Bảo Ca !

Bảo Bình đau quá, không chịu nổi đã ngất xỉu. Máu từ ngực chàng thấm ra đen cả áo. Thiên Yết cúi xuống quan sát một hồi, rồi hỏi :

- Người này là ... ?

- Là phu quân của muội ! – Nàng nói với vẻ quả quyết

- MUỘI ??? – Thiên Yết kinh ngạc – Muội đã xuất giá rồi sao ?

- Chuyện dài lắm, muội sẽ từ từ kể huynh sau ... nhưng ... đại ca, cứu huynh ấy với !

Thiên Yết lấy tay quệt vết máu trên ngực Bảo Bình, đưa lên nhìn một hồi :

- Hắn bị trúng độc !

_____ Hold on to this lullaby even when music's gone _____

Cự Giải khệ nệ với cái túi bước đi lạch lè trên con đường mòn. Đến chỗ quanh rẽ về ngôi nhà tồi tàn (khổ thân quá) của Thiên Yết, bỗng nhiên có người xô ra chặn nàng lại làm nàng thót cả tim.

- OAAAAAAAA !

- IM ĐI ! – Thiên Yết cũng kêu lên – Ta chứ ai mà cô kêu om sòm như vậy?

- Người ... sao lại ở đây vào giờ này ?

- Nơi này là đất của ta, ta thích đi đâu cô cấm được sao ? Câu đó phải để ta hỏi cô mới đúng. Cô đi đâu vậy ?

- Ta vào núi hái thuốc ! Không thấy sao ? – Nàng trở cái túi

- Được rồi, mau về đi !

- Sao lại phải về ? – Nàng ngạc nhiên

- Có người sắp chết !

Nghe đến đây nàng đã bung xung lên :

- Có người sắp chết mà không kêu ta sớm ?
- Cô đi mất dạng như vậy ta biết kêu cô ở đâu ? Từ giờ đừng có đi lung tung ! Nguy hiểm lắm đó !
- Lại còn ở đó mà mắng ta nữa, mau về thôi !

Cả hai dắt nhau chạy như bay về nhà. Thiên Bình lúc ấy mắt đã sưng húp, không cả mở nổi ra nữa, Bảo Bình nằm trên ổ rơm, thoi thóp.

- QUỐC SƯ ??? – Cự Giải tỏ vẻ kinh ngạc
- Cô nương này ... cô biết chàng sao ? – Thiên Bình chớp chớp mắt nhìn Giải Giải
- Quốc sư bị làm sao vậy ? – Cự Giải đến gần, giơ tay bắt mạch – Khổng Tước Đảm ! Quốc sư trúng phải Khổng Tước Đảm !
- Có nguy hiểm không ?
- Nếu không chữa trị, trong vòng một canh giờ nữa là đại nhân ấy sẽ chết !

Thiên Bình vội vàng quì xuống vái Giải Giải :

- Cô nương ! Cô nương xin hãy cứu chàng ! Thiên Bình cần rơm cần cỏ van cô nương đấy !! Ôn đức ấy Thiên Bình cả đời không dám quên !
- Cô nương ... - Cự Giải vội nhắc Thiên Bình đứng dậy – Cô nương làm gì thế ? Ta có quen biết với quốc sư, nếu cô nương không cầu xin ta vẫn sẽ cứu mà ! Cô nương mau đứng lên.
- Tiếc là chân khí của ta bị rối loạn, nếu không sẽ giúp hấn ép độc ra ngoài được rồi ! – Thiên Yết nói
- Độc đã ngấm vào phủ tạng, xem ra cần phải châm cứu, sau đó xông thuốc, độc mới có thể tiêu tan được !
- Cô nương mau cứu người đi ! – Thiên Bình sốt ruột.

Cự Giải trước hết lau sạch máu độc ở vết thương, lấy kim châm cứu cho Bảo Bình. Trong lúc đó, Thiên Yết được giao việc đi lấy nước nóng ở suối Nhưỡng Tuyền, còn Thiên Bình thì sắc thuốc.

Từ chiều đến tối, Bảo Bình đã hơi tỉnh lại. Thiên Bình luôn luôn túc trực bên cạnh hầu hạ chàng. Thiên Yết thấy vậy không làm phiền em gái. Lúc ấy Cự Giải đang nấu nước thuốc ngoài trời, chàng liền ra phụ giúp một tay. Nàng một tay quạt, một tay bịt miệng ho sặc sụa. Thiên Yết giật lấy cái quạt (quạt rách ==”)

- Đưa đây !
- Ta đang sắc nước thuốc kia mà !
- Thì đưa ta quạt cho ! Cô không quen mấy cái việc như thế này đâu !
- Ta làm được mà !

Thiên Yết lườm nàng, ánh mắt sắc lẹm. TA NÓI ĐỂ TA CÓ HIỂU KHÔNG ?

Cự Giải sợ quá không dám đôi co nữa, tránh ra một bên cho chàng ngồi quạt.

- Cô nghỉ đi ! Suốt buổi chiều cô đã vất vả rồi !
- Không sao ! – Cự Giải ngó vào trong nhà – Họ ở trong đó ... ta đi nghỉ không có tiện !
- Cũng phải !
- Ah, ta quên chưa hỏi ... cô nương đó là ai vậy ?
- Là tiểu muội của ta đó ! – Thiên Yết mỉm cười – Cuối cùng nó cũng thoát khỏi tay lão Thái Sư !
- Không ngờ tiểu muội của người lại là thê tử của quốc sư nha !

Câu nói ấy nhắc Thiên Yết đến thân phận của Bảo Bình. Sau này hẳn khỏi rồi ắt phải đưa Bình Nhi trở về thành, đến lúc đó ... mọi người sẽ biết Cự Giải đang ở đây với ta... nàng sẽ hồi thành. Nàng lại là công chúa, còn ta thì vẫn là một kẻ giang hồ ...

- Khụ khụ khụ ! – Nàng lại ho. – Giờ người đã tìm thấy tiểu muội rồi nha, đừng có đi giết người nữa đó !

Mép Thiên Yết nhếch lên. Chàng quay sang nhìn nàng trân trân. Nàng thì vẫn chẳng biết cái gì hết.

- Sao nhìn ta ?? – Má nàng hơi hồng lên – Bộ mặt ta có nhọ hả ?

Nhọ thật ! Lúc này nàng thổi lửa đã vô ý làm tàn tro bay lên mặt. Thiên Yết bất giác giơ tay lên lau vết nhem trên má nàng...

Bất động.

... Bỗng dưng ... có mùi gì đó, không phải mùi quế chi trong rừng đưa lại. Hắc hơn, nồng hơn ... và khét ! Cự Giải giật mình kêu toáng lên

- Người sắc thuốc kiểu gì vậy ? Cháy rồi kìa !!!!

- Ối, ta không cố ý để cháy đâu ! – Thì dĩ nhiên chẳng ai muốn để nó cháy rồi, chỉ là ... mãi nhìn nàng quên mất nồi thuốc thôi.

_____Hate on me hater now or later _____

Mấy ngày trôi qua...

- Tiểu thư, ăn cá nhé !

- Ta không ăn được !

- Vậy tiểu thư ăn thịt gà nhé ?

- Ta không muốn ăn !

- Tiểu thư ... người làm sao vậy ?

- Ta không biết nữa ... nhưng ta chẳng muốn ăn gì cả !! – Song Ngư gất gỏng – Ngày kia là ta phải gặp Sư phụ nhân rồi ... Ta lo lắm ! Trời ơi người bảo ta làm sao mà ăn cho nổi đây ?

- Càng như vậy tiểu thư càng phải ăn đó a ! – Tiểu Hương nói – Nếu như tiểu thư không ăn sẽ gầy yếu, Sư phụ nhân trông thấy không hài lòng thì sao ?

- Ồ, người nói cũng phải ! Nhưng ... ta không thể ăn được ...

- Tiểu thư kì cục quá ah !

- Tiểu Hương ... người chuẩn bị cho ta ít hoa quả...

- Làm gì ạ ?

- Ta sẽ đi thăm mộ phụ thân !

_____just gonna stand there and watch me burn_____

Bảo Bình đã tỉnh táo lại, có thể ngồi dậy được. Không thể kể hết sự kinh ngạc của Bảo Bình khi trông thấy Cự Giải :

- Công ... công ... chúa ! Công chúa !

- CÔNG CHÚA ? – Thiên Bình cũng ngạc nhiên không kém – Chàng nói ai là công chúa vậy ?

- Nàng không biết sao ? Cô ấy chính là công chúa Tiểu Quốc bị bắt cóc đó !

- BẮT CỐC ??? – Nàng cao giọng lên. Thiên Bình đưa mắt nhìn Cự Giải, rồi lại nhìn Thiên Yết. Không lẽ ...

Trông ánh mắt của em gái, Thiên Yết lạnh lùng quay đi, trán thoáng vài nếp gấp cau có. Phải ! Là ta bắt cóc nàng ấy đó ! Được chưa ?

Cự Giải xem ra Thiên Yết có vẻ giận, bèn cười xòa nói :

-Quốc sư đừng dụng sức ! Ngài mới khỏe lại, cần tĩnh dưỡng...

-Sao công chúa lại ở đây ?

-Ta ... ah ... là thế này ... hôm đó ta bị bắt đi... nhưng mà ... người này đã cứu ta !

-Hả ? – Thiên Yết quay lại nhìn Cự Giải. Nàng ... nàng nói gì vậy ?

-Vậy phải đa tạ vị công tử đây ! – Bảo Bình nói

-Bảo ca ca ah, đó là đại huynh của ta đó !

-HUYNH RUỘT ? – Bảo Bình trở mặt – Vậy ... ta phải gọi một tiếng đại ca rồi !

-Không cần đâu ! Người cứ ở đó mà dưỡng sức đi ! Bình Nhi ! Ta muốn đưa muội đến chỗ này !

-Đi đâu ạ ?

-Muội cứ đi rồi sẽ biết !

-Vậy ... - Thiên Bình đứng lên – Cự Giải cô nương ... ah không công chúa ... phiền cô chăm nom Bảo ca ca một lát vậy

-Được rồi !

_____ That's all right because I like the way it hurts _____

Trời ấm lên, tuyết tan rồi. Mưa phùn lất phất bay nhẹ, sắp sang xuân rồi.

Song Ngư quì xuống trước mộ phụ thân, bày lên vài thứ hoa quả. Thế mà cũng đã bao nhiêu năm qua rồi. Cha ơi, nữ nhi của cha đã sắp xuất giá rồi !

-Tiểu Hương, sau này nếu ta đi người ở lại phải năng ra thăm mộ lão gia nhớ không ?

-Tiểu Hương biết rồi ạ !

-Phải chăm sóc cả mộ của Vô Ảnh bá bá nữa !

-Nhưng ... tiểu thư ah... ở đây có ba ngôi mộ, mộ nào là của Vô Ảnh Bá Bá ?

Song Ngư đứng lên, nghi hoặc nhìn sang hai ngôi mộ bên cạnh. Thật kì lạ ! Nơi này xưa nay làm gì có ai sống ? Nàng chỉ biết hai ngôi mộ, còn một ngôi thì hình như đã ở đó lâu lắm, trước cả khi cha nàng mất nó đã đứng sừng sững ở đó rồi. Không có tên tuổi, không có quê quán, nhưng năm nào cũng vậy, cứ đến tiết Thanh Minh, ngôi mộ ấy được quét dọn sạch sẽ, có hoa và nhang cắm xung quanh.

-Không cần biết là ai ! Người cứ dọn dẹp cả ba ngôi mộ đi ! Xem kia ! Bia mộ bị gió lay xộc xệch cả ! Mau giúp ta chỉnh lại

-Vâng !

... Bỗng nhiên từ xa có hai bóng người đi lại ...

-Đại ca ... Đây là đâu vậy ?

-Ta dẫn muội đến thăm mộ mẫu thân !

-MẪU THÂN ??? – Thiên Bình hơi sững lại. Mẹ trong kí ức nàng ... quá mơ hồ !

Thiên Yết dắt Thiên Bình đến trước ngôi mộ kì lạ, ấy ngạc nhiên nhìn Song Ngư :

-Cô là ai ? – Thiên Bình nói. Thiên Yết thì nhận ra ngay cái người con gái suýt nữa bị chàng chém hồi trước

-Các người là ai ? – Song Ngư hỏi lại. Dĩ nhiên nàng không biết Thiên Yết, còn Thiên Bình ... càng không biết

-Cô làm gì mộ của mẫu thân ta vậy ? – Thiên Bình hỏi.

-Cái bia bị lệch, ta chỉ sửa lại thôi !

-Vậy cảm ơn cô nương !

Quái nhỉ ? Sao cô nương kia trông quen quen ??? – Song Ngư nghĩ bụng. (trước đây hai người gặp nhau trên phố rồi mà !)

-Đây là người nhà cô nương phải không ? – Ngư Ngư hỏi

-Phải !

-Vậy mau lại giúp ta sửa bia mộ !

Thiên Yết từ nãy giờ cứ đứng im lìm, khoanh tay quay mặt đi, giờ tự nhiên chạy lại giúp.

-Cứ để ta !

... Đời cũng còn nhiều người tốt quá ! Nếu như ta có thể trở lại như ngày xưa... Nếu như ta là người tốt ... Hay ít nhất cũng làm một người bình thường, chắc ta và nàng cũng có thể ... nhưng giờ ...

_____ Đếm hết bao nhiêu mùa bàng rụng lá đếm cả bao vòng đời ta long đong _____

... Điện Cam Lộ ...

-Hoàng huynh !

-Song đệ ! – Ma Kết nhìn Song Tử ngạc nhiên – Ta tưởng đệ thích ra ngoài lắm mà, sao hôm nay lại ở trong hoàng cung thế ? Xử Thái Phó không nói gì ah ?

-Cô ta ... - Song Tử đột nhiên nổi giận - ... không có gì ... Cô ta vẫn bắt đệ đọc sách như thường !

-Nghe đệ nói là biết có chuyện rồi !

-Không biết vì sao mà cô ta giận đệ nữa !

-Chắc đệ làm gì hả ?

-Đệ chẳng làm gì hết !

-Vậy là cô ta ngang ngược ? Nếu thế thì để ta trị tội ?

-ĐỪNG ! – Song Tử vội xua tay - ... đừng phạt nàng ấy ! Đệ ... chỉ là cảm thấy oan ức nên nói với hoàng huynh thôi !

Ma Kết chép miệng :

-Nữ nhi đúng là khó chiều !

Song Tử nghe câu nói ấy liền đổi sắc mặt ngay, đôi mắt đầy vẻ tò mò :

-Hoàng huynh ... cũng có chuyện gì ah ?

-Hey ... - Ma Kết thở dài hồi lâu – Ta thì có chuyện gì được cơ chứ !

Nghe nói vậy Song Tử không tiện hỏi nhiều. Chờ khi ra ngoài rồi, chàng gọi ngay công công hầu cận của Ma Kết đến hỏi :

-Nô tài tham kiến Vương gia !

-Lí công công đứng lên đi ! Lại đây ta hỏi ?

-Vương gia có gì sai bảo nô tài xin làm hết sức !

-Gần đây ta xem sắc mặt Hoàng huynh ta không tốt ... có phải huynh ấy và hoàng hậu có chuyện gì không ?

-Ah ... chuyện đó ... - Lí công công ghé tai Song Tử nói nhỏ - ... chỉ là ... Hoàng hậu không chịu động phòng đó thôi ạ !

-HẢ ??? – Song Tử kêu toáng lên – ĐẾN BÂY GIỜ MÀ VẪN CHƯA ...

-SUÝT ! Vương gia đừng nói to ! Chuyện này không được hay ho cho lắm, không thể để bên cung Hồng Hạc biết chuyện được !

-Được rồi, người nói ta nghe xem nào ...

-Từ hôm lập hậu đến giờ, hoàng hậu nhất quyết bắt hoàng thượng phải tìm được Cự Giải công chúa về trước ...

-Ta hiểu ! Hoàng tẩu không muốn mang tiếng đó mà !

-Nhưng mà ... hậu thì vẫn là hậu, kể cả Cự Giải công chúa có về ... Nhưng vấn đề là ... hoàng thượng cứ phải nằm đất ah ! Tại vì Như Phi soi mói kĩ lắm, Người mà không ở điện Thiên Hương là ả ta sẽ bám lấy ngay

-Có chuyện như vậy nữa sao ? Thế thì không được ! Phải có cách nào chứ ! – Song Tử bóp trán nghĩ ngợi hồi lâu, rồi búng tay một cái – Tưởng thế nào ... Chuyện đó quá dễ !

_____Notice me, take my hand _____

-Ngưu đại nhân ! Ngưu đại nhân ! Không xong rồi !!! – Một tên thị vệ hộ tống hốt hải chạy đến

-Có chuyện gì ? Đừng làm ầm lên ! – Ngưu đang ngồi gặm bánh bao, bèn gắt lên

-Lão Thái y ...

-Lão ta làm sao ? – Chàng chột chột dạ

-Lúc này khi chúng ta nghỉ chân bên sườn núi Nam ... Lão ta đã thừa cơ trốn mất !

-SAO ?????????????? – Ngưu thét lên

-Lúc này nô tài sợ ý, không nhìn đến lão, lão đã chạy trốn vào trong núi Nam mất rồi !!!

-Lão già chết tiệt !!! – Chàng đập bàn, cái bánh bao trên tay bị bóp nát nhừ

-Ngưu đại nhân ! Làm sao bây giờ ?

-Còn làm gì nữa ? Mau quay lại núi Nam, tìm đến bao giờ thấy thì thôi !

-Vâng !

Cả đoàn người ngựa gấp rút đi men theo con đường về phía Nam trở lại ngọn núi. Kim Ngưu ngồi trên ngựa, trán cau lại vừa bức bối vừa lo lắng.

-Đại nhân ! E rằng lão ta đã chạy vào sâu trong núi, muốn tìm chắc phải mất mấy ngày !

-Từ đây về kinh con bao xa ?

-Còn hai ngày đường nữa thôi ạ !

-VẬY MAU TÌM ĐI ! Nhất thiết ta phải về đến kinh thành trong vòng ba ngày nữa !

-VẮNG Ạ ! – Toán hộ vệ đồng thanh, nhanh chóng tản đi tìm

Kim Ngưu nắm chặt cương ngựa, răng nghiến ken két. Lão ấy thật đáng ghét ! Không biết ta có về kịp vào sinh nhật Tiểu Nhân Mã không đây !

_____ Everytime I try to fly I fall without my wings _____

-Tướng gia ! Người đã chuẩn bị xong chưa ? – Bà mồi đon đả

-Ta đang chờ bà đấy ! – Sư Tử nhìn đồng sinh lễ. Hôm nay chàng đã dậy từ sáng sớm, nôn nóng muốn đến Trầm Ngư thôn gặp Song Ngư. Nhưng mẹ chàng cứ nhất định có bà mồi đi kèm

-Có ai đến nhà người ta dạm ngõ mà không nhờ bà mồi đâu ? – Sư phu nhân nói – Đó là phong tục rồi ! Con phải nghe ta !

Cái bà mồi này lâu la quá !

- Bao giờ thì khởi hành đây ? – Chàng sốt ruột hỏi

- Giờ tốt đến rồi, chúng ta đi thôi !

Một đoàn người rồng rắn kéo nhau ra khỏi cổng thành phía Bắc

_____ curtain's finally closin', that was quite a show _____

- Quốc sư ! Ngài khỏe hẳn rồi chứ ? – Cự Giải hỏi

- Đa tạ công chúa cứu mạng ! Tại hạ khỏe hẳn rồi ! Ôn này Bảo Bình sẽ không quên !

- Đa tạ công chúa ! – Thiên Bình nói phụ họa.

- Bình Nhi ... Ta phải trở về kinh thành !

- Để làm gì ? – Thiên Bình ngạc nhiên – Về đó lỡ bị phát hiện thì sao ?

- Ta còn có công chuyện với Song Vương gia, không thể nào không về được !

- Ta sẽ đi với chàng !

- Nguy hiểm lắm !

- Nhất định ta đi với chàng ! – Nàng bám lấy tay Bảo Bình thật chặt.

- Người muốn về sao ? – Thiên Yết ngồi ngoài cửa bấy giờ mới lên tiếng – Nếu như về đó, người phải đảm bảo sự an toàn cho Bình Nhi đó ! Người nhất định muốn đi, ta sẽ không giữ, nhưng mà tốt nhất nên cải trang một chút ! Ta có thể dùng dịch dung thuật, đảm bảo không ai nhận ra mấy người đâu.

- Vậy đa tạ đại ca !

Thiên Yết cải trang cho Bảo Bình và Thiên Bình xong, đến lượt Cự Giải :

- Ta cũng cần sao ?

- Cô muốn mấy tay sát thủ nhận ra cô hả ?

- Ta không về đâu !! – Nàng quay mặt đi khoanh tay lại.

Ai nấy đều sưng sốt :

- Công chúa ! Người không về thật sao ?

- Ta không muốn về đó ! Phiền quốc sư chuyển hộ cho Dương Dương thư của ta, nói muội ấy cứ yên tâm làm hoàng hậu đi ! Ta rất nhớ muội ấy... nhưng ta sẽ không về đâu !

- CÔ ... định ở lại đây sao ? – Thiên Yết kinh ngạc hơn ai hết. Để làm gì chứ ?

- Ta chỉ là không muốn về chỗ đó ! Ta không muốn phá rối Dương Dương ! Vả lại ... Người cũng chưa khỏi kia mà !

- Công chúa ... người ... – Thiên Bình nhìn Cự Giải vẻ dò hỏi. Trông như thể nàng đã hiểu hết mọi chuyện rồi.

- Ta ... – Mặt Cự Giải đỏ lên trước ánh mắt nàng. – tóm lại ta sẽ không về đâu !

- Cô không cần chữa ! – Thiên Yết lạnh lùng nói – Ta không cần !

- Đại ca ! – Thiên Bình vội lên tiếng – nếu như công chúa muốn ở lại ... thì cứ để người ở lại. Dù sao công chúa cũng có ơn với chúng ta ! Công chúa ah ! Phiền người ... để mắt đến đại ca của ta với !

- Ta biết rồi !

- Bảo ca, chúng ta đi thôi !

- Vậy cáo từ công chúa ! Mấy giờ rồi ?

- Giờ Tỵ.

-Phải nhanh lên ! Phúc tinh có thể sẽ đi mất đó !

———— Chap 52 ————

Chiều cuối đông đổ nắng. Cây cối đã bắt đầu nảy nở đâm chồi. Vùng núi Trầm Hương lại hiện ra nơi bồng lai tiên cảnh. Sư Tử lững thững trên ngựa, tâm thần phiêu diêu bất định. Lần đầu tiên chàng đến nơi này, hình như cảnh vật cũng đẹp thế kia... Thực ra chàng cũng chẳng nhớ rõ cảnh thế nào, vì trong tâm trí chàng hôm ấy ... chỉ có mỗi mình nàng (Dĩ nhiên rồi ! Nếu không thì người đã không NGO luôn mấy tuần ==). Cảnh đẹp thì đẹp thật, nhưng nàng đẹp hơn.

Ngựa chàng ruổi đến bãi Trầm Ngư, Sư Tử nhảy xuống, dắt ngựa đi bộ, giống như lần đầu chàng đến đó. Cây ngô đồng ở kia đang nảy lộc, xa hơn là tảng đá “Thiên Trụ”, chỗ chàng bắt gặp nàng (Này ! nhớ đến đó thôi !==”)

Một kẻ suốt hai mấy năm giờ (viết đến đây ta quên luôn tuổi của anh chàng này mất rồi ==”) không biết “nữ nhi” là thế nào (Tiểu Nhân Mã không tính nha) không cả giáp mặt nổi với nữ nhi như ta, thế mà nàng lại thích... Ta thật là tốt số !

-Tiểu thư ! Sư công tử đến rồi kìa ! – Tiểu Hương reo lên.

Từ xa chàng trông thấy nàng, bóng y phục thiên thanh, màu nàng ưa thích. Nàng đứng đó, nửa như muốn chạy lại đón chàng, nửa lại e dè ngượng ngịu.

-Ngư Nhi ! – Sư Tử mỉm cười gọi lớn

-Tướng gia ! Xin ngài cứ bình tĩnh ! – Bà mối chen vào (ở đâu ra mà vô duyên quá ! – bà mối : tại người chứ, kêu ta đến rồi lại đổ cho ta vô duyên)

-Được rồi ! – Chàng chép miệng, đoạn ra lệnh cho đoàn người – Mau nhanh lên !

Sư Tử đến trước mặt nàng, bỗng dừng lại thấy lúng túng. Chân tay chàng như bị thừa thãi, cứ vung vẩy trên không trung. Song Ngư cúi đầu chào Sư Tử, hai người sóng đôi đi dạo quanh hồ Trầm Ngư, mặc cho bà mối và Tiểu Hương thi nhau chúc mừng lẫn nhau. Nàng nhìn chàng, lấy khăn tay che miệng cười khúc khích :

-Ừa ? Sao nàng cười ? – Sư Tử cũng cười theo

-Không có !

-Trông ta ... chắc ngố lắm hả ?

-Không có !

-Vậy là sao ? – Chàng thắc mắc – Ta biết là ta không được như nam nhi khác, trước mặt nữ nhi lúc nào cũng rất anh tuấn a ! Thế nên ... đừng cười ta mà !

-Ta đâu có cười chàng ? Ta chỉ đang nhớ lần đầu ta gặp nhau thôi ! Hôm đó, chàng đi cùng với ba vị công tử kia ... Lúc đó gia nhân nhà ta còn đương đi truy lùng kẻ lưu manh nào đó ... Hình như ... họ còn nhận nhầm chàng là lưu manh phải không ?

Mặt Sư Tử đỏ bừng lên, chốc chốc lại đổi màu, thật xấu hổ !. Song Ngư sợ hãi kêu lên :

-Chàng ... không phải lại bệnh chứ ? Sao cứ đến sơn trang của ta chàng lại bệnh vậy ?

-Không ! Ta không bệnh chi hết á !!! – Chàng vội vàng phản đối

-Trông chàng giờ giống hệt hôm đó á ! Sắc mặt lúc đỏ lúc tím, lúc xanh lúc tái, lại ngẩn ngẩn ngơ ngơ ... Thực ra lúc đó chàng sao vậy ?

-Thực ra ... - Sư Tử cười lấp liếm – thực ra lúc đó ... ta ...

-Chàng làm sao ? Nói ta nghe xem nào ? – Nàng nín tay chàng, vui vẻ hỏi

-Ta ... gia nhân nhà nàng ... không nhận nhầm đâu !

Song Ngư bỗng sững người, nàng tròn mắt kinh ngạc :

-Ý chàng là sao ?

-Gia nhân nhà nàng, họ đuổi ta là đúng đó ! Hôm đó, vì bực mình với mẫu thân nên ta trốn ra khỏi thành, tình cờ đi đến chỗ này... Ta thấy nơi này cảnh đẹp, nên dừng ngựa, định tản bộ quanh hồ, nào ngờ ... - Sư Tử nói đến đó bỗng nhiên nổi nắc cụt

-CHÀNG ... Đúng là chàng sao ????????????

-Xin lỗi ... ta đâu có cố ý ! Nó đập vào mắt ta đó chứ !

Bộ dạng Song Ngư bấy giờ dở khóc dở cười. Nàng mếu máo, bù lu bù loa, giơ tay đánh cho Sư Tử mấy cái. Chàng vội chạy vòng quanh để tránh nàng. Hai người rượt nhau trên trăng cỏ.

-Đồ xấu xa này ! Ta cứ tưởng chàng là một vị nguyên soái kiêu hùng, đạo mạo, ai dè ... Lại dám giấu ta nữa !

-Ta không cố ý mà ! Không phải ta muốn giấu nàng đâu, nhưng ... ta không mở miệng ra nói

-Chàng chỉ được cái xảo biện a ! Làm chuyện thất đức lại không dám nhận !

-Ta đã tạ lỗi với nàng rồi mà !

-Một câu xin lỗi là xong hả ???

Song Ngư bắt kịp Sư Tử, lẹ tay túm được vai áo chàng. Sư Tử cười khanh khách, một tay chàng bắt lấy tay nàng, một tay vòng ra sau lưng, ôm chặt lấy Song Ngư, khổng chế không cho nàng giãy giụa :

-Vậy nàng muốn thế nào đây ?

-Bỏ ra đi ah ! Làm ta ngột thở đó ! Thật đúng là “lưu manh” a !

-Sao nàng cứ mắng ta hoài vậy ? Tức quá ! Nàng cứ nói ta lưu manh, ta sẽ « lưu manh » thật cho nàng xem !

-Thôi mà ! Thôi mà ! – Nàng sợ quá tru tréo. May mà gia nhân nhà nàng đang chuẩn bị bưng bê lễ vật trong nhà, không ai mon men ra hồ làm gì cả. – Ta nói vậy chàng cũng nghĩ là thật hả ?

Chàng không đáp. Song Ngư đỏ mặt ngược nhìn Sư Tử, thẹn thùng nói

-Vả lại, dù sao ... ta cũng ...

Sư Tử lắc đầu ra hiệu cho nàng không cần nói. Chàng cúi người, khẽ hôn lên môi nàng. Gió lao xao thổi qua không gian tĩnh lặng, nghe được cả tiếng rì rào rất nhỏ của cây cỏ.

-HỒ ... - Từ trong rừng nhảy ra hai người, một nam một nữ. Sắc mặt của họ có vẻ mỗi mặt. Trông thấy Song Ngư và Sư Tử, họ đứng sững lại, ngượng ngập nhìn nhau.

-E hèm ... - Nam nhân hắng giọng. – Xem ra chúng ta đến không đúng lúc rồi.

Sư Tử và Song Ngư giật mình, vội vàng buông nhau ra chỉnh sửa lại y phục cho khỏi nhàu nát. Ngưng Ngưng có vẻ ngạc nhiên. Thôn Trầm Ngư đây ngoài sơn trang của nàng, chỉ còn có vài ba nhà khác ở tận bên kia hồ. Sao lại tự dưng có một nam một nữ, mặt mũi lạ hoắc, qua lại ở đây ?

Hai người đó chạy lại phía nàng, hồ hởi gọi to :

-Sư huynh !

-Ủa ... người là ai mà biết ta ?

-Mới có vài ngày huynh đã quên sao ? – Nam nhân hỏi – Ah ... phải rồi... ta đang cải trang !

Nam nhân ấy và nữ nhân cùng lúc tháo bỏ mặt nạ. Sư Tử tròn mắt nhận ra Bảo Bình :

-Bảo huynh ! Sao huynh lại ở đây ? Còn cả ... Thiên Bình tiểu thư nữa ... Không phải cô bị cướp bắt đi sao ?

-Là cô nương ah ? – Song Ngư cũng hỏi – Lại gặp cô nương ở đây rồi !

-Chúng ta có duyên gặp gỡ thì phải ! – Thiên Bình cười đáp

-Chuyện dài lắm, từ từ ta sẽ kể hết cho huynh !

-Sao huynh lại phải cải trang vậy ?

-Để tránh lão Thái Sư phát hiện đó mà ! Như thế này an toàn hơn. Ta cần phải trở về kinh thành mà không để ai phát hiện, thật đúng dịp này ... huynh cho ta đi nhờ được không ?

-Dĩ nhiên rồi ! – Song Ngư đáp

-AH ... suýt nữa ta quên mất ! Chúc mừng hai người nha !

-Đa tạ Bảo huynh ! Huynh đừng quên chọn cho ta một ngày lành tháng tốt đó !

-Tất nhiên rồi !

_____someone's watching over me _____

Trời sẩm tối. Điện Cam Lộ thấp đèn. Ma Kết vẫn ngồi phê tấu chương

-Hoàng thượng ... người nên đi nghỉ đi thôi !

-Ta phê xong đồng tấu này sẽ nghỉ.

-Vậy nô tài dâng trà để người uống nha !

Ma Kết gạt đầu. Công công đem chén trà dâng lên. Ma Kết uống một tợp, bỗng giật mình ngạc nhiên :

-Trà hôm nay không giống trà mọi khi thì phải ?

-Dạ bẩm ...

Công công chưa kịp nói, Song Tử đã cười khanh khách đi vào :

-Hoàng huynh thấy thế nào ? Trà ngon chứ ? Đệ vất vả lắm mới tìm được loại trà này đây !

-Đệ cho ta uống thử gì vậy ? – Ma Kết chốt dạ

-Bẩm hoàng thượng ... - công công bèn đỡ lời - ... Song Vương gia thấy gần đây người tâm thần mỗi mệ, nên đã dặn phòng trà đặc biệt chuẩn bị loại trà bổ thận tráng dương ...

Ma Kết ngồi đờ như phỗng đá. Chàng nuốt nước bọt đánh ực, vừa buồn cười vừa giận :

-CÁC NGƯỜI ... Giỏi thật ! Dám thông đồng với nhau ..

-Hoàng huynh ah, có gì xấu đâu ! Chỉ là thứ Khang Dực Thập Toàn Đại Bổ thôi mà !

-Đệ thật là ... - Ma Kết bực dọc chép miệng - ... Ta đã hứa với nàng đợi đến khi Cự Giải về sẽ giải quyết chuyện này ...

-Đệ đang giúp hoàng huynh thôi mà !

-Đệ hại ta thì có ! Đường đường là hoàng thượng như ta lại phải làm mấy trò này sao ?

-Nhưng dù sao huynh cũng uống rồi mà !

Ma Kết cau mày không đáp nữa. Song Tử tức giận bỏ đi. Kết ta ngồi phê tấu một hồi, rồi quát công công :

-Bay đâu ! Truyền cho Như Phi hay ... trăm sẽ giá lâm cung Hồng Hạc !

_____ I'm unstoppable _____

Đêm xuống. Cự Giải ngồi cạnh đồng lửa, thoáng chút buồn bực. Thiên Bình và Bảo Bình đi rồi, nơi này lại trở lại với cái không khí u tịch tĩnh lặng đến ghê rợn của nó. Thiên Yết ngồi ngoài sân, có chết công công cũng không chịu vào nhà, cầm dao vót cái gì đó.

Tên ngốc !

Cả buổi chiều nay, hắn không thèm nhìn mặt nàng ! Tại sao chứ ? Ta đã làm gì nào ? Thật quá quắt, khó hiểu ! Nàng đứng dậy, mò ra ngoài sân, tay không biết để vào đâu cho khỏi vướng víu.

-Người là ai ? – Thiên Yết nổi giận.

-Thiên Yết ah, người mau chạy đi !

-Câm miệng ! Thái Sư đoán quả không sai ! Người đúng là Thiên Yết ! Người còn lén tha cho con ranh con này nữa !

-Mau thả nàng ra !

-Ta đâu có ngu ! Thả ra lấy gì uy hiếp người ?

-Thả nàng ra ta sẽ đi với người !

-Không được, người chạy đi ! Hắn đến để giết người đó !

-Bỏ kiếm xuống, nếu không ta giết cô ta đó !

-Đừng mà ! – Cự Giải lắc đầu van nài.

Thiên Yết nhìn ánh mắt cầu khẩn của nàng, lắc đầu. Chàng từ từ bỏ kiếm xuống chân. Sắt thủ nhếch mép cười, đẩy Cự Giải một cái thật mạnh làm nàng văng ra đất. Đoạn, sắt thủ tung một chưởng đánh vào người Thiên Yết. Chàng khuyu xuống, miệng hơi thổ huyết. Sắt thủ tưởng rằng chàng bị thương nặng, bèn nhằm một kiếm chém tới. Nhưng chàng nhanh chóng tránh được, tung người lên không trung, nhặt lấy kiếm, chuẩn bị giao đấu.

-Nàng mau chạy đi !

-Không được ! Người đang bị thương mà ! – Cự Giải bật khóc

-Lắm lời !

Hai bên đánh nhau to, hơn hai mươi hiệp vẫn không phân thắng thua. Cự Giải đứng nép vào một cái cây to, lo lắng quan sát Thiên Yết. Hắn đã rối loạn chân khí, lại bị thương thể kia, tất không thể cầm cự được lâu nữa. Ta phải giúp ! ta phải giúp !

Nàng cuống quýt cả lên, trong lúc quần bách, bỗng trông thấy một tảng đá thực to ...

Phải rồi !

Bấy giờ Thiên Yết và sắt thủ đang cùng giơ kiếm lên, chém vào nhau. Hai thanh kiếm bên đỡ bên chém giằng co một hồi. Cuối cùng sắt thủ thắng thế, đè kiếm của chàng xuống.

Phen này chẳng lẽ ta bỏ mạng ở đây ?

BỤP !!!!!

Tên sắt thủ đầu bỗng dưng chảy máu, kiếm rơi khỏi tay, ngã gục xuống đất. Đằng sau hắn, Cự Giải mặt mũi bơ phờ, nước mắt đầm đìa trên má, tay vẫn đang vịn tảng đá lớn. Nàng vừa giết tên sắt thủ ! Tim nàng đập không còn nhịp nữa. Da nàng trắng bệch ra vì sợ hãi. Cự Giải thở hổn hển, vút tảng đá xuống đất, đưa mắt nhìn Thiên Yết. Chàng chống gươm đứng dậy, tiến đến phía nàng. Cả hai đứng nhìn nhau thật lâu, không thể nói được lời nào. Bỗng chốc nàng òa khóc, lao vào lòng chàng, Thiên Yết dang tay ra ôm Cự Giải, vỗ về :

-Không sao ! Có ta đây rồi ! Không sao !

-Đồ khốn này ... - Nàng nức lên

-Ta xin lỗi ! Ta xin lỗi !

Cả hai đều không để ý thấy gã sắt thủ thu chút sức tàn, nhồm dậy. Hắn rờ vào thắt lưng, lấy ra một cái phi tiêu.

Vèo !!!

Lúc ấy Thiên Yết đứng quay lưng lại, không đề phòng gã. Cự Giải mặt méo xệch, chỉ kịp la lên một tiếng :

-CẨN THẬN !!!!!!!!!!!

Thiên Yết giật mình quay người lại, mắt mở to với vẻ kinh hãi. Phi tiêu lao đến quá nhanh...

Phập !

Không trúng vào người chàng, nhưng lòng chàng đau như cắt.

-GIẢI NHI !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Trong lúc gấp gáp quá, Cự Giải chẳng còn biết làm gì hơn là lao ra đỡ cho chàng. Mũi phi tiêu cắm sâu vào vai nàng, máu chảy lênh láng. Thân hình nàng mềm nhũn, đổ sập xuống trên tay Thiên Yết. Chàng nghiêng rằng, phi kiếm về phía tên sát thủ. Mũi kiếm đâm xuyên ngang qua đầu hắn. Hắn gục xuống ngay, không kịp ngáp.

-Ừ ... Đau quá !

Thiên Yết vội vã rút mũi tiêu khỏi vai nàng ném đi. Mùi gì đó từ vết thương xộc lên mũi chàng. Thiên Yết hoảng sợ hỏi dồn :

-Nàng ... vết thương này ...

-Có độc ... - nàng thều thào đáp – ta thấy ngứa ... có lẽ là Hạt đỉnh hồng ! Có mùi gì không ?

-Có lẽ ...Khổng Tước Đằm ! Ở nhà ta nàng vẫn còn thuốc phải không ?

Cự Giải khẽ lắc đầu :

-Khổng Tước Đằm, và Hạt Đỉnh Hồng ... không có thuốc giải ! (cái này học từ Khuynh thế hoàng phi đó ^^ !)

-SAO CỐ ?????? Không !!! – Thiên Yết hét lên – Không thể nào ! Nàng không thể chết được !

-Thiên Yết ... - Nàng lắc đầu – Sống chết có số ... ư...

-Không !!! Ta không thể để nàng chết được ! Ta còn nợ nàng !

-Không ... người không nợ gì hết !

-Nàng cứu ta ... - Thiên Yết bỗng thấy sống mũi cay xè.

-Nhưng người ... cho ta biết ... yêu đó là ... thế nào ... ư ...- miệng nàng thổ huyết.

-Gắng lên ! Ta sẽ đem nàng về nhà, ở đó có thuốc ! Nhất định ta sẽ cứu được nàng !

Cự Giải lắc đầu

-Giúp ta ... gửi lời đến Dương Dương... ta không gặp nó lần cuối !

-Ta nói nàng không chết mà !

-Ta chết rồi nhờ đưa ta về ... Tiểu Quốc !

Thiên Yết không dám nghe nàng nói nữa. Chàng xốc nàng lên, đi như bay về ngôi nhà tranh xiêu vẹo. Chàng đặt nàng xuống cạnh đồng lửa, nước mắt lã lã trên hõm má. Tại sao ông trời cứ thích trêu ngươi ta vậy ?

Nàng tái đi, hơi thở yếu dần. Không được rồi ! Có lẽ ... nếu như có thể ... nàng đã cứu ta ... ta sẽ đem mạng này trả lại cho nàng.

Chàng đỡ nàng hơi ngồi dậy ... cởi áo nàng. Cự Giải đang mê sảng cũng phải thốt lên, ngăn chàng lại :

-.. Người ... làm cái gì vậy ? Nam nữ thụ thụ ... bất thân !

Không trả lời. Thiên Yết mặc cho nàng cắn, kề miệng vào vai nàng, hút máu độc ra.

————- Chap 53 ————

(khuyến cáo: chap này nằm trong series rating cao)

... Thiên Hương điện ...

-Hoàng tẩu ! – Song Tử hôn hờ bước vào – Hoàng tẩu !

-Song Vương gia ! Sao hôm nay hoàng thúc lại tới vậy ? – Bạch Dương ngạc nhiên

-Ah ... - chàng ta cười tươi rói rói, không ai biết trong bụng chàng ta âm mưu điều gì a - ... mấy hôm nay đệ ra ngoài cung, có được mấy tay lái buôn nước Bolloballa (chém tên đó) đem biểu thứ trà hảo hạng, nay đem biểu hoàng tẩu dùng thử - Chàng vừa nói vừa cho người đem bình trà vào để lên bàn.

-Hoàng thúc thật có lòng ! – Bạch Dương nhận lấy trà, lại nói – Vương gia nên đem đến cho Hoàng thượng nữa, Người rất thích dùng trà nha.

-Đệ đã đem sang điện Cam Lộ ... - Song Tử nói đến đó thì cổ tình ngập ngừng - ... nhưng mà ... hoàng huynh không có trong điện thì phải !

Dương Dương nghe xong giật mình, tròn mắt hỏi :

-Hả ? Người không có trong điện ... cũng không ở chỗ ta... tối tắm thế này rồi còn đi đâu ?

-Bẩm hoàng hậu nương nương ... - tên thái giám bưng trà vừa nói vừa liếc nhìn Song Tử - ... nghe nói ... tối nay Hoàng thượng bãi giá đến cung Hồng Hạc thì phải...

-SAO CỐ ???? – Mặt Bạch Dương như chàm đỏ - Người nói ... Hoàng thượng đến cung Hồng Hạc hả ?

-Hoàng tẩu ... - Song Tử nhân cơ hội khích dử - ... tẩu đừng kích động nha, hậu cung tam cung lục viện ...

Chàng nói đến đó thì ngừng lại, vì Bạch Dương mắt ngùn ngụt sát khí. Thôi, tốt nhất ta nên về, chứ không hoàng tẩu lại nổi điên treo ta lên cây bần nữa thì mệt lắm.

-Hoàng tẩu, không còn sớm nữa, đệ về đây !

-Hoàng thúc đi cẩn thận ! – nàng nói lạnh lùng, không cả nhìn theo Song Tử khi chàng đi.

ARRRRGGGG.... Hoàng đế đáng ghét !!!

_____He is a villain of the devil's law _____

Trời đột ngột đổ mưa, Ma Kết đang trên đường đến cung Hồng Hạc, bỗng nhiên có thái giám hốt hoảng chạy đến, thở không ra hơi :

-Hoàng thượng ! Hoàng thượng !

-Chuyện gì mà làm ồn lên vậy ? – Ma Kết chép miệng hỏi

-Có chuyện không hay rồi !

-Là gì ? Mau nói đi !

-Là hoàng hậu nương nương ... Cung nữ ở Thiên Hương điện vừa nhao lên ... nương nương bị sốt rất cao !

-HẢ ?????????????????? – Chàng phát hoảng – SAO LẠI CÓ CHUYỆN ĐÓ ? Mau dẫn ta đến điện Thiên Hương !

_____He is a killer just for fun, fun, fun, fun_____

... Tiếng mưa tầm tã làm Cự Giải tỉnh dậy. Mắt nàng hoa loạn lên, đầu choáng váng, một bên vai đau như xé thịt. Nàng thở mệt nhọc, đưa mắt nhìn bốn xung quanh. Sao Âm phủ lại giống với nhà hán như vậy ? Giải Giải khê nhích người muốn cử động, song bên vai bị thương kia làm nàng không nhúc nhích được. Không phải ... có kẻ ôm ta ...

Thiên Yết ... Không phải chứ ? Hán cũng xuống Âm phủ giống ta sao ?

Thiên Yết đang ngồi băng lại vết thương trên vai cho nàng, thấy nàng tỉnh liền vui phát điên:

-Cuối cùng nàng cũng tỉnh !!!! – Hán nói như reo lên, nắm ngay lấy tay nàng – Tạ ơn trời đất !!

-Đây là đâu vậy ? – Nàng ngơ ngác – Không phải ... người cũng xuống Âm phủ như ta sao ?

-Không phải ! Dĩ nhiên là không. Nàng không chết được đâu !

-Ta còn sống sao ?

-Phải !

Bấy giờ Cự Giải mới mơ màng nhớ lại. Đúng rồi ... lúc đó hắn hút máu độc của nàng ra ... cứ như vậy ... Nàng bỗng nhiên quay đầu nhìn sang vai mình. Á !!!!! Hắn dám cởi áo ta !! Mặt nàng đỏ lên rùng rợn. Cự Giải cúi đầu không dám nhìn Thiên Yết, đoạn, cổ với tay nắm lấy hai vạt áo, túm thật chặt và quay mặt đi. Mặt Thiên Yết cũng đỏ bừng. Hắn ngậy người ra, lúng túng không biết nên nên buông nàng ra hay cứ ôm nàng khư khư như vậy nữa.

-Xin ..lỗi ... - Thiên Yết lắp bắp

Nàng không trả lời. Không phải nàng giận ta đó chứ ?

-Ta ... ta không cố ý mà ... bất đắc dĩ ... Ta ...

-Ta biết ! – Nàng ngưng ngừng trả lời. - ... nhưng mà ... nhưng mà ... người phải quên đi đó !!

Vài giây im lặng trôi qua.

-Người cứu ta ... - Nàng nói yếu ớt - ... người không làm sao chứ ? Hạt đỉnh hồng và Khổng Tước đảm không có thuốc giải, người không sợ mất mạng sao ?

-Nàng nhớ không ? Sắt thủ đó đã đánh trúng ta một chưởng ... không ngờ hắn vô tình dả thông kinh mạch cho ta... Ta đã vận khí đẩy hết chất độc ra ngoài rồi

-Nhưng ... kể cả như vậy ... - Nàng lo lắng – biết đâu ... nếu như thật sự người không thể vận khí ... chẳng phải ta hại người rồi sao ? – Nàng vừa nói vừa chống tay muốn nhòe dầy.

Thiên Yết đỡ nàng ngồi, mỉm cười trả lời :

-Có là gì đâu ! Ta nợ nàng cái mạng này, ta chỉ đem nó trả cho nàng thôi !

Cự Giải bỗng chốc nghiêm nét mặt, mắt sụp xuống thoáng buồn. Đến nước này rồi người vẫn viện cái có đó ra được ?

-Lúc ta bất tỉnh ... ta nghe có người gọi tên ta ! – Nàng nói

-Hơ ... - Thiên Yết chột dạ - Làm gì có ai ...

-Có mà ! – Nàng tỏ vẻ nghi hoặc – Hình như có... gọi ta liên tục ... Giải Nhi, Giải Nhi, ... còn nói ... ta không thể chết, không cho phép ta chết... còn nói ... rất hối hận gì đó ...

-Không có đâu !!!!!

-Vậy sao ta lại nghe thấy ?

-Nàng bất tỉnh làm sao mà biết ...

-Nhưng rõ ràng là có kẻ gọi ta ... hình như là một bà bà ...

-Cái gì ? Bà bà sao ? Phải là giọng nam nhân chứ ...

-Làm sao người biết ? Không phải người kêu ta đây chứ ?

-Ta ... - Thiên Yết cứng họng - ... Ta chỉ ... - Chàng đành lắp liếm cho qua chuyện – Ta sợ không gọi nàng sẽ không tỉnh ...

-Chẳng phải người nói ta với người không còn dính dáng gì nữa sao ? – Nàng chảy nước mắt – Chẳng phải người đuổi ta đi cho khuất mắt sao ? Còn cứu ta làm gì nữa ?

Thiên Yết không biết làm thế nào mở miệng ra cho được. Trong lòng chàng rối như mớ bòng bong, muốn nói cũng chẳng biết bắt đầu thế nào. Cự Giải vùng vằng đẩy Thiên Yết ra, nhưng chàng không buông tay .

Nàng cứ nhất định ép ta nói ra phải không ?

-Ta đã khỏi rồi ... không cần người lo ! – Nàng kêu lên - Bỏ ra... ta sẽ trở về kinh thành !

-Ta không buông !!!!!!! – Thiên Yết lạnh lùng trả lời, tay càng xiết chặt hơn – Có chết ta cũng không bao giờ cho nàng rời khỏi ta ! Lẽ ra ta không nên đuổi nàng đi như thế ... Ta xin lỗi ... Ta sai rồi, được chưa, đừng bỏ ta đi nữa ...

Cự Giải bất động, mắt cay xè, môi run run mỉm cười. Đồ khốn ! Chàng nghĩ rằng ta có thể rời bỏ chàng nữa sao ? Ta mà muốn đi, thì giờ này ta đã theo Quốc sư về thành rồi, còn ở đó để bị sát thủ bắt rồi chờ chàng đến cứu làm chi ?

-Chàng có quyền gì mà cầm ta chứ ? Chàng giữ ta làm gì ?

-Chẳng làm gì hết ! Ta thích gì thì ta làm vậy ! Quyền gì ư ? Không phải nàng là tù nhân của ta sao ? Ta là cai ngục, còn nàng là phạm nhân, ta cầm nàng đi thì nàng không được đi !

-Gì chứ ??? – Nàng đắm vào vai Thiên Yết – Chàng ... Tại sao cứ bắt nạt ta vậy ?

-Nàng sinh ra là để cho ta bắt nạt ... – Chàng cười nói.

-Chàng ... – nàng tức quá kêu lên, vết thương trên vai lại đau nhói. Nàng đưa tay ôm vết thương nhăn nhó.

Thiên Yết thấy vậy vội vàng hỏi :

-Không sao chứ ? – Vừa nói chàng vừa kéo nàng dựa vào vai mình.

-Không ! Thật may là chàng không sao ... lỡ như thật sự chàng cứu ta mà có bề gì ... thì ta thật không tha thứ cho ta.

-Vì nàng ... có chết ta cũng cam lòng !

-Không được nói vậy ! Ta không cho chàng nói đến từ đó nữa nghe không ? Phải ... ta là phạm nhân, nhưng ta cũng không muốn cai ngục của ta khổ sở như vậy đâu.

Thiên Yết không trả lời nữa, để cho nàng nghỉ ngơi dưỡng thương. Đêm mưa không có trăng, nhưng thốt nhiên chàng cảm thấy mình trở thành Quảng Hàn, được nhắc lên cung quế. Trên tay chàng ... là trăng.

Giải Nhi ...

_____That man's a snitch and unpredictable _____

-Dương Dương !!!!!!!

-Hoàng thượng ... Người từ từ thôi !

-Bảo ta làm sao từ từ đây ? Dương Dương ! – Ma Kết vừa đi vừa kêu ầm ĩ, sắc mặt lo lắng. Chàng chưa vào đèn điện Thiên Hương, Bạch Dương đã nghe thấy tiếng chàng

-Hoàng thượng vạn tuế ! – Dương Dương ra hành lễ đón chàng ở cửa cung.

Ma Kết vừa trông thấy nàng đã nắm lấy tay đỡ, đoạn sờ lên trán nàng :

-Ủa ... Không phải nàng bị sốt ư ? Khỏi rồi ah ? Hãy vào trong tĩnh dưỡng ! Có mệt lắm không ?

Nàng lườm chàng một cái, đoạn phụng phịu

-Phải ! Ta sốt rất cao đó ! Giờ vẫn đang sốt đây này !

-Vậy mau truyền thái y !!!!!

-Không cần ! – Nàng giận dỗi quay đi

-Sao lại không cần ??? – Chàng có bị sốt đâu mà chàng lo còn hơn nàng vậy ?

-Hoàng thượng ... Không phải người đến cung Hồng Hạc sao ? Ta bị sốt thì mặc kệ ta !

Ma Kết lúc bấy giờ mới ngó người ra :

-Thế nàng thực sự không sốt hả ?

-Ta không sốt đấy ! Người đi sang cung Hồng Hạc đi ! - Nàng tức tối

-Nàng ... – Trời ơi... Biết nói sao với nàng đây ? – Thật là rắc rối quá !

-Là tại người đó ... ai nói người đứng núi này trông núi nọ ...

Chàng chép miệng bực dọc, lại đứng lên muốn ra về. Nàng thấy vậy càng thêm giận :

-Người lại đi đâu đó ?

-Không phải nàng nói ta sang cung Hồng Hạc sao ?

-Người ... Không được ! Ta không cho Người đi đâu ! – Mặt nàng đỏ lên – Người đã bước vào đây thì đừng mong ra khỏi (đáng sợ quá !)

-Thế nàng muốn thế nào đây ?

-Thì ... – Nàng chống chế - Như bình thường ... Người cứ ở lại đây ...

-Ta chán nằm đất lắm rồi !

-Nhưng mà ... trời mưa rồi ! Người ra ngoài sẽ bị cảm lạnh đó !

Ma Kết đành quay vào ngồi, A Vân vội vàng rót trà dâng lên. Ma Kết không để ý, sẵn khi đang mệt, uống hơi dài. Bỗng nhiên chàng chợt dạ, không vội nuốt, ngậm trà uống vào đầy ứ trong miệng. Trà này ... sao vừa lạ vừa quen ... hình như không giống loại ta hay uống... nhưng ... rõ ràng là ta uống ở đâu đó rồi ! Chàng nghĩ đến đây, vội chỉ tay vào miệng, ra hiệu hỏi Bạch Dương :

-Ừ ừ ừ ? (trà gì đấy ?)

-Trà ? – Bạch Dương nhướn mày hỏi - Ah ... đó là trà của nước ... Nước gì nhỉ ?

-Ah ... hình như là nước Balotelli ... đem đến ! – A Vân đỡ lời

-Phải rồi ! Trà của nước Balotelli ... Lúc này Song Tử vương gia đem đến biếu ta ... Người thấy thế nào ?

SONG TỬ ???

Ma Kết trắng bệt cả mặt ra, ngậm trà trôi xuống nghẹn ứ ở cổ họng, Bạch Dương vội vàng đến vuốt ngực cho chàng. Ma Kết ho sặc sụa hồi lâu :

-Sao trà không ngon ah ?

-SONG TỬ đem biếu nàng sao?

-Phải !

-TRỜI !!!! – Chàng kêu lên một cách tuyệt vọng.

-Ta thấy đâu có sao ! – Nàng bĩu môi – Uống cũng ngon á !

Mắt Ma Kết mở to trừng trừng :

-CÁI GÌ ??? Nàng cũng uống rồi hả ??????????????

Dương Dương gật gật, không hiểu tại sao Ma Kết lại có vẻ hoảng hốt như vậy. Chàng nhìn nàng, bóp trán, lại nuốt nước bọt đánh ực.

Song Tử chết giấm ! Chính nó lại bày ra trò này đây !

-Không được ! Ta có việc phải đi ! – Chàng quả quyết đứng lên

-Lại sang cung Hồng Hạc phải không ? – Nàng nguýt dài

-Không ! Ta về điện Cam Lộ phê tấu chương !

-Trời mưa thế này đi sao tiện ?

-Thì ... ta đội ô là được

-Sẽ lạnh đó !

-Không sao !

Chàng vừa định bước ra khỏi điện Thiên Hương, bỗng thấy hai công công đi tới, một người cầm ô, một người bê khay tấu sớ từ điện Cam Lộ chạy đến :

-Hoàng thượng vạn tuế !

-Các người ... - Ma Kết há hốc mồm ngạc nhiên

-Hoàng thượng ... chúng nô tài phụng chỉ mang tấu chương đến điện Thiên Hương !

-Ai bảo các người mang đến ?

Hai công công ấy nhìn nhau

-Bẩm Hoàng thượng ... là ... hạ thần nghe Song Vương Gia truyền lại ý chỉ của người !

-SAO CỒ ?????????? – Ma Kết đột ngột la lên. SONG TỬ !!!!!!! ĐỆ THẬT QUÁ LẮM !!!

-Nô tài chỉ nghe theo lệnh

-Thôi được rồi ! – Ma Kết tặc lưỡi xua tay – Các người lui đi !

-Có gì đâu ! – Bạch Dương ở ngoài chen vào – Đẳng nào tấu chương cũng mang đến rồi, hãy mang vào đây, ta sẽ thấp đèn hầu người phê duyệt !

-Ấy thế sao được ... nàng còn phải đi nghỉ ! – Ma Kết ngăn lại

-Chàng xua ta đi nghỉ để chạy sang cung Hồng Hạc phải không ????? – Nàng buộc tội

-Không, không có ! – Ma Kết đỏ mồm hôi hột.

Trời ơi ... Sao nàng không chịu hiểu cho ta vậy ??? Được rồi... Nếu như nàng đã nhất quyết bắt ta ở đây ... Lỡ có chuyện gì xảy ra ... Đừng trách ta đó ! Cuối cùng không còn cách nào khác, chàng đành hạ lệnh cho mấy tay thái giám mang hết tấu sớ vào trong điện Thiên Hương. Chàng và nàng cùng ngồi trên ki, bàn đặt ở giữa, chàng bên tả, nàng bên hữu. Ma Kết ngồi duyệt còn Bạch Dương ngồi xếp lại cho ngay ngắn, thật là một đôi hảo phu phụ.

Được một lúc nàng bỗng nhiên thấy nóng :

-Ủa ... sao ... trời mưa phùn lạnh như vậy mà bây giờ nóng quá !

-Cũng phải ! – Ma Kết cau mày – Nóng quá đi mất !

-Hay là bảo A Vân ở cửa sổ nhé ?

-Đừng ... ở trong này nóng thôi, ngoài kia lạnh lắm, nàng sẽ ốm đấy !

-Nhưng ... nóng thế này chịu sao nổi ...

Bạch Dương rời khỏi chỗ ngồi, vào bên trong buồng cởi bớt áo ngoài, lại cầm theo một cái quạt tròn, phe phẩy liên tục.

-Thời tiết lạ quá !

-Phải !

-Người đổ mồ hôi hột kìa ! – Nàng vừa nói vừa cầm quạt quạt cho Ma Kết.

Chàng bắt đồ ngẩng đầu khỏi đồng tấu chương, ngáy người ra nhìn nàng. Bạch Dương vận y phục ngân hồng nhạt bằng lụa, hai má đỏ ửng vì nóng, tóc dài xõa một dải ngang lưng, thật là bậc khuynh thành khuynh quốc.

-Sao lại nhìn ta ghê vậy ? – Nàng ngượng ngùng hỏi

-Hơ ... không có ... nàng quạt mạnh tay thêm chút nữa được không ? Ta nóng quá !

-Được rồi !

Ma Kết tự sỉ vả mình một hồi, lại quay lại với mấy tấu sớ, nhưng mà ... trót đại ... ngẩng lên nhìn nàng rồi không sao rời mắt đi được nữa.

-Dương Dương !

-Người gọi gì ta ?

-Nếu như ... ta chỉ nói nếu như thôi ...

-Nếu làm sao ?

-Nếu như ... tí tí của nàng không bao giờ trở về nữa ...

-Không cho phép chàng nói thế ! – Mắt Bạch Dương thoáng lo âu.

-Nhưng ... ta chỉ nói nếu thôi ! Giả sử, ta không tìm được tí tí ... vậy nàng và ta ... rồi sẽ thế nào ?

-Ta cũng không biết nữa ! – Nàng lắc lắc đầu – Đừng hỏi ta ... - Chuyện này nàng đã nghĩ đi nghĩ lại không biết bao nhiêu lần rồi mà vẫn có nghĩ ra nổi đâu.

-Dù sao ... nàng và ta cũng đã bái đường ... Nàng là hoàng hậu rồi ... cho dù tí tí có về ... thì cũng không thể đảo ngược được.

-Nếu như tí tí cần ... ta ... ta sẽ đem ngôi vị nhường lại cho tí ấy !

-Nhưng nếu cô ấy không cần thì sao ? – Chàng nhìn sâu vào mắt nàng – Trước khi cô ấy mất tích vài ngày ... đã nói rằng cô ấy không muốn ở trong cung ...

-Tí ấy chỉ nói vậy để Người yên tâm thôi !

-Cô ấy đem nàng ... nhờ ta ...

-Kể cả có vậy ! – Nàng cúi gầm mặt xuống, không muốn chàng biết nàng có buồn. – Chắc chắn rồi tí sẽ về. Biết đâu lại là ngày mai ...

Ma Kết nhẹ nhàng ôm lấy nàng, kéo giạt một cái, môi thong thả lướt qua tai nàng, cảm thấy hơi thở của nàng cũng nóng rực, hồn hển ngay sát :

-Ta không cần biết ngày mai thế nào hết. Ta cũng chẳng cần ai hết, chỉ cần nàng thôi !

_____He's got no conscious He got none, none, none, none _____

Ngày hôm sau ...

-Hoàng thượng giá lâm !!!!!

-Chúng thần thỉnh an hoàng thượng ! Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế !

-Các khanh bình thân ! – Ma Kết hắng giọng, mặt mũi đỏ như gấc, có vẻ ngượng ngập

-Hoàng thượng hôm nay xem sắc mặt người có vẻ đã khá hơn mấy hôm trước ! Vì thần mong người long thể bình an !

-Cảm ơn các khanh ...

... Tàn triều ...

-GỌI SONG VƯƠNG GIA ĐẾN CHO TA !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! – Ma Kết thét lớn.

Chưa bao giờ bọn thái giám thấy chàng nổi điên đến mức đó !

-Dạ dạ ! Bẩm ... Song Vương gia đã đến phủ Xử Thái Phó từ sớm rồi ạ !

-Chuồn nhanh vậy sao ? Tức quá !!!! (dạ thôi đi, chẳng sướng quá)

... Điện Thiên Hương ...

Bạch Dương ngồi chờ sẵn trước gương, ôm mặt xấu hổ :

-A Vân ! Ta thật có lỗi với tử tử ta a !!!

-Nương nương ... người đừng như vậy ...

-Tử tử ta mất tích mà ta thì lại ... Huwaaaaaaaaaaaa Tử ấy sẽ buồn lắm

-Nương nương ! Người đừng nghĩ ngợi a ! Đại công chúa mà biết nhất định rất mừng ... sẽ không buồn đâu !

-Người thì biết cái gì ... Huwaaaaaaaaaaaa

——-Chap 54——-

... Xử phủ ...

Song Tử hôm nay cố dậy thật sớm, ăn mặc cực kì chỉnh tề đến Xử phủ, một là để tạ lỗi với nàng (chẳng biết lỗi gì nhưng thôi cứ tạ cho chắc ăn), hai là để trốn Ma Kết. Xử phu nhân lúc ấy vừa ngủ dậy, chưa kịp rửa mặt đã thấy Song Tử bận triều phục Vương gia hùng hổ đến diện kiến. Xử phu nhân thấy thế sợ quá, cho là có chuyện gì chẳng lành, (tại thường ngày Song Tử chỉ mặc đồ bình thường đâu có mặc triều phục bao giờ) mặt mày tái mét, xối lỗi chạy vội đến chào chàng :

-Song Gia ! Hôm nay ngài có việc gì mà ...

-Không có ! – Nhận thấy thái độ của phu nhân hơi khác lạ, Song Tử mỉm cười nụ cười chết người trấn an phu nhân – mấy hôm rồi ta có việc bận trong cung, không đến học ... không biết thái phó có giận ta không á ???

-Vương gia nói gì lạ vậy ? Tiểu nữ nhà ta sao có gan đó ! – Phu nhân lau lau mồ hôi trán (nhằm to rồi phu nhân ời) – Vương gia không đến cũng không thể trách Vương gia được, vả lại mấy hôm nay tiểu nữ nhà ta tâm trạng có hơi không được ổn định. Hôm qua vừa phải mời thầy lang ... sợ lại phiền đến Vương gia thôi...

-Tiểu thư có bệnh ah ? Có sao không ? – Chàng ngạc nhiên, xen chút lo lắng

-Cũng không có gì ... chỉ là nghĩ nhiều thành bệnh, một hai ngày sẽ khỏi.

Nhất định là tại ta đây mà ! Song Tử chép miệng. Nhưng khổ quá, có gì phần uất phải nói với ta chứ... Không nói sao ta biết đường mà tạ lỗi với nàng ... Lại còn thành bệnh nữa chứ !

-Tiểu thư đâu rồi ?

-Ở trong khuê phòng, Vương gia hãy đợi một lát, ta cho người đi gọi nó ngay !

-Mẫu thân khỏi cần – giọng Xử Nữ sang sảng vang lên làm phu nhân giật mình. Nàng đã đứng sau phu nhân từ lúc nào, giọng rất hờ hững. Má đào hơi có vẻ nhợt nhạt, giống như đang có chuyện buồn trong lòng. Nàng liếc qua Song Tử, miễn cưỡng hành lễ cho xong. Chàng trông thấy bộ dạng nàng như vậy đâm ra cáu, nhưng lại không nổi, nhân có phu nhân ở đó xem ra càng lúng túng.

-Vương gia hôm nay đến sớm thế ? – Nàng hỏi, giọng pha chút bồn chồn.

Chàng không trả lời, chấp tay sau lưng quay đi. Nàng muốn chiến tranh, được thôi, ta sẽ chiến tranh với nàng.

-Con nói gì vậy ? – Xử phu nhân khế cầu nàng

-Không phải hôm nay mẫu thân nói con đi ra ngoài sắm lễ vật để mừng sinh nhật Mã tiểu thư sao ? – Nàng cau mày – Mẫu thân quên rồi hả ???

-Chuyện đó ... - Xử phu nhân khế liếc Song Tử, chép miệng nói nhỏ với nàng – Con thật không biết điều gì cả ...

-Là mẫu thân sai con đi đó thôi ! – Nàng lại quay ra nói với chàng – phiền Vương Gia đến đây rồi, thật thất lễ quá ! Nhưng biết làm sao, thứ lỗi cho ta phải đi ngay bây giờ ...

Nói đoạn nàng quay người bỏ ra ngoài.

-A Xử ! – Phu nhân muốn chạy theo gọi lại, nhưng chưa kịp làm thì Song Tử cũng sai những bước chân dài, bắt kịp nàng. Hai người lườm nhau một cái, rồi cùng vùn vụt ra đi. (Ôi hai cái con người này ==”)

_____So don't you worry your pretty little mind _____

Cách kinh thành không xa về phía Bắc ...

... Một đoàn người ngựa lũ lượt kéo đi, dẫn đầu là một nam nhân cưỡi ngựa mặt mày vừa phớn phở vừa đơ đờ, chẳng khác gì điệu bộ một anh chàng đại gái vừa vợ được người ta đồng ý lấy làm chồng. Theo sau chàng ta, một nam nhân khác, cũng trên ngựa, thỉnh thoảng giơ tay lên gãi trán để thử xem lớp hóa trang có bị bong ra không. Tít đằng sau, bốn người phu khênh một cái kiệu. Nhìn họ có vẻ mệt mỏi, tại cái kiệu ấy có những hai người ngồi. Một cô nương sắp lấy chồng, và một cô nương dù chưa có bái đường nhưng cũng coi như đã lấy chồng rồi. Chẳng ai biết họ nói chuyện gì, nhưng thường khi con gái mà ngồi với nhau, thì chuyện dễ bắt gặp nhất là nói xấu người yêu (hoặc là chồng ==” – tg : Thế là không tốt nha). Chốc chốc phu kiệu lại nghe tiếng cười khúc khích, xem ra hai cô nương này nói chuyện hợp nhau ra trò.

-Không ngờ ta lại về trước cả Ngưu huynh ! – Bảo Bình nhếch miệng cười

-Mấy hôm rồi rất tiếc huynh không ở nhà mà xem ... Tiểu Nhân Mã sắp phá diên rồi ! – Sư Tử nói

-Coi bộ Ngưu huynh lần này về sẽ ăn cám ! Huynh có biết vừa rồi ta gặp ai không ?

-Ta chẳng cần biết ! – Ta chỉ cần biết Ngư Nhi của ta thôi. Không hiểu anh chàng này sau này làm Nguyên soái thế nào đây ==”

-Nói chuyện với huynh thất chán chết ! Xem nào ... - Bảo Bảo nhắm tính đốt ngón tay – Hôm nay ... ngày mai là sinh nhật Tiểu Nhân Mã !

-Đúng rồi ! – Sư Tử gật – Sư phụ có gửi thiệp mời đến phủ để ăn yến đó ! Mai ta sẽ đưa Ngư Nhi đi cùng

-Ấy ... - Bảo Bảo xua tay - ... Huynh đi thì không sao, nhưng Ngư cô nương đi thì không hay lắm nha, huynh không sợ mất vợ sao ? – Nói đoạn chàng ôm bụng cười

-Người thật là ... - Sư Tử nổi khùng lên và mắng – Lúc nào cũng đùa được hết ! Trọc ta thì không sao, nhưng cấm có động đến Ngư Nhi của ta nha !

-Thôi thôi, đừng nóng ! – Bảo Bình xoa dịu, chuyên ngay sang chủ đề khác – Sư tử huynh, lần này ta về e rằng có người của lão Thái Sư sẽ truy lùng, ta thì không sao, nhưng mà Bình Nhi, có thể để nàng ấy ở cùng Song Ngư được không ?

-Sao lại không chứ ? Tốt nhất hai phu phụ nhà huynh cứ ở yên trong phủ của ta, ai dám động vào chứ !

-Đa tạ ! Có lẽ chúng ta nên nghỉ một lát, không vội, cổng thành ở phía trước rồi !

... Cúng lúc ấy, ở phía Nam, cách kinh thành mấy chục dặm, lại có một đoàn người nữa. Đám này khác hẳn đám kia, phi ngựa nước đại đi liền mấy ngày nay rồi không nghỉ, cả người cả ngựa đều mệt rũ.

-Ngưu đại nhân ah ... Chúng ta phải nghỉ thôi, ngựa cũng cần phải nghỉ chứ !

-Không được, sẽ không kịp mất ! – Ngưu sốt ruột

-Nhưng mấy con ngựa đó đói lả đi rồi, có muốn cũng không đi nổi nữa.

Kim Ngưu bắt đầu hạ lệnh cho cả đoàn dừng lại nghỉ ven đường. Thuộc hạ không hiểu tại sao chàng ta nóng ruột như vậy:

-Sao đại nhân vội thế ? Lão thái y chúng ta đã bắt lại được rồi kia mà !

-Các người làm sao mà hiểu được ! – Chàng chép miệng, mắt lo lắng nhìn về phía kinh thành.

_____People throw rocks at things that shine _____

Hôm nay phố khá đông, người ta đã bắt đầu chuẩn bị sắm đồ để đón Tết rồi. Tiểu Nhân Mã cũng lang thang trên phố, nhưng không phải để sắm đồ Tết. Nguyên buổi sáng nàng lượn qua lượn lại trước cửa Ngưu phủ không dưới chục lần (==”) Anh bán dưa hấu trước cổng Ngưu phủ (anh này cũng khôn thật, chọn

đứng nhà Kim Ngưu mà bán, chắc đắt hàng lắm) lúc đầu tưởng nàng định mua, rất cổ chào hàng. Đến lần thứ mười ba Nhân Mã đứng trước cửa phủ, anh ta mệt quá, lại còn bức bối, bèn đốt vía, quăng giấy tiền ra ngoài đường. Không hiểu thế nào quăng trúng ngay phải Nhân Mã. Nàng đã đang bức bối vì mãi mà chàng vẫn mất tăm mất tích, nhân đó liền nổi khùng lên :

-Ê, người có mắt không thấy hả ?

Tay buôn dưa hấu cũng thuộc loại to mồm (chắc hẳn ta sinh vào đầu tháng 6 quá), hai người đứng đôi co một hồi, người qua đường thì nhau đứng xem. lát sau quản gia nhà Kim Ngưu thấy chuyện lạ, bèn ra xem thử. Trông thấy Tiểu Nhân Mã ông ta liền đuổi hết những người qua đường đi, mắng cho anh bán dưa một trận, đoạn lôi Mã Mã vào trong phủ :

-Tiểu thư đến phủ không cho người báo trước với lão nô một tiếng để lão nô đón tiếp ??? – Ông quản gia xởi lởi

-Ta chỉ thuận đường đi ngang qua thôi ! – Mặt nàng vẫn còn đỏ vì tức giận – Ngưu đại nhân về chưa ??

-Chuyện đó ... nô tài cũng không biết ! Khi trước đại nhân có báo là ngài sẽ về vào hai ngày trước, nhưng không hiểu tại sao đến giờ này rồi vẫn chưa thấy, không biết trên đường có xảy ra chuyện gì không ...

Câu nói ấy làm Nhân Mã lo lắng, nàng chép miệng, mắng ngay lão quản gia :

-Phủ phui cái miệng nhà ngươi ! Huynh ấy sẽ không sao đâu !

-Mong là như vậy !

-Bao giờ đại nhân về thì cho người đến phủ ta báo một tiếng, ta ... ah không ... - nàng chữa lại – cha ta có việc cần gặp huynh ấy đấy !

Nói rồi nàng lủi thủi ra về. Đồ Trâu Mộng này ... làm ta lo muốn chết !

____I was made the wrong way .Won't you do me the right way _____

-Lão bá, có loại gấm thượng hạng không ? – Xử Nữ bước vào một cửa hiệu vải.

-Có có ! Tiểu thư cần loại nào cũng có hết !

-Cứ cho ta xem loại tốt nhất ! Có gấm tùng lục càng tốt

Ông chủ hàng vải lấy ra một xấp gấm xanh, vừa lúc ấy Song Tử bước vào :

-Công tử ... Công tử muốn mua vải hả ?? Hiệu của chúng tôi toàn loại tốt nhá !

Chàng không trả lời, chỉ tức tối, xòe quạt ra quạt lấy quạt để. Ông chủ hiệu thấy vậy lấy làm kì lạ :

-Này cậu, không mua vải thì đi chỗ khác đi để chúng tôi còn bán hàng !

Song Tử vẫn không thềm nói gì. Xử Nữ tắc lưỡi vài lần, rồi giục :

-Ông chủ mặc kệ người ta ! Nhanh bán cho ta đi !

-Đây đây !

Nàng đưa xấp vải cho thị nữ, vội vã ra khỏi cửa hiệu. Từ sáng đến giờ nàng đi chỗ nào Song Tử cũng bám riết, nàng đã mấy lần cố đi nhanh để chàng không đuổi theo được, nhưng rồi chàng vẫn bắt kịp. Nàng rẽ phải thì hẳn rẽ phải, nàng rẽ trái hẳn lại rẽ trái. Phiền hà quá !!!!! Xử Nữ không làm sao được, đành dùng cách đánh lạc hướng, rẽ vào ngõ ngách.

-Tiểu thư người đi đâu thế ?

-Người không cần biết, cứ đi theo ta là được ! – Nàng gắt, đoạn ngoác trước ngoác sau – Hẳn đã đi chưa ?

-Tiểu thư nói Song gia hả ? Chắc không theo kịp chúng ta rồi !

Xử Nữ tưởng Song Tử đi rồi, bèn quay người đi theo hướng ngược lại, định về nhà. Nào ngờ Song Tử đứng ngay sau lưng nàng. Xử Nữ bị giật mình hét lên một tiếng. Song Tử không nói làm gì, từ khi bắt đầu đến

nhà nàng hàng ngày, lúc nào cũng sẵn sàng trong tâm thế bị hại. Chỉ tội nghiệp mấy người qua đường nào xấu số đi qua chỗ nàng đứng lúc đó, nàng nghĩ không thể phục hồi.

-Nàng hét cái gì chứ ??? – Chàng nói – Ta chứ ai mà nàng hét !

-Vương gia ... – Xử Nữ định thần trở lại – Tại sao người cứ đi theo ta thế nhỉ ??? Ta đã nói hôm nay Vương gia nên về cung đi !

-Ta không về !

-Vậy thì kệ Vương gia ! – nàng lại muốn bỏ đi

-Nàng không mỗi chân sao ?

-Ai bắt vương gia đi theo ta ? – nàng bĩu môi

-Được rồi, ta không đi theo cũng được, nhưng mà ... nàng phải cho ta hỏi câu này ...

Xử Nữ nghe vậy có vẻ xuôi xuôi, nàng không vùng vằng nữa, đứng lại nghiêm chỉnh nghe :

-Vương gia cứ hỏi đi !

-Nàng đang giận ta phải không ?

-Không ! Được chưa ?

-Rõ ràng là đang giận đó thôi !

-Ta nói là không

-Thế tại sao không thêm nhìn ta vậy ? – Chàng nhìn nàng đầu trách móc

-Đó là Vương gia cứ nghĩ thế đó chứ ! – Lại còn hỏi ta tại sao nữa hả ?? Cô Thiên Bình đó bị cướp bắt đi rồi thì hẳn quay về tìm ta (Dĩ nhiên là Xử Nữ chỉ biết Thiên Bình bị cướp dẫu thôi, không biết Bình Bình đi lấy chồng rồi ==”)

-Ta xin lỗi ! Chắc ta làm gì không phải với nàng hả ? Dù có chuyện gì thì cũng cho ta xin lỗi được không ? – Chàng chấp hai tay lại, đồng tử nở rộng, mắt long lanh cầu khẩn.

Xử Nữ thì cũng là con gái, có phải ruột đồng gan sắt đâu mà nhẫn tâm cho được. Nàng đang lúng túng thì a hoàn của nàng bên cạnh bị nụ cười chết người của Song Tử làm cho lặn quay ra, bất tỉnh nhân sự.

-Ồi ... Tình Nhi ! Người tỉnh lại đi ! Tình Nhi !

-Cô ta làm sao vậy ? – Song Tử kinh ngạc

-Tại Vương gia đấy !

-Ta đâu có làm gì đâu ??? – Chàng thanh minh. Trời ơi, người như chàng làm sao hiểu nổi tấm lòng nhi nữ lúc nhìn thấy giai đẹp cơ chứ !

-Còn đứng đó nhìn nữa ... Giúp ta đưa cô ấy về !

Song Tử và Xử Nữ cùng dìu cô thị nữ đi. Hai người cùng lúc vòng tay ra đỡ Tình Nhi, dĩ nhiên là nắm phải tay nhau rồi. Song Tử chớp ngay thời cơ, nắm chặt lấy nàng :

-Tha lỗi cho ta đi mà !

Tim nàng đập thình thịch, Xử Nữ bỗng đỏ mặt lên nói nhỏ nhẹ :

-Đâu có ai giận vương gia chứ !

-Không giận thật thì tốt ! Thế mới là hảo bằng hữu chứ !!

Vẫn cứ là hảo bằng hữu sao ??? Nàng cúi đầu không nói. Song Tử mất vài phút im lặng ngắm nàng, rồi rất nhanh, quyết định bất ngờ ập đến.

-A Xử ah ... ta .. ta ... – Chàng ấp úng

-Vương gia làm sao ? – Nàng nóng mặt, tim càng đập nhanh. Hắn sắp nói ra đấy ư ??? Xử Nữ ... mà yên tĩnh !

-Ta ...

Vừa lúc ấy hai người đi ngang qua Lệ Xuân Viện (thanh lâu á !), bỗng nhiên có mấy cô kĩ nữ ủa ra bám lấy Song Tử :

-A ... Song Vương gia !!!! Lâu lắm rồi mới thấy người đến ah nha !!!!

-Ê ... - Song Tử hốt hoảng, không kịp tránh, liền bị đám kĩ nữ vây chặt. Xử Nữ và Tình Nhi bị đẩy ra bên đường, nàng tức quá định xông đến mắng cho đám kĩ nữ một trận, nhưng lại nhớ đến lần trước đánh nhau với Tiểu Nhân Mã đã bị người ta dị nghị, nên đành thôi.

Song Tử bị người thì lôi, người thì kéo, người thì ôm lấy, người thì nắm tay, không xoay sở được.

Chàng nhìn Xử Nữ với vẻ cầu cứu, nhưng xem ra nàng đã lại nổi giận, quay ngoắt đi, không thèm ngoái đầu nhìn lại.

Chết tiệt thật ! Ta vừa mới làm lành được với nàng ... lại bị đám người này làm hỏng hết cả !!!! Số ta thật là đen đủi ! Thậm chí còn chưa kịp nói gì với nàng nữa chứ ...

Nàng giận ... là sẽ giận lâu lắm đó !

_____You know i'm hoping you sing along I know it's not your favorite song _____

Mã Phủ từ sớm đã ồn ào náo nhiệt, kẻ ra người vào tấp nập. Từ sáng đến trưa người ta đưa lễ vật đến mừng không ngớt. Nhân Mã uể oải tỉnh dậy, đầu tiên là lên đại sảnh để cho người hầu trong nhà đến lấy mừng, sau đó lại quần áo xúng xính đi chào các nhà và đi tiếp khách đến “chúc thọ”. Nàng chẳng thích thú tẹo nào, nhưng vẫn miễn cưỡng làm theo lời thân phụ. Suốt cả ngày Mã Mã bận tui bụi, là nhà họ này nhà họ kia, tiểu thư nọ công tử kia ... trong khi cái người nàng muốn gặp nhất lúc này ... giờ này đang chết giẫm ở đâu mất rồi !

-Tiểu thư ... có khách !

-Lại ai đến nữa ? – Nàng thở dài

-Có Sư Tử nguyên soái và hôn thê đến chơi ạ !

-Huynh ấy đã đi dạo ngõ về rồi sao ? – Nàng lẩm bẩm. Mặc dù không vui như khi Ngưu Ngưu về, nhưng thôi có Song Ngư đến, chị em nói chuyện cũng khuây khỏa.

Nàng đứng ra đón ngoài cửa phủ, nhưng chưa kịp đã thấy bốn người đi vào. Sư Tử vui vẻ theo đúng kiểu người sắp được lấy vợ, Song Ngư váy áo tha thướt, một nam nhân lạ mặt cầm quạt lông, và đi cùng một cô nương trông cũng lạ mặt không kém :

-Nhân Mã cô nương !

-Song Ngư ! – Mã Mã mỉm cười chào – Đây là ...

Nàng chưa dứt lời, nam nhân lạ mặt đã cười toáng lên :

-Đó .. Tiểu Nhân Mã cũng đâu có nhận ra ta !

-Huynh là ai ??

-Còn ai vào đây nữa ! – Sư Tử đỡ lời – Cái gã lang thang không nhà không cửa đó !

-Bảo huynh hả ? Sao lại thành ra như vậy ? Còn đây ... – Mã Mã lại quay sang cô nương lạ mặt

-Là phu nhân mới của huynh ấy đó !

-HUYNH LẤY VỢ RỒI SAO ??????? - Mã kinh ngạc – Sao không mời ta đến uống rượu hỉ vậy ?

-Chuyện dài lắm ! Từ từ ta sẽ nói !

-Không biết đại danh quý tính của tẩu tẩu là gì vậy ?

-Cô có biết mấy ngày trước có Thiên Bình tiểu thư bị cướp bắt đi không ??? – Sư Tử chen vào

-Có ... Làm xôn xao cả kinh thành lên đấy ! Sao lại không biết chứ !

-Thực ra ... nào có phải cướp. Chính là tay quốc sư lang thang này cướp dâu chứ ai !

-Ra vậy ! Huynh chỉ đi cướp vợ mà không lấy vợ. Như vậy không được đâu, thiệt thòi cho tẩu tẩu á ! – Nhân Mã quay sang Thiên Bình – Vậy ra tẩu tẩu chính là Ngọc Diễm Tú nữ nổi tiếng ... Bảo huynh có phúc nha !

-Tiểu thư đừng gọi ta là tẩu tẩu ... ta với tiểu thư cũng cùng tuổi thôi, gọi tử muội nha ! – Thiên Bình mỉm cười đáp lại

Năm người đang nói chuyện rôm rả, bỗng có gia đồng vào mời Bảo Bình và Sư Tử đi gặp Mã lão gia. Hai người lên Thư phòng của cha Tiểu Nhân Mã, để hai vị phu nhân tương lai ở lại chơi với nàng. Song Ngư và Thiên Bình cùng ngồi xuống cùng Nhân Mã uống trà

-Tẩu tẩu ah tẩu cũng 18 tuổi sao ? Tử sinh tháng mấy vậy ?

-Ta sinh tháng 9 !

-Vậy là Song Ngư cô nương sinh tháng ba, Thiên Bình tiểu thư sinh tháng 9, ta sinh kém hai người mấy tháng. Ta xin gọi hai người là tử tử ! Ngư tử tử ! Bình tử tử ! Lúc này ta quên mất chưa chúc mừng Ngư tử nha !

Song Ngư thẹn đỏ mặt, chỉ cúi đầu cười nói :

-Không dám ! Không dám ! Đừng chúc mừng, ta ngượng lắm đó !

-Mã muội ah, ta và Ngư tử tử ... đều yên phận rồi ... thế muội thì tính sao đây ? – Thiên Bình nói bỡn.

-Ta ... - Đến lượt Nhân Mã mặt đỏ bừng. – Ta chưa tính chuyện đó đâu !

-Muội đừng ngại ... không phải Ngư đại nhân vẫn luôn có ý với muội đó thôi ! – Song Ngư cười khúc khích

-Là Ngư thượng thư phải không ? – Thiên Bình hỏi lại, nàng vốn vẫn chưa biết gì mà.

-Cái tên tham ăn ấy á ??? – nàng phản bác – ta không thèm để ý đến đâu !

-Lạ nhỉ ?? Sao ngày quan trọng thế này mà không thấy Ngư đại nhân vậy ? Không lẽ huynh ấy không biết hôm nay ...

Câu nói của Song Ngư chạm đúng vào tâm sự của Nhân Mã. Mã Mã cắn môi, mắt hiện lên chút uất ức. Nàng cứ muốn nổi giận nhưng không làm sao cho phát tiết ra ngoài được.

-Tên Trâu Mộng đó ... đi Giang Châu lâu lắm rồi, mãi không thấy về. Người nhà nói là đáng lẽ hôm kia đã về kinh rồi, không hiểu tại sao đến giờ còn không thấy đâu !

Nghe giọng Mã Mã, Bình và Ngư hiểu ngay là nàng đang ức chế đến đâu. Hai người nhìn nhau, định bụng tìm vài câu an ủi.

-Chắc là đại nhân có việc đột xuất, hoặc là giữa đường lại gặp vụ án nào đó ...

-Phải đấy ! Ngư đại nhân vốn ham phá án mà !

-Phá án huynh ấy hôm nào phá chẳng được ? Lựa đúng sinh nhật ta mà phá sao ? – Nàng nghiêng răng. Phá án quan trọng hơn cả ta nữa hả ???

Hai người kia lại đưa mắt nhìn nhau. Xem ra không nên khuyên giải làm gì, như vậy sẽ càng làm Tiểu Nhân Mã nổi giận thôi.

-Mã muội ah ... cứ bình tĩnh ... nếu như người nhà đã nói vậy ... biết đâu là huynh ấy sắp về đến đây rồi ! Có lẽ tối nay sẽ đến mừng đó ! – Song Ngư nhẹ nhàng an ủi

Mã Mã có vẻ đã nguôi nguôi đi chút ít, Thiên Bình nhân đó liền chuyển ngay sang chủ đề khác:

-Tiểu Mã ah ... Hôm nay là sinh nhật muội tròn mười tám kia mà ... Không thể ăn vận tuềnh toàng thế này được !

Bấy giờ Tiểu Nhân Mã đang vẫn y phục kiểu con trai, màu trắng có những hoa văn màu lục nhạt. Nàng tự nhìn vào bộ quần áo của mình, ngại ngần nói

-Ta không quen mặc đồ nữ nhi ... Tại đồ con gái vướng víu xù xoe lắm á ! Mặc thế này tiện hơn.

-Nhưng ... dù sao hôm nay cũng là sinh nhật muội cơ mà. Con gái đến tuổi cập kê còn phải đi lấy chồng, ai lại mặc như vậy nữa ?

-Đúng á, muội nên mặc đồ nữ nhi, trang điểm đôi chút vào ! Đến tối Ngưu đại nhân về đến nơi hẳn sẽ bất ngờ cho xem ! – Song Ngư bồi thêm câu nữa.

-Nhưng mà ... muội không biết mấy chuyện lựa đồ và trang điểm đâu !

-Để chúng ta giúp ! Muội lo gì ... có Ngọc Diễm Tú nữ ở đây cơ mà !

22. Chap 55 + 56 + 57

————Chap 55————

-HẢ ? Cả hai người đó chết hết rồi ư ? – Lão Thái Sư gầm lên tức tối

-Vâng thưa lão gia ! Mấy ngày vừa rồi thuộc hạ vất vả lắm mới tìm thấy họ, khi thấy thì họ đều đã chết !

-Hai tay cao thủ ấy sao có thể chết được cơ chứ ?? – Lần này lão Thái sư hoang mang tột độ

-Thuộc hạ tìm thấy xác A Nhị ở địa phận giáp ranh thôn Trầm Ngư và rừng quế, bị một mũi dao đâm thủng ngực, còn A Đại thì chết trong cốc cốc Nhưỡng Tuyền, bị một thanh kiếm dài xuyên ngang qua cổ

Lão Thái sư chưa bao giờ cảm thấy sợ hãi đến mức ấy. Chết ở Nhưỡng Tuyền cốc, hẳn là con ranh Thiên Bình đã gặp được anh trai nó, sắp tới sẽ quay về báo thù lão đây ! Không được ! Chúng nó mà quay về, lật lại vụ án 12 năm trước, ba họ nhà ta sẽ ra ma ! Gần đây Ma Kết lại còn từng bước đẩy hết thân tín của ta đi nữa ... nếu cứ tình trạng này ... e là đầu ta không giữ nổi.

-A Tam ! Tuyền thêm vài chục sát thủ, canh phòng phủ ta cẩn thận, đề phòng người ngoài đột nhập. Còn nữa, ta viết lá thư, người sai người đem chuyển vào cung cho nương nương (là Như Phi đó)

-Thuộc hạ vâng lệnh !

_____ Waking up I see that everything is ok.The first time in my life and now it's so great _____

Mã phủ...

Hay chính xác hơn, hơn “KHUÊ PHÒNG” của Tiểu Nhân Mã. Trời đã sẩm tối, đèn đuốc trong phủ thấp sáng trưng, ở bên ngoài khách đến đông lắm rồi, thọ yến chuẩn bị bắt đầu, nhưng phòng của Mã Mã vẫn đóng im ỉm, người hầu thỉnh thoảng đi qua chỉ nghe thấy tiếng nói của ba người con gái :

-Bộ đó không hợp đâu Tiểu Nhân Mã ! Da muội trắng mặc đồ màu vàng rất đẹp á !

-Không đâu Ngư tử, muội thấy nên để Mã Mã mặc bộ đồ lụa trắng thêu cẩm chương chỉ ngũ sắc á !

-Muội thích mặc đồ màu xanh lục ...

-Không, muội nên mặc đồ màu vàng

-Màu trắng thêu hoa đẹp hơn !

...

-Tiểu Nhân Mã ngồi yên nào ! Muội cứ ngộ ngộ như vậy ta không thể thoa phấn cho muội được

-Á ... không chịu đâu, cứ như đắp cả mớ bột lên mặt ấy !! Khó chịu lắm, muối không đánh phấn đâu !

-Dù sao cũng cần ngồi yên ! Ta còn phải vấn tóc cho muối nữa chứ !

-Á ... tí đừng quần tóc muối chặt như vậy, đau đầu quá !!!

-Ngư tử, đưa muối cái trâm đó !

-Bình Bình, mang gương lại đây !

... Trong lúc ấy, Kim Ngưu vẫn đang mở hết tốc lực, phi như bay về kinh thành...

Sư Tử và Bảo Bình nói chuyện với cha của Nhân Mã hồi lâu về chính sự, thì ông phải đi tiếp khách đến ăn yến. Hai người thấy vậy không làm phiền nữa, rủ nhau đi xem mấy vị thê tử đang làm gì. Hai người đến phòng Nhân Mã thì thấy cửa vẫn đóng, mà đèn trong phòng thì lại sáng.

-Họ làm cái gì vậy ? – Bảo Bình tự hỏi

-Ta chịu không biết nữa ! Nữ nhi có nhiều chuyện để nói với nhau lắm ! – Sư Tử nhún vai tỏ vẻ không biết

-Nhưng làm gì mà phải đóng cửa chứ ? Hay là họ đang nói xấu chúng ta chưa biết chừng – Bảo Bình cười nói. – Huynh gõ cửa đi !

-Huynh gõ đi !

Bảo Bình vừa giơ tay lên định gõ cửa thì nghe tiếng kêu thất thanh :

-Aaaaaaaa !!!!!!!!!!!!!!! Đây là ta sao ???? Trời ơi !!!!!!! Ta không ra ngoài đâu, xấu hổ lắm !!!!!!!

-Tiểu Nhân Mã !!!!! – nghe giọng Thiên Bình van lơn – Có gì xấu đâu chứ ! Muối phải ra ngoài đó để người ta còn chúc thọ muối

-Nhưng trông muối như thế này ... không không, muối không ra đâu !!! Ngượng chết mất thôi! Muối chưa bao giờ mặc thế này hết á !

-Thì đây là lần đầu ! – Song Ngư nói – Sau này muối còn phải mặc hỉ phục nữa chứ !

-Thôi được rồi ! – Nhân Mã đã có vẻ xuôi xuôi.

-Chúng ta đi thôi !

Bảo Bình và Sư Tử không cần gọi, thì ba người kia đã tự mở cửa.

-Mấy nàng làm gì trong đó vậy ? – Hai chàng vừa cất tiếng hỏi hai vị thê tử chưa cưới của mình, bất chợt nhìn thấy Tiểu Nhân Mã.

(tấm hình này là ta bị bản hình tượng Nhân Mã trong Lời nguyên xuyến thời gian á)

Hai người đột ngột, bặm miệng lại, cố gắng kìm lại nụ cười đang muốn bật ra. Nhân Mã đã ngượng sần, trông thấy điệu bộ của Bảo và Sư, hét toáng lên :

-ĐÓ ! Hai tí thấy không !!!! Ta không mặc thế này nữa đâu !!!!! – Nói rồi nàng phụng phịu chạy lại vào trong phòng.

Thiên Bình và Song Ngư tức tối nhìn hai đức lang quân, trách móc :

-Hai người thật là ... Vất vả lắm chúng ta mới lôi được muối ấy ra ngoài đấy ! Có gì đáng cười đâu chứ !

-Ta không có ý gì đâu !! Chỉ là chúng ta thấy lạ quá nhất thời không nhận nổi... - Bảo Bình ôm bụng cười.

-Thôi ngay đi ! Bây giờ chúng ta phải cùng vào kéo muối ấy đi !

-Được rồi !

Sau một hồi tốn nước bọt để an ủi, dỗ dành, cuối cùng bốn người Ngư Sư Bảo Bình cũng đưa được Tiểu Nhân Mã đến nhà khách. Yến tiệc được bày ra, nàng ngồi dự tiệc sinh nhật của mình mà sắc mặt gượng

gạo, cứ một lát lại ngó ra phía cửa. Kim Ngưu vẫn chưa về ! Xem ra hán không đến thật rồi ! Đồ đáng ghét !!!!! Ta ghét huynh ! Ta ghét huynh ! Nếu như hôm nay mà huynh còn không đến gặp ta thì sau này ta không bao giờ thèm gặp mặt huynh nữa ! Trâu Mộng của ta... về nhanh lên ! Nếu huynh không về nhanh sẽ không được gặp ta nữa đâu á ! Về đi mà !!!!

Thọ yến gần đến lúc tàn, mọi người thi nhau đến mời rượu Mã Mã. Vốn ngày thường nàng ít uống rượu, nhưng hôm nay nàng uống ừng ực (tâm trạng không vui mà ==”). Ai đến mừng rượu nàng cũng uống hết, lại còn tự mình rót rượu mời mọi người. Phụ thân nàng còn phải tiếp các bậc đại thần khác, cũng say khướt nên không nhìn đến nàng được. Chỉ tội nghiệp Song Ngư và Thiên Bình cứ phải theo nàng riết :

-Thiết công tử ! Ta mời công tử một bát !!! (Chuyển sang bát luôn rồi, không thèm dùng chén nữa !)

-Mời tiểu thư !

-Bảo huynh ! Sư huynh ! Mừng các huynh mới lấy vợ ... - Nhân Mã ngật ngưỡng nói – Các vị đại tẩu ... lát ta và ... các tử sẽ uống mừng các tử sau nha !!! Nào ! Cạn !!!

-Tiểu Nhân Mã ... - Sư Tử và Bảo Bình nhìn nhau – Cô đứng cũng không vững nữa rồi, đừng uống nữa ! Đi ngủ đi !

-Ta không say ! – Nhân Mã hét lên, người gật gù – Các huynh say thì có ! Ta rất tỉnh !

Ngư và Bình vội vàng chạy lại đỡ Mã Mã:

-Tiểu Nhân Mã ... Ta đưa muội về nghỉ nha !

-Muội không về

-Cứ đưa đi đi ! – Bảo Bình xua tay - Ở đây nữa Tiểu Mã lại càng say nữa đó !

Lúc này họ vất vả lắm mới lôi được Tiểu Nhân Mã ra ngoài, bây giờ lại cũng vất vả lắm mới đưa được nàng về phòng. Mã Mã cũng đâu có để mặc cho họ đưa đi. Cứ đi được một đoạn, nàng lại hất tay Song Ngư và Thiên Bình ra, quay trở lại phòng tiệc.

-Ta phải chờ Ngưu ca ca !! Lát nữa thế nào huynh ấy cũng đến ! – Nàng loạng choạng chân nam đá chân chiêu trên hành lang

-Ngưu huynh lát nữa sẽ về !

-Ta phải ở đó chờ ...

-Mã Mã ... Ngưu huynh ở đằng này kia mà ! – Song Ngư bắt đắc dĩ đành nói lừa

-Ở đâu !

-Ở lối này !

Cứ thế hai người lừa cho Mã Mã vô phòng ngủ, đặt nàng vào giường, đắp chăn cẩn thận. Nàng vẫn còn khoa chân múa tay, tung hết cả chăn cả nệm ra :

-Ngưu ca ca ! Ta mời chàng đó !!!! Cạn !!

Bình và Ngư lắc đầu nhìn nhau, rồi lui ra ngoài cho nàng nghỉ ngơi một lát

-Chúng ta đi dặn người nhà chuẩn bị nước giặt rượu, lát nữa quay lại xem muội ấy thế nào !

-Phải đấy, tiện thể lên xem Sư ca và Quốc sư thế nào nữa ! – Song Ngư đáp

Hai người rảo bước ra đi, sợ ý để cửa phòng bỏ ngõ... (thế nào cũng có chuyện xảy ra đây !)

Lên đến nhà trên, thấy mọi người đã tan yến, kéo nhau ra về cả rồi. Cả gian phòng nào là chén, nào là bát vứt khắp nơi, hoa giấy trang trí bay tứ tung. Bảo Bình và Sư Tử ngủ gục trên một cái bàn, ruồi bâu không thèm đuổi. Song Ngư đến lay Sư Tử, còn Thiên Bình thì gọi Bảo Bình

-Tỉnh dậy đi ! Không ngủ đây được đâu !

Đêm đổ về khuya, gió mùa lạnh hiu hắt, trong ngoài phủ im lìm, thi thoảng từ xa đưa lại có tiếng quạ đàn xao xác. Người làm nhà Mã Mã mệt quá, đã kéo nhau đi nghỉ một lúc rồi mới dọn dẹp tiếp. Bỗng nhiên bên ngoài cửa phủ có tiếng ồn ào, ngựa hí ầm ỹ. Nam nhân trên ngựa vừa dừng cương đã nhảy ngay xuống, xồng xộc xông vào phủ, gác cổng thấy thế vội ngăn lại :

-Ngưu đại nhân ! Sao giờ này đại nhân mới tới ? Khách khứa đã ra về hết rồi ! Yến tiệc cũng tan rồi ạ !

-Ta không cần ăn ! – Ngưu không cần để ý đến người gác cổng, mặt chàng lạnh đanh một cách nghiêm nghị, nên hăn cũng không dám cản lại nữa

Ngưu cứ thế bước vào giữa gian yến đường, bắt gặp Song Ngư và Thiên Bình đang tròn xoe mắt ngạc nhiên.

-Ngưu đại nhân ! – Song Ngư cúi đầu chào

Kim Ngưu không kịp chào hỏi mọi người, vội vã hỏi ngay :

-Tiểu Nhân Mã đâu ?

-Muội ấy đi ngủ rồi ! – Thiên Bình lúng túng trước thái độ của Kim Ngưu

-Nhưng nàng ấy đâu rồi ??? – Ngưu có vẻ lo lắng – Nàng ấy không giận ta chứ ?

-Ở trong phòng ... Cái đó ... Chúng ta cũng không biết ! – Song Ngư nói – Nhưng muội ấy say bí tỉ

Ngưu lại chép miệng :

-Hồng rồi ! Ta về trễ rồi ! Uống say sao ?? Chắc Tiểu Nhân Mã giận ta lắm ! – Nói xong chàng vội chạy ngay đến khuê phòng của nàng. Song Ngư và Thiên Bình dù mệt nhưng cũng phải chạy theo để ngăn lại, đề phòng trường hợp không hay a !

Ba người chạy đến phòng Nhân Mã, thấy cửa phòng mở toang, Nhân Mã không còn nằm ở trong giường nữa, Bình và Ngư hết hoảng :

-Chết rồi ! Muội ấy đâu mất rồi ??? Lúc nãy rõ ràng là vẫn ở đây mà ! Trời ơi, muội ấy đang say rượu, nhờ đi ra ngoài trượt chân ngã xuống ao gì đó thì toi !

-Có thật lúc ấy Mã Mã ở đây không ?? – Ngưu đã bình tĩnh hơn một chút, cẩn thận tìm hết những bụi cây xung quanh đó – Không thấy ! Không hay rồi ! Hai vị cô nương hãy lên nhà trên báo người nhà đi tìm, nhất định nàng ấy chưa đi xa đâu !

Tội nghiệp gia nhân nhà Nhân Mã, cả ngày hôm nay đã bận túi bụi, nay đến đêm rồi lại phải thắp đèn sáng trưng để đi tìm.

-Tiểu thư !

-Mã Mã !

-Ở hậu hoa viên không có !

-Thư phòng cũng không có !

-Nhà kho cũng không thấy nốt !

-Xem ra nàng không ở trong phủ ! – Kim Ngưu gãi gãi cằm nói – Đừng làm ồn lên, Mã lão gia biết sẽ không an tâm. Tìm trong đêm nay nhất định phải thấy ! – Đoạn chàng quay ra hai cô nương kia, một cô nước mắt đã lưng tròng (Song Ngư chứ ai) – Hai vị cô nương có biết trước khi mất tích Mã Nhi ở đâu không ?

-Ở trong phòng đó ! – Thiên Bình nói – Cô nương ấy say mềm, chúng ta phải lừa mãi, nói ở phía đó có ...

-Có cái gì ???

-Có Ngưu đại nhân, thế là Mã muội mới đi theo ... ai dè ... chúng ta đã để muội ấy ngủ rồi ... sau đó quay lại thì mất tích đó ..

Kim Ngưu nghe vậy càng cảm thấy tội lỗi. Lại là tại ta nữa ! Bất chợt một suy nghĩ lóe lên trong đầu chàng. Liệu có phải nàng nhân lúc say rượu ra khỏi phủ ... rồi đến phủ của ta không ??? Nghĩ đến đó Kim Ngưu tức tốc chạy về nhà :

-Ngưu đại nhân ! Ngài đi đâu vậy ?

-Ta về phủ ta xem nàng có đến đó không ...

... Ngưu phủ ...

-A !!! Đại nhân đã về !

-Mã tiểu thư có đến đây không ?

Quản gia bị bất ngờ trước câu hỏi lạ :

-Mã tiểu thư giờ này còn đến đây làm gì chứ ?

-Không đến cả đây nữa sao ??? - Lúc này thì chàng hoảng loạn thật sự. Nàng đi đâu rồi chứ ?

-Sao đại nhân hỏi kì vậy ?

-Mau ... huy động gia nhân nhà ta ... đi tìm Mã tiểu thư cho ta ... nàng ấy bỏ nhà đi rồi !

-Vâng, tiểu nhân sẽ làm ngay !

Kim Ngưu mày phải bình tĩnh lại, bình tĩnh mới nghĩ ra cách. Nàng có thể đi đâu ? Nếu không phải đến phủ ta ? Chẳng đi đâu được cả ... Nàng lại còn say rượu ... Không phải ... Hay là nàng đúng là đến chỗ ta thật, nhưng vì say rượu ... nên đã rẽ nhầm đi đâu đó chẳng ? Ngưu vỗ hai bàn tay vào nhau. Rất có thể ! Nếu như ta dò theo đoạn đường từ nhà nàng đến nhà ta ... mấy hôm nay trời lại có mưa mới tạnh ... hẳn là sẽ có dấu vết để lại .

-Các người cứ đi tìm quanh thành đi ! Ta đi lát sẽ về !

-Vâng !

Kim Ngưu lần theo bắt đầu từ cổng nhà Nhân Mã, rẽ qua phố chợ, rồi đến ngã ba cầu Dương Liễu. Có lẽ nàng đã đi nhầm từ chỗ này chẳng ? Chàng phân vân một hồi rồi chọn đại một con đường đi tiếp. Con đường ấy dẫn sang khu dân nghèo của kinh thành, nhà nào ở đó cũng đổ nát xiêu vẹo hết cả. Đi được một đoạn, chàng bỗng thấy có dấu chân, có lẽ là người đi đạp phải vũng bùn đọng phía trước. Kim Ngưu mừng rỡ vội vã đi theo. Đến một chỗ sân đình khá rộng, ở giữa đình có một cái giếng bỏ hoang, xem ra đã cạn, thì không còn vết chân nữa. Chàng đi một vòng quanh giếng thì bắt gặp một cô nương vận y phục vàng, bên ngoài khoác thêm một chiếc áo choàng trắng thêu hoa ngũ sắc, đang ngồi khoanh gối ngủ gật bên cạnh giếng.

Nếu như Mã Nhi có đi qua đây, hẳn cô này phải thấy ! Nghĩ vậy chàng lay lay vị cô nương ngủ gật :

-Cô nương ơi ! Cô nương ! Cho hỏi từ tối đến giờ có thấy một vị tiểu thư sau rượu đi qua đây không ?

Nàng ấy, chếp miệng vài cái, tay hua hua, đánh cho Kim Ngưu vài cái :

-Người im đi ! Ta đâu có say !!!! – giọng nàng ề à

-Cô nương ... có thấy ...

-Đã nói rồi mà ... – nàng gắt gỏng – Ta không say !!!! Ta phải chờ Ngưu ca ca của ta ...

Lúc ấy Kim Ngưu mới bất chợt nhận ra nàng. Chàng tròn xoe mắt nhìn nàng... Có phải Tiểu Nhân Mã của ta không vậy ? Sao lại ăn vận thế này ?? Kim Ngưu bất giác ngáy ra nhìn không chớp mắt. Nhưng rồi lại đỏ cả mặt lên, ta đang làm cái gì vậy ? Chàng nghĩ đoạn, nắm hai vai nàng lay gọi :

-Tiểu Nhân Mã ! Là ta đây ! Tỉnh dậy đi !

Mắt nàng hơi động đấy, hàng mi cong lên. Nhân Mã trừng mắt nhìn chàng hồi lâu, lại đưa tay nhéo vào má chàng làm Ngưu kêu « á » lên một tiếng :

-Người là Ngưu ca ca hả ?? – Đầu nàng vẫn gật gật vì sau rượu

-Không phải ta thì là ai nữa chứ ?

-Không đúng ! Gã Trâu Mộng đó đi mất tăm rồi ! Lại còn vác mặt về đây gặp ta làm gì ? – Nàng ngây ngô nói

-Ta xin lỗi ! – Chàng đi xin lỗi người sau rượu làm gì hở chàng ? – Ta về rồi đây !

-Đúng là Ngưu ca ca rồi ! – Nàng reo lên, cười toe toét nhìn chàng.

-Đúng ... là ta đây ! – Ngưu vừa nói vừa dựng nàng đứng dậy. Bất thần nàng đâm chàng, lại giẫm cho chàng một cái vào chân.

-Cho chàng chết nè ! – Người nàng lão đảo, đứng cũng không vững – Sao giờ mới vác mặt về ?

-Ta gặp sự cố !

-Im ! ta chưa kể tội chàng hết mà ! – Nhân Mã nói rồi giơ bàn tay lên, chỉ vào ngón thứ nhất, đếm từng thứ một – Đi lâu quá nè, không về ăn sinh nhật ta nè ... đi mất tăm nè ... - Nói rồi nàng lườm chàng - ta nói đến đâu rồi nhĩ ?

-Nàng say rồi ! Để ta đưa nàng về phủ !

-Ta không say ! Ta không muốn gặp huynh nữa ! Đi đi ! Đi tìm cái gì thái y gì đó đi ! – Nàng ngật ngưỡng, suýt nữa thì ngã lăn ra. Kim Ngưu phản xạ tức thì dang tay ra ôm nàng, kéo vào lòng. Nàng vẫn cứ vùng vằng. Hai người đứng bên cạnh cái giếng, giằng co qua lại một hồi lâu.

Nhân Mã cứ bị chàng ôm lấy, tức quá, giáng chân đá vào ống chân chàng. Kim Ngưu không kịp đề phòng, bị đá một cái, chân khụy xuống, ngã sấp, đè lên người nàng. Không may thay, ngay sau lưng nàng lại là cái giếng cạn. Cả chàng và nàng, chưa kịp kêu lên tiếng nào thì đã ngã lộn xuống giếng.

_____Slowing down I look around and I am so amazed,I think about the little things that make life great_____

Sáng hôm sau ...

... Song Tử loanh quanh trước cổng nhà Xử Nữ, phân vân không biết có nên vào hay không. Vào nàng sẽ giận, không vào nàng cũng vẫn sẽ giận ... chẳng thà vào luôn, nàng có giận cũng vẫn gặp được nàng.

Chàng nghĩ đến đó, chỉnh lại trang phục, định đi vào rồi, lại quay ra. Tốt nhất ta nên chuẩn bị trước.

Song Tử chạy ra trước con sư tử đá trước cửa nhà nàng, chấp tay cúi đầu :

-Thái phó ! - Chàng cười nói. Không được ! Gọi thái phó nghe lạnh nhạt quá !

-Hảo bằng hữu – Chàng làm lại điệu bộ lúc nãy, chấp tay, bái lễ. Con sư tử đá nhún nhảy cười với chàng làm chàng tụt hết cảm xúc. Không được... ta dùng cách đó nhiều lần rồi, không thể cứ suốt ngày hảo bằng hữu được

-Xử tiểu thư ! – Như vậy cũng không hay ... cứ khách sáo làm sao ấy !

-A Xử ! – Cũng không được ! A Xử là tên thân mật, ta gọi thế cũng hơi ngại

Vậy biết làm thế nào bây giờ ??? Tức thật ! Bọn Lệ Xuân Viện đáng ghét ! Mai ta sẽ cho rời Lệ Xuân Viện về quê luôn !

Nghĩ cũng thật trở trêu, Song Tử vương gia ta cả đời đã tiếp xúc với bao nhiêu loại con gái, không kể nào là ta không nắm trong lòng bàn tay hết, thế mà ... từ khi gặp nàng, ta cứ suốt ngày phải chạy theo nàng. Lẽ ra người như ta nàng phải xách dép chạy theo mới đúng chứ !

Thôi kệ, ta nghĩ đi đâu vậy ? Cứ vào trước rồi tính !

Lát sau :

-Nhân chi sơ ... tính bản thiện ...

Lần này Song Tử đã ngoan ngoãn ngồi đọc Tam Tự Kinh rồi, không còn phản kháng lại nữa. Xứ Nữ không buông tha, nàng ngồi im lìm một chỗ, không nói câu nào, không nhìn chàng, mặt lạnh tanh. Trời ạ, nàng làm như thế này đối với Song Tử hay nói thì quả là cực hình. Nhưng thôi, ta sẽ gắng chịu đựng vài hôm vậy, sau vài hôm nữa, nàng nguôi đi rồi, ta sẽ tạ lỗi vậy.

_____I found a place so safe, not a single tear. The first time in my life and now it's so clear _____

... Hồng Hạc cùng ...

-Nương nương ... có thư của lão gia !

-Đâu mau đưa ta xem ? – Như Phi giật ngay lấy lá thư, bóc ra đọc.

-Nương nương, thư nói gì vậy ?

Như Phi đứng như trời chồng, mặt mày xám ngoét lại. Nàng ta dù ngày thường có ác thật, có ghét Bạch Dương mà Ma Kết thật, nhưng cũng không thể ngờ được lão Thái Sư lại bắt mình làm chuyện này.

Cung nữ Tâm Nhi đọc liếc qua lá thư, hoảng sợ kêu lên :

-Ồi ! Nương nương ... chuyện này ...

Như Phi trong bụng đầy kinh sợ, không nói được câu nào

-Tâm Nhi, đem đốt lá thư đó đi !

-Nhưng nương nương ... dù sao đó cũng là thư của lão gia !

-Ta nói đem đốt thì đem đốt đi !

-Vâng thưa nương nương !

-Không được để ai biết chuyện này, đó là tội tru di cửu tộc đấy !

——Chap 56——

...Sáng ra ...

- Oáp !!!! – Bảo Bình gấp dài tỉnh dậy, giật mình thấy chân kẻ nào chen lên hóng mình. Chàng hốt hoảng nhồm dậy, gạt chân kẻ đó ra.

- Ủ ư ... ư... - Sư Tử đập đập tay xua xua – Im cho ta ngủ !

Té ra hôm qua trong lúc mọi người tắt tuổi đi tìm Nhân Mã, người nhà khiêng luôn hai chàng say rượu này ném lên trường kỉ. Bảo Bình và Sư Tử mỗi người quay về một đầu, chân gác lên bụng nhau.

- Sư huynh ! Sư huynh ! Mau dậy đi ! – Bảo Bình gọi với cái giọng ngái ngủ.

- Im cho tướng gia ta ngủ !

- Sáng bánh rồi ... còn ngủ cái gì nữa ?

Sư Tử lúc ấy mới giụi mắt, phản xạ tức thì là nhảy khỏi trường kỉ phòng tiệt, ngạc nhiên không hiểu đây là đâu.

- Hơ ... sao ta lại ở đây ?

- Hình như chúng ta vẫn ở Mã Phủ thì phải ! – Bảo Bình ngấm nghĩa xung quanh. – Thôi đứng rồi ... Chắc chúng ta uống say quá.

- Ngư Nhi đâu ? – Chàng bỗng nhớ ra.

- Phải rồi ... Cả Bình Nhi của ta nữa á ??

... Nghĩ đến là phải đi tìm. Cả hai người bước ra sân, tròn mắt thấy trong phủ vắng hoe, giấy đỏ và xác pháo bay bừa bãi, như thể hôm qua ở đây xảy ra một trận hỗn chiến. Đi đến nhà trong, thấy trên thềm người nhà ngồi la liệt, ai nấy im như thóc, người cứng quèo như tượng gỗ.

- Họ làm sao thế nhỉ ? – Hai người hỏi nhau

Còn làm sao nữa, họ đang ngủ ! Suốt đêm qua họ chạy đi chạy lại, lục tung cả kinh thành lên cũng không thấy tiểu thư nhà họ đâu. Đến lúc về nhà, chẳng ai kịp về phòng, gặp bờ thềm liền lăn ngay ra ngủ. Song Ngư và Thiên Bình cũng không ngoại lệ, có điều hai nàng không ngồi thềm mà ngồi ở bàn trà ngoài vườn.

Trông mặt hai chàng bấy giờ như thế này nè ==”.

- Bình Nhi ! Bình Nhi ! – Bảo Bảo khê lay.

- Hơ ... – Thiên Bình trố mắt nhìn chàng. Bất đồ nàng đứng bật dậy – Sáng rồi sao ?

Nàng không chờ cho chàng kịp trả lời, chạy ngay ra ngoài sân, hắng giọng kêu la :

- Mau dậy đi trễ rồi ! Mau dậy đi tìm Nhân Mã tiểu thư về đây ! – Nàng vừa nói vừa lấy chân đá đá mấy người hầu ==” (thô bạo quá !)

Ngay khi nàng vừa gọi, như thể có một tiếng sét đánh xuống Mã phủ, tất cả đang im lìm ngáy khò khò tự dưng bật cả dậy, lấy lại vẻ mặt nghiêm trọng trong nháy mắt. Chỉ có Song Ngư mệt quá vẫn nằm bất động.

- Có chuyện gì vậy ? – Sư Tử hỏi

- Tiểu Nhân Mã say rượu đi lạc mất rồi !

- HẢ ???

- Đi tìm từ hôm qua vẫn chưa thấy !

- Đáng tiếc không có Ngưu huynh ở đây ... – Bảo Bảo chép miệng

- Hôm qua Ngưu đại nhân có đến, đại nhân ấy cũng đi tìm rồi, song ... từ lúc về phủ, chưa thấy quay lại

Ba người đang nói chuyện, bỗng nhiên thấy quản gia nhà Kim Ngưu chạy vào :

- Nguyên soái

- Ông tìm ta hả ??? – Sư Tử ngạc nhiên lấy ngón tay trở vào mình

- Nguyên soái ... gặp nguyên soái ở đây thật tốt quá ... Đại nhân nhà chúng tôi có đây không ? Lúc sáng Hoàng thượng có lệnh triệu vào cung mà không biết ngài ấy đi đâu mất rồi.

- Ngưu đại nhân không phải về phủ từ hôm qua ah ? – Thiên Bình hỏi

- Đại nhân đã về rồi, song lát sau lại đến đây kia mà !

- Không có ! Cả đêm qua Ngưu đại nhân không quay lại đây.

Ông quản gia nghe đến đấy, mắt dờ ra, lẩn đùng ra đất kêu gào :

- Ối giời ơi là giời ơi ... Đại nhân ơi là đại nhân ... (lão gào cái nổi gì chứ ==”)

- Ngưu huynh cũng mất tích nốt rồi sao ? – Bảo Bình lo lắng

- Không biết có xảy ra chuyện gì không nữa ...

- Nguyên soái ah ... – lão quản gian Ngưu phủ túm chân Sư Tử - Nguyên soái có thể điều động gia binh đi tìm đại nhân nhà chúng tôi được không ??? Đại nhân ơi là đại nhân ..

- Được rồi ... – Sư Tử cố rút chân ra, nhưng lão bám chặt quá.

- Kể cũng lạ ... hai người họ đi đâu được kia chứ ?

_____ Jump start my kaleidoscope heart _____

-Ai kẹo kéo dê ...

Kẹo kéo ??? Hồi cha ta còn sống rất hay mua kẹo kéo cho ta ...

-Ai kẹo kéo dê ...

Mùi thơm quá ! Ta muốn ăn kẹo kéo ...

-Ai kẹo kéo dê ...

Từ hôm qua đến giờ chưa có gì vào bụng ... Hôm qua ... Tiểu Nhân Mã ...Giếng ?

Kim Ngưu khê mở mắt, lông mi nheo lại vì ánh sáng mặt trời rọi thẳng xuống mặt. Chàng ngồi dậy, ngơ ngác thấy mình nằm trên một đồng lá khô, bao quanh là một bức tường gạch quây thành hình lục giác.

Không gian bụi bặm, ẩm mốc đầy tơ nhện làm chàng ho sặc sụa. Ta và Tiểu Nhân Mã bị rơi xuống cái giếng cạn này, may mà có đồng lá khô kia, nếu không chắc giờ ta đã đi gặp Diêm Vương ! Ui cha ... đầu ta đập vào thành giếng đau quá ! Chàng vừa đưa tay xoa xoa cái u sưng một cục trên đầu, vừa cúi người nhìn Mã Mã. Đầu nàng gối trên lòng Kim Ngưu, vẫn ngủ say như chết, hai má hồng lên trước cái lạnh của lòng giếng.

-Tiểu Nhân Mã ... - Giọng Kim Ngưu rất nhẹ nhàng.

-Ừ ...ư ... - Mắt nàng nhắm nghiền. Ngưu mỉm cười, khê đưa tay lên chạm vào má nàng (*mịn như da em bé*)...

Lần đầu tiên ta nắm tay nàng, lúc đó nàng mới 6 tuổi. Nhanh thật, thế mà đã mười hai năm rồi. Hồi ấy ta cứ nghĩ nàng lớn lên sẽ thay đổi thật nhiều. Nhưng không, Tiểu Nhân Mã vẫn là Tiểu Nhân Mã, vẫn là một cô bé hoạt bát và tinh nghịch như ngày xưa...

... Mùi kẹo kéo lại bay xuống giếng...

Ta muốn ăn kẹo kéo ! (lãng mạn tan nát ==”)

-Tỉnh dậy đi Tiểu Nhân Mã !!

Nhân Mã bực mình vì bị làm phiền, tay nàng khua loạn xạ :

-Im đi ! Ta muốn ngủ !

-Mã Mã ! Mau dậy đi ! Ta phải thoát khỏi chỗ này !

-Chỗ này là chỗ nào ??? – Nàng bắt đầu dĩ bất dĩ, giục mắt nhắm nghía xung quanh, rồi bắt thần tròn mắt kêu lên - ỪA ??? Ta đang ở đâu thế này ?? – Nàng nói rồi lại quay sang nhìn Kim Ngưu – mà ... huynh về từ lúc nào thế ??? Sao hai ta lại ở đây ???

-Ta về tối hôm qua ... Chúng ta ... đang ở dưới đáy một cái giếng !

-HẢ ?????????????? Giếng nào ?? Hôm qua ta nhớ đã về phòng kia mà ... chẳng lẽ ... có kẻ đột nhập rồi mang ta xuống giếng sao ??? Thật to gan ... ta mà bắt được thì ...

Kim Ngưu bật cười lắc đầu :

-Không phải ... Nàng thật sự không nhớ gì hết ah ???

-Nhớ gì là nhớ cái gì ?

-Chẳng có ai quăng nàng xuống giếng hết, là nàng tự rơi xuống đó ! Hôm qua nàng uống rượu say bỏ nhà đi mất, làm ta vất vả mãi mới tìm được...

-Thế tại sao ta lại ở dưới này ?? – Nhân Mã lườm chàng – A ! – Nàng nói đoạn đâm chàng một cái giữa ngực – Có phải huynh cố ý bắt ta đi bỏ giếng không ?

-Á ! Đâu có ! – Kim Ngưu ôm ngực kêu đau – Tại nàng kia mà ! Là nàng say rượu đá ta té giếng đó !

Hơ ??? Mấy sợi tóc Nhân Mã dựng ngược lên tên tò. Thật xấu hổ chết mất ! Ta dù gì cũng là nữ nhi ... sao lại uống rượu say rồi bỏ nhà đi chứ ? Lại còn đá người ta ngã lộn xuống giếng ... Mã ơi là Mã ... Mà người đá ai không đá, lại đá trúng phải chàng nữa ... Trời ơi, giá có cái lỗ nẻ nào để ta chui xuống cho đỡ thẹn thì tốt quá ! (==” – Đây đã là cái giếng rồi, thêm một cái lỗ nẻ chắc xuống đến tận lòng đất mất.)

Thấy nàng bẽn lẽn quay mặt đi, Kim Ngưu cười toe toét :

-Mã tiểu hiệp cũng có lúc e thẹn như vậy hả ?

-Đừng có trêu ta nữa mà ! – Nàng gắt - Chàng mau nghĩ cách thoát khỏi chỗ này đi ! Cha ta không thấy sẽ lo lắm đấy !

-Phải ! – Chàng nói rồi đứng dậy, ngẩng mặt nhìn lên thành giếng. - Cái giếng này không sâu lắm, nhưng ở trên đó không chắc người ta đã nghe thấy chúng ta kêu cứu đâu. Hơn nữa ... cái giếng này lại ở khu ngụ cư, toàn dân nghèo, sáng ra họ còn phải đi kiếm cơm nữa

-Vậy biết làm sao ??

-Nàng có thể dùng khinh công leo lên không ??

-Ta không chắc nữa ... thường ta chỉ leo cây, chứ có đi leo giếng bao giờ ... Vả lại ... - Nàng đỏ mặt lên – Ta ăn mặc thế này làm sao mà dùng khinh công được !

-Thế thì ... ta cũng không có cách nào ...

-HẢ ??? Chàng mà cũng không có cách nữa sao ???

-Bây giờ chỉ có thể hi vọng Song Ngư cô nương và người nhà chúng ta đến thôi ...

-Nhưng mà ... biết bao giờ họ mới tìm ra ? Nhỡ họ không đến đây ? Nhỡ chúng ta chết đói ở đây thì sao ??? – Nàng cuống quýt.

-Thì đó là số trời ! – Chàng thở dài – Không ngờ Kim Ngư ta lúc chết lại làm một con ma đói !

Nhân Mã trong lòng lo lắng, cảm thấy buồn chân buồn tay, bèn đứng dậy đi vòng quanh đáy giếng. Cái nỗi bức như kiến bò trong não, muốn phát tiết ra cũng không được. Nàng tức quá, giơ chân, đá liên mấy cái vào thành giếng, làm cho viên gạch ở đó thụt hẳn vào trong :

-Cái giếng chết tiệt !

Nàng vừa dứt lời, một tiếng động ầm ầm vang lên, một mảng thành giếng thụt hẳn vào trong, rồi từ từ mở ra. Té ra viên gạch nàng vừa đá phải là cơ quan mở cửa của một mật đạo. Kim Ngư lặng người vì ngạc nhiên. Sao ở cái giếng cạn này lại có mật đạo chứ ?

-Ngư ca ca ! Nhìn này !!!!! – Cơ mắt Tiểu Nhân Mã giãn ra, nàng reo lên vui vẻ - Có đường đi đó ! Chúng ta thoát rồi !

-Lạ nhỉ ??? – Chàng dăm chiêu nhìn vào con đường sâu hun hút, đen ngòm – Mật đạo ở dưới giếng ư ? Ai lại đi xây mật đạo ở dưới giếng cơ chứ ?

_____You gave me roses and I left them there to die. _____

... Điện Cam Lộ ...

-Hoàng huynh ! Gọi đệ đến làm gì vậy ??? – Song Tử đầu cúi thấp, không dám ngẩng lên nhìn Ma Kết

-Ta gọi đệ tất nhiên là có chuyện ! – Ma Kết nghiêm nghị nói

-Hi hi ... - Song Tử mỉm cười xuề xòa để lấy lòng - ... hoàng huynh bớt giận đi ! Chuyện của hoàng tẩu ...

-Đệ cũng biết làm thế là không hay ho gì cả ?? – Kết Kết mắng

-Nhưng mà ... đệ chỉ nghĩ cho hoàng huynh thôi á !

-Thôi bỏ đi ! - Không bỏ đi thì làm gì được nữa ? – Ta gọi đệ đến không phải để mắng ... Có chuyện này rất quan trọng !

-Hoàng huynh ah ... Chuyện quan trọng thì sao lại nói với đệ ?

-Đệ ... ta bắt đệ đọc sách cũng là muốn đệ có thể giúp ta trị quốc, đệ đến Xử phủ đọc sách bấy lâu nay mà lại nói không muốn quan tâm đến chính sự sao ?

-Không, ý đệ là ... đệ thì làm được cái gì đâu chứ !

-Hôm qua ta vừa mới tiếp sứ thần của Tiểu Quốc ! Họ đến thăm và mừng ta lập hậu ! Nay họ sắp về, ta muốn cho người sang nước họ để đáp lễ. Song Tử, lần này đệ đi đi !

-ĐỆ Ỗ ??? – Chàng há hốc miệng ngạc nhiên – Đệ ... làm sao mà đi sứ ??

-Không phải đệ vẫn muốn ra ngoài du ngoạn đó ư ?

-Phải ... đệ thích du ngoạn thật, nhưng quan hệ hai nước là việc hệ trọng, làm sao mà đệ gánh vác được ?

-Đệ làm được mà ! – Nói đến đó, Ma Kết lại thở dài – Thật ra, ngoài việc giao hảo, ta còn cần đệ làm mấy việc nữa.

Nghe giọng Ma Kết có vẻ thật sự nghiêm trọng, Song Tử bắt đầu dĩ nhiên lời

-Được rồi ... Vậy đệ đi. Huynh cần đệ làm gì ?

-Đệ biết lão Thái Sư đang âm mưu chuyện gì chứ ?

-Không phải hần muốn thao túng triều chính sao ?

-Còn hơn thế nữa ! – Ma Kết nói rồi đứng dậy – Mật thám của ta báo về, hần mua chuộc quan địa phương, chiêu mộ binh lính, chắc chắn sẽ tạo phản

-Vậy sao huynh còn không bắt lão đi ?

-Chưa thể được ! Hiện nay người của hần ở khắp kinh thành, số Cấm quân ở trong cung không thể chống lại được ! Nhưng ta không thể không chuẩn bị trước. Đệ lần này sang Tiểu Quốc, hãy ở lại đó ít lâu, khi nào có biến, nếu như ta có chuyện gì, vẫn còn có đệ !

Song Tử bắt gặp ánh mắt người trước lời nói của Ma Kết. Vị hoàng huynh mà chàng cho rằng chẳng mấy để ý đến tiểu đệ này, hóa ra ngược lại hẳn. Huynh ấy vẫn quan tâm đến tiểu đệ này hơn ai hết ! Thế mà bấy lâu nay ta cứ phụ lòng hoàng huynh... Ta thật không phải !

-Tiểu Quốc là mẫu quốc của hoàng hậu, chắc chắn họ sẽ giúp chúng ta ! – Ma Kết nói tiếp – Nếu như được, hãy mượn tạm một ít quân lính của họ !

-Đệ hiểu ! – Song Tử chấp tay lại, vái dài một cái.

-Còn nữa ... đệ đi một mình thì thật ta không yên tâm ! Tính đệ bồng bột như vậy, cần có người bên cạnh quản giáo mới được ! – Ma Kết bóp trán – Ta sẽ tìm một người có thể tin cậy được !

_____Compare where you are to where you want to be, and you'll get nowhere _____

Con đường hoàng cung thoáng nắng vàng rải đất. Cây cối đã bớt trụi đi, chim chóc đã bắt đầu quay về. Mấy cung nữ ở Thượng Cung Phục vừa mang đồ, vừa cười nói rôm rả. Song Tử đi lướt qua nhanh, nét mặt đăm chiêu tư lự. Chàng sắp phải xa rời Hoàng Cung này rồi... Đến nơi đất khách quê người không ai thân thiết... Biết đâu đây sẽ chẳng bao giờ có dịp về lại đây lần nữa !

Song Tử bước vào Phiên Dương cung, đứng dựa lưng vào cánh cửa, buồn thiu, bắt gặp lại nhớ Xử Nữ. Ta đi rồi biết có gặp lại nàng nữa không ? Hoặc nếu như có gặp lại, biết đâu nàng đã xuất giá theo chồng ... Nghĩ đến đó chàng muốn chạy ngay ra khỏi cung, đi tìm nàng, song ghìm lại được. Nàng ghét ta lắm ! Nàng không thèm nhìn mặt ta đâu.

Chàng thều thào vào trong nhà, đóng cửa lại. Lúc này chàng chỉ muốn ở một mình thôi. Song Tử nằm dài trên ki, chân vắt lên, đầu gối vào hai tay. Hồi trước ta cũng đang nằm thế này, nàng đến ... Nàng vẫn là Thượng Cung. Mọi người ai cũng nói nàng nghiêm khắc, nhưng A Xử dễ thương lắm...

Bỗng nhiên dưới lưng chàng có cái gì động đậy. Lúc đầu Song Tử không để ý, nhưng càng lúc cái trường kỉ dưới lưng chàng càng động đậy mạnh ... Kì lạ thật ! Không lẽ trường kỉ cũng biết đi ???

Không đúng, cái kỉ này được xây liền xuống đất, làm sao mà đi được ?

Hay là động đất ??? Nhưng xung quanh vẫn bình thường kia mà ...

Song Tử còn đang nghi nghi hoặc hoặc, thốt nhiên bị một lực rất mạnh ném chàng ngã lăn xuống đất.

-UI da ... - Nhưng mà chàng không ở đó mà xuyết xoa được lâu. Song Tử trở mắt nhìn tấm gỗ của trường kỉ bật lên, dừng đứng, kinh hãi hơn, có hai người từ từ chui lên ở bên dưới, người dính đầy bụi và mạng nhện. Họ ho sặc sụa, vừa ho vừa than vãn :

-Bụi quá đi mất !

Song Tử sợ quá, hoảng hốt la lối om sòm :

-CÓ THÍCH KHÁCH !!!!!!!!!!!!!!! CÓ THÍCH KHÁCH !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Hai người kia giật mình lo sợ, vội vàng chạy ra bị mồm Song Tử lại

-Ứ Ứ Ứ !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

-YÊN LẶNG ĐI !!!!!!! – Giọng nữ nhân quát. Nàng đưa tay điểm huyệt Song Tử làm chàng bất động, miệng kêu ú ớ.

Bấy giờ hai người lạ mới giúp nhau phủi hết bụi và mạng nhện trên người mình. Một nam nhân “da nâu” – Song Tử nhìn có vẻ quen mặt, song không nhớ là mình đã gặp ở chỗ nào, chàng ta chạy đến vái Song Tử một cái :

-Tham kiến Song Vương Gia !

-HẢ ?? Vương gia sao ? – Người con gái hỏi

-Ừ ... ừ ..ừ ???

-Tiểu Nhân Mã, mau đến giải huyệt đạo cho Song Vương gia đi ! – Kim Ngưu nói – Đã để Vương gia hoảng sợ ... Thật bất kính quá ! Mong Vương gia bỏ quá cho !

Song Tử được giải huyệt đạo, cau mày nhìn hai người, gất gỏng :

-Mấy người làm cái gì ở dưới đó vậy ??? Mà ... Các người là ai ??

-Vương gia không nhớ tại hạ sao ?? Tại hạ là Kim Ngưu Thượng Thư Bộ Hình ... Hình như ... tại hạ đã có lần diện kiến Vương gia rồi mà !

-Ah ... - Song Tử gật gù nhớ lại. Diện kiến cái gì mà diện kiến ! – Người là Ngưu Thượng Thư ! Vậy cô nương đây ?

-Ah ... là thiên kim tiểu thư của Mã thống lĩnh !

-Sao hai người lại ở đây ?

-Chuyện dài lắm, từ từ tại hạ sẽ kể lại cho Vương gia !

_____I dreamed I was missing.You were so scared. _____

... Xử phủ ...

Xử Nữ đang ở hậu hoa viên, chán nản ngồi thờ người. Thật là thừa thời gian quá, nhưng nàng chẳng làm được việc gì cả. Hàng ngày ở nhà ngoài việc đọc sách, thì lại khâu vá, lại gảy đàn, ngắm hoa và thưởng trà ... không biết có phải nàng bị lây tính thích đi chơi của Song Tử hay không, mà đã bắt đầu cảm thấy ở nhà gò bó và tù túng.

Hôm nay hán không đến ! Hán dối ta rồi !

Từ sáng đến giờ, Xử Nữ đã thử ngồi thêu khăn, nhưng cứ một lúc nàng lại bị kim đâm vào tay chảy máu. Nàng cũng thử vẽ một bức tranh về con cá, nhưng mà vẽ xong thì không ai không nói đó là con bạch tuộc.

... Sao hán lại cứ làm ta phân tâm như vậy chứ ? Quên hán đi ! Thật đáng ghét !

-A Xử ah ! – Xử phu nhân gọi to với vẻ cuồng quýt

-Mẫu thân gọi con ạ ? – Nàng cau có

-Con với Song Vương gia ... là thế nào đây ?

-Chẳng thế nào cả ! – Nàng giận dữ

-Con ... Thế con đã biết gì chưa ??

-Biết gì là biết gì ạ ?? – Nàng lơ đãng

-Song Vương gia sắp đi sứ sang Tiểu Quốc đó ! – Bà nói oang oang như sợ nàng không nghe rõ – Cha con vừa ở bộ Lại về, họ đang sắp xếp thành viên của đoàn sứ thần ! Nghe nói lần này Song Vương gia sẽ đi mất mấy năm nữa kia.

Lúc ấy Xử Nữ mới lặng người. Có cái gì đánh vào tim nàng một đòn chí mạng.

-Mẫu thân nói cái gì vậy ??? Mẫu thân nói ai đi sứ ???

-SONG VƯƠNG GIA !!!!! Còn ai vào đây nữa ?

-Đ ...đ...i Đi đâu ??? – Giọng nàng run run như sắp khóc

-Đi sứ Tiểu Quốc ! Đi rất lâu !

Hắn đi sao ? Hắn đi thật sao ?

Đi để làm gì ? Sao lại phải đi ??

Sao lại là hắn đi ??? Hắn sẽ đi mấy năm ? Ta sẽ không được gặp hắn nữa ah ???

... Không gặp càng tốt ... nàng tự an ủi

Không ... Ta không muốn hắn đi !

——Chap 57.a ——

(Chap này hơi bị nhiều lời thoại *còn nữa* Giải - Yết vắng mặt hơi lâu nhưng cứ để Song - Xử yên ổn đã!)

... Cung Phiên Dương ... Cửa đóng im ỉm. Trong nhà, ba kẻ ngồi quây tròn ở bàn trà, bên cạnh là cánh cửa mật đạo mở rộng.

- Vậy là ... mật đạo này là đường vào hoàng cung của thị vệ đại nội và những cung nữ tâm phúc để tránh sự nhòm ngó, hay chính xác hơn, 12 năm trước, là đường để nữ mẫu và Thiên Không Vô Ảnh Khách đi lại trong ngoài cung. – Kim Ngưu nói, mắt chăm chú nhìn bức mật thư Song Tử mới đưa cho

- Ta thật không ngờ nó ở ngay dưới chân ta... Song Tử xoa cằm

- Đó là dưới lưng mà ! – Nhân Mã nói ==”

- Xâu chuỗi lại ... Ta sẽ có ... Hôm ấy thái hậu nương nương bị ám sát, lão thái sư lấy cớ hộ giá vào cung lục lợi, thực chất là để khống chế thái thượng hoàng, nếu như hắn ta tìm thấy ngọc tử, có lẽ đã xưng đế luôn rồi. Hắn không ngờ Thái hậu đã kịp cho cung nữ tâm phúc chuyển ngọc tử đến nhà Thiên tế tướng...

- Nhưng cuối cùng cả nhà ông ấy đều bị sát hại, lão ta cũng đâu có tìm thấy ngọc tử đó ?

- Chắc hẳn ông ấy phải giấu ở một nơi rất kín đáo. Những người liên quan đến vụ án năm đó, bây giờ có lẽ chỉ còn lại Thiên Không Vô Ảnh Khách là đáng ngờ nhất. Hẳn lão già đó biết tường tận sự việc.

- Thì chúng ta sẽ tìm hắn. Chính hắn ta là kẻ đã vào cung bắt cóc công chúa Cự Giải đó sao ?

Kim Ngưu lắc đầu

- Vương gia có chuyện chưa rõ. Lão ta đã chết mấy năm nay, mồ đã xanh cỏ rồi !

- HẢ ??? – Nhưng ... hắn vừa đột nhập mấy tháng trước đó không phải ah ?

- Đó là kẻ mạo danh ! Nhưng có thể, ít nhiều hắn cũng có liên quan. Không thể bỗng dưng mà hắn lại có được võ công chân truyền của lão già đó.

- Cứ tìm thấy hắn chúng ta sẽ biết thôi ! – Nhân Mã nói

- Vậy thì khác gì mò kim đáy bể ? – Song Tử thở dài – Ta sắp đi Tiểu Quốc rồi, chuyện này, các người ở nhà hãy hết sức giúp đỡ hoàng huynh ta.

_____baby, baby, baby, ooh _____

... Điện Cam Lộ ...

- Hoàng thượng, có Sư Tử nguyên soái dẫn một vị đạo sĩ đến cầu kiến

Ma Kết cùng Bạch Dương đang ngồi xem số, nghe đến hai chữ “ đạo sĩ” ngạc nhiên hỏi :

- Đạo sĩ vào yết kiến làm gì ?

- Nghe nguyên soái nói vị đạo sĩ ấy biết tin của Cự Giải công chúa.

Bạch Dương đang ngồi , đứng bật ngay dậy, cuống quýt giục

- Mau bảo Nguyên soái vào đây !

Sư Tử dẫn theo Bảo Bình cải trang để tránh tai mắt, đến lạy Ma Kết và Bạch Dương :

- Hoàng thượng, hoàng hậu vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế

- Mau bình thân đi ! – Dương Dương sốt ruột hỏi – Tỉ tỉ ta ở đâu ?

Bảo Bình thấy đã không có người lạ, mới bỏ mặt nạ đi. Bạch Dương và Ma Kết tròn mắt :

- Quốc sư ? Sao lại là ngài ?

- Xin Hoàng thượng thứ tội cho vì thần phải làm thế này. Chuyện dài lắm, để sau này ta sẽ nói dần dần. Hoàng hậu nương nương, Cự Giải công chúa vẫn bình an. Người đang ở trong một ngôi nhà ở cốc cốc núi Nhưỡng Tuyền, ở đất Giao Châu, phía Bắc kinh thành.

- Tạ ơn Trời đất ! – Mặt Bạch Dương đỏ hoe vì xúc động – Tỉ tỉ gặp quốc sư rồi chứ ? Sao tỉ ấy không về ?

- Chuyện đó ... - Bảo Bình không biết nên nói thế nào cho phải – Hạ thần có nói nương nương mong nhớ công chúa lắm, nhưng mà ... Người không chịu về

- Tại sao chứ ? Không lẽ ... - Giọng nàng run run. Chẳng lẽ vẫn là vì chuyện của ta và hoàng thượng ?

- Công chúa ở đó có an toàn không ? – Ma Kết chen vào - Ở với ai ?

Bảo Bình cười lảng tránh, tốt nhất là không nên đụng chạm đến vấn đề riêng tư a.

- Công chúa gửi lời mừng nương nương và hoàng thượng. Người nói rằng xin hai người cứ yên tâm. Công chúa rất khỏe, người rất muốn hoàng thượng và hoàng hậu đầu bạc răng long. Ở đó rất an toàn, hoàng thượng người đừng lo về sự an nguy của công chúa.

- Có thật không ??? – Bạch Dương vẫn lo lắng – Người nói tỉ tỉ ta ở nhà dân sao ? Như vậy hoàng tỉ phải chịu khổ rồi !

- Thực ra ... đúng là ở đó có hơi bất tiện – (Một nam một nữ ở trong một ngôi nhà không có phòng riêng, không bất tiện thì quá lạc lõng may ngôi nhà đó không có cửa) – Nhưng người sống ở đó luôn bảo vệ công chúa, người đó có võ công rất cao. Công chúa sẽ không sao đâu

- Rồi cuộc là ai ? – Ma Kết hỏi

- Người này thân phận hơi đặc biệt, một câu khó mà nói hết

Mọi người đang nói chuyện, bỗng nhiên có công công ở ngoài vào bẩm báo :

- Hoàng thượng, có Song Vương gia và Ngưu thượng thư cầu kiến

- Cho vào !

Kim Ngưu, Nhân Mã và Song Tử bước vào, cúi lạy Ma Kết rồi chào Sư Tử và Bảo Bình :

- Ủa ... Ngươi đại nhân ??? Còn cả Tiểu Nhân Mã nữa ? Sao hai người lại ở trong cung ? Ở phủ hai người đang đi tìm náo loạn lên đó. Hại Ngự Nhi và Thiên Bình cô nương suốt đêm qua chẳng ngủ nổi – Sư Tử nói (vợ đã cưới đầu mà bênh chăm chăm vậy ==”)

Nhân Mã đỏ bừng mặt, như thể nàng vừa làm điều gì khuất tất, xấu hổ lắm. Tự dưng nàng nổi khùng lên :

- Tại cái giếng chết tiệt ... - nàng chưa nói hết đã bị Kim Ngưu bịt miệng lại - ... ư ..ư..

- Nàng biết điều một chút đi, đây là hoàng cung.

Trong lúc Kim Ngưu kể cho Bảo Bình và Sư Tử nghe chuyện té giếng, Song Tử đến gần Ma Kết, khẽ nói nhỏ mấy câu

- Thật hả ??? - Thậm chí Ma Kết là hoàng thượng mà cũng chưa từng nghe nói đến con đường ngầm ấy – Ngưu khanh, con đường ấy dẫn từ đâu đến đâu ?

- Vi thần tình cờ vì rơi xuống giếng nên phát hiện ra nó. Con đường mật đạo có đi qua rất nhiều giếng cạn trong thành, vi thần nghĩ chỗ vi thần rơi xuống chưa chắc đã là cửa ra

- Được rồi. Sau này khanh sẽ vào đó tìm lối ra sau. Nhưng việc trước hết phải làm là việc khác !

_____ You have gone and so effortlessly _____

Buổi sáng cuối mùa đông, trời rét ngọt. Song Tử thong dong trên con đường quanh hoàng cung. Gần đây chàng cố tình hay dậy sớm, đi dạo một mình trong hoàng cung, như một cách ghi nhớ nơi này... vì lát nữa, thể nào cũng có người ở Dịch quán đến tìm chàng để bàn bạc chuyện đi sứ. Ngày mai, ta đi rồi !

... Vậy là việc vụ án, đã có bọn họ lo liệu hết, nhưng còn việc của ta ...

Chàng đứng sững trước cửa Thượng Cung Phục, bỗng chốc cảm tưởng như nàng đứng bên trong đó, vận bộ triều phục rắng trời, đầu đội mũ triều dương... Thể rồi gió lướt qua thật nhẹ... Nàng biến mất !

Không đâu, vẫn còn có ngày hôm nay mà ! Tại sao ta cứ phải ở đây mà tương tự nàng, trong khi nàng đang ở Xứ phủ ? Trong vài tích tắc quyết định, Song Tử chạy vụt đi, hướng ra ngoài hoàng cung, về mặt đầy quyết tâm.

_____ Everybody needs inspiration _____

Ừề ...Ừ...

Cạch !

- Điều Nhân to gan, trên công đường còn không mau quì xuống ? – Kim Ngưu quát (hình như ở đằng trước ta đã ghi tên lão họ Điều là cái gì đóBây giờ chẳng nhớ nữa ==”)

- Ta có tội gì chứ ? – Điều lão ngang ngược quát lại

- Ngươi cùng con gái là Điều Thiên Tự thông đồng hạ sát Nhữ mẫu, còn chối cãi sao ? Ngươi đầu, dẫn nhân chứng đến đây !

Điều lão trước đây cho rằng giầu lão thái y đi thì chẳng ai biết được tội ác của lão nữa, bây giờ nhìn thấy lão ta lù lù xuất hiện, Điều Nhân chột dạ. Cảm giác sợ hãi bắt đầu tăng lên không kiềm chế nổi.

Cả người lão ta bủn rủn, khuỵu xuống :

...

- Nhân chứng vật chứng rõ ràng, ngươi còn lời nào để chối cãi không ? – Ngưu đập bàn – Ngươi đầu, giải Điều Nhân vào thiên lao, đợi Hoàng thượng định tội !

_____ Everybody needs a song _____

Xứ phủ nhân đang tỉa cây cảnh ngoài hậu viên, bỗng nhiên thấy Song Tử đến, vui hơn bắt được vàng, vội ra nghênh đón:

- Vương gia ...

- Phu nhân ! A Xử đâu ?

Phu nhân hơi bất ngờ trước cách gọi của chàng, trong bụng khắp khởi mừng thầm. Bà cười nói :

- Tiểu nữ đi ra ngoài từ sáng, sắm ít đồ dùng Tết và ...

Trời ơi là trời, tại sao hôm nay mà nàng còn có tâm trạng đi shopping cơ chứ ? ==”

- Bao giờ tiểu thư về ?

- Có lẽ ... sắp rồi ! – Phu nhân ngẩng đầu nhìn trời – Vương gia hãy chờ một lát

Song Tử nhấp nhồm như ngồi trên đồng lửa. Hôm nay chàng ta rất quyết tâm đây !

Nhất định ...

Nhất định ...

Cuối cùng Xử Nữ cũng về, hai a hoàn đi sau kệ nệ vác đồ đạc. Vừa nhìn thấy Xử Nữ, quyết tâm của Song Tử đã bay đi đâu hết sạch. Trong đầu trống rỗng, mặt đỏ phừng lên vì ngại, những câu muốn nói đã quên hết một nửa. Hơ hơ ... Cao thủ tình trường như ta mà cũng có lúc rối loạn thế này sao ?

Xử Nữ bước vào tiền đường, có chút ngạc nhiên pha lẫn xao xuyến khi nhìn thấy Song Tử. Đến hôm nay mới chịu vác mặt đến gặp ta sao ?

- Vương gia ! – Nàng nghiêng người hành lễ, nhỏ nhẹ cất giọng kính chào

- Xử tiểu thư ... – Chàng tự cảm thấy ngượng ngùng. Hai chữ “ A Xử” vừa nãy, làm sao bây giờ chàng không nói được.

- Vương gia đến tìm ta làm chi vậy ? Thử lỗi cho ta có chút việc bên ngoài nên chậm trễ nghênh đón.

- Không sao ! Không sao ! – Chàng cười xòa, tay chân khua khua cho đỡ lúng túng

- Vậy vương gia có việc gì ??? – Nàng ngược mắt nhìn thẳng vào chàng ra vẻ dò hỏi. Song Tử càng cuống, gãi đầu liên tục :

- Cũng không có chi ... Ta ... ta ... - Song Tử muốn nói «ta nhớ nàng » - ta ... đến chơi !

- Đến chơi ? – Xử Nữ đỏ mặt, nàng muốn bật cười lúc thấy chàng ngượng, nhưng cố nén lại – Vương gia ... Bây giờ đã quá giờ Ngọ rồi, ở trong cung sẽ đi tìm vương gia đấy !

- Ồ ... phải ! Trong cung sẽ tìm ... nhưng mà ... Xử ... - nói đến đó miệng chàng há hốc ra không phát âm được

-Vương gia có gì sai bảo Xử Nữ chẳng ? – Nàng cố ý nói, biết rằng lúc này Song Tử chẳng có gì phải sai nàng hết

Song Tử nghe trong giọng nàng có chút trêu ngươi khiêu khích, bỗng chốc nổi nóng. Ta là Song Gia kia mà, có mỗi một câu mà cũng không nói được là sao ? Chàng nghiêm nét mặt lại, hít một hơi thật sâu

-A ... – Chàng lại thở ra, không nói được

Lần thứ hai ...

-A ... – Vẫn không thể

Nàng cúi đầu chờ đợi. Không gian xung quanh im ắng lạ thường. Chẳng là Xử phu nhân đã đuổi hết a hoàn trong nhà xuống bếp để tránh người ta làm phiền con gái bà (mẹ vĩ đại).

Một phút ... Thành thịch

Hai phút ... Thành thịch

Mười phút... Thành thịch

Xử Nữ chờ lâu ngượng chín cả mặt, tự cảm thấy khó coi, nàng bối rối muốn chạy đi mất.

Nàng sắp đi mất kia !

Chết rồi ... Nàng sắp đi mất ! Giữ nàng lại đi Song Tử ah ! Mau lên đi ! Ngày mai người sẽ chẳng gặp lại nàng nữa đâu.

-A XỬ !!!!!!! - Song Tử dứt khoát bước lại, nắm lấy tay nàng, kéo giật lại. Chàng vòng tay qua ôm chặt lấy nàng. – A Xử !

-Vương Gia ...

Xử Nữ then quá, không dám ngẩng lên nhìn chàng. Nàng gục đầu trên vai Song Tử, để cho cái ôm của chàng xiết chặt hơn. Chẳng biết nàng chờ đợi giây phút này bao lâu rồi... nàng mừng tượng lại thì hình như đã từ lâu lắm... Từ ngày nàng mới vào cung, từ ngày nàng mới gặp chàng chẳng ? Dĩ nhiên không phải, nhưng giờ nàng thật sự có cảm giác như ngay từ lần đầu gặp Song Tử, nàng đã cảm thấy cái gì thật đặc biệt ... Vương gia ngốc ... Vương gia đáng ghét ... Vương gia chuyên gây rối ...

-A Xử, ta yêu nàng !

Nàng không đáp lại, chỉ ôm chàng thật chặt. Chẳng cần chàng phải nói câu ấy, chỉ cần thế này là đủ ...

-Ngày mai ta phải đi rồi ! – Song Tử thì thầm – Nàng chờ ta nhé !

-Tại sao bây giờ chàng mới đến nói với ta ? – Nàng hờn dỗi – Ta không chờ đâu ! Ta sẽ không chờ đâu !

Song Tử nắm hai vai nàng, cúi xuống, ánh mắt đầy yêu thương :

-Tại sao chứ ? Nàng ...

-Vương gia đáng ghét lắm ! – Nàng chảy nước mắt – Tại sao ra đi một mình để ta phải chờ ? Nhất định ta sẽ không bao giờ đợi Vương gia đâu.

-Nhưng ta buộc phải đi ... Ta sẽ nhanh trở về thôi !

-Ta không nghe ... Vương gia có hiểu cảm giác chờ đợi một cách mịt mù là thế nào không ?

-Làm sao ta không đi cho được, đó là việc nước...

...

Màn đêm dần buông xuống trong thành. Những cột đèn đá trong hoàng cung được thắp sáng. Song Tử lui thủi một mình về cung Phiên Dương, cảm thấy trống trải, tiêu điều.

Thổ lộ với nàng rồi, tưởng rằng nhẹ lòng đôi chút, ai dè càng khiến tâm tư ta nặng trĩu. Nếu như nói ra để rồi khiến nàng đau khổ, thì chẳng thà ta cứ chẳng đến tìm nàng. Buồn, một mình ta buồn. Đau, một mình ta đau.

——Chap 57.c ——

(vì tớ không phải ng' viết nên ko bik au để chap 57.b ở đâu rồi!)

... Như Phi bước gấp trên con đường sang điện Cam Lộ. Mấy ngày trước đây ả có phần kinh sợ, nhưng giờ thì hết rồi. Như Phi quyết liệt đến gặp Ma Kết, dù biết là chàng ta sẽ không muốn tiếp ả.

... Ta đã chờ ngày này ... hahah ...

- Hoàng thượng, có Như Phi nương nương cầu kiến

- Như Phi ? – Bạch Dương cau mày (hai vợ chồng nhà này đi đâu cũng có nhau ==). – Như Phi đến làm gì ?

Nàng chưa dứt lời, Như Phi đã xông thẳng vào điện, khóc lóc ầm ĩ

- Hoàng thượng !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Ma Kết và Bạch Dương đều giật mình không biết có chuyện gì xảy ra.

- Hoàng thượng ác lắm ! - Ắ vừa tru tréo vừa gào rống lẫn lộn, nước mắt nước mũi giàn giụa – Người ác lắm a !!!!!!!

- Như Phi ... mau đứng lên ! Có gì từ từ nói ...- Bạch Dương có hơi chút bực mình

- Có chuyện gì ? – Ma Kết cau mày

- Người thật độc ác !!!!!!!!!!!

- ĐỦ RỒI !!!! Trẫm không rảnh, có gì nói mau lên !

Như Phi nín lại một lát, lồm lét nhìn Bạch Dương

- Được ... thần thiếp nói, có điều ... chuyện này ... chỉ hoàng thượng mới được biết thôi ! ... Thần thiếp rất khó nói ...

Lại trò gì vậy ? Ma Kết và Bạch Dương nhìn nhau

- Có gì mà không thể nói với hoàng hậu ?

- NGƯỜI ÁC LẮM AAAAAAAAAA !!!!!!!!!!!!!!! – Ắ ta lại rống lên

- Thôi được rồi ! – Ma Kết ra hiệu cho Bạch Dương – nàng hãy về điện Thiên Hương trước đi.

Bạch Dương bất đắc dĩ tạm thời lui ra ngoài. Nàng có cảm giác bất an, nhưng cũng không tin Như Phi lại dám làm liều. Dương Dương chậm chạp bước về phía Thiên Hương điện, cứ một lúc lại dừng lại như chờ đợi cái gì.

Quái lạ, sao lâu thế nhỉ ?

_____ Year when the waves are flooding the shore_____

... Nha môn bộ Hình ...

Song Ngự, Thiên Bình, Nhân Mã và Bảo Bình ngồi xung quanh Kim Ngự nghe thẩm vấn, mặt mày ai nấy đều nghiêm trọng như nhau.

- Nói vậy có nghĩa là ... Thiên Không Vô Ảnh Khách cũng sống gần chỗ đại huynh của cô nương ?

Thiên Bình gật gật, nàng biết nói dối họ Thiên Yết là không phải, nhưng mà chẳng có cách nào ... Không lẽ nàng nói rằng đại huynh nàng chính là sát thủ ??? Chẳng khác nào đưa đại ca của nàng lên máy chém ...

- Nếu như vậy ... Ngọc tử ... sẽ ở đâu đó gần núi Nhưỡng Tuyền... Tiếc là ta chưa đến đó bao giờ, không biết đường

- Ta cũng mới đến có một lần, không nhớ rõ ! – Bảo Bình nói – Song Ngự cô nương sống ở gần núi ấy, không biết cô nương có dẫn đường được không ?

- Có chứ ! – Song Ngự gật đầu – hồi nhỏ ta vẫn hay theo cha đến chơi nhà Vô Ảnh bá bá, ta biết.

- Vậy thì tốt quá ! – Kim Ngự chấp hai tay ra vẻ cảm tạ.

Bỗng nhiên Sư Tử lừ lừ, đập cửa đi vào, gương mặt pha chút lo lắng, ấn đường trau lại vài nếp nhăn

- Không ổn rồi !

Mọi người hoang mang đứng dậy, không hiểu có chuyện gì

- Sư huynh ... – Bảo Bình hỏi ngay – Có phải ... có binh biến không ?

- Sáng nay tì tướng của ta báo cho ta biết ... quân phiêu kỵ đóng trại kín xung quanh thành, gia binh nhà lão Thái Sư đã tập hợp lại, từ phía Đông thành có một cánh quân phiến loạn kéo đến, có thể là quân của những kẻ đồng đảng của lão Thái Sư... Chúng ... có lẽ sẽ cướp Diêu Nhân ra khỏi ngục rồi nổi loạn.

Thiên Bình, Song Ngự và Nhân Mã nghe vậy đều phát hoảng, meo meo nhìn các đức tính lang sợ hãi. Sư Tử nắm lấy tay Song Ngự trấn an nàng

- Đừng lo ! Sẽ qua thôi !

Bỗng nhiên một trận cuồng phong ào đến, bụi bay mù mịt. Sau trận gió ấy, một tiếng pháo hiệu vút lên trời. Đoàn người !

Bảo Bình vội vàng chạy ra ngoài trời, ngẩng đầu quan sát.

- Hồng rồi !

- Đó là cái gì vậy ? – Nhân Mã hỏi

- Là pháo hiệu dùng trong quân doanh – Sư Tử nói – Nhưng sao nó lại bay lên từ phía điện Cam Lộ cơ chứ ?

- Đó là điềm đại hung ! – Bảo Bình đập chiết phiết vào tay – không được, chúng ta phải hành động ngay !

Bảo Bình quay người lại, trong khi tất cả đều bất an, chàng phải điềm tĩnh để làm mọi người bớt lo

- Chúng ta hãy vào cung để hộ giá !

- Không được đâu, quân lính đã chặn các đường vào hoàng cung rồi ! – Sư Tử lắc đầu

- Mật đạo ! – Kim Ngưu nhắc – Chúng ta có mật đạo !

- Đúng rồi, là mật đạo ! – Bảo Bình mỉm cười – Ngưu huynh, huynh vào cung ngay đi, tức tốc đưa hoàng thượng và hoàng hậu ra ngoài. Tiểu Nhân Mã, cô đi với huynh ấy, nói với cha cô thống lĩnh quân cấm vệ bảo vệ hoàng thượng nghiêm ngặt, rút lui ra khỏi hoàng cung ngay, đến nơi an toàn ...

Nói rồi Bảo Bình lại quay ra Sư Tử, vỗ vai nói :

- Sư huynh, hãy cấp tốc đến đại doanh của quân ta để tránh làm cho quân sĩ hoang mang. Huynh phải đưa quân về hộ giá hoàng thượng, dẹp phiên loạn nữa đây !

- Chúng ta sẽ phải đưa ngự giá đi đâu ? – Kim Ngưu hỏi

- Một nơi có thể ẩn nấp được, và gần kinh thành nhất ... chúng ta sẽ đến Nhưỡng Tuyền cốc. Ta, Thiên Bình và Song Ngư cô nương sẽ đi chuẩn bị ngựa và đưa thân quyến các vị đại thần đi theo.

- Bảo huynh ... cửa mật đạo là ở phủ đệ cũ của Thiên Tử Tướng, hãy chờ chúng ta ở đó !

- Được ! Huynh mau đi đi !

Kim Ngưu dắt Nhân Mã đi trước. Bảo Bình lại giục Sư Tử :

- Việc không thể chậm trễ

- Ta biết rồi ! – Chàng đáp, đoạn quay ra Song Ngư, nắm tay nàng thật chặt. Song Ngư trong lòng xúc động, mắt long lanh ngấn lệ. Sư Tử biết nàng từ trước đến nay an nhàn ở trong sơn trang trồng hoa, đừng nói đến binh biến, chứ đến chuyện hàng xóm nàng cũng chẳng quan tâm; nay lại phải chịu vất vả, thật là Sư Tử không đành lòng chút nào – Ngưu Nhi ! Chờ ta nhé !

- Dĩ nhiên ta sẽ chờ ... – Nàng gượng cười mà hai hàng lệ ròn ròn bên má – Chàng mau đi đi, nhớ bảo trọng đó.

- Nàng cũng phải bảo trọng đó ! Nhờ nàng chăm sóc cho mẫu thân ta !

Sư Tử đi rồi, nàng vẫn đứng nhìn theo gót ngựa của chàng hồi lâu. Đoạn nàng tự mỉm cười, lau nước mắt, tự nhủ mình sẽ phải chăm sóc thật tốt cho mẹ chàng, để chàng đừng lo chi hết.

- Ta sẽ đến nhà Binh Bộ, Sư phủ, nàng và Song Ngư cô nương đến nhà Xử Lại Bộ, Tào Hộ Bộ và nhà của Tiểu Nhân Mã, sắp xếp đưa họ đi ! – Bảo Bình phân công

_____ You taste like whiskey when you kissed me oh _____

Hãy trở lại điện Cam Lộ một lát, xem có chuyện gì xảy ra sau khi Bạch Dương ra ngoài.

- Có chuyện gì thì mau nói đi ! – Ma Kết gắt gỏng

Như Phi tỏ vẻ miễn cưỡng, đi đến gần Ma Kết, nói nhỏ :

- Chuyện này thần thiếp chỉ nói cho một mình hoàng thượng thôi !

Nói rồi ả ta tiến sát Ma Kết, ghé tai chàng, làm bộ như thì thầm. Bất ngờ mắt ả ta nãy sát khí, con dao trong tay áo vọt ra sáng loáng. Ma Kết chỉ kịp né một cái, nhưng con chủy thủ đã đâm vào bên sườn chàng.

- Ừ Ừ Người – Ma Kết đau đớn không nói được. Tay chàng ôm vào bụng, muốn kêu người đến, nhưng họng vô lực, không thể kêu lên

Như Phi bần thần rút con dao ra, ném nó ra một xó, đoạn ả ta ngẩng mặt cười hềnh hếch một cách điên loạn

- Hahahahahahah Hahahaha Thật là đáng lắm !!!!!!! hahahahahaha

Ta không giết chết người ... ta muốn người phải chết từ từ ... chết đau đớn... chết dần dần ...

Ả ta bỏ lại Ma Kết đau lả đi trên long ngai, đắc ý bước ra khỏi cửa cung, tiến ra giữa sân rồng, đốt một tiếng pháo hiệu ...

ĐOÀNG !!!!!!!!!!!!!!!

Bạch Dương kinh hãi tột độ. Nàng đã về gần đến điện Thiên Hương, trông thấy đám khói hiệu, kinh hoảng chạy trở lại điện Cam Lộ. tim như muốn ngừng đập khi thấy Ma Kết nằm bất động bên vũng máu lênh láng

- HOÀNG THƯỢNG !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! – Nàng hét lên lanh lảnh, chạy lại đỡ Ma Kết lên.

Nước mắt nàng trào ra ướt đầm cổ áo. Ta khinh suất quá !! Sao ta lại để chàng ở lại một mình ... ả tiện nhân ... ả ta trốn rồi Tại sao ??? Tại sao không phải là ta ... Giá như ta bị đâm chứ không phải là chàng – NGƯỜI ĐAU ????? NGƯỜI ĐAU

Không có ai đáp lại nàng. Bạch Dương cố gắng nâng Ma Kết dậy, muốn dìu chàng đưa đi, nhưng không thể.

- Dương Dương ... - Ma Kết lấp bắp – Chạy đi ! Ra khỏi đây Đến cung Phiên Dương M ... mật ... đ.ạo
Bạch Dương lắc đầu, đau xót nắm chặt lấy tay chàng

- Nếu đi ... ta sẽ cùng đi !

- Nương nương ! – A Vân hít hải chạy vào, mặt méo xệch, mồ hôi đầm đìa - ... Có một đám loạn quân đang đánh vào hoàng cung... Chúng rất hung dữ ... Nương nương ... chúng ta phải làm gì đây ?

Nàng đã hoảng loạn nay càng thêm luống cuống. Nếu như chỉ có nàng ... thì chẳng sao hết, nhưng chàng còn đang bị thương nặng ... Phải cứu chàng trước.

- A Vân, người kíp về cung... nhanh chuẩn bị đồ, nhớ mang theo gói thuốc bột của tỉ tỉ ta ... Ta cần cầm máu cho Hoàng thượng trước

- Vâng.

May thay lát sau, Kim Ngưu và Tiểu Nhân Mã, dẫn theo một đội cấm quân đến hộ giá. Cả vua cả tôi, chạy theo đường mật đạo, thoát ra ngoài.

23. Chap 58 + 59 + 60

——Chap 58.a ——

... Vết thương trên vai Cự Giải đã khỏi hẳn. Nàng đã có thể đi vào rừng hái thuốc hàng ngày. Song Thiên Yết như bảo mẫu khó tính, cứ ở lì bên cạnh nàng, không ra khỏi cốc, cũng không cho nàng rời mình nửa bước.

-Chàng cứ đi theo ta làm gì ?? – Nàng xua tay

-Ta thích đi đâu là việc của ta, nàng cấm ta sao được ... - Thiên Yết vênh mặt lên đáp – Nàng hái thuốc thì cứ việc hái, ta có làm gì đâu nào ?

-Nhưng ... Chàng cứ đi theo ta như vậy ... - Cự Giải đỏ mặt - ... Làm sao mà ta tập trung hái thuốc cho được ?

Hơ ... Vài sợi tóc trên trán Thiên Yết dựng ngược lên. Chàng ta bật cười thích chí:

-Sao mà không tập trung ? – Vừa nói Yết vừa nắm lấy tay nàng. Cự Giải lúng túng giằng tay ra

-Làm cái gì thế ??? Nam nữ thụ thụ ...

-Cứ nói câu đó hoài ! – Thiên Yết nhăn mặt

Nàng cúi đầu không nói, bỗng nhiên mắt nàng xa xăm

-Yết ca ca... Sau này ... - Nàng ngừng lại, không biết tìm từ gì để nói. Nhưng mà nghe vậy, Thiên Yết cho là nàng muốn nói đến tương lai.

Phải, chuyện này chàng cũng đã nghĩ đến suốt mấy ngày nay. Vẫn biết rằng trong lòng nàng đã có ta, vẫn biết rằng nàng tự nguyện muốn ở lại với ta còn hơn là quay về ... Nhưng, với tư cách là nam nhi đại trượng phu, làm sao ta có thể để nàng khổ sở cho được. Nàng là công chúa, và nàng xứng đáng với những thứ cao sang hơn.

Nhưng chàng có biết đâu, chuyện nàng nói đến hoàn toàn không phải thế

-Sau này ... Chẳng lẽ cứ thế này mãi ??? Không .. Ý ta là – Nàng bối rối. Nữ nhi như nàng mà nói chuyện này thật không nên a - ... Có lẽ ta nên dừng lại cánh cửa ... ==”

-Để làm gì ? – Thiên Yết ngạc nhiên

Nàng thẹn đỏ mặt lên. Khó nói quá !

-Tóm lại ta cần phải dựng cánh cửa. – Nàng cười lấp liếm - ... Sửa cánh cửa, dựng một cái bếp hắt hơi, và đóng một cái giường...

Thiên Yết bật cười khanh khách. Hóa ra nàng đang tính chuyện “xây tổ ấm” ở đây sao ?

-Sao lại đóng có một cái giường ? – Chàng ghé tai nàng, thì thầm với vẻ ranh mãnh.

Cự Giải biết mình nói hớ, ôm mặt chạy một mạch. Chàng đuổi theo nàng tóm lại :

-Chạy làm gì ???

-Đồ khốn !!! Chàng chỉ suốt ngày bắt bẻ ta thôi ah ...

-Ta chỉ đùa thôi mà ! – Yết cười ha hả - Giải Nhi ngốc ! Nhất định sau này ta sẽ để nàng hạnh phúc. Không phải ở đây, không phải là ngôi nhà không có cửa đó ...

Chiều tà trong khe núi. Nền trời tím than in hai bóng đen dất nhau trên con đường mòn. Bỗng nhiên Thiên Yết khựng lại, mày hơi chau tỏ vẻ không hài lòng:

-Hình như có gì không ổn ?

Phía xa xa, chỗ ngôi nhà của chàng, thấp thoáng có ánh đuốc, lại còn có tiếng ngựa giẫm chân. Không lẽ kẻ thù đến ? Thiên Yết nghiêng rặng, tay chàng siết chặt tay Cự Giải :

-Có chuyện gì vậy ? – Nàng sợ hãi

Đang nói chuyện, bỗng từ xa có vài người cầm đuốc chạy đến, hình như đã trông thấy Thiên Yết và Cự Giải. Thiên Yết lăm lăm đặt tay vào kiếm, ở thế thủ chờ tấn công, nhưng ngay sau đó, một giọng quen thuộc vang lên:

-Đại ca ! Công chúa !

-Là Bình Nhi ư ? Sao muội ấy lại ở đây ?

Đám người cầm đuốc chạy lại, trong đó có Thiên Bình, Bảo Bình, Kim Ngưu và Song Ngự. Nhân Mã lúc bấy giờ còn đang bận chăm sóc phụ thân bị trúng tên, không đi cùng mọi người.

-Đại ca ! – Thiên Bình reo lên

-Công chúa ! – Kim Ngưu và Bảo Bình quì xuống hành lễ. Thiên Yết trông thấy, cho là họ đến mang nàng đi, nên tỏ vẻ không vui chút nào.

-Ấy ... miễn lễ ! Hai người làm gì thế ?

Kim Ngưu đứng lên, sắc mặt lo âu hoảng hốt thấy rõ:

-Công chúa ! Người phải cứu hoàng thượng

-Hoàng thượng làm sao ? – Nàng tròn mắt

-Hoàng thượng bị trọng thương ... Hiện tại hoàng hậu và hoàng thượng đang ở trong đó ... - Bảo Bình chỉ tay vào ngôi nhà

-Vậy còn chờ gì nữa, mau cứu người ! – Nàng chạy vụt đi, không để ý ánh mắt Thiên Yết nhìn nàng, có chút buồn bã

Rốt cuộc ... nàng vẫn lo cho hấn như vậy !

_____ Bro ..o..o..mance _____

Tạm gác lại chuyện xảy ra ở Những Tuyền cốc, hãy sang Tiểu Quốc xem Song Tử và Xử Nữ đi sứ thế nào

Khi hai người đến nơi được các vị đại thần đón tiếp rất nhiệt liệt. Họ cấp cho chàng hấn một ngôi “Phủ thống sứ”. Hàng ngày Xử Nữ theo Song Tử đi giao hảo với các vị hoàng thân quốc thích. Cả hai đều giỏi ăn nói ... nên nói chung rất được quý trọng

-A Xử ... ngày mai trong cung có bày yến tiệc chào đón chúng ta đó !

-Ta biết rồi ... - Nàng mỉm cười, khẽ đưa tay lau mồ hôi trên trán. Việc ở phủ thông sứ cũng vất vả chẳng kém gì việc ở Thượng Cung Phục. Khác chẳng, khi trước nàng ở Thượng Cung Phục chỉ một mình, chẳng có ai lo lắng cho, còn bây giờ ... đã có chàng.

-Thật là vất vả cho nàng quá ! – Song Tử thở dài – Bao giờ về đến nước nhà... ta sẽ đến thưa chuyện với phu nhân a !

Xử Nữ đỏ mặt không đáp. Nói thì như vậy, nhưng biết bao giờ mới được về nhà cơ chứ ?

-Ta không cần chi hết ... Miễn là ta có thể ở bên cạnh hầu hạ vương gia ... thế là tốt lắm rồi !

-Như vậy sao được, ta không muốn nàng phải chịu thiệt thòi a !

-Vương gia ... Đó là chuyện sau này ... Vương gia nên chuẩn bị để mai vào cung... Chắc mai sẽ phải gặp rất nhiều nhân vật quan trọng đó

-Ta biết rồi !

...Trong khi ấy, ở phủ của một vị thân vương tên gọi Xà Phu ...

-Vương gia, vương gia có nghe nói đến vị sứ thần Đại Quốc mới sang không ?

Xà Phu đang câu cá trong ao, không thèm để ý xem thuộc hạ nói gì.

-Thì sao ?

-Vị sứ thần ấy rất được quý mến a, Vương gia cũng nên đặt mối quan hệ với hấn ! Biết đâu lại có ích ...

-Ta kết giao với hấn làm gì ? – Xà Phu cười nhạt – Lâu rồi ta đã không còn màng thế sự nữa !

-Vương gia ...

-Người đi đi

Xà Phu ngồi lại một mình. Cá đớp động dưới ao, nhưng Xà Phu chẳng giật dây...

Lòng ta nguội lạnh với mấy thứ đó từ lâu rồi Giờ ta chỉ muốn yên phận, làm những việc ta được giao phó. Ta ghét nhất mấy kẻ sử thần lắm mồm.

_____ All I wanna do is find a way back into love _____

... Cự Giải chạy vào nhà. Bạch Dương đang quì bên cạnh Ma Kết, hai mắt sưng húp. Trông thấy chị, nàng lạng người đi vì xúc động.

-Dương Dương !!!!! – Cự Giải gần như reo lên. Nàng chạy đến, buông rơi cả giỏ thuốc, đến nắm tay em gái

-Hoàng tử !!!!!!! – Bạch Dương khóc òa lên như đứa trẻ - Muội cứ tưởng không còn gặp được hoàng tử nữa ?

-Ta rất nhớ muội ...

-Muội cũng vậy ! Hoàng tử ... - Nàng lại hoảng hốt – Hoàng thượng ... Người bị thương ... Hoàng tử hãy cứu Người.

Cự Giải nhanh chóng bắt tay vào việc. Bạch Dương ở bên cạnh phụ giúp cho nàng. Hai tử muội vừa cứu Ma Kết, vừa tỉ tê tâm sự những chuyện khi xa cách.

-Tỉ tỉ ... về chuyện lập hậu ...

-Đừng nói đến chuyện đó nữa ... ta rất vui mừng ... Muội đã có người chăm sóc tốt như vậy, làm tỉ tỉ như ta không vui sao được ? Ta thật không ngờ Như Phi lại có cái gan đó ! May thay hoàng thượng vẫn được trời Phật phù hộ. Mũi dao chỉ cần xéo một chút nữa là làm tổn thương đến tâm phế, không thể chữa khỏi. Có điều hoàng thượng vừa bị đâm, lại không được chữa trị ngay, chịu vất vả chạy đến tận đây, e là ... khó mà hồi phục nhanh được.

-Muội chẳng biết làm thế nào... đành cứ tạm cầm máu cho người trước ... - Dương Dương chảy nước mắt – Lúc đó nguy cấp quá...

-Bây giờ coi như người đã qua khỏi cơn nguy kịch ... chỉ là ...để tĩnh lại, chắc phải mất vài ngày

-Vài ngày ???? – Bạch Dương thương xót nhìn gương mặt chàng lắm tấm mồ hôi lạnh – Không sao ... miễn là chàng sống !

... Bảo Bình và Kim Ngưu lệnh cho sổ cấm quân đi hộ giá tản ra dựng trại, đóng lại đây, sau đó phải dọn dẹp mấy ngôi nhà hoang gần đó để làm chỗ ở của gia quyến các vị đại thần. Cha của Nhân Mã bị thương nên nàng cuống lên túc trực bên cạnh, lại bắt Thiên Bình cùng chăm sóc cha nàng. Song Ngưu thì đi cùng với Sư phụ nhân. Ai ai cũng tất tả làm việc, một mình Thiên Yết cảm thấy bơ vơ và thừa thãi. Muốn bước vào nhà, nhưng ngại gặp Bạch Dương ... nên đành ngồi lại sân.

-Yết ca ca ! – Cự Giải cầm một ấm thuốc ra – Chàng giúp ta sắc thuốc ! Ta qua xem vết thương cho Mã thống lĩnh một lát.

Thiên Yết nhận lời. Đang ngồi quạt dở thì Bạch Dương bỗng nhiên bước ra sân. Nàng có chút ngỡ vực, đến gần chàng quan sát, có vẻ không mấy có thiện cảm.

-Người ... là người cứu tỉ tỉ ta sao ? – Nàng hỏi.

Thiên Yết đứng dậy, lạnh lùng nhìn Bạch Dương, không biết phải trả lời thế nào. Sao nàng cứ có cái cảm giác kẻ này trông quen quen ... Dáng người cao lớn ... ánh mắt sắc lạnh ... Không phải ... Chẳng lẽ là kẻ đã muốn ám sát nàng ở Dịch Quán hồi nọ ??? Không còn nghi ngờ gì nữa. Hắn ta là kẻ bắt cóc hoàng tử của nàng chứ chẳng ai vào đây. Nhưng sao tỉ tỉ lại nói hắn cứu tỉ ấy ??? Chắc chắn hắn đã lừa tỉ tỉ nàng rồi ! Hắn chính là tên sát thủ mạo danh Thiên Không Vô Ảnh Khách !

Mắt Bạch Dương nảy lửa, nàng hách dịch nói :

-... Người ... người chính là tên sát thủ ! To gan thật !

Thế là nàng chẳng nói chẳng rằng, cũng chẳng hỏi xem đầu cua tai nheo ra làm sao, lấy kiếm ra chém bừa vào Thiên Yết. Chàng ta không đánh trả, chỉ một mực né người tránh đi. Không thể làm tổn thương Bạch Dương, vì cô ta là muội muội của nàng. Cũng không thể bỏ đi được, vì ta còn đang sắc thuốc !

... Hai người đánh nhau làm náo loạn cả lên. Lát sau mọi người kéo đến, nhưng chẳng ai dám xông vào can vì Bạch Dương cứ cầm kiếm khua loạn xạ. Thiên Bình sợ quá đứng ngoài khóc ầm lên

-Hoàng hậu ... Người đừng chém ca ca của ta !!!!!!!!!!!!!!!

-Sao lại xảy ra chuyện này cơ chứ ? – Kim Ngưu chép miệng

-Phải gọi Cự Giải công chúa lại đây ! – Bảo Bình nói

-Công chúa đang ở chỗ cha ta, để ta đi gọi ! – Nhân Mã nói rồi chạy đi ngay.

Cự Giải chạy về đến nơi, hoảng quá thét lên :

-Dương Dương !!!! Muội làm gì vậy ???? Dừng lại đi !

Bạch Dương vẫn lăm lăm thanh kiếm trên tay :

-Hoàng tử ... hần ta là sát thủ !

Thiên Yết thấy nàng về, bèn đứng lại, không tránh nữa, cơn giận từ đâu bốc lên. Chàng cắn răng quay đi :

-Phải rồi, chính ta là sát thủ đấy ! – Chàng cười nhạt

Mọi người đứng xung quanh kinh ngạc há hốc mồm. Thiên Bình lo sợ nhìn Bảo Bình cầu cứu, nhưng mà Bảo Bình còn đang bận ngạo nhiên

-Không phải !! – Cự Giải phủ nhận – Không phải đâu !

-Tỉ ... Không phải chính hần đã thừa nhận đó sao ? – Bạch Dương dừng tay lại, quay ra nói với tỉ tỉ.

-Kể cả có như vậy !!!! –Giải Giải kêu lên, chạy ra đứng chắn giữa mũi kiếm của Bạch Dương với Thiên Yết.
– Muội không được giết chàng ! – Mắt nàng đã rơm rớm

-Hần ta thích sát chúng ta, đánh trọng thương hoàng thượng và còn bắt cả tỉ tỉ nữa ... Chỉ một tội là đã có thể xử tử rồi !

-Không ! Dương Dương ... ta không cho muội giết ...

-Tỉ ... -Bạch Dương nói với giọng van nài - ... Tại sao chứ ??

-Tại vì ... - nàng nghẹn lời. Cự Giải nhìn quanh. Tất cả các con mắt sừng sốt đưa về phía nàng, ch[ợi] đợi nàng cho một lí do đích đáng – Tại vì ...

Làm sao bây giờ ?? Cự Giải cuống quýt nghĩ ... Vì cái gì ... để muội ấy không chém chàng nữa ...

-Tại vì ...

-TẠI SAO CHỨ ??????

Tim Cự Giải đập như muốn nổ bay ra khỏi ngực. Nàng thu hết can đảm, nuốt nước bọt đánh ứ một cái, run run mở miệng :

-Tại vì ... Tại vì ta ... - Nàng nhắm mắt nói thật nhanh - Tại vì ta đã là người của chàng rồi!

————Chap 58.b————

Đám đông sững sờ, ai cũng há hốc miệng, không dám tin những gì đang nghe thấy là thật nữa. Song Ngự, Nhân Mã và Kim Ngưu còn chưa ra khỏi bắt ngờ này đã bị lôi sang bắt ngờ khác, không biết có nên tin vào cái tai mình hay không đây. Thiên Bình và Bảo Bình trở mắt ra nhìn Thiên Yết đầy nghi ngờ. Bạch Dương vừa nghe xong đã buông rơi cả thanh kiếm, lắc đầu nguây nguẩy :

-Tỉ tỉ ?????????????????? Tỉ tỉ nói cái gì chứ ??????????

Nhưng mà nàng cũng chưa phải người ngạc nhiên nhất (dĩ nhiên rồi). Kể sửng sốt hơn cả đang đứng đằng sau Cự Giải kia kìa. Thiên Yết đực ra như phồng đá, lúc thì nhìn nàng với thái độ kì quặc, lúc thì nhìn sang ánh mắt tra hỏi của Thiên Bình :

... Đại ca ... CÓ THẬT KHÔNG VẬY ?????

Cái gì đang diễn ra cơ chứ ???? Nàng nói cái gì thế ???? Ta ... ta không có Tiểu muội ah, không phải thế ...

Đại ca ... huynh ... trăn Thiên Bình nhả lại ... huynh ăn cơm trước kẻo sao ?????????????

Trời ơi, thật sự ta không có mà !

Chẳng lẽ công chúa người bịa ra ??? (Thì đúng là bịa ra mà ==”) ... trước mặt bao nhiêu người thế này ???

Thiên Yết nghiêng răng, nhìn nàng chăm chăm, Cự Giải mặt không còn chỗ nào là không đỏ, cúi đầu im lặng trước bao nhiêu ánh mắt đổ dồn về phía mình. Giá như chỗ này có cái lỗ nẻ nào đó, nàng sẽ chui xuống ngay lập tức ... Có lẽ ta nói hơi quá chăng ??? Nhưng thật sự ta chẳng nghĩ ra cái gì nữa ...

-Nàng nói cái gì vậy ? – Thiên Yết nắm vai nàng xoay về phía mình, hỏi với một giọng gay gắt

-Ta ... - Giọng nàng nghẹn trong họng, người nàng run lấy bầy không cả nói được nữa

-KHI NÀO VẬY CHỨ ???? – Chàng kêu lên. (Lạy chúa, nói bé thôi, người ta nhìn đó !)

Cự Giải ngượng đến mức phát khóc. Nàng ngẩng lên nhìn chàng với vẻ tội lỗi ... Vì ta quẫn bách quá ... nên nói đại ! Nàng không ngờ ngay lúc ấy, Nhân Mã, Song Ngư và Thiên Bình nhảy xổ vào giữa, rầy la chỉ trích :

-Nè, người có phải là hảo hán không vậy ??? – Nhân Mã la lên

-Dám làm không dám nhận sao ???? – Song Ngư chen vào

-Đại ca ... lần này thì huynh quá đáng ah nha – Thiên Bình trách móc – Công chúa ... người tốt với huynh như vậy ... huynh nhẫn tâm phải tay làm gờ như vậy a ????

Thiên Yết bị ba người con gái bủa vây, mắng cho một trận. Cự Giải hoảng lên, không nghĩ rằng lời nàng lại gây ra rắc rối thế này, nàng cứ ra sức can ngăn, lúc thì cản Nhân Mã, lúc lại kéo Song Ngư. Bạch Dương tức quá, tru tréo lên :

-ĐỦ RỒI ĐẤY !!!!!!!!!

Song Ngư, Nhân Mã và Thiên Bình giật mình lui ra. Cự Giải không chịu nổi xấu hổ, quay người bỏ chạy vào rừng. Bạch Dương hầm hầm đến trước mặt Thiên Yết, nổi trận lôi đình :

-Tên lưu manh này ... Người bắt cóc tí tỉ ta không nói ... Nhưng tại sao ... lại dám sàm sỡ tí ấy nữa ?????? Người hại tí tỉ ta rồi muốn chối bỏ trắng trợn như vậy hả ?

Thiên Yết ngẩn ngơ như không biết cái gì xảy ra. Đứng im lặng vài phút, chàng ta bỏ mọi người, phi thân lao vào rừng tìm nàng. Thiên Bình đành đến nói hộ vài câu, rồi xua mọi người đi nghỉ. Kim Ngưu và Bảo Bình này giờ đứng hóng chuyện ở bên ngoài, chốc chốc lại đưa mắt nhìn nhau. Bảo Bình cười ngặt nghẽo, Kim Ngưu thì thở dài :

-Bảo huynh ... kiểu này ông anh vợ huynh thảm rồi !

-Cũng may ta và Bình Nhi rất phải phép a ! (Chứ không phải thì làm gì ?) Huynh cũng phải cẩn thận, xem Tiểu Nhân Mã đó ... hung dữ lắm đó nha.

-Lần trước không phải huynh đã chạy nạn đến đây sao ? Có chuyện lớn như vậy mà chẳng nói câu nào với ta ?

-Hồi đó họ không thế này ... Thảo nào mà công chúa không muốn về - Bảo Bảo ôm bụng cười – Ta cướp dâu nhà Diêu gia mà đã nơm nớp lo sợ, ai dè Thiên huynh đây đã cả gan vào tận hoàng cung bắt cóc người, rồi lại còn ...

-Hahaha ... anh vợ huynh rất có bản lĩnh a ! Ta ủng hộ, ta ủng hộ !

Chàng đang cười thì đột nhiên chớp một cái, sao nẩy đầy trời. Tiểu Nhân Mã mặt đỏ phừng, vừa cụng vào đầu Ngưu một cái, vừa nguyền dài:

-Ủng hộ cái đầu nhà huynh ! Đàn ông mấy người thật toàn là những kẻ ăn chuối bỏ vỏ, ham hố ích kỉ a ! Cự Giải công chúa thật đáng thương !

-Ta có làm gì đâu nào ? – Ngưu cãi lại – Nàng đừng vợ đũa cả nắm nha ! (thế kẻ nào vừa kêu ủng hộ vậy ?? Các chị em cần phải đề phòng chàng Ngưu nha ==”)

—————Chap 58.c—————

Hoàng cung Tiểu Quốc...

Lễ nhạc bày linh đình, khắp trong ngoài cung tưng bừng náo nhiệt. Song Tử và Xử Nữ vận triều phục long lẫy, sóng đôi bước vào ra mắt Hoàng đế già.

-Người Tiểu Quốc đôn hậu thật thà nha ! – Song Tử nói với nàng

-Giống như hai vị công chúa ... rất thẳng thắn – Nàng đáp

-Giá như Đại Quốc ta cũng bình yên thế này thì tốt ! – Chàng thở dài.

Sau khi hành lễ chào vị hoàng đế đã có tuổi, hai người đi một lượt chào các thân vương.

-Đây là An thân vương, Khánh thân vương, Gia thân vương Phùng thân vương ...

-Tham kiến các vị Vương gia ... tại hạ là Song Tử ...

-Tiểu nữ tên Xử Nữ ...

Chàng và nàng chấp tay cúi đầu, biết rằng sau này một trong số những người ngồi đây sẽ là đức vương kế vị ngai vàng của Tiểu Quốc, tốt nhất là không nên đắc tội a ...

-Ủa ... – Hoàng đế già nhìn quanh quẩn một lúc, hỏi thị thần – Xà Phu chưa đến hả ?

-Bẩm bệ hạ, Xà Phu thân vương cáo bệnh

-Thế sao được ? – Ngài cau mày – Hôm nay ta có khách quý, sống chết gì cũng phải đến để tỏ lòng kính trọng đến sứ thần Đại Quốc chứ !

-Vậy nô tài sẽ cho người đi báo ngay.

Song Tử nghe thấy tên Xà Phu, nhớ ngay đến lời Bạch Dương dặn dò, bèn xua tay ngăn lại :

-Ấy ... Lẽ nào lại vậy ? Nếu vương gia ốm thì nên để vương gia tĩnh dưỡng ... ta không dám làm phiền !

-Thông sứ khỏi cần ngại ! – Ông xuề xòa cười – Xà Phu không phải ốm đâu ... thằng bé ấy tính không ưa chỗ đông người, lại có người lạ, nên cố tình tránh đi đó thôi, thật không hiểu phép tắc gì hết !

Khi Xử Nữ và Song Tử đã an tọa thì Xà Phu bước vào. Hắn ta là một nam nhân cao ráo, bảnh bao, diêm dạm trầm tĩnh. Mắt lúc nào cũng đờ đẫn như phẳng phất chút gì chán đời, mừng giận không để lộ ra mặt. Xà Phu khấu kiến hoàng đế xong, miễn cưỡng đến trước mặt Xử Nữ và Song Tử chào cho phải phép :

-Thông sứ ! – Vừa nói Xà Phu vừa liếc mắt nhìn hai người. Song và Xử gượng cười đáp lại.

Xà Phu thoáng giật mình. Trong giây lát hắn cứng đờ ra, đồng tử nở rộng, nhìn trân trân vào hai người ...

Nụ cười đó ... thật đẹp a !

Song Tử bỗng thấy khó chịu khôn xiết, trong khi Xử Nữ ngồi cạnh chàng tái mét mặt. Cái gã Xà Phu kia làm gì mà nhìn nàng dữ vậy chứ ? Kể cả có là thân vương ... thì cũng thật vô lễ ! Máu ghen của chàng sộc đến tận óc, nhưng Xà Phu có vẻ chẳng nhận ra, cứ giương mắt nhìn chằm chằm.

-Xà Phu !! – Hoàng đế già lên tiếng phá vỡ thời gian căng thẳng – Làm gì mà đứng đó mãi thế ? Mau về chỗ !

Xà Phu miễn cưỡng về chỗ ngồi. Nhưng cả buổi hôm ấy ánh mắt hắn không ngừng hướng về cái bàn mà Xử Nữ và Song Tử đang ngồi. Không biết tại sao, nhưng hắn cảm thấy có thứ gì tươi mới phả vào cõi lòng cần cỗi của hắn...

Lẽ ra tiệc phải vui... nhưng bị gã Xà Phu kia phá hỏng hết cả !

-Hoàng tẩu dặn dò thật không sai á ! Xà Phu thân vương đó thật vô lễ ! – Song Tử tức giận

Xử Nữ không đáp, nàng còn đang mải chạy theo suy nghĩ riêng của nàng. Mặc dù Song Tử đúng là đang ghen lộn lên khi thấy Xà Phu có vẻ ” có cảm tình” với nàng... nhưng sao ... nàng cứ cảm giác hình như có cái gì không đúng ...

Không phải ... hắn ta rất lạ !

-A Xử ! – Chàng gọi to – nàng nghĩ cái gì mà say sưa vậy ? – Đừng nói nàng cũng để ý hắn nha !!!!!!!!! Đồ háo sắc trơ trẽn !!!!!

-Ta không hiểu ... nhưng ta rất sợ hắn ta ah – nàng bần khoản. – Tại sao hoàng hậu lại dặn vương gia không được gặp hắn ... lại còn bắt ta thay mặt nữa ...

-Không được ! Từ nay ta không cho phép nàng gặp Xà Phu nữa nữa ??? Có lẽ hoàng tẩu trong lúc rối trí nói lộn chẳng ?

Chẳng có lẽ ??? Trục giác của một người con gái ... lúc nào cũng rất nhạy ...

Rõ ràng ... ánh mắt của Xà Phu không hề hướng đến nàng !

————Chap 59.a————

... Căn nhà không có cánh cửa, đã khuya lắm rồi đèn vẫn sáng. Bạch Dương, Kim Ngưu và Bảo Bình vẫn còn thức để hội ý. Ma Kết đang mê man chưa tỉnh, là hoàng hậu, Dương Dương là người đứng ra nhận trách nhiệm chỉ đạo mọi người :

-Hạ thần e là chúng ta không ở đây lâu được, địch sẽ sớm phát hiện ra thôi – Kim Ngưu nói

-Từ doanh trại đại quân đến đây cũng ít nhất nửa tháng ... Chúng ta buộc phải chờ Nguyên Soái về, thế nên phải cầm cự được càng lâu càng tốt – Bạch Dương chống tay vào cằm nghĩ ngợi

-Hạ thần nghĩ không lâu nữa chúng ta phát hiện ra chúng ta rồi. – Bảo Bình phe phẩy quạt lông – Để đề phòng trường hợp xấu nhất, ta nên tổ chức phòng vệ.

-Quốc sư có kế sách gì cứ nói !

-Nhưng Tuyền cốc có hai đường vào, nhưng cả hai đều có địa thế hiểm trở, địch muốn vào đã không dễ, ta sẽ chia quân làm hai cánh cố thủ hai cửa cốc, trấn giữ đường vào, cũng có thể đợi được Nguyên soái

-Rất hay ! – Bạch Dương gật – Có điều lính cấm quân không quen đánh trận, hơn nữa ... Mã thống lĩnh còn đang bị thương.

-Việc luyện quân hạ thần có thể đảm nhiệm, xin nương nương đừng lo ! – Bảo Bình nói – Nhưng ... cần hai vị tướng chỉ huy mới được ! Theo ngu ý của hạ thần thì ... Nương nương, hãy để Ngưu thượng thư cầm một cánh quân

-Ta sao ? – Kim Ngưu ngạc nhiên – Ta xưa nay không quen việc võ.

-Ta biết ! Thế nên để cho Nhân Mã tiểu thư giúp huynh ấy !

-Vậy cũng được sao ? – Nàng cau mày

-Mã tiểu thư xưa nay ham võ nghệ, theo cha cầm quân từ nhỏ, rất thạo những thứ này. Cô ấy sẽ là trợ thủ đắc lực của Ngưu Thượng thư a ! (nói thiếu rồi, còn là vợ nữa chứ !)

-Được, nhưng còn cánh quân thứ hai ????? Chúng ta hết người rồi !

Bảo Bình ra vẻ đăm chiêu, ngập ngừng nửa muốn nói nửa lại ngại. Cứ xem điệu bộ Bạch Dương lúc này cư xử với anh vợ của chàng thì chuyện này hơi khó nha

-Chính là Thiên Yết huynh !

-HẮN TA SAO ??? – Bạch Dương có vẻ vẫn giận

-Lúc này chỉ còn huynh ấy mới có thể cầm quân thôi, chúng ta không còn cách nào nữa. Thiên Yết huynh mặc dù lưu lạc giang hồ từ nhỏ, nhưng cũng là người thông minh cơ trí, thông thạo địa thế trong cốc lại rất nghiêm túc a... thỉnh mong nương nương xem xét

Bạch Dương nín lặng. Nàng khẽ quay mặt sang phía Ma Kết, lúc bấy giờ vẫn sốt li bì. Chàng chưa tỉnh, bảo vệ chàng và mọi người là quan trọng hơn hết. Tương lai của mọi người, và hơn cả là của hoàng tử... đều nằm trong tay hắn.

_____ Tell me what you did to me. Just air underneath feet _____

... Rừng vào buổi tối mùa đông, lạnh và đen đặc, Cự Giải chạy mà không biết mình chạy đi đâu, cứ biết là chạy đã. Ở phía sau nàng, tiếng gọi lớn lướt vèo vèo trong không gian :

-Giải Nhi !!!!! – Thiên Yết kêu to – Giải Nhi !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! Đứng lại !

Lát sau Thiên Yết đậu xuống, chắn ngang trước mặt Cự Giải làm nàng suýt nữa thì đâm sầm vào.

-Nàng chạy đi làm chi ? – Chàng nắm hai vai nàng ôm lại. Cự Giải xấu hổ quá đâm ra bực bội, kêu toáng lên :

-Nam nữ thụ thụ ...

-Không phải nàng là người của ta rồi sao ??? – Thiên Yết ngắt ngay. Nàng cứng họng, không thể phát biểu thêm câu gì. Đồ khốn này lúc nào cũng thích chẹn họng nàng. Sao lại ngốc như vậy ? Nàng nói vậy để cứu hắn kia mà, thế mà hắn làm cho nàng không còn mặt mũi nào mà nhìn mọi người nữa.

-Ta ... chẳng qua ...

-Đừng giải thích ! – Thiên Yết nghiêm giọng ra lệnh – Ta không muốn nghe đâu. Nàng hại ta bị bọn họ hiểu lầm rồi đó !

-Ta ... thật sự không nghĩ lại thành ra như vậy a ... – nàng vùng vằng. – Tại sao chàng phản ứng kịch liệt như vậy ??? Khiến ta chẳng có cái lỗ nẻ nào mà chui xuống nữa.

-Ta xin lỗi ... – Chàng dịu giọng. Là ta cứ nghĩ linh tinh ... Ta cứ tưởng trong lòng nàng vẫn có tay hoàng đế đó a... ta thật là ghen vớ vẩn. – Nhưng từ giờ nàng có nói gì cũng nên hỏi ý kiến ta nha. Nàng phải nghe lời ta tuyệt đối đó, hiểu không ?

-Sao ta phải nghe vậy ???? Ta cũng là công chúa đó ! – Nàng cãi

-Công chúa ... thì vẫn là người của ta. Tính ta không thích đùa đâu, nàng đã nói, thì nàng phải làm thật !

Cự Giải đỏ tím cả mặt, đâm vào chàng mấy cái, tru tréo :

-ĐỒ KHỐN !!!!!

Thiên Yết giữ tay nàng, đoạn vòng tay qua sau gáy Cự Giải, kéo nàng gần mình hơn, và cúi xuống...

SỢT SOẠT ! Từ trong bụi rậm có người bước ra. Bạch Dương trông thấy cảnh không nên trông thấy, bất giác mặt mũi tím bầm, ngượng quá bèn quay đi. Cự Giải và Thiên Yết vội vàng buông nhau ra, lúng túng một hồi. Cự Giải chạy ra trước mặt em gái ngại ngùng hỏi :

-Dương Dương ... muội sao lại ra đây ?

-Muội ... - Dương Dương liếc mắt qua Thiên Yết – Hoàng tử ... muội có chuyện cần nói ... với hắn !

Cự Giải sắc mặt thoáng chút lo lắng, sợ hãi, nàng lắc đầu nhìn Bạch Dương với vẻ van nài :

-Muội đừng bắt tội chàng nữa mà !

Bạch Dương chỉ thở dài. Xem ra tình cảm của tử tử nàng với tay sát thủ kia đã khá sâu đậm rồi a.

-Muội chỉ nói với hắn vài câu thôi ! Tử cứ yên tâm.

_____ Nothing brings me down, when you're around _____

... Phủ Xà Phu thân vương ...

Giống như mọi ngày, Thiên Cầm vẫn chưa đi ngủ. Hắn thường ngủ rất muộn, rất muộn sau khi đã nấp ở một góc khuất nào đó trong phủ, đợi cho Xà Phu đã đi ngủ yên. Lúc ấy hắn mới trở về phòng hắn, ngồi tư lự rất lâu, và có thể thức đến sáng. Nhưng hôm nay, Xà Phu vẫn chưa ngủ, hắn ta đứng chấp tay sau lưng trước hồ cá sau hậu viên, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời chẳng có vì sao nào, mỉm cười một mình. Sẽ là hiếm hoi nếu như Xà Phu có mỉm cười, từ sau khi một người đã ra đi vĩnh viễn. Nhưng Thiên Cầm chẳng lấy làm lạ. Hắn biết tại sao bỗng nhiên Xà Phu vui vẻ như vậy, hắn biết tất cả mọi thứ về Xà Phu. Mười năm đi theo vị thân vương này, hắn giống như một người cầm bên cạnh Xà Phu, sẵn sàng nghe Xà Phu kể lể tất cả mọi chuyện của mình, và không bao giờ hé răng nửa lời. Thiên Cầm biết Xà Phu ghét nhất những kẻ lắm mồm...

... Hơn nữa đối với Thiên Cầm, được nghe giọng nói, được trông thấy người ta đi ngủ mỗi ngày ... cũng là một niềm hạnh phúc.

Hôm nay Thiên Cầm bất chợt thấy buồn. Hắn tự hỏi sẽ có chuyện gì xảy ra tiếp theo. Xà Phu cố chấp lắm !

_____Chap 59.b_____

... Phủ thông sứ ...

Song Tử mới thức dậy chưa lâu, đã có người vào trình báo :

-Vương gia ... Có ngài Xà Phu thân vương đến tìm vương gia !

-HẢ ??? – Song Tử khó chịu ra mặt. Cái gã Xà Phu đó đến làm gì cơ chứ ??? Thật phiền hà quá đi. Ta đang ở nước người, không muốn gặp hắn cũng không được tránh, lỡ làm mất tình giao bang hai nước ... thì nguy to !

-Bảo thân vương đợi ta một lát...

Chàng chưa nói dứt lời, Xử Nữ từ đâu bước lại, ngăn cản chàng :

-Vương gia ... Người đừng gặp Xà thân vương !

-Vậy chẳng lẽ đuổi hắn đi ??? – Song Tử cau mày

-Để ta ra tiếp thân vương thay vương gia ! – Nàng quả quyết nói. Cho dù nàng vẫn chưa rõ gã Xà Phu đó có vấn đề gì ... nhưng theo linh cảm của nàng, tốt nhất không nên để chàng gặp mặt hắn thường xuyên a ! (sáng suốt thật !)

-Ta đã nói nàng không được gặp hắn mà ! – Không thể chịu nổi ánh mắt hắn nhìn nàng (khổ quá, có phải nhìn nàng đâu cơ chứ ?)

-VƯƠNG GIA !!!!!!!

Hai người giằng co một hồi, sinh chuyện cãi nhau ỏm tỏi. Người hầu trong phủ sợ quá đều phải giạt đi cả, chẳng ai muốn lỡ tai mình bị tổn thương hết. Xử Nữ và Song Tử mà cãi nhau thì ... biết thế nào rồi đấy ==”

-Có phải nàng thích Xà Phu rồi không hả ??? – Song Tử giận đỏ cả mặt

-Sao vương gia có thể nói như vậy được chứ ??? – Xử Nữ bật khóc. Trong lòng nàng có ai mà hắn cũng không hiểu sao ?? Tên ngốc này ! – Ta chỉ nghĩ cho Vương gia thôi mà !

-Đó mà là nghĩ cho ta sao ??? Nàng cứ qua lại với hắn ... thì là nghĩ cho ta hả ???

-Hoàng hậu nương nương đã dặn ...

-Đừng lấy hoàng tẩu ra làm cái cớ !!!!! Nàng chỉ ngại biện thôi !

-VƯƠNG GIA !

-Ta không nghe đâu !

Chàng nói rồi phất áo bỏ đi, vung văng bước ra tiền sảnh. Lúc đó Xà Phu đang ngồi chờ, trông thấy chàng bước ra, hần tươi cười bước lại chào :

-Thông sứ !

Song Tử trong bụng đang tức giận, gượng cười đáp lễ :

-Thân vương !

-Ta đến là để tạ lỗi với thông sứ.

Song Tử ngạc nhiên. Hần ta đến xin lỗi ư ??? Hần cũng biết hần vô lễ thế nào sao ??? Cái tay Xà Phu này thật kì lạ...

Liên nhiều ngày sau đó, hôm nào Xà Phu cũng đến mời Song Tử đi du ngoạn (=="). Việc giao tế làm sao thoái thác, chàng buộc phải đi cùng hần. Xử Nữ ở nhà một mình vừa lo vừa giận, trong lòng cứ nơm nớp không yên.

Cái gã Xà Phu đó ... cứ có điều gì kì quặc a !!!! Ta không thể cứ ngồi trơ mắt ra thế này được. Nghĩ đến đó, Xử Nữ gọi vài thuộc hạ ở Dịch Quán đến sai bảo :

-Các người ... điều tra cho ta xem ... Xà Phu thân vương là người thế nào !

-Dạ thuộc hạ tuân lệnh !

-Nhớ phải giữ bí mật, đừng để ai phát hiện ra !

_____You would not believe your eyes.If ten million fireflies... _____

... Những Tuyền cốc ...

Sau khi nói chuyện với Bạch Dương, Thiên Yết đã chịu cảm quân trấn giữ cửa cốc. Cơ hội để hần tiến gần hơn đến Cự Giải ... thì có lí do gì mà hần bỏ qua chứ ??? Nói chung mọi người đã hết căng thẳng, vui vẻ lại với nhau, ai nấy đều ham làm việc ... chờ Ma Kết tỉnh lại, và chờ đến khi Sư Tử về ...

... Một ngày giống như mọi ngày khác, Bạch Dương ngủ gục bên cạnh Ma Kết. Bỗng nhiên mí mắt chàng khẽ động đậy. Ta đang ở đâu đây ??? Chàng mở mắt ngạc nhiên nhìn không gian xung quanh... Kí ức của chàng nhòa nhạt ... Con dao của Như Phi ... Dương Dương băng bó vết thương của chàng ... và ... chẳng còn gì nữa ...

-Dương Dương ! – Chàng khẽ gọi

Nàng giật mình tỉnh dậy, mắt mở to tròn lúc nghe chàng nói... CHÀNG TỈNH LẠI THẬT RỒI !!!!! Ta có nằm mơ không vậy ??? Chàng đã sống !!!!! Tạ ơn trời đất ... cuối cùng chàng đã sống !!!!! Nước mắt hạnh phúc của nàng trào ra không ngừng lại được. Bạch Dương mừng rỡ ôm lấy chàng khóc thút thít :

-Hoàng thượng !!!!

-Nàng bình tĩnh nào ! – Ma Kết mỉm cười – Đây là đâu ?? Tại sao chúng ta lại ở đây ?? Sao nàng lại khóc ???

-Hoàng thượng ... - Nàng nghẹn ngào. Có quá nhiều cảm xúc chi phối nàng lúc này ... khiến cho nàng không cả thốt lên được nữa.

Ma Kết đã tỉnh lại. Ngay chiều hôm đó, mọi người kéo đến yết kiến chàng, rồi đem tất cả mọi chuyện thuật lại. Ma Kết lúc đầu có vẻ không hài lòng lắm về Thiên Yết, nhưng nghe nói chàng ta đã lập công chuộc tội ... thì đâu còn cách nào khác ngoài chuyện vui vẻ chấp nhận đâu.

... Ba ngày sau, Sư Tử đã về đến nơi !

Không có bút mực nào tả được sự vui mừng của bọn họ ==” – đặc biệt là Song Ngư. Nàng vui đến mức không dám thể hiện niềm vui của mình ra cho mọi người thấy nữa. Khi chàng được Thiên Yết dẫn vào cốc, nàng đang nấu cơm trưa. Thiên Bình và Nhân Mã gọi nàng ra đón Sư Tử ... nhưng mà nàng ngại ...

-Vậy bọn muội sẽ bắt huynh ấy đến gặp tử nha !!! – Nhân Mã nói

Đại quân của Sư Tử đóng ở bên ngoài cốc ... vì đường đi trong cốc khó khăn, nên chàng không dẫn quân vào. Chàng về đến nơi trước hết lại gặp Ma Kết:

-Hoàng thượng vạn tuế !

-Nguyên soái đã về đây sao ??? Tình hình quân ta thế nào ?

-Hạ thần đã cho quân sĩ đóng trại cách cửa cốc không xa, để bảo vệ thánh giá. Quân phản loạn đang kéo cả đến trước sông Trầm Hương đóng trại ... Sắp tới quân ta sẽ giao tranh trực diện với chúng !

-Vậy thì ... có lẽ chúng ta nên đến Đại bản doanh thì hơn ! Như vậy vừa dễ bề chỉ huy quân sĩ, vừa an toàn !

-Hạ thần vâng lệnh ! Ngày mai hạ thần sẽ cho quân đến hộ tống người đến Đại doanh !

-Tốt lắm

... Chàng ra khỏi căn nhà không cánh cửa, ngoái đầu nhìn quanh quẩn như tìm kiếm cái gì. Thiên Bình hiểu ngay là chàng muốn gặp Song Ngự, bèn dắt Sư Tử ra chỗ nàng...

-Ngự Nhi !!!!! – Giọng chàng mừng rỡ.

Song Ngự bắt gặp chàng, không nén nổi cảm xúc, khiến nó trào ra trong mắt.

-Sư ca !!!!!!!!!

Sư Tử không khỏi cảm động. Chạy nạn đã là quá vất vả cho nàng, lại phải chăm sóc cho mẹ chàng nữa ... Nom nàng có vẻ gầy đi ... Thật là làm khổ nàng. Ta và nàng còn chưa thành thân, ta còn chưa đem lại cho nàng ngày nào hạnh phúc, đã bắt nàng phải chịu thiệt thòi... Nhất định sau này dẹp yên loạn quân rồi ... ta sẽ sắm sửa đám cưới thật linh đình a !!!!! (Nghĩ xa xôi quá ==) Nàng phải là người hạnh phúc nhất ...

_____I'd like to make myself believe. That planet earth turns slowly _____

-Bẩm Phó sứ ... chúng thuộc hạ đã đi dò hỏi về Xà Phu thân vương !

-Kết quả thế nào ? – Xử Nữ có vẻ nóng ruột

-Xà Phu ... thường ngày rất ít giao du với người lạ, tính tình kì quặc ... hơn nữa ...

-Mau nói đi

-Hơn nữa ... nghe nói ... thân vương còn bị mắc bệnh ... một căn bệnh lạ ... mà người Tiểu Quốc gọi là “bệnh lạ” (==)

-Căn bệnh đó thế nào ??

-Là một chứng bệnh ... làm cho ngài ta ghét ở gần phụ nữ, chỉ thích nam nhân !

Xử Nữ đứng người. Thảo nào ... hoàng hậu nói Vương gia không được gặp Xà Phu... Thảo nào ... mà Xà Phu lại cứ đến tìm chàng ... Thế này thì biết làm thế nào ??? Nàng lo lắng. Thật là rắc rối to rồi !!!

Không được ... Không thể để chàng cứ giao du với vị thân vương này mãi được ... Ta phải nghĩ cách gì đó ...

... Xà Phu, như một thói quen, sáng ra lại chạy đến phủ Thông sứ gặp Song Tử. Hắn chẳng biết làm thế thì có đi đến đâu không, nhưng mà hắn cũng chẳng cần biết. Tốt nhất là cứ như bây giờ, hàng ngày hắn được đàm đạo với Song Tử, cùng Song Tử đi du ngoạn văn cảnh ... thế cũng tốt rồi ah !

-Ta muốn gặp Thông sứ !

-Xin cáo lỗi với Vương gia ... Thông sứ của chúng tôi vừa ra ngoài mất rồi

-Ngài đi đâu ?

-Đi mời đại phu ạ !

-HẢ ??? Thông sứ có bệnh ah ??? Sao ta không biết ? (Sao ngươi lại phải biết ?) Thông sứ có bị nặng lắm không ?

-Không phải Thông sứ có bệnh, mà Phó sứ có bệnh !

Xà Phu nghe nói đến Phó sứ đã thấy không vui, hần cau mày hỏi :

-Phó sứ bị bệnh ... thì phó sứ cứ mời đại phu ... Sao lại phiền đến cả ngài chánh sứ

-Thân vương không biết rồi ... - Người hầu nói – Quan hệ giữa hai vị sứ thần đâu có đơn giản ! Khi Thông sứ còn làm Vương gia đã có ý với Phó sứ rồi... sau này ắt hẳn sẽ thành thân !

Xà Phu nín lặng, mắt hần thoáng nét buồn... Thế ra hẳn ta đã có ý trung nhân thật ! Xà Phu nhớ lại ánh mắt ghen tức của Song Tử khi thấy hần nhìn chòng chọc vào Xử Nữ... Không được ... Xử Nữ ... cô ta chính là trở ngại !

—————Chap 59.c—————

(Đoạn này ngắn thôi, cho hết chap 59, đến chap 60, tác giả sẽ viết cẩn thận)

-Nàng nói sao ??? Hần ta bị làm sao ???

-Hần ta mắc « bệnh lạ » - Xử Nữ quả quyết – Từ giờ chàng không thể tiếp xúc với hẳn ta nữa !!!

Mặt Song Tử đỏ bừng lên, vừa vì giận, vừa vì xấu hổ ... Té ra Xà Phu chỉ một mực tiếp cận ta, chứ không phải nàng... Ta lại còn ghen nữa chứ ... Thẹn quá đi mất !

-Vậy tốt nhất là cả hai ta đều không gặp hẳn nữa ! – Song Tử lấy giọng nghiêm chỉnh phán xét. Sau đó, chàng cố ý nói lảng sang chuyện khác để đỡ ngượng.

-Vương gia !!!! – Bỗng nhiên có một kẻ thuộc hạ từ ngoài cửa chạy vào – Có thư của Hoàng thượng !!

Song Tử và Xử Nữ giật mình đón lấy thư, mở ra xem. Trong thư đại ý nói rằng Lão thái sư đã tập hợp quân lính mưu phản, đại quân của Sư Tử và phiến quân đã cầm cự nhau liền mấy tháng, không phân thắng bại. Nếu tình hình này kéo dài, e rằng quân ta sẽ lâm vào thế bất lợi. Cuối thư, Ma Kết nhờ Song Tử mượn tạm Tiểu Quốc vài nghìn binh mã trở về trợ chiến.

-Vậy là đã có binh biến ! – Song Tử thở dài

-Không biết phụ mẫu của ta có mạnh giỏi không nữa ??? – Nàng lo lắng – Vương gia, chúng ta hãy mau vào cung cầu xin Lão Hoàng đế !

Song Tử gật đầu. Hai người mặc triều phục cùng nhau tiến cung.

-Mượn quân sao ??? – Lão hoàng đế cúi đầu nghĩ ngợi. Dương Dương và Giải Giải của ông đang ở bên đó ... Dĩ nhiên ông sẽ cho quân lính sang cứu rồi... Có điều – Không phải ta không muốn cho mượn binh ... nhưng Tiểu quốc ta thường ngày bình yên, không phải ai cũng có khả năng cầm quân được ...

-Hoàng thượng ... ý người là sao ???

-Hiện tại quân sĩ Tiểu Quốc ta đều do Xà Phu chỉ huy ... cũng chỉ có mỗi mình nó biết chuyện chiến trận ... Nhưng mà nó ngang ngạnh lắm ... Hơn nữa không thích dây dưa vào chuyện rắc rối ... Ta chỉ e ... nó không chịu !

-Xà Phu thân vương sao ??? – Xử Nữ và Song Tử lo lắng nhìn nhau. Thật là chuyện đại rắc rối !!!!!

-Nếu như hai người có thể thuyết phục được nó ... thì ta sẽ cấp ngay 1 vạn binh mã ...

—————The ages fade away. Till there's no more shades of gray —————

... Mấy ngày sau...

Sau khi đã bàn bạc với nhau kĩ lưỡng, Song Tử và Xử Nữ đã quyết định, tốt nhất là cùng nhau đến gặp Xà Phu

-Cát quân sao ?? – Xà Phu nói với vẻ lạnh nhạt. Hần đang cố gắng không tức điên lên khi thấy Song Tử và Xử Nữ thân mật như vậy. – Sao ta phải giúp các người ??? Ta ghét chuyện rắc rối lắm !

-Thân vương ... hãy nể mặt hai vị công chúa của Tiểu Quốc ta được không ??? – Song Tử nói

-Xuất giá tòng phu, con gái lấy chồng như bát nước đổ đi ... Ta không quan tâm ! – Người đâu mà lạnh lùng dễ sợ

-Thân vương ... Nể tình giao hảo giữa hai nước được không ??? - Xử Nữ chen vào. Nhưng Xà Phu thậm chí còn không thèm nhìn mặt nàng. Nàng quá thừa thông minh để hiểu Xà Phu đang muốn gì.

-Các người về đi, ta không đồng ý đâu !

-Rốt cuộc ta phải làm thế nào thì thân vương mới giúp chúng ta đây ??? – Song Tử kêu lên

“ Chúng ta “ ??? Thân mật quá đi mất !!! Việc riêng của các người thì tự đi mà giải quyết, đừng làm bận đến ta !

-Không ngờ thân vương lại sắt đá như vậy ! – Song Tử nói

-Ta không sắt đá ! – Xà Phu đáp. Kẻ đó không phải là ta ! – Ta có thể giúp các người ... nhưng giúp rồi thì ta được cái gì nào ???

Song Tử và Xử Nữ nhìn nhau, có chút hi vọng mong manh :

-Nếu như thân vương chịu giúp ... Ôn đức ấy suốt đời ta sẽ không quên !!!!

-Được lắm !! – Xà Phu nhếch miệng cười – Vương gia ... Huynh phải nhớ câu đó đấy ! Ta có câu chuyện muốn nói riêng với Xử Phó sứ ... Vương gia có thể để Phó sứ ở lại đây một lát riêng được không ???

Nói chuyện riêng với nàng ư ??? Hẳn có ý gì đây ??? Ta không muốn nàng phải ở lại một mình...

Chàng nhìn Xử Nữ với vẻ lo lắng, nhưng nàng ra hiệu cho chàng tránh đi

... Buổi chiều hôm ấy, Xử Nữ trở về phủ Thông sứ với dáng vẻ chán chường, mệt mỏi. Gương mặt xinh đẹp của nàng ánh lên chút sầu thương ảo não. Song Tử trông thấy biết ngay là nàng có chuyện gì rồi, gặng hỏi, nhưng nàng một mực không chịu nói ra, chỉ mỉm cười xa xăm mà trấn an chàng :

-Ta không có chuyện gì đâu, Vương gia đừng lo !

24. Chap 60 + 61 (end)

————Chap 60————

... Sau mấy tháng trời giằng co quyết liệt, quân mã của Sư Tử vẫn chưa hạ gục được lão Thái Sư. Trời giao mùa quân lính ốm rất nhiều, Bảo Bình cũng ốm, trong quân doanh thiếu mất người bày mưu, tình hình rất nan giải. May thay đúng lúc đó một vạn binh mã của Xà Phu đi đường tắt vòng ra phía sau doanh trại của quân nổi loạn, đánh úp một trận. Lão Thái sư thua to, mang số tàn quân chạy về thành Hoàng Đạo đóng cửa cố thủ. Song Tử và Xử Nữ nhân tiện cũng đi theo quân Tiểu Quốc trở về nước mình. Anh em bạn hữu lâu ngày gặp lại nhau mừng mừng tủi tủi. Ma Kết ra lệnh mở tiệc khao thưởng ba quân, cũng là dịp để cho quân sĩ nghỉ ngơi, chuẩn bị cho trận chiến cuối cùng với giặc.

Hai cánh quân của Sư Tử và của Xà Phu hợp làm một, rầm rộ kéo về thành Hoàng Đạo, vây chặt bốn phía. Ngày ngày Bảo Bình cho quân sĩ đến trước cổng thành chửi mắng (==”) nhưng giặc loạn cứ cố chết giữ vững trong thành, chấp nhận làm lũ rùa rụt cổ cũng không thêm ra đánh.

-Tình hình này có vẻ không ổn ! – Ma Kết nói – Nếu chúng cứ cố chết không ra, sẽ chỉ làm cho dân chúng trong thành thêm khổ sở mà thôi !

-Chúng ta dẹp loạn là để cho trăm họ yên ổn ... Nay lại làm cho họ đau khổ ... thì khác gì quân phản loạn. – Bảo Bình nói - Chi bằng ... trước hết chúng ta hãy rút quân ở một cổng thành phía Nam, tập trung đánh mạnh vào ba phía kia. Giặc thấy cổng phía Nam bỏ ngõ, chắc chắn sẽ rút ra khỏi thành theo đường ấy. Hoàng thượng hãy sai Thiên Yết tướng quân mai phục, thế nào cũng tóm gọn được tất cả đám phản loạn !

-Quốc sư nói chí phải ! – Ma Kết gật đầu.

Không để chậm trễ thêm phút nào, Ma Kết gọi Sư Tử, Kim Ngưu và Xà Phu đến, truyền chỉ dụ. Canh ba hôm ấy, đại quân ta dậy sớm thổi cơm, ăn một bữa no nê, rồi nai nịt gọn gàng, đuốc thấp sáng choang, lên ngựa rầm rộ đánh thốc vào ba cổng thành phía Bắc, phía Đông và phía Tây. Quân giữ cổng thành lúc bấy giờ đang ngủ, nghe tiếng vó ngựa rầm trời, giật mình hoảng hốt. Cả tướng cả sĩ, người không kịp mặc giáp, ngựa không kịp đóng yên, dất díu nhau chạy bán sống bán chết ra ngoài cửa thành phía Nam.

Như Phi trong lúc hoảng loạn, chạy không kịp bị loạn quân giẫm phải, chết bẹp vì bị giày xéo. Lão Thái Sư và lão phiêu kị được một toán lính hộ tống chạy bạt mạng về phía Nam một mạch từ canh ba đến tận canh năm. Đến một quãng rừng vắng vẻ, không gian yên ắng, hai lão cho là đã an toàn, bèn cho người ngựa dừng lại nghỉ ngơi một lát. Bỗng dưng một cái, pháo hiệu nổi lên, trống đánh vang lừng. Một đoàn quân mai phục ập đến. Quân lính của lão Thái Sư chạy đã hộc cả hơi, đến đi cũng không nổi, chứ đừng nói đến chuyện đánh nhau nữa. Chúng đồng loạt cởi giáp xin hàng tất cả. Thiên Yết chẳng cần đánh chúng cũng tự tan ra. Lão phiêu kị khoanh tay chịu trói, nhưng lão Thái sư nhân lúc rối ren đã trốn vào rừng mất dạng.

-Hừ ... ! – Thiên Yết nghiêng răng nói – Lại để lão ta trốn mất rồi !

Đoạn chàng lại ra lệnh cho quân sĩ lùng sục khắp trong rừng, nhưng lão cứ như bốc hơi khỏi mặt đất, quân của Thiên Yết tìm kiếm đến năm bảy ngày mà vẫn không thấy tăm hơi đâu. Cuối cùng chàng đành thu binh trở về kinh thành.

Vậy là quân phản loạn đã bị dẹp yên, thiên hạ từ nay lại thái bình !

Ma Kết và Bạch Dương trước hết vào thành để phủ dụ trăm họ, quân lính thì cứ tạm đóng bên ngoài thành. Đợi khi nào cuộc sống trở lại bình thường thì cho họ nghỉ phép chừng nửa tháng để đoàn tụ với người thân. Xa giá của Ma Kết và Bạch Dương, cùng với đám quan lại triều thần Sư Tử, Bảo Bình, Kim Ngưu, Song Tử ... đi đến đâu, người dân ra thấp hươu quì lạy ở đó, đón rước rất linh đình.

Ma Kết trở về điện Cam Lộ, ban lệnh đại xá thiên hạ, lại sắm sửa lễ vật bái tế trời đất, cầu an cho muôn dân, ban thưởng cho quân sĩ của Xà Phu thật hậu hĩnh, rồi đem lão phiêu kị đi phanh thây để làm gương cho thiên hạ.

... Cuối cùng ta cũng đã tạo phúc cho nhân dân !

_____ Những phần hậu chiến tranh mới nan giải đây nè _____

Song Tử trở về cung Phiên Dương, trong lòng vui vẻ. Một ngày nọ, chàng ăn vận nghiêm chỉnh, định bụng đến Xử Phủ thưa chuyện với Xử phu nhân...

-Phu nhân !

-Vương gia ??? – phu nhân vô cùng mừng rỡ khi nhìn thấy chàng – Vương gia tìm A Xử nhà ta phải không ??? Nó ở hậu hoa viên đấy !

-Ta đến là để thưa chuyện với phu nhân !

Xử mẫu vui mừng, bà chờ ngày này lâu lắm rồi a ! Nhưng mà quyết định thì vẫn phải ở con bà !

... Nhưng Song Tử không thể nào tin được... chàng lại nhận lại một câu trả lời lạnh nhạt và tuyệt tình như vậy ...

-Ta không thể ! – Nàng ủ rũ nói. Song Tử như bị gội cho một gáo nước lạnh. Người chàng hóa đá

-Tại sao ?

-Chỉ đơn giản, là ta không thể !

-Có lí nào cơ chứ ? Nàng có gì khó nói phải không ?

-Không. Là tại ta không muốn ! – Nàng chảy nước mắt

-Ta muốn biết lí do !

-Chẳng có lí do gì hết !

-NÓI CHO TA BIẾT LÍ DO ? – Chàng gào lên

-Ta đã nói với chàng là không có lí do nào kia mà ! – Nàng cũng kêu lên đau xót.

Song Tử cảm tức nhìn nàng. Không thể chịu đựng nổi khi trông thấy nàng khóc, chàng lặng lẽ ra về.

Xin lỗi Vương gia ... tình cảm của Xử Nữ đối với người không hề thay đổi ... nhưng ... ta đã trót hứa với người ta ... thì ta không thể nuốt lời !

... Nàng khóc suốt đêm ...

_____ There's nothing else I can say _____

... Điện Cam Lộ ...

-Hoàng thượng người cho gọi thần thiếp đến làm gì vậy ?? – Bạch Dương hỏi, ngạc nhiên khi thấy mọi người đều ở đó (trừ Song Tử và Xử Nữ thôi)

-Hoàng hậu thiên tuế !

-Có chuyện này ... ta không biết phải xử trí ra sao a ! – Ma Kết chống cằm suy nghĩ

-Chuyện gì ??

-Bẩm hoàng hậu nương nương ... - Bảo Bình nói – không biết nương nương đã nghe nói chưa ... chuyện của Song vương gia và Xử tiểu thư ...

-Nghe nói ... Xử tiểu thư khi còn đang ở Tiểu Quốc đã nhận lời hứa hôn với một vị tướng quân tên gọi Thiên Cầm ??? – Kim Ngưu bẩm

-Phải ... - Cự Giải nói – Dương Dương ... chuyện này không thể nào ... Không phải Thiên Cầm tướng quân bị ...

-Ngày hôm qua Xà Phu thân vương đã đến nhắc chuyện này với ta ! – Ma Kết nói – Thật là làm ta chẳng hiểu gì hết !

Bạch Dương chép miệng. Qua những gì vừa nghe được thì nàng đã đoán ra đến tám chín phần rồi. Ta đã nói đừng có động vào Xà Phu mà không nghe ? Hẳn là Xà Phu ép Xử tiểu thư lấy Thiên Cầm đây mà ...

-Xà Phu thân vương muốn cho Thiên Cầm tướng quân và Xử tiểu thư làm lễ bái đường vào ngày kia ! – Thiên Bình nói

-HẢ ??? Cưới gì mà như cưới chạy tang ?? Vợ quá như vậy ?? - Bạch Dương kinh ngạc.

-Bây giờ chúng ta phải làm sao ?? Mấy ngày nay Song đệ như người mất hồn...

-Nhưng chẳng lẽ chúng ta lại hủy bỏ hôn sự đó ?? Chuyện này còn liên quan đến việc ngoại giao a ... không thể không cẩn trọng.

... Mọi người chỉ mãi bàn bạc, mà không biết rằng có một bóng người vừa chạy vọt qua cửa điện.

Hóa ra ... hôm đó nàng đã nhận lời Xà Phu ... chịu gả cho gã Thiên Cầm gì đó ! Ta gốc thật ... hôm ấy khi về phủ nàng buồn rầu chẳng nói chẳng rằng ... Lẽ ra ta phải nghĩ ra chứ ! Ta thật là gốc ! Đâu phải bỗng dưng Xà Phu lại cho ta mượn quân ... Hóa ra chính là nàng ! A Xử gốc của ta ... Sao nàng lại làm thế cơ chứ ???

... Thiên Cầm ... là gã Thiên Cầm nào đó ... hẳn ta sẽ lấy nàng sao ??? Thiên Cầm là người thế nào ??? Không được ... ta phải đi hỏi Cự Giải công chúa ...

_____ Feel the adrenaline moving through my veins _____

... Thiên Cầm tự lự đứng trước cổng Dịch Quán. Cái cười ruồi buồn bã phảng phất trên môi. Thế là mai ta phải lấy vợ ư ?? Ông trời quả thật muốn trêu ngươi ta sao ??? Từ nay ta sẽ không thể ở bên cạnh mà ngắm nhìn thân vương được nữa ... Ta không thể ngồi hàng giờ để nghe thân vương nói nữa ... Trách làm sao được, vì người tự nguyện kia mà Thiên Cầm ? Miễn sao thân vương vui vẻ ... ngài bảo gì ta cũng làm hết !

-Thiên Cầm tướng quân !

-Song Tử vương gia ? – Thiên Cầm ngạc nhiên thấy chàng đến – thân vương đã đi ra phố rồi ...

-Ta đến để gặp người !

-Gặp ta sao ? – Có chuyện gì đây ??

Song Tử dẫn Thiên Cầm ra một nơi tĩnh lặng vắng người dễ dàng nói chuyện :

-Tại sao người lại chấp nhận thành thân với A Xử ?

Hóa ra là chuyện này. Thiên Cầm nín lặng không trả lời.

-Ta nhắc lại ... tại sao ...

-Thế vương gia đã bao giờ hỏi Xử cô nương ... tại sao lại nhận lời thành thân với ta chưa ?

Nói thế, Thiên Cầm tin rằng Song Tử đủ hiểu. Chàng có một chút sững sốt. Dù đã nghe Cự Giải kể chuyện tình sử của Xà Phu và Thiên Cầm rồi thì chàng vẫn không thể không kinh ngạc.

-Ta và cô nương ấy ... giống nhau thôi ! Con người ... ai mà chẳng muốn người trong lòng mình hạnh phúc ! – Giọng Thiên Cầm điềm tĩnh một cách đáng sợ

-Thế người nghĩ rằng ... người cứ cum cúp nghe lời người ta như vậy thì người ta sẽ vui sao ? – Song Tử cười nhạt

-Vì ta là kẻ vô dụng ... ta chẳng biết làm gì khác, ngoài việc nghe lời người ta hết !

-Ta kể cho người nghe chuyện này ... câu chuyện của chính ta ... Ta yêu nàng ... nhưng nàng giận ta... ta cứ nghĩ rằng ... ta cứ nghe lời nàng ... rồi mọi chuyện sẽ qua hết ... nhưng không phải...

-Ý Vương gia là sao ? Vương gia muốn gì ?

Rất thẳng thắn !

-Ta muốn người hãy hủy bỏ lễ thành thân này đi... Chỉ có người mới có thể làm việc đó !

-Sao ta phải hủy hôn ? – Làm vậy chẳng khác gì chọc giận Xà Phu... Thiên Cầm ta không thể nhìn thấy thân vương bị tổn thương được !

-Vì người ấy, và vì chính người nữa... Người không nghĩ rằng... làm như vậy chẳng những sẽ không có kết quả gì, ngược lại còn hại cả một người con gái lương thiện sao ?

-Rốt cuộc Vương gia cũng là vì Xử cô nương thôi ! – Hắn cười nhạt

-Phải, ta vì A Xử ... cũng giống như người vì người ta thôi ! Nhưng ta có thể bộc lộ cho nàng thấy, nàng biết rằng ta yêu nàng, còn người, tại sao lại không dám nói ra ??? Yêu một người thì có gì là xấu đâu nào ?

Thiên Cầm cúi đầu lần nữa... nhưng trong lòng hắn đang có những sự chuyển biến dữ dội.

-Ta mong người có thể hiểu cho ta ... Nếu như người có thể ... Ôn này ta không bao giờ quên.

Song Tử thở dài, quay người định bỏ đi.

-Khoan đã !

-Người đồng ý sao ???

-Ta phải làm gì đây ??? Ta không muốn thân vương bị tổn thương, ta cũng không cho phép ai làm điều đó hết ... Nếu như ta hủy hôn lúc này sẽ làm thân vương tức giận ... Ta phải làm thế nào đây ???

Song Tử bước đến gần, một tay giơ ra, nắm lấy vai Thiên Cầm, nhìn vào hắn với vẻ tin tưởng :

-Ta có cách này !

_____ Trời sáng rồi _____

Xử Nữ vận hỉ phục tân nương, trang điểm vô cùng diễm lệ. Trái hẳn với đám kèn rước dâu tưng bừng ngoài kia, trong lòng nàng rất những đau khổ. Không ngờ ... số phận Xử Nữ ta lại thê thảm thế này ah ...

Kiếp hoa của nàng đổ trước cổng Dịch Quán (vì Thiên Cầm ở ngoại bang nên nghi lễ diễn ra ở Dịch Quán là đúng rồi). Qua rèm kiệu, nàng lơ mơ nhận ra Kim Ngưu, Bảo Bình, Nhân Mã, Song Ngư, Sư Tử và Thiên Bình, đang đứng ở cửa Dịch quán chờ đợi. Nhìn bọn họ trông có vẻ gì đó sốt ruột. Ma Kết và Bạch Dương cũng đến, như một cách để tỏ lòng biết ơn vì Xử Nữ đã giúp đỡ Song Tử bấy lâu nay...

Nhưng không có Song Tử ở đó ... Có lẽ chàng hận ta lắm a ! Cũng phải thôi ... làm gì có kẻ nào ... có thể đứng trơ ra nhìn ý trung nhân lên kiệu hoa với kẻ khác cơ chứ ?

Ma Kết và Dương Dương lúc ấy ngồi ở ghế trên, coi như mình làm chủ hôn cho Xử Nữ, đứng bên cạnh Bạch Dương có Xà Phu, vẻ mặt đắc ý, vui vẻ. Lúc ấy Cự Giải và Thiên Yết mới đến. Bọn Nhân Mã trông thấy, bèn sốt sắng lại hỏi ngay :

-Thế nào ??? Ổn thỏa hết chứ ?

-Xong rồi ... Đảm bảo sẽ thành công tuyệt đối ! Xà Phu có mọc thêm mắt giữa trán cũng không biết ! – Thiên Yết quả quyết nói

-Đúng là ... cách của Ngưu thượng thư rất hay a ! – Cự Giải mỉm cười

Vừa lúc ấy Thiên Cầm dắt Xử Nữ bước vào làm lễ

-Nhất bái Thiên địa ...

-Nhị bái cao đường ...

-Phu thê giao bái...

Sau đó người ta dẫn cô dâu chú rể đi động phòng (==’). Yến tiệc bày ra náo nhiệt tưng bừng. Mọi người uống rượu vào say bí tỉ ... Xem ra Xà Phu là vui hơn ai hết. Trời sẩm tối. Hắn ta không ở lại đến hết bữa yến tiệc, đã chạy ra ngoài ... (chắc muốn đi tìm Song Tử ==”)

Nhưng hắn vừa về phòng thay áo đi ra, đã giật mình sững sốt....

Trong hậu hoa viên, một kẻ dáng vóc cao to, vận y phục xám tro đứng trước ao cá ... Nét mặt hắn thoáng chút gì lo lắng , nhưng lại vô cùng bình thản... Sự bình thản mà Xà Phu đã quen suốt mười năm nay ... Hắn ... Thiên Cầm ... sao hắn ta lại đứng đó ??? Và sao lại ăn vận như vậy ?? Không phải mới rồi ... hắn ta vẫn còn đang mặc quần áo của tân lang, đã dắt Xử Nữ đi động phòng rồi sao ??? Chuyện quái gì đang xảy ra thế này ??? Ta mơ ngủ chẳng ???

Xà Phu lại gần Thiên Cầm... ánh đèn lồng hắt lên gương mặt hắn ... Không sai ... chính là Thiên Cầm :

-Thân Vương ! – Nhìn thấy Xà Phu, hắn chấp tay cúi đầu hành lễ

-Sao ngươi lại ở đây ??? – Xà Phu giật mình, chết lặng – Ngươi ... lẽ ra ngươi phải đi động phòng rồi chứ ???

-Ủa ... Vương gia nói gì lạ vậy ? ta động phòng với ai ?

-Xử cô nương ... hôm nay là đại hỉ của ngươi kia mà ???

-Vương gia nhầm chẳng ? – Thiên Cầm làm bộ tỉnh bơ – Tại hạ không thành thân với Xử tiểu thư mà ?

Xà Phu nghe như sét đánh ngang tai... Trong chốc lát thần trí rối loạn... Cái gì đang xảy ra ?? Ta đang mơ ngủ ??? Không đúng ... lúc này Thiên Cầm và Xử Nữ đã bái đường ... Không đúng ...

-Ngươi nói láo ! Không phải lúc này chính ngươi bái đường với Xử Nữ sao ?

-Vương gia ... hay là ngài nhầm ??? Tại hạ ở đây từ sáng đến giờ mà ... Vương gia không tin thì có thể hỏi người hầu ...

Xà Phu đứng tim... Vậy kẻ lúc này bái đường là ai ?? Thôi ... không cần phải hỏi nữa ... ta hiểu rồi ... Nét mặt Xà Phu biến dạng kinh khủng :

-Ngươi thông đồng với bọn họ lừa ta phải không ?

Thiên Cầm lắc đầu

-Không phải tại hạ lừa vương gia... Tại hạ chẳng bao giờ muốn lừa vương gia hết ... Cũng không muốn lừa dối bản thân mình thêm chút nào nữa

-Rõ ràng ngươi lừa ta mà ! – Xà Phu thét lên – Ta cứ tưởng ngươi trung thành với ta lắm kia mà ???

-Phải ... trong lòng tại hạ lúc nào cũng chỉ có vương gia thôi ! Chính vì tại hạ nghĩ cho Vương gia ... nên tại hạ mới không thành thân với Xử cô nương nữa ...

-Nghĩ cho ta ư ??? – Mắt Xà Phu thoáng đỏ. Hai hàm răng cắn nghiến chặt vào nhau.

Thiên Cầm, vẫn điềm đạm như mọi ngày hắn vẫn điềm đạm, tiến tới gần Xà Phu... Chưa bao giờ hắn thấy hắn có động lực như thế này a ! Ngày thường hắn sợ rằng Xà Phu sẽ xa lánh hắn, nhưng bây giờ thì hắn chẳng sợ nữa... Thiên Cầm ôm chầm lấy Xà Phu...

Hắn không nói câu gì, hắn chỉ nghe Xà Phu nói ...

_____ Phòng hoa chúc nè _____

Xử Nữ chờ đã lâu, gạt gù buồn ngủ nhưng lại không dám ngủ... Nàng sợ rằng nếu ngủ ... Thiên Cầm mà vào ... Ôi không...

Cửa mở, tân lang bước vào, mùi rượu sộc lên nồng nặc. Nhìn qua phía dưới khăn trùm đầu, nàng thấy hắn đến gần nàng, cảm hỉ xứng, hắt khăn trùm đầu của nàng ra. Xử Nữ cúi đầu, cắn răng, không dám nhìn lên.

Sao ta lại khổ thế này cơ chứ ?

Hắn ta ngồi xuống bên cạnh, hai con mắt ngây ngốc ngắm nàng. Đoạn hắn ta mỉm cười gọi một tiếng làm nàng bàng hoàng :

-A Xử !!

Giọng nói đó thì không thể là của Thiên Cầm ! Nàng giật mình nhìn lên, giụi mắt. Không ... hắn ta chính là Thiên Cầm ... Ô hay ... hay là ta rối trí quá nên tưởng tượng ra ??? Hắn ta bật cười khi thấy nàng kinh ngạc, đoạn, đưa một tay lên cằm, lột lớp mặt nạ trên mặt ra, roạt một cái ... Mặt nạ Thiên Yết này Thiên Yết đã hóa trang cho chàng ... thật là có hiệu quả a !

Hơ ... Lúc này Xà Phu chết lặng, thì bây giờ Xử Nữ chết lặng. SONG VƯƠNG GIA ???

Thế này là thế nào vậy ???

-Nàng làm gì mà trở mặt ra vậy ? – Song Tử mỉm cười

-Vương ... Vương ... - nàng lắp bắp. Đầu nàng lắc lắc liên hồi

-Ta biết chuyện này khó tin ... nhưng mà ... thôi từ từ ta sẽ kể cho nàng nghe ! – Song Tử cười đắc ý. Đoạn chàng thuật lại cho nàng từ đầu đến cuối câu chuyện.

Tên gốc này ... thế mà không nói cho ta một tiếng ... Làm ta khóc nhiều như vậy a.Nàng không biết nói câu gì nữa, bỗng nhiên nhận ra mình đang ngồi sát với chàng. Xử Nữ đỏ mặt nhích ra xa. Song Tử bật cười ranh mãnh, chẳng ngại gì ôm chặt lấy nàng, ấn xuống giường :

-Vương gia ... - Nàng khẽ cắn nhả

-Gì chứ ?? Không phải hôm nay là đại hỉ của chúng ta sao ? Lúc này nàng và ta báai đường rồi đó thôi ... Chúng ta nên chuyển sang khâu tiếp theo ... ==”

... Ánh nền trong một căn phòng có dán chữ SONG HỈ vục tắt ...

_____ Lạy chúa _____

... Sau lễ thành hôn của Song Tử và Xử Nữ, Xà Phu và Thiên Cầm đã vui vẻ về nước. Ma Kết chuẩn bị một đại lễ, kết làm huynh muội với Cự Giải, sắc phong nàng làm Thánh Y công chúa. Sư Tử và Bảo Bình cũng định bụng sẽ cùng tổ chức chung đám cưới một thể. Chỉ có Kim Ngưu, cứ mỗi lần muốn mở miệng ra nói chuyện cưới hỏi với Tiểu Nhân Mã là cũng bị nàng chặn họng. (Tội nghiệp quá ==”)

... Phố chợ ...

-Thiên Bình muội muội ah ... muội nghĩ xem ... nên dùng vải gì để may hỉ phục đây ? – Song Ngư hỏi

-Nên dùng lụa Hà Đông (tác giả bí tên nên tiện thể dùng luôn nha ==) Tỉ tỉ xinh đẹp như vậy phải mặc lụa Hà Đông mới xứng !

-Muội quá khen a ! – Song Ngư đỏ mặt – Thiên Bình ... ta ghé qua nơi bán trang sức một lát nha ... muội cứ đi xem tiếp đi !

Thiên Bình gật đầu. Song Ngư rẽ qua một lối khác, còn mỗi mình nàng dạo bước trên phố. Nhìn cái gì nàng cũng thích mua ... nhưng mua về thường là chẳng để làm gì a ...

Nàng không biết có kẻ cứ đi lẻo đẻo theo nàng từ lúc nàng ra khỏi nhà đến giờ...

... Nghiệt chủng họ Thiên đáng ghét !!! Chính các người hại lão phu ra nông nỗi này ! Dù lão phu có chết cũng bắt các người theo xuống suối vàng...

Khi Thiên Bình bước vào một con phố vắng người ... bất thần một cái gì nặng trĩu đập vào đầu nàng. Nàng choáng váng ngất lịm đi

... Trời đã tối mà Thiên Yết không thấy Thiên Bình về phủ. Chàng lo lắng cho người đi hỏi thăm các nơi, nhưng xem ra tiểu muội của chàng không lui tới đó. Cả Mã phủ, Sư phủ, Bảo phủ (cuối cùng Bảo Bình cũng có nhà rồi sao ?==” – BB : Phải sắm nhà để còn cưới vợ nữa chứ !) ... đều không có ...

Rốt cuộc là con bé đi đâu rồi ?

————Chap 61 (End) —————

« ... Thiên Bình đang ở trong tay ta, nếu không muốn thấy xác của nó, thì bảo gã Thiên Yết mau đến vực Lạc Hoa ... »

Bảo Bình bủn rủn tay chân, Kim Ngưu, Nhân Mã, Sư Tử, Song Ngư, Cự Giải, Thiên Yết, cộng thêm Song Tử và Xử Nữ xúm xít châu đầu vào xem lá thư , rốt cuộc không thể hiểu tại sao Bảo Bình là kinh sợ đến như vậy ...

- Rốt cuộc là có chuyện gì ?? – Nhân Mã muốn thò đầu vào xem mà mãi không được, tức quá gất lên

- Bình Nhi đang ở đâu ?? – Thiên Yết giận muốn phát điên, Cự Giải cứ phải ở bên cạnh chàng an ủi

- Ở một cánh rừng ... bên cạnh vực Lạc Hoa ... - Bảo Bình nói như người mất hồn

- Sao lại ở tận đó cơ chứ ? – Xử Nữ thắc mắc

- Có ai biết vực Lạc Hoa ở đâu không ? – Kim Ngưu hỏi

- Ta biết ... - Song Ngư nhanh nhẩu. Gì chứ địa lí thì nàng am hiểu hơn ai hết – Vực Lạc Hoa ở bên kia Nhưỡng Tuyền Cốc. Từ hồ Trầm Ngư đi theo đường mòn, sau khi đến Nhưỡng Tuyền cốc đi khoảng hai ba dặm đường là đến vực Lạc Hoa ...

- Vậy chúng ta còn không mau đi cứu người thôi ! – Sư Tử giục.

- Không được ... nếu như chúng ta khinh suất sẽ hại chết Bình Nhi đó ! – Bảo Bình đi đi lại lại, chiết phiết liên tục đập vào tay – Phải bàn bạc kĩ lưỡng kế hoạch cứu người ...

————— Hãy bỏ qua khâu bàn bạc —————

... Vực Lạc Hoa ...

Thiên Bình bị trói chân trói tay, miệng bị bịt kín, nhét trong một cái bao tải. (Kể cũng lạ, không hiểu lão già như Thái Sư thì vác nàng đi kiểu gì nữa ==”) Lão Thái Sư giấu nàng trong một bụi cây, Thiên Bình tức tuổi vùng vẫy liên tục. Tội nghiệp nàng cứ mỗi lần ngộ nguy là lại bị lão đá một cái. Nàng đau quá, nước mắt tuôn rơi xối xả, ướt nhẹp cả áo mà không thể lau đi được.

- Đồ nghiệt chủng ! Còn muốn chống lại ta nữa sao ! – Lão chửi rủa.

- Ư .. Ư ...

... Lão Thái Sư bực mình, thỉnh thoảng lại đứng lên, nhìn ra phía đường mòn xem Thiên Yết đã đến chưa. Chết tiệt ! Không lẽ hắn ta không muốn thấy em gái hắn nữa ?

Từ đằng xa, bụi bay mù mịt, tiếng vó ngựa nện lộp cộp trên lối mòn. Lão Thái Sư vội vàng tóm lấy Thiên Bình, bắt nàng đứng lên, đẩy ra sát với miệng vực.

- Dừng lại !!!!! – Lão hét – Các người không được qua đây !

Thiên Yết đi cùng là một vài người trong bọn : Kim Ngưu, Sư Tử, Cự Giải và Song Ngư (hai nàng này theo đi làm gì không biết) ... trông thấy lão muốn đẩy Thiên Bình xuống vực, sợ quá, đành dừng cương ngựa, nhảy xuống đất :

- Lão Thái Sư ... ông là tội phạm đang bị truy nã, nếu như ngoan ngoãn cải tà qui chính, triều đình có thể mở lượng khoan hồng, đừng cố phạm tội thêm nữa ! – Kim Ngưu nói

- Hahaha – Lão cười khẩy – Có là đồ ngốc mới tin các người !

- Ông muốn gì ?? – Thiên Yết gầm lên – Mau thả Bình Nhi ra ! Ta sẽ làm những gì ông muốn !

- Hahaha ! Được lắm ! Rất thẳng thắn !!!! – Mắt lão nẩy lửa – Người ... hãy tự chặt đứt cánh tay phải của người đi !!!!

HẢ ????

- Ư ... ư ... – Thiên Bình òa khóc, đầu nàng lắc loạn cả lên. Đại ca ... đừng mà ... Đừng có vì muội mà làm thế !!!!

- Sao ? Người có làm không ??? – Lão hét hàm

- Ư ...ư ...

- CÂM ĐI ! ĐỒ CHẾT TIẾT !!!!

Lão Thái Sư nói xong, túm gáy nàng, gí xuống miệng vực

- Người có làm không ?????????????????????? – Lão hét lên

- Ta làm !!!! – Thiên Yết bắt quá đành phải gật đầu.

- Thiên Huynh ! – Sư Tử và Kim Ngưu giật mình. Cự Giải và Song Ngư vội ngăn lại – Đừng mà !

Thiên Yết rút kiếm. Ở bụi rậm bên cạnh chỗ lão Thái Sư đứng, chàng đã nhìn thấy có gì rung chuyển. Bảo Bình, Song Tử, Xử Nữ và Nhân Mã đến rồi ! Thiên Yết từ từ như muốn trì hoãn, giờ kiếm lên

- Còn không mau chặt tay phải của người đi ??????

Lão vừa dứt lời, Nhân Mã đã nhảy ra từ bụi cỏ, tung một cước, đá vào mặt lão, lão lăn quay ra bất tỉnh nhân sự. Bảo Bình chạy đến cắt dây trói cho Thiên Bình. Nàng sợ quá, sà vào lòng chàng khóc thút thít:

- Không sao rồi !!! – Chàng yên ủi. Bọn Thiên Yết cũng chạy đến.

- Thật là tốt quá rồi ...

Mọi người đang mãi dõ dành Thiên Bình, lão Thái Sư nhân đó, từ từ bò dậy. Mắt lão đỏ ngầu. Dám chơi ta ??? Lão ta lấy hết sức, xô một cái, Thiên Bình ngã giữa xuống miệng vực, Bảo Bình hoảng quá, tóm lấy tay nàng, ai dè cả chàng cũng bị ngã theo. Thiên Yết nổi điên, vung kiếm chém loạn xạ. Lão Thái Sư trên người không dưới năm chục vết chém, đau đớn mà chết ! Lão già chết tiệt !!!

- Bảo huynh !! – Kim Ngưu trông thấy cũng cuống quýt túm lấy chân Bảo Bình – Giữ chặt lấy !!!!!

- Ngưu ca ca !!!! Cẩn thận ... - Tiểu Nhân Mã la lên

Song Ngư trông thấy Tiểu Nhân Mã bị kéo xuống dưới, cũng nhảy vào lôi tay nàng. Tình thế bấy giờ cực kì éo le. Thiên Bình, Bảo Bình, Kim Ngưu, Nhân Mã và Song Ngư treo mình lơ lửng trên bờ vực, ở bên trên, Sư Tử, Xử Nữ, Song Tử, Cự Giải và Thiên Yết cố gắng gồng mình lên để cứu người ...

Vô ích !

Cứ thế này ... Không khéo tất cả mọi người đều bị kéo xuống vực mất !!! Thiên Bình chảy nước mắt

... Tất cả là tại ta ...

- Bảo ca ca ... - Nàng nói – Bỏ ta ta ra đi !

- Nàng nói cái gì vậy ???? – Chàng la lên – Không đời nào !!! Có chết ... Ta với nàng cũng sẽ làm một đôi uyên ương !

- Nhưng nếu cứ thế này ... tất cả mọi người sẽ cùng rơi xuống vực !! Ta không thể làm liên lụy đến mọi người ... - Nàng cố gắng mỉm cười, nụ cười buồn bã và xa xăm. – Bỏ ta ra đi !

- KHÔNG !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

- Nếu như có kiếp sau ... - giọng nàng nghẹn lại

- Không có kiếp sau nào hết ... ta chỉ biết kiếp này thôi !!!!!

- Ta yêu chàng !! - Nàng nói rồi, lấy ngón tay bấm thật mạnh vào tay Bảo Bình. Chàng chấp nhận đau đớn, nhất quyết không chịu buông ra.

- Ta không bao giờ để nàng rời khỏi ta nữa đâu !!!!

Hai hàng nước mắt lăn trên gò má nàng .Thiên Bình nuốt nước bọt đánh ực, rồi cố sức hất tay chàng ra

... Tim Bảo Bình muốn nổ tung ra, khi bóng áo lụa đại hồng của nàng mất hút dưới vực.

- BÌNH NHI !!!

_____ I remember tears streaming down your face when I said I never let you go _____

... Một năm sau ...

Bây giờ ta là kẻ tự do nhất thiên hạ ... Đi đâu, làm gì chẳng ai quản được ta ... Nhưng ta cũng là kẻ thiếu tự do nhất thiên hạ ... Vì ta chính là kẻ tù nhân của sự tự do ...

Nàng ở đâu ??

Dù cho cả thế gian này có nói ta là kẻ gốc gác, cứ đi kiếm tìm mãi một hình bóng đã không còn tồn tại ... Nhưng ta biết họ mới là những kẻ gốc gác ...Nàng không chết đâu ... Nàng không thể chết !!! Chòm sao Thiên Xứng vẫn sáng trên bầu trời thế kia ... nàng làm sao có thể chết chứ ???

Cho dù có mất cả đời ... ta cũng phải đi tìm nàng.

Nói cho ta biết đi, nàng ở đâu ???

... Có một cái bóng áo trắng, một năm nay, lang thang khắp thiên hạ.

Một ngày kia, kẻ mặc áo trắng ấy đến một huyện thành nhỏ, không sầm uất, nhưng con người sống bình yên và vui vẻ với nhau...

Có một đám đông tụ tập trước cửa một ngôi tửu lâu trang hoàng rực rỡ. Một đám nam nhân tưu tít chạy lại, bu vào, chen chúc nhau. Hôm nay con gái nhà huyện lệnh ném tú cầu kén chồng...

Bảo Bình bắt giác xúc động. Bao nhiêu kí ức ủa về. Trước đây, có một người con gái đã ném tú cầu kén chồng. Trước đây, có một người con gái từng bị chàng cự tuyệt thẳng thừng. Trước đây, có một người con gái vì chàng, đã chấp nhận tự mình rơi xuống vực ...

... Nàng ở đâu ?

Chàng lướt qua đám đông, tự cảm thấy buồn man mác. Trái tim chợt thấy nguội lạnh. Đám đông nô nức, nhưng chàng dừng đứng. Nó chẳng liên quan gì đến chàng...

Người con gái bước ra, quả tú cầu trên tay nàng xoay xoay liên hồi. Nàng tự lự nhìn đám đông bên dưới, tự hỏi mình sẽ ném quả tú cầu này đi đâu... Kí ức của nàng mở nhát ... Đâu như trước đây nàng đã có lần

gặp cảnh này ở một nơi nào đó ... Nàng bước ra ... quả tú cầu bay lên ... rồi lại rơi xuống ... bay lên ... vắng mãi ra xa ...

... Rơi xuống chân Bảo Bình. Chàng ngạc nhiên, nhặt quả tú cầu lên xem ...

- Ta lấy thứ này làm gì chứ ! Bảo huynh, cho huynh đây.

Kim Ngưu không đợi Bảo Bình có ý kiến, buộc luôn quả tú cầu vào cổ chàng.

Bảo Bình khẽ mỉm cười ... bất giác muốn sống lại những ngày trước đây. Kim Ngưu không ở đây,

Bảo Bình tự mình buộc quả tú cầu vào cổ (==” ôi trời đất ơi!) Vừa lúc ấy, có bốn gia đồng đến trước mặt chàng :

- Chúc mừng công tử đã có tú cầu ! Xin mời công tử đi theo chúng tiểu nhân.

- Các người hiểu lầm rồi ! Ta không có ... ây dà... Không phải ta ...- (Đã thấy rắc rối chưa ==” – tự mua dây buộc mình)

- Phiền công tử cứ theo bọn tiểu nhân vào gặp tiểu thư và phu nhân. Tiểu nhân chỉ là phận dưới, có điều gì xin công tử cứ nói với phu nhân.

Chẳng cần biết Bảo Bình có đồng ý không, mấy gia đồng đã kéo chàng vào trong lầu.

Cứ như chuyện đùa ! Bảo Bình bực bội.

-Ta đã nói không phải ta mà ! Bảo Bình chửi mắng lũ gia đồng luôn miệng, không để ý đến phu nhân thái sư và tiểu thư đang tròn xoe mắt nhìn chàng Nam nhân này ... quen quá ... Ta đã gặp ở đâu rồi Hai mắt nàng long lanh, má anh đào đượm màu hồng nhạt, môi cong lên đáng yêu một nụ cười khuyên thành khuyên quốc. Bảo Bình đến trước mặt nàng và phu nhân vái một cái -Thái sư phu nhân ! Tiểu thư ! Hai người hiểu lầm rồi ...ta

Chàng vừa nói vừa ngẩng đầu nhìn ... Chết lặng ! Mắt chàng mở to như hai con ốc nhồi.

BÌNH NHI !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Nàng dường như không nhận ra chàng... Bảo Bình sững sờ phát điên (==”) Không nể nang gì, chạy ngay đến ôm chầm lấy nàng. Thiên Bình mặc dù không hiểu chuyện gì xảy ra... nhưng không hiểu sao ... đối với nam nhân này ... nàng cảm thấy có gì đó rất đối thân thiết a..

- BÌNH NHI !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! CUỐI CÙNG TA CŨNG TÌM THẤY NÀNG RỒI !!!!!!!

- Công tử ... - Nàng đỏ mặt muốn tránh đi – Xin công tử cứ xử cho phải phép !!!

Tri huyện phu nhân ngồi bên cạnh nàng tự nhiên cảm thấy khó xử... Nam nhân tuần tú này ... rất xứng đáng làm rể bà a ... nhưng mà hắn ta ... thần trí có vẻ không bình thường (==”). Kể cũng lạ, rõ ràng hắn không phải người bản địa, sao lại biết tên Bình Nhi nhà bà vậy ?? Có lẽ là người quen trước khi con bé mất trí nhớ chăng ???

Đợi đến lúc Bảo Bình đã lấy lại bình tĩnh, phu nhân mới ngồi hỏi chuyện chàng tỉ mỉ:

- ... không giấu gì phu nhân ... tại hạ vốn là quốc sư đương triều ... đã có hứa hôn với em gái của phò mã Thiên Yết tướng quân ... Tiểu thư nhà phu nhân đây trước khi mất trí nhớ chính là em gái ruột của Thiên tướng quân, tên gọi Thiên Bình

- Vậy sao ?? – Phu nhân mừng rỡ. Ra là đã có hôn ước trước ... Hèn chi chàng ta vui đến thế - Khi ta bắt gặp con bé, nó bị giạt vào bên sông ... tỉnh lại tiểu nữ nhà ta cũng chẳng nhớ được gì ngoài cái tên Thiên Bình.

- Đa tạ phu nhân đã cứu giúp Bình Nhi suốt một năm qua ... Ôn đức này tại hạ chẳng dám quên !

... Sau đó Bảo Bình đón Thiên Bình và cả nhà quan tri huyện về kinh thành. Không thể nói hết mọi người vui sướng đến mức nào lúc gặp lại nàng. Hôn lễ của Bảo Bình và Thiên Bình được cử hành ngay sau đó, chính Ma Kết và Bạch Dương đích thân làm chủ hôn. Bảo Bình nhận luôn tri huyện phu nhân làm nghĩa

mẫu. Bên nhà trai do phu nhân đại diện, bên nhà gái do Thiên Yết đại diện, ăn uống linh đình. Dĩ nhiên Kim Ngưu là kẻ vui vẻ nhất – được ăn không mất tiền a ! (==”)

... Sau đó không lâu, Bạch Dương đã hạ sinh thái tử. Ma Kết – khỏi nói – vui đến mức nào. Chàng ta phát lệnh đại xá thiên hạ, mở kho thóc phát chẩn, cho nhân dân được nghỉ ngơi vui chơi luôn mười ngày ...blah blah ...

Xử Nữ cũng sinh hạ một tiểu vương gia. Ngày nàng lâm bồn, có năm bà đỡ đã thủng màng nhĩ, ba bà đỡ khác điếc một bên tai. Đứa bé vừa sinh ra khóc to đến mức mười dặm xung quanh Vương phủ đều nghe tiếng. Mà hơn nữa vị tiểu vương gia này cực kì kì lạ nha. Ba bà vú già đỡ nó, nó khóc ré lên.

Người ta không biết làm cách nào được, bèn thuê thử một chị vú trẻ măng đến bế nó, thằng bé liền nín khóc. Thậm chí nó còn cười toe toét cả ngày nữa (==” thật là một Tiểu Song Tử).

Song Ngư cũng đã bụng to vượt mặt, đợi đủ ngày đủ tháng. Chỉ có Tiểu Nhân Mã và Cự Giải ... vẫn làm cho Kim Ngưu và Thiên Yết tức điên lên ==”. Hôm ấy mọi người đang vào cung thăm Bạch Dương...

-Vội gì chứ !! – Nhân Mã gõ đầu Kim Ngưu

-Nàng xem đó ... Cả hoàng thượng, Vương gia và Nguyên soái đều làm cha rồi ...

-Thì sao nào ?

Thiên Yết lấy tay huých vào Cự Giải, rồi nói thầm :

-Nàng thấy đó ... ngay cả Ngưu thượng thư cũng sốt ruột như vậy ...

Cự Giải đỏ mặt ... Thật là ... Đã lấy chồng cả năm nay rồi mà vẫn đỏ mặt mới lạ ! Bỗng nhiên Tiểu Nhân Mã nín lấy nàng, lườm Kim Ngưu nói :

-Chàng xem ... Công chúa cũng như ta thôi mà !!!

-Nàng ...

Thiên Yết và Cự Giải bật cười. Tự dưng Cự Giải cảm thấy khó ở, chóng mặt, ruột gan cồn cào. Nhịn không nổi, ọe ngay một tiếng... Song Ngư, Bạch Dương, Xử Nữ và Thiên Bình nghe tiếng, đều ngoảnh lại, mắt tròn xoe, miệng cười toe toét :

-Công chúa ...

-Hoàng tử ???

-Giải Nhi ... nàng ...

Hơ ... ta làm sao ??? Có gì ngạc nhiên cơ chứ ???

-Nàng thấy chưa ?? – Kim Ngưu kéo Tiểu Nhân Mã – Nàng còn gì để nói nào ??

Nhân Mã xấu hổ chạy ra ngoài.

... Cô nàng này ... sao vẫn cứ muốn chạy hoài ..

Nhưng không sao ... dù là cả đời phải đuổi theo nàng, thì ta cũng vẫn sẽ đuổi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhuong-tuyen-lac-hoa>